

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

ΤΑ ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΤΙΝΙΑ

«Ο άνθρωπος που μου διηγήθηκε αυτή την ιστορία, κατοικούσε μέσα σ' ένα μεγάλο ποταμόπλοιο, που το είχαν πετάξει τα κύματα στην άμμο, στην όχθη του ποταμού, κοντά στο παλιό και γραφικό εκείνο ολλανδικό χωριό. Τον λέγανε «ερμηίτη», και ήταν πραγματικά. Νά τι μου είπε λοιπόν ο παράξενος αυτός τύπος:

— Ταξίδεψα 30 χρόνια. Αλλά τα παλιόβουλα που βλέπετε, είναι ό,τι άπομεινε απ' το πλοίο μου... Κι όμως άλλοτε θαύμαζαν όλοι την «Άννα-Μαρία» μου, όταν περνούσε απ' τα μεγάλα ποτάμια, με τη φωτεινή καμπύλη της, το φρεσκοβαμμένο σκαρί της και την κόκκινη σημαία στο κατάρτι... «Η γυναίκα μου κρατούσε το τιμόνι». Ήταν ζαν-θη σαν νεράιδα... Κι' όπως ο βασιλιάς ενός παλιού τραγουδιού, είχε κι' εγώ εφτά κορίτσια, ολόξανθα, πάντα με το γέλιο στο στόμα και τη χαρά στα μάτια!

«Δεν είχαμε άλλη κατοικία απ' το καράβι μας. Μ' αυτό γυρίζαμε την Ολλανδία, τη Γερμανία, το Βέλγιο, φτάνοντας κάποτε και μέχρι το Παρίσι.

«Σταματούσαμε όπουδήποτε. Την άνοιξη, τα κορίτσια μου βγαίνουν έξω και μάζευαν λουλούδια, ή γόρευαν ευπρόσθια τα βράδια πάνω στο χορτάρι, σαν νεράιδες. Και το καλοκαίρι, περνούσαμε ανάμεσα σ' εδάσους από ώριμα στάχυα. Το φθινόπωρο, κουβαλούσαμε βουνά δόκιμα από φρούτα, πεπόνια, σταφύλια, αχλάδια και μήλα. Το χει-

μώνα, μάς κλείνανε οι πάγοι.

«Ανάβαμε τότε μία μεγάλη φωτιά μέσ' στην καμπίνα, κι' οι κόρες μου φορούσαν τα ολλανδέζικα πέδιλά τους. Ήταν ωραία αυτά τα πατινία, από καλοδουλεμένο ξύλο, μ' ανασκωμένη μύτη. Οι κοπέλες μου πλάνωναν απ' το χέρι και γλιστρούσαν πάνω στα παγωμένα κανάλια, γρηγορότερα κι' απ' τους γλάρους όταν τους κυνηγού η μπόρα...

«Κάθε Σάββατο, πλέναμε τα πατινία τους και τα βάζαν να στεγνώσουν πάνω στη γέφυρα. Τι όμορφα που ήταν να βλέπεις αυτά τα δεκατέσσερα άσπρα πατινία, στη σειρά.

«Ένα βράδυ, σταματήσαμε εδώ. Ο καιρός είχε χαλάσει. Τα άγριεμένα κύματα του ποταμού είχαν πάρει ένα σκούρο μολυβένιο χρώμα. Αφού άράξαμε, θέλησα να βγώ έξω. «Η γυναίκα μου μ' έπιασε απ' το μπράτσο.

«Μη φεύγεις, Κόμπε, με παρακάλεσε. Μείνε μαζί μας. Το ποτάμι είναι μανιασμένο σήμερα...

«Ανασήκωσα τους ώμους μου κι' απάντησα:

«Αφίσε με! Πήγαινε να κοιμηθείς.

«Εκείνη κατέβασε το κεφάλι. «Ετσι ήταν πάντα, γλυκομίλητη κι' υπαταχτική... Πριν άπομακρυνθώ, έριξε μια τελευταία ματιά στη γέφυρα. Οι κόρες μου είχαν πλავήσει κι' όλες. Μά τα δεκατέσσερα πατινία τους βρίσκονταν εκεί, στη σειρά.

«Πρέπει να σάς πω τό-

σα πώς γύρω στα ποτάμια υπάρχουν ένα σωρό ύποπτες ταβέρνες, όπου ο κόσμος πίνει κρασί και χαρτοπαίζει.

«Σε μία ώρα, είχα φτάσει στην ταβέρνα — που δεν υπάρχει πιά σήμερα, Κάθησα μαζί μ' έναν άλλο ναυτικό.

«Ο άνεμος φυσούσε τόσο δυνατά, που το σπίτι κουνιόταν κι' έριξε ολόκληρο. Μά εμείς αδιαφορούσαμε. Πίναμε ολόενα και παίζαμε χαρτιά.

«Ατού! φώναζε κάθε τόσο ο συντροφέος μου, ρίχνοντας τα χαρτιά του πάνω στο τραπέζι. «Ατού!

«Έχανα διαρκώς. Είχα μεθύσει και δεν ήξερα πιά τί έκανα... Τι βάλεγαν η γυναίκα μου κι' οι κόρες μου, αν γυρίζα απένταρος; Θα φωνάζανε, θα χαλούσαν τον κόπο... Αυτή η σκέψη μ' έκανε άνω-κάτω, κι' είπα με το νου μου:

«Πάς! Δε διευθύνω λοιπόν εγώ; Δε μπορώ να κάνω ό,τι θέλω; Δε θα τους επιτρέψω να μιλήσουν καθόλου! Ο διάβολος να τις πάρει! Δε θέλω πιά να τις ξαναδώ, ποτέ!

«Είπα μέσα μου αυτά τα ασυλλόγιστα λόγια. Τ' άκουσε λοιπόν κανείς; Δεν ξέρω... Πάντως, η εύχη μου εκπληρώθηκε, κι' η Μοίρα με χτύπησε αλύπτητα για πάντα!

«Όταν βγήκα το πρωί απ' την ταβέρνα, είχε πέσει έντελως ο αέρας. Ο αριζώντας είχε αρχίσει να φωτίζεται. Πελάρια μαύρα σύννεφα περνούσαν πάνω απ' το κεφάλι μου.

«Είχε βρέξει πολύ, όλη τη νύχτα, και το ποτάμι ήταν φουσκωμένο. Μία πυκνή ομίχλη άπλωνόταν γύρω. Κι' όλα ήταν έρημα. Δεν έδελτες ούτε άνθρωπο, ούτε βάρκα, ούτε πουλί...

«Ήμουν άκούη μεθυμένος, κι' οι σκέψεις μου υπερδύνονταν μέσ' στο μυαλό μου.

«Όταν έφτασα εδώ που βλέπετε, βρήκα το μέρος άδειανό! Δεν υπήρχε πιά «Μαρία - Άννα». Τίποτ' άλλο απ' το μεγάλο κατάρτι της, που πρόσβαλε μέσ' απ' τα κύματα, σαν σταυρό πάνω σ' ένα μνήμα...

Είχε βουλιάξει το καράβι μου, κι' η γυναίκα μου κι' οι κόρες μου κοιμότανε για πάντα μέσ' στα βαθιά νερά. Είχε πιάσει η εύχη μου!

«Από τότε έμεινα σ' αυτή την άκροποταμία και περιμένω το θάνατο. Μά αργεί ναρθή... Μένω καρφωμένος εδώ, όπως πάνω στον πάγκο της καταραμένης ταβέρνας! Ο Θεός θα μ' άφισα να φύγω όταν με συγχωρέσει... αν θα με συγχωρέσει ποτέ. Τότε θα πάω να τις θανατώθω... Ίσως να μάς ξαναδώσουνε τότε το καράβι μας, για να πλεύουμε μαζί στις ατέλειωτες εκτάσεις του Σύμπαντος. Είν' ένα όνειρο που το κάνουν πολλές φορές...

«Η γυναίκα μου κρατάει το τιμόνι. Εγώ σηκώνω το πανί. Κι' όταν άράζουμε κάπου, τα κορίτσια μου χορεύουν ανάμεσα σ' άστέρια, με ολόχρυσά πατινία.

Ο. ΒΑΝ ΟΦΦΕΛ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

«Ο δημοφιλής κωμικός και θιασάρχης Μίμης Φωτόπουλος, πραγματοποιεί, τον τελευταίο καιρό, ένα πραγματικό ρεκόρ άντοχης.

— Έκτός από τις παραστάσεις του «Θηριοδασαστή», στο θέατρο «Σαμαρτζή», γυρίζει ταυτοχρόνως τρεις νέες ταινίες. Από τις 7 το πρωί έως τις 10, τον «Μεγαλοκαρχαρία», από τις 10—1 π.μ. το «Μισογυνή» και από τη 1 μ.μ. ως τις 3 μ.μ., τη γιγαστή θεατρική έπιτυχία «Ο Φανούρης και το σόι του», που μεταφέρεται τώρα στην οδόνη.

«Ένα επίσης ενδιαφέρον ρεκόρ πραγματοποιήσε η νέα Ιταλίδα τραγουδίστρια Λουάνα Σίλλι, που βρίσκεται τελευταία στην Αθήνα.

— Η Σίλλι, που είναι ταυτοχρόνως και ηθοποιός — άνήκει στο συγκρότημα του μεγάλου Ιταλού κωμικού Τοτό — κατάρθωσε, μέσα σε τρεις μέρες, να μάθει δυό ελληνικά τραγούδια, την «Καλλιόλη» και το «Καρδιά απ' αγάπη ορφανή», από την όπερέττα «Η γυναίκα του δρόμου».

«Στην καινούργια επίθεωρησι του «Περσέκη» «Ελέφαντες και Ψύλλοι», η Άννα Μαντζουράνη, που τόσο άρεσε στο προηγούμενο έργο, έχει μία ξεχωριστή εμφάνισι με αξιώσεις! Παρουσιάζεται στη σκηνή σ' αγκίσσα και τραγουδά την «Μπατεροφάου».

«Το θέατρο «Σαμαρτζή» δεν πρόκειται να αλλάξει έργο, καθ' όλα τα δεδομένα, έφετος το καλοκαίρι. Και αυτό, γιατί ο κ. Φώτης Σαμαρτζής πιστεύει, ότι δεν είναι δυνατό, έφετος τουλάχιστο, να βρεθεί καλύτερο έργο από το «Θηριοδασαστή».

«Η χορεύτρια Μπουμπούκα, που άγόρασε μία βίλλα στο Άλως βέγκας της Καλιφόρνιας, για να εγκατασταθή οικογενειακώς εκεί, δεν παύει να νοσταλγεί την Ελλάδα.

— Έτσι, θα έλθη, το φθινόπωρο, για ένα μικρό διάστημα, στην Αθήνα, προκειμένου να συνεργαστή με το χιουμορίστα κωμικονιστή Γιώργο Οικονομίδη.

«Επίδρομή από ξένους καλλιτέχνες, στην Αθήνα, προβλέπεται για τον Αύγουστο.

— Έτσι, μετά τον Κάρολο Ραμινέζ, θα έχουμε την τύχη να απολαύσουμε τη θερμή φωνή του Ρενάτο Καρούζο και το βιολί του Ξαβιέ Κουγκάτ.

— Την 12^η α έπίσης εποχή, θα έλθη στην Αθήνα και η μεγαλύτερη σήμερα τραγουδίστρια της Γαλλίας, η Ζακελίν Φρανσουά, που κατέχει με υπερφάνεια το ρεκόρ στους δίσκους.

«Το καλλιτεχνικό πρόγραμμα που παρουσίασε η ΧΕΝ στο μεγάλο έφετεινό χορό της, άφησε ιδιαίτερη έντύπωσι στους Αθηναίους.

— Πρό παντός η μελωδική όρχήστρα του Αιμέ Μπαρελλι, με τους νεαρούς σοξοφωνίστας τους μαύρους τυμπανίστας της και την μοντέρνα τραγουδίστρια της Ζακελίν Κερι.

— Χαρακτηριστικό είναι ότι με το ταξίδι της αυτό η Παρκιάνικη αυτή όρχήστρα, έπραγματοποίησε ένα ρεκόρ.

— Το βράδυ της Κυριακής έπαιξε στο παρισινό κέντρο «Παβιγιόν Ντες Άρμενοβίλ», μετά δυό μέρες στην Γλυφάδα και την έπομένη στο Μόντε Κάρο!

— Η ΧΕΝ, έξ άλλου, υπεδέχθη στην πίστα του χορού της, με ένα τεράστιο καλάθι λουλουδιών, την Αμερικανίδα στάρ του κινηματογράφου Μάριουττα Ρας.

— Η γοητευτική στάρ, κατά τη διάδοκεια της τόσο μικρής παραμονής της στην Αθήνα, έμαθε λίγες ελληνικές λέξεις, τις όποιες έπτε από το μικρόφωνο: «Θαυμάζω την ωραία σας χώρα, που είχα την τύχη να με φιλοξένησι για λίγες μέρες!»

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πλατείες της παλιάς ΑΘΗΝΑΣ

Οί «από μηχανής» ... «Άγιοι έπροίκισαν μ' αυτές την πρωτεύουσα

Τα έργα, που γίνονται τελευταία στις δύο κεντρικές πλατείες, του Συντάγματος και της «Ομονοίας», μού δίνουν την ευκαιρία ν' ασχοληθώ στο σημείωμα αυτό με τις αθηναϊκές πλατείες σε παλαιότερα και νεώτερα χρόνια.

Σε 110 άριθμούνται σήμερα οι άναγνωρισμένες από το σχέδιο πόλεως πλατείες του Δήμου Αθηναίων. Και χωριστά οι άλλες, που υπάρχουν στους γύρω συνοικισμούς και τα προάστια. Ο άριθμός θα ήταν ικανοποιητικός αν έπρόκειτο για πραγματικές πλατείες, μεγάλες και δεντροφυτεμένες, που να έδιναν δροσιά και καθαρό άέρα στην Αθήνα.

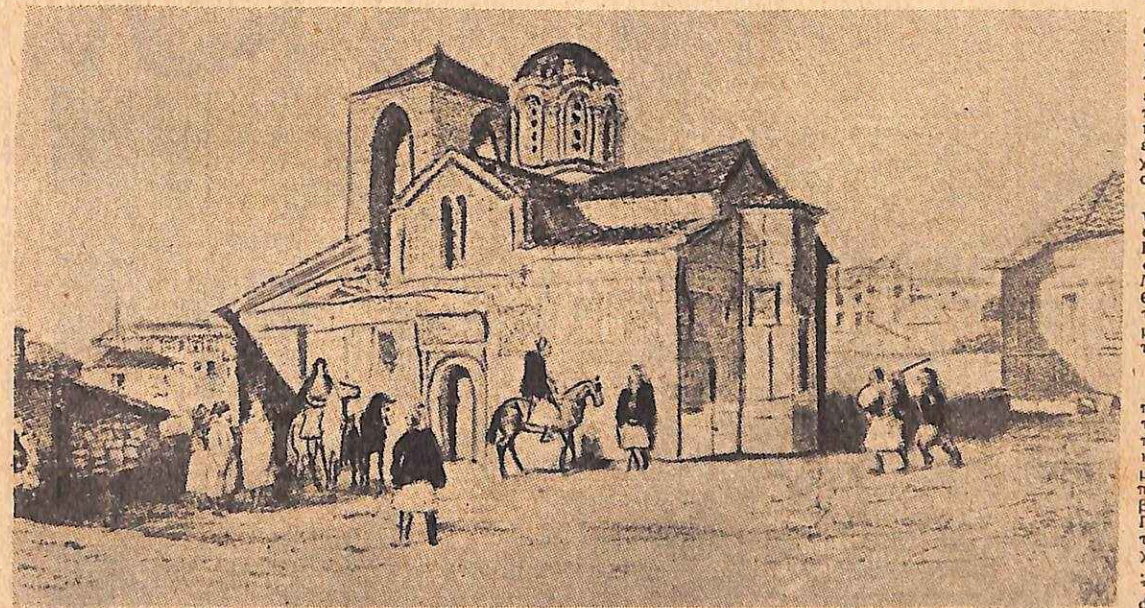
Από τις υπερκατόν όμως πλατείες μονάχα 15—20 μπορούν να διεκδικήσουν ελώς μεγέθους τον τίτλο αυτό. Οι άλλες είναι ή σταυροδρόμια ή αλές περιορισμένες σε έκτασι και κλεισμένες από τα γύρω σπίτια.

Σε άλλες, σχεδόν, τις σύγχρονες αθηναϊκές πλατείες λείπουν τα μεγάλα δέντρα και τα πλούσια πράσινα. Μερικά καχεκτικά και κακόγουστα παρτέρια συνηρτούν στις περισσότερες, για να υπενθυμίζουν, ίσως, την άπουσίαν της άρμόδιας ύπηρεσίας.

Κάποια άτυχια συνοδεύει στο ζήτημα των πλατειών τη σύγχρονη Αθήνα, από τα πρώτα χρόνια που καθιερώθηκε για πρωτεύουσα του κράτους.

Ότε όμως και στα χρόνια της σκλαβιάς ύπρχαν καθωρισμένες και οργανωμένες πλατείες, Αλλά τότε δεν ύπρχε αή η άνάγκη της πλατείας, γιατί οι άθιμότες αλές των περισσότερων αθηναϊκών σπιτιών την άνοπληρουν. Η παλιά Αθήνα, άλλωστε, γχιμένη στην πλαγιά της Ακροπόλεως είχε γύρω μεγάλες και έλευθères εκτάσεις όπου οι Αθηναίοι έκαναν τον περίπατό τους. Μέσα στην πόλη χαρακτηριστικές ήταν οι μικρές πλατείες, που σχηματιζόνταν στα σταυροδρόμια ή γύρω από κομμάτια μαρμαροστολισμένη βρύση ή κανένα συντριάνι με πυκνόφυλλα πλατάνια και κληματαριές, χαρίζοντας δροσιά τους καλοκαιρινούς μήνες.

Αλλά την παλαιότερη αυτή Αθήνα την Ισοπέδωσε η Επανástασι του 21. Και όταν έλευθερώθηκε η Ελλάδα, μονάχα έρείπια πάνω σε έρείπια σκέπαζαν ολόκληρη την έκτασι της πόλεως. Οι βρύσες, οι βρυσούλες, τα πλατάνια και οι γραφικότερες πλατείες είχαν προσφερθή στο βωμό της έλευθερίας...

Η σημερινή πλατεία της Μητροπόλεως τα πρώτα άθωνικά χρόνια, προτού να πάρη την όριστική διαμόρφωσί της.

Το πρώτο σχέδιο της νεώτερης Αθήνας, που είχαν έτοιμάσει ο Κλεάνθης με το Σάουπερτ, πρόβλεπε άρκετες πλατείες στην καινούργια πόλη καθώς και φαρδείς και δεντροφυτεμένες λεωφόρους. Έπ' πλέον, οι πρώτοι αυτοί πολεοδομίοι της ελληνικής πρωτεύουσας ήθελαν να δώσουν και στα σπίτια των άναγκαίω χωρό για αήλη και περίβολο. «Έχουμε ζωηρή έπιθυμία, έγραφε ο Έδουάρδος Σάουπερτ τον Άννουάριο του 1823, να βγεί από την καινούργια Αθήνα μία κηπούπολι. Δηλαδή κάθε σπίτι να έχη μία ωραία αήλη κι' έναν ωραίο κήπο».

Είναι όμως γνωστό ότι το άρχικό σχέδιο των δύο αρχιτεκτόνων κουτοπορεύτηκε κατόπιν άνεπανόρθωτα. Κι' από εκείνο που άπομεινε και έφαρμόστηκε τελικά διασώθηκαν οι σημερινές πλατείες της «Ομονοίας» (περιορισμένη, όμως, στο τέταρτο), του Συντάγματος και ή πλατεία της Έλευθερίας (Κουμουνδούρου).

Οι πλατείες αυτές, που είναι και σήμερα από τις μεγαλύτερες της Αθήνας, μάς δείχνουν την αξία του πρώτου πολεοδομικού σχεδίου.

Εκτός από τις τέσσερις πλατείες, που άναφέραμε, καμιά συζήτησι δε γίνεται τα πρώτα χρόνια της έλευθερίας για τη χάραξη νέων, μονότονι τόσο άνάγκη είχε ή παλιά πόλη με τα στενά και άσφυκτικά σοκάκια της. Για ν' άνοιχτούν όμως καινούργιες πλατείες έπρεπε ν' άποζημιωθούν εκείνοι, που είχαν τα οικόπεδα. Αλλά τα οικονομικά του Δήμου Αθηναίων ήταν εκ... γενετής άθλια. Και οι παλαιότεροι δήμαρχοι, που σέβονταν και την περιοχή του άλλου, άποφύεγαν — μία και δεν είχαν χρήματα — να δημιουργήσουν νέες πλατείες.

Η Αθήνα, όταν έλευθερώθηκε, είχε τόσοι άνάγκες, ώστε οι πλατείες θα μπορούσαν να χαρακτηριζόνταν και για πολυτέλεια, σε μία

πόλη που δεν είχε, ούτε νερό, ούτε φώς, ούτε δρόμους, ούτε καν μία ύπόνομο!

Ευτυχώς που πάντοτε στην Ελλάδα έμφανίζεται εδ από μηχανής Θεός. Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, αντί του Θεού, έμφανίστηκαν οι από μηχανής... Άγιοι και προίκισαν την Αθήνα με τις πλατείες που της έλειπαν.

Στα χρόνια της σκλαβιάς ύπρχαν πάνω από 100 έκκλησιές μέσα στην πόλη. Μερικές είχαν και μεγάλο περίβολο με κελλιά για να μένουν άνθρωποι. Με την καταστροφή όμως που έπαθε η Αθήνα στο διάστημα της Επανástασεως, έρειπόθηκαν και οι έκκλησιές της. Και μετά την άπελευθέρωσι μονάχα 3—6 από τις παλιές έκκλησιές ύπορούσαν να χρησιμοποιηθούν έπισκευάζόμενες. Οι άλλες είχαν μεταβλήθ' σε οικόπεδα με σωρούς από πέτρες και άλλα υλικά.

Τα έκκλησιαστικά αυτά οικόπεδα τα διεκδικούσε, δικαιοδοχημένα, για περιουσία του ο Δήμος Αθηναίων, αφού είχαν άγροσθή με χρήματα των παλαιότερων κατοίκων της Αθήνας. Το δημόσιο όμως είχε διαφορετική γνώμη και τα ήθελε για δικά του. Άρχισε μάλιστα να καταλαμβάνει διάφορες έκκλησιές, έρειπωμένες και μη, με την πρόφασι των κρατικών άναγκών και να τις χρησιμοποιεί, κάποτε, όχι και με πολύ... σεβασμό. Από μία διαμαρτυρία της Δημογεροντίας προς το νομάρχη Αττικής, με ήμερομηνία 3 Δεκεμβρίου 1834, πληροφορούμεθα εδία την βεβήλωση την όποιαν έκαμον στρατιωτικοί τυνές εις τών ναών του Σωτήρος, Ιερόσαντες όπισθεν αυτού... άποχωρήτηριον(1) ενδ άλλωι μετέβαλον τών ναών των Άσωμάτων εις φαρμακείον».

Τελικά η Αντίβασιλεία άναγνώρισε τα δικαιώματα του Δήμου επί των έκκλησιών και των οικόπεδών των. Χρειάστηκε όμως και καινούργιοι άδώνες της δημοτικής άρχης, για να περισώρη την έκκλησιαστική περιουσία από τους γύρω οικόπεδαφάγους, που είχαν έπίσει και την καταπατούσαν.

Οι περισσότερες από τις σημερινές μικρότερες πλατείες των παλαιότερων συνοικιών έγιναν με τα οικόπεδα των έκκλησιών, που είχαν κατασραφή στην Επανástασι. Εύσεβείς κάτοικοι είχαν χτίσει άλλοτε τις έκκλησιές αυτές και τις είχαν αφιερώσει στους Άγίους της Αθήνας.

Χωρίς τους «από μηχανής» αυτούς Άγίους δε θα ύπρχαν οι πλατείες της Πλάκας, του Μοναστηρακίου, της Καπνικαρέας, της Μητροπόλεως, των Άγίων Θεοδώρων, του Δημοπρατρίου, (Άγίου Παντελεήμονος), και τόσες άλλες του κέντρου της πόλεως.

Στον έξωραισμό των πλατειών της πρωτεύουσας, τόσο εκείνων που πρόσβαλε το άρχικό σχέδιο, όσο και των άλλων που έγιναν με τα έκκλησιαστικά οικόπεδα, δεν έβειξαν μεγάλη βία οι πρώτοι δήμαρχοι. Για πολλά χρόνια οι πλατείες είχαν μείνει μόνο στα χαρτιά και τα σχέδια, στη φυσική τους κατάσταση. Ήταν άβυσσος χάρος σε άνώμαλο έδαφος που κάποτε το διέσχισε και καμιά ρεματιά.

Η πρώτη αθηναϊκή πλατεία, που διαμορφώθηκε κι' αυτή, γιατί εκεί είχαν εγκαταστήσει προσωρινά (1837—1841) κι' αυτό έγινε συνεχόμενα σπίτια ιδιωτών, το βασιλικό παλάτι.

Η πλατεία που ήταν μπροστά από το προσωρινό παλάτι περιφράχτηκε με κιγκλίδωμα, φυτεύθηκε με δέντρα και άγνη και στο μέσο νονταν τα πρώτα άθωνικά χρόνια οι στρατιωτικές παρελάσεις. Έκει νι πλατεία αυτή πρωτογιορτάστηκε ή έθνική μας γιορτή, το 1838.

Μετά την πλατεία της 25 Μαρτίου (Κλαυδιάνος), διαμορφώθηκαν στρακίου, του Άγίου Φίλιππα και του Άγίου Παντελεήμονος, του Μοναστηρίου. Στην τελευταία είχαν βάλει στο μέσον ένα συντριάνι, το όποιο όμως ποτέ δεν είχε... νερό.

Μόλις στα 1850 ή πλατεία της Μητροπόλεως πήρε την τελειωτική της μορφή, στη δε πλατεία της Ομονοίας άρχισε να σκεπάζεται ή ρεματιά, που την περνούσε στη μέση, μετά μία δεκαετία.

Ένας λαμπρός δήμαρχος της Αθήνας, ο Παναγής Κυριακάς, στη βρεσι και δέντρα. Ο έξωραισμός συνεχίστηκε και από τους διαδόχους του δημάρχου, το Δημ. Σούτσο και τον Τιμ. Φιλιπμονά. Δυστυχώς, οι μεταγενέστεροι δεν άφησαν ήσυχες τουλάχιστον τις δύο κεντρικές πλατείες της πρωτεύουσας. Τις παραμόρφωσαν με καινούργια έδρα κι' έκοψαν τα δέντρα που τις έκάλυπταν.

ΕΠΛΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η χήρα ή σκανδαλιάρη

Έρωτευθείς άναφανδόν ωραιότατην χήρα και ών άταίς περί αυτά και διαθέτων ήσαν ταχέως την συννητησον και κλίνας ούν το γόνυ: —Πότε, της ειπον τομηνώς, θα εύρεθώμεν μόνοι; Κακείνη προφανέστατα γοητευθείσα πλήρως και έχουσα αισθήματα φερόμενα άπειρώς έδήλωσε με έκφρασις έμπεριστάτωμένην:

—Θα οας προμείνω αύριον παρά την Βουλιανγμέννι! Και όντως την επαύριον το ύφος μου έξάρας κι' έχων εν νύ περιπαθείς έρωτικάς λακτάρας εις Βουλιανγμέννιν έσπευσον ο άτυχος και τζόρας ένθα, ο Ζεφ, άνέμενον εις μάτην επί ώρας, κι' άπεληλυθείς, ύπο σκιάν πευκώνος εξηπλώθην όπότε εις τον πράκτολν, ω τύχης μεγαλειον! ησθάνθημν μνημονιατικόν και όρισμεν φίλιον. «Η χήρα!» ειπον κατά νουν, όσων μη (στραφείς

κι' άφένθη εις το πάθος της μετά χαράς κρυφής) κι' ένν με κατησπάζετο μετά όρμης έγγυγε έψιθυρίζον έρωτικούς εφάνους: —«Η χήρα. έλεγον αυτή, η χήρα σκανδαλιάρη!

«Ότε στραφείς έξαφνικώς άνέκραγον: (κατάραι!) Καθ' ότι ειδον έκπληκτος εις έσχατον (σημειών) νά λείκη τόν αυχένα μου εις ψωραλέ (οας... κώνν!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ανάκρισι το Φάνη Νικηφόρου. 'Η κατάθεσι του ήταν ένα «ποινήμα στοργής», όπως την χαρακτήριζε ο ανάκριτής. Στην αρχή έκανε έναν ύμνο στη Ρένα, στο χαρακτήρα της, στην οικογένειά της, στον ήρωα τον πατέρα της. Το Γέρακα, στην αναστροφή της και την τιμιότητα της... 'Αν έσφαλε, αν παραπάτησε, την ευθύνη την έφερε ολη αυτός και το τέρας, ο φίλος του, ο γιατρός Ντόλης Βλαντής...

Ο Φάνης ύψωθηκε στα μάτια του ανάκριτη, όταν του εξήγησε πως έπροτίμησε να θυσιάσει στην πονεμένη του αγάπη τον εαυτό του, για να σώσει την υπόληψή της γυναικός του και την ευτυχία της κόρης του... 'Ο ανάκριτής τού σφίξε το χέρι. Και κάλεσε να εξετασθεί η γριά Χαρίκλεια...

Η Χαρίκλεια κατάθεσε με κλάματα όσα ήξερε από την ιστορία των σχέσεων του Ντόλη και της Ρένας. Δεν άδίκισε την κυρία της. Το ζεσπασμα του δράματος, ο φόβος, το χυμένο αίμα του κύριου ένοχου, είχαν στομάσει το μίσος της παλιάς υπηρέτριας για τη νύφη. Που ο Φάνης είχε φέρει από την Αθήνα, για να χαλάσει την τάξη του Νικηφορέϊκου και να λεωσάει την τιμή του. Τώρα την έβλεπε με περισσότερη δικαιολογία, δηλαδή με μεγαλύτερη επιείκεια. 'Εφτασε μάλιστα και να την υπερασπιστεί, ρίχνοντας όλα τα βάρη στο γιατρό, που τον παρουσίασε στον ανάκριτη σ' αιδί φαρμακερό, που ο Φάνης είχε ζεσπώσει στον κόρφο του, για να τον διαγκώσει θανάσιμα.

Αλλά στην ανάκρισι παρουσιάστηκαν δύο αυτόκλητοι απρόοπτοι μάρτυρες, που έδωσαν με τις καταθέσεις τους την κατεύθυνση στο παραπειστικό βούλευμα του εισαγγελέα, που βγήκε αργότερα και βάρυνε πολύ σαν εισήγηση, στη συνεδρίαση του δικαστηρίου. Οι δυο αυτοί μάρτυρες ήταν ο πλούσιος επιχειρηματίας Κωστόύλας Βάρδας, ο πλούσιος νοικοκύρης κι' επιχειρηματίας και η κόρη του Τασία. Το σπίτι του Κωστόύλα Βάρδα είχε πολύ υποφέρει από το γιατρό Ντόλη Βλαντή, όπως έβλεπε από τα προηγούμενα. Ξέρουμε πόσο τον ήθελε για γαμπρό ο Βάρδας, μετά την αποτυχία, μάλιστα, να δώσει την κόρη του στο Φάνη. 'Αλλά και πόσο είχε υποφέρει από τις ανυπακοές του γιατρού, από το άτιμο παιχνίδι του, που εξέθετε την υπόληψή του σπιτιού του και τέλος πόσο είχε ντραπή, όταν, παντρεύοντας την κόρη του μ' έναν καλό νοικοκύρη, είδε το γιατρό να την παρασέρνει στο δρόμο του χομού, της άπιστίας στον άντρα της και του χωρισμού.

Αυτός έκανε μια κατάθεσι γεμάτη από

τόν πόνο και την αγανάκτηση του πατέρα για τον αίσιο της δυστυχίας και της κατάντιας της κόρης του. Και ήταν τόσο επιθετική κατά τον πεθερό του, η κατάθεσι του, ώστε, από κείνη την ημέρα, κατηγορούμενη πια δεν ήταν η Ρένα, αλλά ο σκοτωμένος;

— Αυτός είναι — είπε ο Βάρδας — ο πραγματικός δαίμονας του κακού! 'Η κατάθεσι της Τασίας στάθηκε μια δυνατή σπρωξιά προς την κατεύθυνση, που είχε δώσει ο πατέρας της. 'Ιστορήσε από την αρχή, με ειλικρίνεια, το αίσθημά της για το γιατρό, διηγήθηκε όσα είχε κάνει για να καταφέρει να τον προσελκύσει, ωμολόγησε πως είχε βάσει το Νάντια Καταραχιά, τον επιστάτη των αποθηκών του πατέρα της και πρώην αστυνομικό να τον παρακολουθεί (ο ανάκριτής σημείωσε το όνομα για να τον εξετάσει κι' αυτόν) ανέφερε, ότι τους είχε πιώσει με τη Ρένα στο σπιτάκι του αμπελιού κοντά τη ρεμπατιά της Μπαλτίνας, τα άνωμα γραμμάτια που τους είχε κάνει, για να τους φοβίσει, να 'ξανασημειωθούν και τέλος διηγήθηκε όλο το άτιμο παιχνίδι του γιατρού, που την εξέθεσε σ' όλη τη μικρή πολιτεία, για να 'ακούγεται αυτή και να σκεπάζει τη σχέση του με τη Ρένα...

Ύστερα, η Τασία ήρθε στα περιστατικά, που ακολουθούσαν μετά το γάμο της: τα όσα έκανε για να την ξελογιάσει, το σκάνδαλο, το διαζύγιο και, τέλος, στη στροφή του προς τη Ρένα: — Μετά τη μανία, την κόρη, κύριε ανάκριτη!... 'Αν δεν τον σκότωνε αυτή, εγώ θα τον εκότωνά... Νά γλυτώσω τον κόσμο από μια λέρα!... 'Εξετάστηκε κι' ο Νάντιας Καταραχιάς, που σ' αυτόν ανήκαν πληροφορίες από τους Νικηφόρους, μίλησε κι' αυτός με πάθος εναντίον του πεθεμένου: — Εκεί που φύλαγα, κρυμμένος έξω από το σπιτάκι του αμπελιού, κύριε ανάκριτη, ένα βοσδάκι, άκουσα την κυρία να κλαίει με δυνατά κλάματα...

— Ποια κυρία; ρώτησε ο ανάκριτής. — Την κυρία Ρένα Νικηφόρου... Τη βασάνιζε, κύριε ανάκριτη, την παίδευε, τη γυναικά... Παλιότομαρο... Δεν άφησε γυναίκα για γυναίκα... Όσες πήγαιναν να τις εξετάσει, όλες τις μόνε...

— 'Ηρθε και η σειρά της Ρένας να εξετασθεί. Είχε πάρει την απόφαση να μείνει μέσα στα όρια της σεμνότητας και της ευπρέπειας, να μην ανοίξει ούτε μια πτυχή από το μεγάλο έσωτερικό της δράμα. 'Ο ανάκριτής έμεινε κατάπληκτος από την απάντησή που έδωσε στην πρώτη ερώτησή του για το Ντόλη:

— Τι είδους άνθρωπος ήτανε το θύμα και ποιά ιδέα είχατε και έχετε γι' αυτόν;... — 'Ο Θεός θα τον κρίνει — είπε η Ρένα, με συγκινημένη φωνή. — Όσο για την ιδέα που έχω γι' αυτόν, τη θέλω να σας πω: Πώς μπορεί μια γυναίκα, πού, καλά ή κακά, αγάπησε έναν άντρα, να αρχίσει να τον κακολογή;

— 'Ο ανάκριτής την κτύπησε με συμπάθεια, για να της πει: — Συμμερίζομαι, ως άτομο, τη σκέψή σας και το αίσθημά σας... 'Αλλά έδω διεξαγωγή, κυρία, ανάκρισι! και η απάντησή σας μου χρειάζεται...

— Δε φαντάζομαι — είπε η Ρένα — ότι ήταν έντελός υπεύθυνος πρόσωπο... Είχε αδυναμίες μεγάλες και σημεία σκεπτικισμού στο χαρακτήρα του... 'Ηταν κι' αυτός ένας από τους άντρες, ούτε καλύτερος, ούτε χειρότερος από τους άλλους... 'Οτι τον αγάπησα έχει σημασία μονάχα για μένα... Μή με ρωτάτε γιατί τον αγάπησα... δεν ξέρω τίποτα... Και πιστεύω πως, όταν ξέρουμε γιατί αγαπούμε, αυτό δεν είναι πια αγάπη, είναι συναλλαγή...

— 'Ο ανάκριτής την κτύπησε στα μάτια με μια έκφραση συμπόνιας μαζί κι' εκτίμησής. — 'Ευγενικό θύμα ωραίων αίσθημάτων — έλεγε από μέσα του — που δεν έπρεπε να πέσει στα χέρια ενός παλιανθρώπου...

— Πότε αντελήφθηκε — τη ρώτησε τέλος — ότι ο γιατρός Βλαντής τα είχε με την κόρη σας;

— Εγώ δεν το είχα αντιληφθεί — αποκρίθηκε η Ρένα, χαμηλώνοντας το κεφάλι από ντροπή — μια φίλη μου το κατάλαβε και μου επέστησε την προσοχή... 'Αποφασίσαμε τότε να κάνουμε μια δοκιμή... Νά την στείλουμε στην Αίγυπτο... για να δούμε τι θα έκανε όχι μόνο αυτή, αλλά και οι άλλοι... Και είχαμε, αλλοίμονο, άμεσως την απόδειξη, ότι κάτι υπήρχε μεταξύ τους... Γιατί, μετά δυο μέρες, έφυγε κι' αυτός για την Αίγυπτο...

— Μήπως ξέρετε, κυρία, ρώτησε αμέσως ο ανάκριτής, τι συνέβη εκεί;

— Δεν ξέρω όλες τις λεπτομέρειες, αποκρίθηκε η Ρένα, αλλά το συμπέρασμα είναι, ότι προσπάθησε να πείσει τη Ρένα να φύγουν μαζί για την Εύρωπη... Νά κλεφτούν και να ζήσουν — της έλεγε — μακριά από την κακία του κόσμου... Και η κόρη μου θα τον ακολουθούσε σίγουρα, αν ο πατέρας της δε τον πυροβολούσε και, πρό πάντων, δεν της ιστορούσε το παραέθον αυτού του ανθρώπου... 'Από τη στιγμή, που της μίλησε ο πατέρας της, πήρε την απόφαση να τον σκοτώσει: Είθε καθαρά, ότι, αν αυτός δεν έφευγε από τη μέση, ούθ' ήταν αδύνατο να σωθί ούτε η ίδια, ούτε εμείς οι άλλοι: 'Ο Ντόλης θα ήταν ένας αδιάκοπος εμπόδιο στις περιστάσεις, που θα παρουσιάζονταν να ζήσουμε μαζί, αγαπημένοι και ήσυχοι.

— 'Ο ανάκριτής βοήκε τρόπον καί πλησίον γραφεία από το γραφείο του και πλησίασε τη Ρένα για να της πει, σε ύφος εμπιστευτικό:

— Κυρία, όλη η διαδικασία θα περιγραφεί στη δίκη, στα αίτια του φόνου... Το παρελθόν του δράματος, όλο, θα συμφωνήσετε, είναι υπέρ της υποθέσεώς σας. 'Αλλ' αυτό δεν αρκεί. Πρέπει να προστεθεί, ότι η κόρη σας τον κτύπησε, γιατί βρέθηκε σε νόμιμη άμυνα. Κινδύνευε η ζωή της...

— 'Αλλά το πιστόλι, κύριε ανάκριτά, που αγόρασε στην 'Αλεξάνδρεια; Αυτό δε βόα, ότι είχε στο νου της να τον ξεκάμει;

— 'Ετσι, δυστυχώς, κατέθεσε και σε μένα, κυρία! 'Αλλά σ' εσάς εξομολογούμαι, άφησα στο σημείο αυτό το χαρτί άδειο γι' αυτά που θα μου πει, όταν καταλάβει ότι πρέπει να 'αποσύρει την όμολογία που έχει κάνει. 'Εγώ νομίζω πως δε διευκόλυνε πολύ την απόφασή, αν έλεγε, ότι το πιστόλι το πήρε, γιατί ήξερε, ότι στο πλοίο θα είχε ν' αμυνθεί εναντίον των επιθεσέων του... Και ότι, πάνω σε μια τέτοια βίαιη επίθεσι, ένοιωσε τη σκανδαλή να υποχωρή, χωρίς αυτή να την πιέσει σχεδόν καθόλου...

Το βούλευμα, μ' όλα τα κόλποισιά έλαφρυντικά, που αναγνώριζε υπό την κατηγορούμενη, που την χαρακτήριζε σαν μια νέα με υπέροχη ψυχή, ήτανε παραπραγματικό. 'Αλλά η τάσι κατά του σκοτωμένου, όλοένα δυνάμωνε. Και η δίκη από

την πρώτη μέρα, πήρε το χαρακτήρα φοβερού κατηγορητηρίου κατά του νεκρού. 'Η Τασία Βάρδα είχε μεταβληθεί σ' 'Ερινύα. 'Αν ήτανε δυνατό, θα τον έβδαε για να τον στήσει στο εδάλιο του κατηγορούμενου και να τον παραδώσει στα φτυσίματα του ακροατηρίου:

— 'Αφού έθυσσε και απώλεσε, κύριοι δικαστάι, στην πολιτεία μας, αφού ξεγέλασε όλα τ' ανόητα φουστάνια — φώναξε — κι' εγκληματήσε εναντίον τώων σπιτιών, γύρισε τα μάτια του σ' αυτόν τον κρίνο σ' αυτή την αγνή κοπέλλα (κι' έδειξε τη Ρένα) για να συνεχίση το άτιμο γλέντι του. 'Αλλά εκεί απάντησε τη φωτιά ενός όπλου, που τον ξάπλωσε κάτω. 'Ετσι γίνικε δικαιοσύνη!

— 'Αλλά με βαθύτατη σιωπή, δικαστές και ακροατήριο, άκουσαν την κατάθεσι του Φάνη Νικηφόρου. Όταν σηκώθηκε, τα μάτια όλων καρφώθηκαν απάνω του. 'Ητανε για όλους ο άγιος άνθρωπος, που η ψυχή του δε βάσταζε να πυροβολήσει τον κλέφτη της τιμής του: που δε θέλησε να βάλει τα χέρια του στο αίμα ενός απίστου φίλου, που τον καταπρόδωσε και τον άρτιμασε, αλλά άφησε στο Θεό, το δικαιοκρίτη, να τον τιωρήσει.

— Είμαι χριστιανός, κύριοι δικαστάι... και ακολουθώ του Χριστού μας τα λόγια: 'Αγαπάτε τους έχθρους ημών' ευλογείτε τους καταραμένους ημάς... 'Όταν έμαθα όλα τα καθήκαστα είχα κι' εγώ, σαν άνθρωπος κοινός και άμαρτωλός που είμαι, μια στιγμή που μ' ανέθηκε το αίμα στο κεφάλι. Πήρα το όπλο να τιμωρήσω τον άτιμο προδότη της φίλιας και της τιμής. Τότε η φωνή του Θεού μίλησε μέσα μου: Ποιόν νομίζεις, ότι θα σκοτώσεις; Τον εαυτό σου!... Αυτός δε λυτρώθη από τα δεσμά της προδοτικής ζωής και από τα πάθη του. 'Εσύ, όμως, θα πληρώσεις την αμαρτία με τύψεις σ' όλη σου τη ζωή...

Το ακροατήριο κρατούσε την πνοή του από συγκίνηση. 'Ακούγονταν μέσα στη γενική σιωπή τα κλάματα μερικόν άπλοϊκόν γυναικόν. 'Ο Φάνης συνέχισε:

— Ύστερα σκέφτηκα το κοριτσάκι μου... 'Η σημερινή φωνισσα, κύριοι δικαστάι, ήτανε τότε μαρό στην κούνια, το πρώτο και μοναχικό παιδί μου, που το λάτρευα... 'Αν σκότωνο το φίλο της μητέρας του, τί κληρονομιά θα του άφηνα; 'Εναν πατέρα φονιά; μια μητέρα άπιστη και τη φήμη μιας ράτσας που διακρίθηκε για τα σκάνδαλα της ζωής της!... Το νουέκι έπεσε από τα χέρια μου... Και μια απόφασις φύτρωσε στο μυαλό μου: να ξεφανιστώ, να φύγω μακριά, να μη φανερώσω τον πόνο μου σε κανένα, να χαθώ, να τα άφισω όλα και να 'αρχίσω τη ζωή μου από την αρχή... Μά θα πονούσα; μά θα 'υπόφερα; μά θ' άφηνα τη γη που αγαπούσα και τ' αγαθά μου και θα κοπίαζα σκληρά, ξένος και άγνωστος μέσα σε ξένους και άγνωστους, για να φτιάξω μια θέση κάτω από τον ήλιο... Τα δέχτηκα όλα για την αγάπη της κόρης μου, της σημερινής κατηγορούμενης... και γιατί έπρεπε να τιμωρηθώ κι' εγώ... γιατί εγώ έφταιγα... 'Η γυναίκα μου, πολλές φορές, μου είχε μιλήσει για τον άπιστο φίλο μου και πολλές φορές μου είχε ζητήσει να τον διώξω από κοντά μας, να τον απομακρύνω από το σπίτι μας... Και δεν την άκουσα... 'Ετσι έφυγα για την 'Αφρική... Οι πίκρες που ήπια είναι άκεσάνος... 'Επί τέλους, ήθελε και για μένα μια μέρα χαρούμενη.

— Χρονολογεί την ημέρα που ήρθε η κόρη σου στην Αίγυπτο: ρώτησε ένας ένορκος.

— Μάλιστα... 'Όταν αυτός ο άγγελος που κάθεται σήμερα στο εδάλιο, ήρθε στο Κάφο έλ Ζαγιάτ, άνοιξαν οι ουρανοί για μένα... Στην αρχή δεν της ήξερα τίποτα, είμαι ο πατέρας της. Κι' ήτανε μια ευτυχία να μην το ξέρη και να νοιώθω από μέρα σε μέρα και ώρα σε ώρα να μ' αγαπά περισσότερο... και να χαίρωμαι τις ευγενικές της κουβέντες και να την ακούω να μιλά με σεβασμό και λατρεία για μένα... 'Ητανε μια ευτυχία άπειρα, ά προσμετρήτη, ούρανια για μένα, ως την καταραμένη νύχτα, που σ' αφάνισμα πρόβαλε ο δαίμονας κάτω από το φεγγάρι...

— Για ποιόν μιλάς τώρα; ρώτησε ο πρόεδρος.

— Για ποιόν άλλον απ' αυτόν τον έ-

τιμο φίλο; Τον είδα ξεφανίκα, από το παρθένο μου, να ξεπροβάλλει από τις φοινικίες και να προβαίνει, φεγγαροντυμένος, κατά το παράθυρο της κόρης μου... Τι ήθελε στην Αίγυπτο; Τι ήθελε στο Κάφο; 'Α Ζαγιάτ; Τι ήθελε αυτή τη νύχτα, ο καταστρεφής αυτός της ευτυχίας μου; Και τι γύρευε από την κόρη μου; 'Η ταραχή μου ήταν απείρηστη. Κατάλαβα, ότι κάποια συνεννόηση θα υπήρχε. Κι' έτρεμα συγκορμος. 'Αδραξα το ντουφέκι μου, σαν εκείνη την άξεχαστη νύχτα, και βγήκα έξω, ακολουθώντας τις κινήσεις του, κρυμμένος πίσω από τα θάμνα... 'Όταν είδα την κόρη μου να βγαίνει στο παράθυρο και να 'αρχίσουν να μιλάνε, δε μπόρεσα πια να κρατηθώ... Είχε γεννηθεί, λοιπόν, ρωτιόμουν ο άνθρωπος αυτός για την αιώνια δυστυχία μου... Και δεν ένοιωσε να παύση τον καταστρεμμό, ούτε σ' αυτή την έξορα που είχα καταφύγει; Τον πυροβόλησα. Δυστυχώς, δε τον πέτυχα... 'Ητανε πεπρωμένο να δυστυχήση η κόρη μου, άφανίζοντας τον...

— 'Ο Φάνης στάθηκε να πάρη αναπνοή. Μια γυναίκα είχε λιποθυμήσει στο ακροατήριο: τη βγάσανε στα χέρια.

— 'Εκείνη τη νύχτα έμαθα, ότι, μετά τη γυναίκα μου, είχε ξεμυαλίσει το αμώρο κορίτσι μου... και ότι της πρότεινε να φύγουν μαζί... Φοδόντα, ότι, αν έμνε εδώ, η κατηγορούμενη θα μάθαινε μια μέρα τα καταραμένα του, τις σχέσεις με τη μητέρα της και θα τον άφιδε... Τότε, για να μην κάνει η κόρη μου καμιά τρέλλα, εκείνο το βράδυ της τα φανέρωσα όλα: της είπα τι τέρας ήταν ο άνθρωπος αυτός, τι είχε κάνει ως εκείνη την ημέρα, όλη την ακατονόμαστη διαγωγή του και ότι, πριν παίζει μαζί της, είχε γίνει ο αγαπημένος της μητέρας της... Κι' εκείνη τη νύχτα πιστεύω πως πήρε την απόφαση να τον σκοτώσει.

Στο σημείο αυτό σήκωσε τη φωνή του ο πρόεδρος σ' έναν τόνο αυστηρό, για να ρωτήσει:

— Πρόσεξε κατ' την απάντησι που θα δώσεις στην ερώτησι μου: Αυτή τη νύχτα είπες στην κόρη σου, ότι ο άνθρωπος εκείνος ήθελε σκότωμα; Είπες και τον παραμικρό λόγο που θα μπορούσε να παρεξηγηθεί, να θεωρηθεί παρακίνησης στο φόνο;

— Ξέρω γιατί ρωτάτε, κύριε πρόεδρε — απάντησε ο Φάνης — είχαμε και ίσως ναχουν και τώρα αυτή την ιδέα, ότι είμαι κι' εγώ ένοχος ήθικής ατυμωρίας σ' αυτό το φόνο... Θα ήθελα να ήμουν όχι ήθικός ατυμωγός, αλλά φονιάς. Εγώ ο ίδιος, του

τέρατος... Δυστυχώς δεν είμαι! παρά σ' ένα έδω, να βλέπω τη κοριτσάκι μου, στανωμένο με καρδιά στο εδάλιο των κακούργων... Τη νύχτα εκείνη, την άξεχαστη, της φανέρωσα πως είμαι ο πατέρας της και ότι θέλω να ξεαναγυρίσω στη ζωή μου, κοντά σ' αγαπημένα μου πλάσματα, να ζήσω και να πεθάνω κοντά τους...

Τώρα όλο το ακροατήριο έκλαιγε. 'Η φωνή του Φάνη είχε πνιγί σε σιγαλούς λυγμούς. Ξαφνικά, η Ρένα σηκώθηκε, μέσα στη γενική συγκίνηση, για να πει:

— 'Αμαρτήσα... 'Εφταιξα... την ήθελα τη σημερινή ταπεινότητα μου σ' εσάς, για να ξεαναγιστώ... Μ' όλη τη δύναμη της φυχής μου, αγαπάω αυτό το μάρτυρα, που μαρτύρησε στο σταυρό μιας πονεμένης αγάπης (και έδειξε το Φάνη) και ζητάω συχώρεσι από αυτό το θύμα των δικών μου αμαρτημάτων (κι' έδειξε την κόρη της).

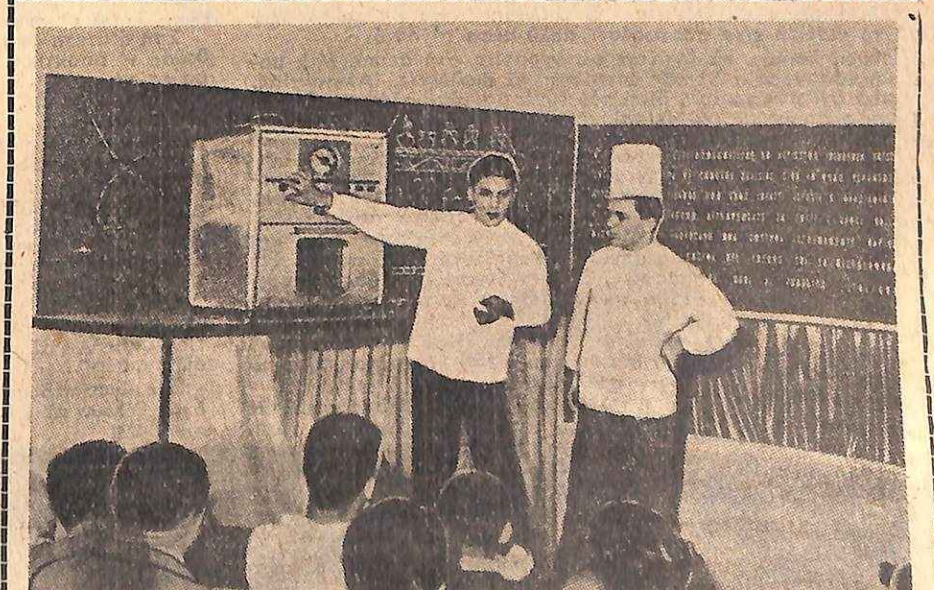
Μέσα σε τέτοιαν άτμόσφαιρα σκώθησε η Ρένα ν' απολογηθεί:

— Κύριοι δικαστάι — είπε — πως τον κάνει τον άνθρωπο η αδικία; Ποιός θα πει, στευε, ότι εγώ θα μπορούσα με φτάσσω σ' αυτό το σ' εσάς, ν' αφαιρέσω ανθρώπινη ζωή; Και όμως!... Καί η πιο άπληη ψυχή μπορεί να φτάση να χύση αίμα, να γίνει φονική, όταν το δικό καταπατηθεί στο σημείο που να μη μείνη στον αδικούμενο παρ' να το πάρη με το χέρι του. 'Αγαπήσα αυτόν που σκότωσα, μ' όλη τη διαφορά της ηλικίας, αλλά και μ' όλη τη δύναμη μιας αγνής καρδιάς που πρωτογνωρίζει τον έρωτα: τον αγάπησα τρελλά, πιστεύα αόλυτα στα λόγια του, τον έκανα θεό μου! Κι' αυτός ήτανε μια βρωμερή φύσι, ένα από κείνα τα σκουλήκια, που μπαίνουν από μύλο σε μύλο και το μοιάνουν και το σαπίζουν. Την ίδια ώρα, που εγώ θυσίαζα στο βωμό της αγάπης του, τ' αγνά νεύατα μου, έκείνος έπαιζε με άλλες και το πιο φοιχτό απ' όλα, είχε περάσει από τις χάρες της μητέρας μου, είχε σκοτώσει τον πατέρα μου — γιατί σκοτωμός, θάνατος, ήταν η 'εφ' αφοσίωσή του — διάλυσε την οικογένειά μου και μ' είχε βουλιάσει σε πέλαγος δυστυχίας. 'Αν δεν έφευγε από τη μέση, ο πατέρας μου, που είχε συκαρδέσει τη μητέρα μου, σαν άγια ψυχή που είναι, ήταν αδύνατο να 'αφή κοντά μας και να ζήσουμε μαζί. Νά γιατί ένα μέρος δού νατο, ένα κορίτσι, μπόρεσε να σπλώσει χέρι σκληρό και να κόψει το νήμα μιας ζωής, που δε μπορεί να το ξαναδέσει. Καταδικάστε με, αλλά νοιώστε με. 'Ομοιο γήστε το δικό μου. Δεν έχω να πω τίποτ' άλλο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Κατά τις τελευταίες ημέρες του σχολικού έτους, οι μαθητές του δημοτικού σχολείου σ' ένα προσάτιο του Ράπτερινα, είχαν ένα πολύ παράξενο συμμαθητή: το Μπίλ. Εύχαρι-Μπίλ, ένα σοφό χιμπατζή και τον εγκατέστησε σ' ένα θρανίο, ανάμεσα στους άλλους μαθητές. 'Εγώ όμως οι μαθητές διασκεδάζαν, μαζί του, ο Μπίλ πήρε το μάθημα στα σοβαρά. Κατάλαβε πως δεν βρισκόταν στο τσίρκο και παρακολουθούσε με ενδιαφέρον το δάσκαλο. 'Η προσοχή του ήταν δέ τέτοια, ώστε σε μια στιγμή μόνο αυτός σήκωσε το δάχτυλό, έτοιμος ν' απαντήσει σε μια ερώτησι του δασκάλου!...

Η πρώτη ηλεκτρονική κουζίνα λειτουργεί τις ημέρες αυτές στη Ρώμη, στο Μέγαρο των Συνεδριάσεων, όπου άνοιξε πρόσφατα τις πόρτες της η τεταρτή Διεθνής έκθεση ηλεκτρονικών εφευρέσεων. Η κουζίνα αυτή χρησιμοποιεί για το ψήσιμο των φαγητών ηλεκτρονικά κυμάτια υψηλής συχνότητας. Η φωτογραφία που δημοσιεύουμε παράθηκε κατά τη διάρκεια μιας επίδειξης της λειτουργίας της νέας ηλεκτρονικής κουζίνας, η οποία έτοιμασε ένα πιάτο μακαρόνια μέσα σε 5 δευτερόλεπτα.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ παιδιά, μη φεύγετε για την έξοχή, χωρίς να πάρετε μαζί σας μία φωτογραφική μηχανή. Τα ωραία τοπία κι' οι γραφικές τοποθεσίες, έχουν τους επαγγελματίες φωτογράφους για ν' ασχοληθούν μαζί τους. Είναι άνοηλο να κάνετε σ' αυτούς τους τελευταίους συναγωνισμό. Άλλα τα παιδιά σας: Ποιος άλλος θα τα φωτογραφίσει εκτός από το μπαμπά τους και τη μαμά τους; Ποιος άλλος θ' απαθανάτιση μερικές ωμορφές σκηνές από τα παιχνίδια τους, μερικές χαριτωμένες στάσεις τους στην ακρογιαλιά ή στην έξοχή; Κανείς άλλος, βέβαια, εκτός από σας, που βρίσκεστε κάθε στιγμή κοντά τους κι' έχετε έτσι χίλιες-δύο ευκαιρίες να τους βγάλετε μερικές χαριτωμένες φωτογραφίες.

Ακριβώς, λοιπόν, επειδή βρίσκεστε διαρκώς μαζί τους, θα πετύχετε ό,τι κανένας επαγγελματίας φωτογράφος δε θα μπορούσε να καταφέρει. Αρκεί να λάβετε υπ' όψη σας τις παρακάτω συμβουλές κι' οδηγίες:

Κυττάξετε ν' απαλλαγείτε από

Θα διαλέξετε τα έκφραστικώτερα στιγμιότυπα κι' εκείνα, που ύστερα από τις αναπόφευκτες περικοπές μετά την εμφάνισι, θ' αποδώσουν διαδοχικά τη σκηνή με τον καλύτερο τρόπο.

Προσέξτε τα δυο παραδείγματα, που παρουσιάζουν οι εικόνες μας. Στο πρώτο (Α) τη σκηνή την προκάλεσαν οι ίδιοι οι γονείς. Έδωσαν στο κοριτσάκι τους ένα πλάνο κούκλο και του υπέδειξαν να του κάνει μπάνιο. Στην πρώτη φάσι, το κοριτσάκι προχωρεί μέσα στο νερό. Στη δεύτερη βουτά τον κούκλο με προφύλαξι, γιατί... θέλει να τον συνηθίσει πρώτα στην απότομη μεταβολή θερμοκρασίας. Στην τρίτη, τον μαθαίνει κολύμπι. Ύστερα, όμως, τέταρτη φάσι — τί μετελλάς ώσπου να τον στεγνώση!

Οι τρεις πρώτες φάσεις πάθησαν από την ίδια απόσπασι και βγήκαν σε φωτογραφίες του ίδιου μεγέθους, αλλά διαφορετικού σχήματος. Η τέταρτη πάθησε από πιο κοντά, γιατί έχει εδώ μεγαλύτερη σημασία ή έκφρασι του προσώπου κι' η φωτογραφία βγήκε σε μία σχετική μεγέθυνσι.

Η τελευταία αυτή λεπτομέρεια έχει τη σημασία της για την αισθητική τοποθέτησι των φωτογραφιών στο άλμπουμ της οικογένειας. Μια ώριμη σκηνή δεν είναι καθόλου απαράτητο να δοθί σε φωτογραφίες του ίδιου μεγέθους. Το αποτέλεσμα είναι πιο έντυπωσιακό και δείχνει περισσότερο γούστο, όταν οι φωτογραφίες διαφέρουν και στο σχήμα και στο μέγεθος και στο πλάνο απ' όπου παίρνονται (κοντά ή μακριά).

Η δεύτερη σκηνή (Β) είναι ένα δλόκληρο μικρό... κινηματογραφικό έργο, σε τρεις μονάχα φωτογραφίες. Το μωρό προχωρεί μπουσουλώντας προς την αδελφούλα του, που κρατάει το καλά-βάκι.

Τί να βρσκεται τάχα μέσα σ' αυτό:

Στη δεύτερη φάσι, το μωρό έφτασε πιά στο θησαυρό που πο-θούσε ν' αποκτίσει, τον ασπάζει και τον τραβά από την αδελ-φούλα του.

Στην τρίτη, ή... πικρή απογοήτευσι. Το καλάβάκι δεν είχε τί-ποτα μέσα!

Αυτές οι δυο σκηνές, που φέραμε σαν παράδειγμα, δεν απαι-τούν ούτε ιδιαίτερη τέχνη, άλλ' ούτε και μεγάλη τύχη για να τις πετύχετε.

Οι ευκαιρίες σας δίνονται κάθε μέρα και, χαλώντας μισό ή δλόκληρο φίλμ, μπορείτε να βγάλετε μία ανάλογη σκηνή, που θα στολίσι το άλμπουμ του σπιτιού σας καλύτερα από πενήντα «μοναχικές» φωτογραφίες που ποτέ δε θαχουν το ενδιαφέρον και τη χάρη μιας τέτοιας σκηνής.

Όσο για τις άποτυχημένες εμφανίσεις, που θα πετάξετε για να σας μείνουν τα τρία-τέσσερα στιγμιότυπα, που αξίζουν, μη τις λυπάζετε και μη νομίζετε πως σημαίνουν, ότι είστε αδέξιος φωτογράφος.

Τις ίδιες περικοπές κάνουν κι' οι επαγγελματίες φωτογράφοι, όταν θέλουν να βγάλουν μία σειρά από στιγμιότυπα της ίδιας σκηνής.

Η ΝΕΑΡΗ 'Αμερικανίδα Πιερρέ Λασα-πέλ, ηλικίας 25 χρόνων, είναι πραγ-ματικά ευτυχισμένη, που «έμεινε ή μισή», όπως λένε οι γνωστοί και οι φίλοι της. Δικαιολογημένα, άλλωστε. Γιατί αυτό που έχασε δεν ήταν άλλο από το πε-ριττό βάρος της — δηλαδή 32 δλόκληρες ό-κάδες!...

Μέχρι πριν από δυο χρόνια, ή Πιερρέ ήταν ένα δυστυχισμένο πλάσμα, χωρίς συναναστροφές, περιορισμένο επαγγελματικά και συχνά κακοδιάθετο, εξ αιτίας των 75 όκάδων της. Σήμερα, ύστερα από ένα πεισματικό αγώνα που κατέβαλε, ζυγίζει μόνο 43 όκάδες και αυτό την έχει κάνει να είναι κοινωνική, ευτυχισμένη και να προοδεύη στη δουλειά της.

«Οι γονείς σας μπορεί να σας παρακινούν να αδυνατίσετε, οι φίλοι σας να σας δίνουν καλοπροαίρετες συμβουλές και οι γιατροί να σας κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου, γράφει σ' ένα αμερικάνικο περιοδικό ή Πιερρέ Λασαπέλ. Πρέπει όμως έσείς ή ίδια να καταλάβετε, ότι επιβάλλεται να αδυνατίσετε και να αποφασίσετε να το πετύχετε!...».

Η ίδια, το διεπίστωσε αυτό πρό δυο περίπου χρόνων, εξ αιτίας της δουλειάς της. Παρ' όλο που τελείωσε το γυμνάσιο και το κολ-λεγίο με τους καλύτερους βαθμούς, είχε σκαλώσει σε μία θεία απλής υπαλλήλου, χωρίς καμμία προοπτική να την καλύτερήνη. Καί κατα-λάβαινε, ότι αυτό όφειλόταν στο υπερβολικό πάχος της, που την έκανε να νιώθη σε μειονεκτική θέσι απέναντι των άλλων.

Το πάχος αυτό είχε αποτελέσει το σοβαρότερο εμπόδιο στη ζωή

«Η Πιερρέ, όπως ήταν πριν απόφασισι να αδυνατίσει».

της. Από τα μικρά χρόνια της, είχε καλή φωνή, που έπρεπε να τη καλλιεργήση. Αναγκάστηκε, όμως, να διακόψη τα μαθήματα φωνη-τικής, γιατί κάθε φορά που την έβαζαν να τραγουδήση μπροστά σε άλλους, έβλεπε, ότι ό ογκος της προκαλούσε γέλια και ειρωνικά σχόλια.

Αργότερα, αποφάσισε να γίνη δασκάλα και γράφτηκε σ' ένα κολ-λέγιο. Το υπερβολικό πάχος της την εμπόδιζε να λαβαίνει μέρος στα παιχνίδια των συμμαθητριών της. Παραιτήθηκε, και από αυτή τη φιλοδοξία, ύστερα από σπουδές δυο ετών.

Εξ αιτίας του πάχους της, έξ άλλου, οι νέοι απόφευγαν να βγαί-νουν μαζί της και στις συντροφίες έμενε αγνοημένη, σε μία γωνιά. Όστοςό υπέμενε καρτερικά το μαρτύριό της, ως τον καιρό που δια-πίστωσε, ότι ή παχυσαρκία της ήταν εμπόδιο και στο επάγγελμά της.

Τότε ακριβώς αποφάσισε να αδυνατίσει, με κάθε θυσία. Μέσα σε λίγο καιρό κατέρωθε να περιορίση το βάρος της κατά 5 όκάδες. Αυτό όμως δεν την ικανοποίησε. Γι' αυτό και κατέφυγε στο γιατρό της, στον οποίο εξέθεσε λεπτομερώς την απόφασί της. Με τη βοή-θειά του, λοιπόν, κατέστρωσε λεπτομερώς τη διαίτά της.

«Ο γιατρός κανόνισε, ότι έπρεπε να περιορίσω τον αριθμό των θερμίδων, που έμπαιναν στον οργανισμό μου σε 90 την ημέρα, γρά-φει ή Πιερρέ. Μου έδωσε ένα λεπτομερή κατάλογο με τις τροφές που έπρεπε να τρώω και με εκείνες που έπρεπε να αποφεύγω, βάζοντας δίπλα στην κάθε μία και τον ανάλογο αριθμό των θερμίδων της. Έ-πισκεπτόμουν δε το γιατρό μία φορά τη βδομάδα, για να εξετάζή αν ή αυστηρή διαίτα επηρέαζε την κατάστασι της υγείας μου.

Έτσι, μέσα σε δέκα μήνες, περιώρισα τις 75 όκάδες μου σε 43 — και έγινα άλλος άνθρωπος. Σ' όλο αυτό το διάστημα, έκανα κάθε βράδυ γυμναστική, επί 15' λεπτά. Η άσκησι, που νομίζω, ότι με έκανε το περισσότερο καλό, ήταν το «μάζεμα της κοιλάδας». Με άργυ ρυθμό, δηλαδή, έκανα την κοιλιά μου να μπαίνει προς τα μέσα και ύστερα την αφήνα πάλι ελεύθερη, πάντα με τον ίδιο ρυθμό».

ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΜΙΣΟ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ!

Πώς ή 'Αμερικανίδα Πιερρέ Λασαπέλ κα-τώρθωσε ν' αδυνατίσει 32 όκάδες!...

Η αλλαγή, που σημειώθηκε πάνω στην Πιερρέ με το αδυνατίσμα ήταν άπιστευτη. «Άνθρωποι, που την ήξεραν καλά, αλλά δεν την άναγνώρισαν. Κάποιο βράδυ, ένας νεαρός εξάδελφός της, την συνώ-δευσε σε μία συγκέντρωσι, όπου βρίσκονταν και πολλοί συγγενείς τους, που είχαν καιρό να δούν την Πιερρέ. Οι περισσότεροι συγγε-νείς νόμισαν ότι ή καλοφτιαγμένη συνοδός του ανηψιού τους, ήταν μία καινούργια κατάρτησί του. Γιατί ήταν αδύνατο να αναγνωρίσουν σ' αυτήν, την τετράπαχη Πιερρέ. Πολλοί, μάλιστα, ζήτησαν από το νεαρό να τους γνωρίση με την «αγνωστή»!

Οι 34 όκάδες, που κατέρωθε να χάση, είχαν επίδρασι σε δλό-κληρη τη ζωή της παραμελημένης ως τότε και δυστυχισμένης Πιε-ρρέ. Οι νέοι άρχισαν να την προσέχουν και οι προσκλήσεις σε χορούς, περιπάτους, κινηματογράφους και σε άλλες διασκεδάσεις, διαδέχον-ταν ή μία την άλλη. Καί ενώ πρώτα δεν τολμούσε ούτε καν να χορέψη, τώρα διαθέτει ένα μεγάλο μέρος του καιρού της για μπάνια, για χο-ρούς και για σπορά!...

«Μπαίνω σε οποιοδήποτε κατάστημα και ψωνίζω ό,τι μου άρέσει, χωρίς να φ-δάμαι, ότι οι υπάλληλοι θα κυττάζουν περιφρονητικά ή έστω και περιπαχτικά το σώμα μου, γράφει ή ευτυχισμένη Πιερρέ. Πουθενά δεν ακούω τα ειρωνικά σχόλια, που γίνονταν παλαιότερα εις βάρος του σώματός μου. Είμαι μία κοπέλλα σαν τις άλλες!...».

Άλλ' ή Πιερρέ δεν επαναπαύεται στην πραγματικά δύσκολη νίκη της. Κι' όταν έπεσε στις 43 όκάδες, εξακολούθησε τη διαίτά της, με τη διαφορά, ότι κάθε τόσο προσθέτει κάτι καινούργιο στην τροφή της. Έξακολουθεί να ζυγίζεται, κάθε βδομάδα. Καί, μόλις ανακαλύψη, ότι πρόσθεσε μία όκα στο βάρος της, αφαιρεί όσες καινούργιες τρο-φές έχει προσθέσει στη διαίτά της, ως την ημέρα που θα επανέλθη στα κανονικά της επίπεδα — δηλαδή στις 43 όκάδες.

Οι επιτυχημένες δε προσπάθειές της να αδυνατίσει, είχαν μία ά-κομη ευχάριστη συνέπεια. Χάρης στην αυτοπειθαίρησι που της έδωσε το γεγονός, ότι δε νιώθει πως βρίσκεται σε μειονεκτική θέσι, μπό-ρεσε να ένη περισσότερη απόδοσι στην έργασία της. Καί σήμερα έχει εγκαταλείψει την παλιά μονότονη θέσι της. Έχει γίνει ιδιαίτερη βοηθός του προϊσταμένου της!...

«Η Πιερρέ είναι σήμερα μία έντελως διαφορετική γυναίκα και ευτυχισμένη που έχασε τις 32 όκάδες!...

Οι έπιχειρήσεις καταφεύγουν σε «έφεδρικές υπαλλήλους» όταν πέση πολλά δουλειά στο κατάστημα.

ΟΙ «ΕΦΕΔΡΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ» ΣΤΙΣ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Άνδρες και γυναίκες που εργάζονται όταν μπορούν

Ο ιδιοκτήτης ενός εργοστασίου παικιδιών στο Τέξας έδωσε χιλιάδες δολάρια να φεύγουν μέσα από τα χέρια του. Ένα καινούργιο παικίδι, που διέθετε, γινόταν άναρπαστο και οι έξι μόνιμοι υπάλληλοι δεν προλάβαιναν να δι-εκπεραιώνουν τις παραγγελίες. Το αποτέλεσμα ήταν να χάσει πελάτες και να ζημιωνόταν τεράστια ποσά.

Η κατάσταση σώθηκε την ημέρα, που κάποιος φίλος του συνέστησε να καταφύγει σε «έφεδρικούς υπαλλήλους». Ο εργοστασιάρχης έκανε ένα τηλεφώνημα σε κάποιον πρακτορέα και μέσα σε λίγες ώρες, είχε στη διάθεσή του τους είκοσι υπαλλήλους, που χρειαζόταν. Η δουλειά διεκπεραιώθηκε, ο εργοστασιάρχης ικανοποίησε την πελατεία του, πραγματοποιώντας και ο ίδιος μεγάλα κέρδη και οι είκοσι έκτακτοι υπάλληλοι υπάλληλοι εξασφάλισαν δουλειά για μερικές ημέρες ακόμη, όπως γίνεται, με δαπάνη εκατομμυρίων δολαρίων στις Ηνωμένες Πολιτείες, που άλλοι θα ήταν τρομερά δύσκολο να εξασφαλίσουν εργασία.

Προβλήματα, σαν κι' αυτό που αντιμετώπισε ο εργοστασιάρχης από το Τέξας, δημιουργούνται κάθε μέρα στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο διευθυντής ενός από-ρριμνού καταστήματος στο Μιλγουόκι, λόγω χάρι, έχει προσλάβει οκτώ άτομα, για να καθαρίζουν κάθε μέρα τις απόρριμνες αίθουσες. Υπάρχουν όμως και ημέρες, κυρίως τις βροχερές, όπου χρειάζονται πάνω από είκοσι καθαριστρι-νές. Αλλά δεν τών συμφέρει να πληρώσει όλο το χρόνο είκοσι άτομα, επειδή θα κρείασθ τις υπηρεσίες τους μερικές φορές το χρόνο. Γι' αυτό καταφεύγει στους «έφεδρικούς υπαλλήλους», όπως κάνουν χιλιάδες άλλοι Αμερικανοί.

Οι «έφεδρικοί εργαζόμενοι» — υπάλληλοι και εργάτες — είναι μια επιπλέον των πρακτικών Αμερικανών, χωρίς στην όποιαν έλυσαν ταυτοχρόνως άκετά σφοδρά προβλήματα, που έχουν σχέση με την εργασία.

την παραγωγή και την απόδοσι των επιχειρήσεων.

Οι εργαζόμενοι αυτοί δεν ανήκουν σε μια ώριμη επιχείρηση και συνήθως δεν εξασκούν ένα ώριμο ε-ίδος εργασίας. Ανήκουν σε κάποιο από τα πολλά είδη-δρα, πρακτορεία, από τα ό-ποια έχει γεμίσει τα τελευ-ταία χρόνια η Αμερική. Το μεγαλύτερο μέρος τους — τα δύο τρίτα περίπου — είναι γυναίκες, που απασ-χολούνται ένα μέρος του είκοσιτεταώρου τους με το στίτι και την οικογένειά τους, αλλά ταυτοχρόνως έ-χουν μερικές ώρες, που θέ-λουν να τις διαθέσουν σε κάποια εργασία και να προσθέσουν έτσι ένα έστω μικρό χρηματικό ποσό στον οικογενειακό προϋπο-λογισμό.

Ένα μεγάλο μέρος των υπαλλήλων, είναι άτομα με-δίου ηλικίας, που ενώ εί-ναι ικανά να εργαστούν, δε μπορούν να εξασφαλίσουν μόνιμη εργασία. Οι περισ-σότεροι, άλλωστε, θέλουν να εργάζονται μόνον όταν μπορούν.

Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν πάμπολλες και διαφόρων ειδών επιχειρή-σεις, που σε ώριμη σιγι-μή, έχουν την ανάγκη αυ-τών ακριβώς των εργαζομέ-νων. Η φύσι των εργασιών τους είναι τέτοια, ώστε, εκ-τός από το μόνιμο προσω-πικό τους, χρειάζονται κα-τά καιρούς προσωπικό που θα το απασχολήσουν για ένα, μικρό συνήθως, διάστη-μα, χωρίς να υποχρεώνων-ται να το πληρώσουν όλο το χρόνο.

Τα είδη πρακτορεία, λοιπόν, συνδυάζουν τις δυο αυτές απαιτήσεις. Προσ-λαμβάνουν εκείνα τους έφε-δρικούς εργαζόμενους, τους στέλνουν σε διάφορες ε-ργασίες, εισπράττουν αυτά ένα ώριμο ποσό από την επιχείρησι — ώστε ο εργαζόμενος να μην αναμ-ιχθεί καθόλου, και πληρώνουν εκείνα στους έφεδρικούς ε-ργαζόμενους ένα ποσό, κά-πως μικρότερο από αυτό που εισέπραξαν, ώστε να μην και γι' αυτά ένα κέρ-δος, από τον όποιο κρεμάσθηκε το ά-τυχο πουλί και ψόφησε πριν προλάβει ν' αποτελειώσει τη φωλιά του.

Έτσι, μένουν όλοι εύχα-ριστημένοι.

Μια μεγάλη επιχείρησι του Σικάγου υπολογίζει, ότι πραγματοποιεί οικονομίες 75.000 δολλαρίων το χρό-νο, χρησιμοποιώντας έφε-δρικούς υπαλλήλους και ε-ργάτες, κάθε φορά που θα τους χρειαστεί.

Και οι ίδιοι οι υπάλλη-λοι, όμως, βγαίνουν κερδι-σμένοι. Μια νεαρή μητέρα από το Νητρώιτ εργάζεται ως έφεδρική υπάλληλος σε διάφορες εργασίες τους έν-νυα μήνες του χρόνου και εξασφαλίζει έτσι τα χρή-ματα για τις καλοκαιρινές διακοπές της.

Ένας νεαρός ήθοποιός του θεάτρου προσελήφθη σε ένα θέατρο, που έκανε περιο-δεία σε διάφορες πόλεις. Σε κάθε πόλη, λοιπόν, ε-ργαζόταν ως έφεδρικός, όταν του περίσσευε καιρός.

Ένα ζευγάρι Νοτιοα-μερικανών, που πήγαν για ταξίδι αναψυχής στις Ηνω-μένες Πολιτείες, βρέθηκαν απέναντι και χωρίς γνω-στούς στην Καλιφόρνια, ο-ταν ένας ληποδύτης τους έκλεψε τα χρήματά τους. Κατόρθωσαν, όμως, να εξα-σφαλίσουν τα έξοδα του γυ-ρισμού και της συντηρήσε-ως τους για μερικές εβδο-μάδες, εργαζόμενοι για μι-κρά διαστήματα σε διάφο-ρες εργασίες ως έφεδρικοί υπάλληλοι.

Άλλοτε, πάλι, οι δου-λειές που κάνουν οι «έφε-δρικοί» είναι παράδοξες. Ένας νεαρός από το Τσιγ-σινάτι κέρδιζε άκετά χρή-ματα για λίγο καιρό, άκο-λουθώντας έναν επιχείρημα-τία — που δε μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα χέρια του ύστερα από μια έγκρι-ση — και κρατώντας του το χαστούκι.

Πολλοί έφεδρικοί υπά-λληλοι αναλαμβάνουν να δι-εκπεραιώνουν την άλλογραφία διασήμων άστέρων, όταν το ταχυδρομείο τους είναι εξαιρετικά πλούσιο. Άλλοι ποζάρουν ως θεα-ταί σε έκπομπες τηλεορά-σεως.

Ένας, τέλος, νεόπλου-τος ιδιοκτήτης πετρελαιο-πηγών από το Τέξας, ζή-τησε από ένα πρακτορείο να του στείλει είκοσι καλο-ντυμένους νέους και δυο-φες κητέλλες για να εμψυ-γιστούν ως καλεσμένοι του σε μια δεξίωσι που έδινε. Ήθελε να πεοιοποιηθ με-ρικές επισημότητες και να τους δείξει, ότι έχει πολλές και καλές γνωριμιές. Έτσι, οι «έφεδρικοί υπάλληλοι» έκτός από την άμοιβή που εισέ-πραξαν, έφαγαν, ήπιαν και διασκέδασαν χωρίς στη με-γαλομανία του νεόπλουτου.

ΘΘ

Άτυχες ληποδύτης

Μια σατανική σύμπτωσι, έστειλε στη φυλάκη κάποιο ληποδύτη, ονόματι Πέντρο Μαλντόνα ντε Βαλντέξ. Είχε κλέψει ένα παντελόνι από ένα καθαρτήριο της μεξικανικής πόλεως Μεξικό. Και το δά-νεψε σε κάποιο φίλο του, χω-ρίς να του κάνει λόγο για την προέλευσή του. Ο φίλος, ανύποπτος, τώδωσε για κα-θάρισμα στο ίδιο εκείνο κα-θαρτήριο! Κι' έτσι άνακα-λύφθηκε και πιάστηκε ο κλέ-φτης.

Η ΣΙΡΛΕΥ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Στο Μεξικό, όπου περνάει τώρα τις δια-κοπές της, η Σίρλεϊ Τέμπλ δρῶσε πως απορρίπτει να εργαστεί και πάλι, ύστε-ρα από πολυετή απομάκρυνσι από κάθε καλλιτεχνική δράσι. Τό άλλοτε παιδι-θαύμα θα εμφανιστεί και πάλιν στην τη-λεόρασι παρουσιάζοντας μια σειρά έκποι-πών για παιδιά. Στη φωτογραφία μας η Σίρλεϊ μαζί με την Άντελίνα Πεντρού-ζα, μια νεαρά στήρ του μεξικανικού κι-νηματογράφου, που είναι περίφημη στην πατρίδα της.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΤΡΙΧΑ

Το δράμα, που θα σῶς περιγράψουμε συ-νέχῃ ποό καιρό σ' ένα έξοχό προ-αίσιό της Στουτγάρδης (Γερμανία). Όπως όλα τα πουλιά έτσι και ένα ζευ-γος κορδερίνες έφταχνε τη φωλιά του για να μεγαλώσει μέσα σ' αυτή τα παι-διά του. Βιαστικός ο άρσενικός μετέφερε, ότι θα μπορούσε να καταστήσει τη φω-λιά αυτή όσο το δυνατόν πιο άναπαυσ-τική. Από άπροσεξια όμως, άναμεισε σ' άλλα ούκτα, μετέφερε και μια μακριά γυναικεία τσίχα. Άλλά μια σειρά άτυχών συνθηκών, μετέφερε την τσίχα αυτή σε βόχο, από τον όποιο κρεμάστηκε το ά-τυχο πουλί και ψόφησε πριν προλάβει ν' αποτελειώσει τη φωλιά του.

Τὰ υπόγεια νερά ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η λειψυδρία μας άπειλεί...

Τα Άδερνα ήταν μια άρχαία πόλι της Μακεδονίας. Και οι κάτοικοί της οι Άδερνίτες σμιζόντουσαν για τη βλακεία τους. Για ν' αποδείξει, λοι-πόν, την παροιματική τους άφελεια ο παμπάλαιος χρονογράφος, άναφέρει, ο-τι κάποτε έστεισαν στην κάθε γωνιά της πόλεως τους και από μια βρύσι μαυράρινη, χωρίς να έχουν σταγόνα νερού, άφου το προμηθεύοντουσαν από άλλες περιοχές σε δερματίνοους ά-σκους κουβαλήτους στον ώμο. Από τό-τε έμειναν πασίγνωστα και παροιμιώ-δη τα Άδερνα, ο Άδερνιτισμός και ο Άδερνίτης ως χαρακτηριστικά της χτυπητότερης ήλιθιότητας.

Αυτή τη στιγμή, λοιπόν, η Άθήνα κινδυνεύει να γίνει Άδερνα. Τα σπι-τία της Άθήνας θα έχη καθένα τη βρύσι του, αλλά νερό δε θα έχουν, ο-πως δεν έχουν τώρα ώρισμένες άκραί-ες συνοικίες των Άθηνών, αυτές που θεωρούνται — όπως φαίνεται — παρ-α-κα τ ι α ν ῆς κατά την αντίληψι των νεοκρατών! Χιλιάδες οικογένειες ά-πό αυτές άνοίγουν κάθε πρωί τη βρύσι:

- Θα πλύνουμε σήμερα!
- Μα δεν έχει νερό!...
- Θα μαγειρέψουμε χόρτα;
- Όχι για όνομα του Θεού, θέλουν πολύ νερό!

Αυτά είναι μέγας κίνδυνος να συμ-βούν σε λίγο σε όλα άδιακρίτως τα σπι-τία της Άθήνας.

Τώρα το πως στην εποχή των μεγά-λων τεχνικών έργων και των άπείρευ-των προσών οι σημερινοί άρχόντιοι και οι μηχανικοί καταρθώσανε να κά-νουν, ότι πριν δυο χιλιάδες χρόνια — και κάτι πάρα πάνω — είχαν κάνει οι μη-χανικοί του Άδριανού (με το περίφημο Άδριανέον Ύδραγωγείον, που ακόμη σήμερα χρησιμοποιείται κι' αυτό για την ύδρευσι της πρωτεύουσας) αυτό εί-ναι ένα ζήτημα που θα έπρεπε να είχε αντιμετώπιση όχι με θεωρίες, με άρ-θρα και με μελέτες, αλλά με κάτι άλ-λο. Αυτό όμως το κάτι άλλο, δυστυχώς, έδω στην νεώτερη Έλλάδα δεν εφαρμό-ζεται ποτέ. Και γι' αυτό ο καθένας μπορεί άνευθυνα να βλάπτει τον τόπο, να άμειλη, να ψεύδεται, να άδιαφορή, να σάρευη φανταστικές στατιστικές και ψεύτικα σχέδια, ν' άνοικτολομή τον τό-πο όχι με άσέβητη και τοιμένο και πέτρες, αλλά με χαρτιά και έγγραφα και έλθέσεις κι' όταν έρχεται η στιγμή της πραγματικότητας, να γίνεται κα-πνός!...

Άφου, λοιπόν, έτσι γίνεται, έδω σε μας, τους καταδικασμένους στην λειψυ-δρία, άς προσάθουμε να δοῦμε, του-λάχιστον, τι μπορεί να γίνει για τό έρ-χόμενο καλοκαίρι.

Η λίμνη του Μαραθώνος καθώς χα-μνλάνουν τα νερά της θα έμφανισι στο κέντρο της εκείνο το περιόητο νησί — το σήμα του μεγάλου κινδύνου. Κι' αν άνοιγαν οι καταρράκτες του ούρα-νος αυτή τη στιγμή, δεν έπρόκειτο ν' άποκτινουμε το νερό που μας χρειά-ζεται. Η Ύλη, η Σουβάλα, τα άλλα παραπόταμα, οι καταρράκτες και τα μεγάλα ρυάκια που ρίχνουν σήμερα τα νερά τους στη λίμνη, δεν καταρθώνουν ν' άνεβάσουν τη στάθμη της, που υπο-χωρεί διαρκώς και όλο διαρκώς με ά-κρίβεια μαθηματική κάθε μέρα κατά

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- ★ Άν δε βροχής ως το λαϊμό, δεν θα φῶς ψάρι.
- ★ Η γλυκειά γλώσσα βυζαίνει από δυο μοννάδες.
- ★ Άν κελιάδης ο γάϊδαρος, γκαρίζουν και τ' άφιδόνα.
- ★ Γαϊδούρι στον καθήφορο, μου-λρί στον άνήφορο και άλογο στον κάμπο.
- ★ Γάμος χωρίς παγινίδια, φάσα δίχως κρεμμύδια.
- ★ Άλλοιομο όποιος καρτερεί δείπνο από χωριό και γίωμα από γειτόνους.
- ★ Στα λογαριαστά-σταλαγματιά γε-μίζει το ποτήρι.
- ★ Άνάθεμα δυο πράματα: φτώ-χεια και γράμματα.
- ★ «— Μουλάρι, ποιος σ' έγέ-νησε; — Τ' άλογο είναι ο θεός μου!».

80.000 πυδικά μέτρα, κάποτε και πε-ρισσότερο από 100 χιλιάδες. Πως με-αυτή την κατάσταση θα ποτιστεί η Ά-τική, σ' όλόκληρο το λεκανοπέδιο της, όπου τώρα είναι καταπαρμένη η Ά-θήνα;

Γιατί η πρωτεύουσα σήμερα δεν είναι τ' Αναψώτικα, η Βάθη, τα Πυθαράδι-κα, η Πλάκα και το Κολωνάκι. Άθήνα είναι και ο συνοικισμός Βύρωνος και η Καλλιθέα και η Καισαριανή και η Κοκ-κινιά, και η Έλευσίνα και η Έκάλη και η Νέα Φιλαδέλφεια. Μια πόλι άπλω-μένη από τα κράπεδα της λαυρεσι-τικής ως τα σύνορα της Μεγαρίδος.

Για να ύδρευη το Άστυ έραθώκανε τα προσότια. Στεγνώσανε την Κρι-σιά, πήραμε τα νερά από το Μενιδί, κλείσαμε τις βρύσες του Μαρουσίου, πήραμε, πήραμε... Και η Άθήνα, με ό-λο που το άκριτοπληρώνει, νερό δεν έχει.

Και έρχεται το έρώτημα: Τώρα τι θα κάνουμε;

Θα είχαμε τη δυνατότητα να χρησι-μοποιήσουμε τα άφθονα νερά που περ-νούν κάτω από τα πόδια μας, στους δρόμους που βαδίζουμε, και που ξεπη-δούν μέσα από κάθε οικόπεδο που σκάβεται για τα θεμέλια των νέων σπι-τιών, που κτίζονται κάθε τρία βήματα. Γι' αυτά τα υπόγεια νερά δε γίνεται τι-ποτα. Καμιά μελέτη. Καμιά προσο-χή. Και όχι μόνον αυτό. Είναι και το άλλο: Ότι υποχρεώσαμε ήλιθίως τους κατοίκους να κλείσουν και να βουλώ-σουν τα πηγάδια τους, όταν φανταστι-κά υποθέσαμε πως η λίμνη του Μαρα-θώνος θα έφτανε άριστικά για την ύ-δρευσι μας.

Αυτό έγινε όχι για το λόγο ότι χάθη-καν τα νερά από το ύπεδαφος της Ά-τικής. Άλλά επειδή τα πραγματικά ύ-πόγεια ποτάμια που χύνονται στη θα-λάσσα του Σαρωνικού άνακατεύοντου-σαν, λεί, κατά το ρού τους με τις φυ-ριέρες της πρωτεύουσας. Και πριν δεν άνακατεύοντουσαν; Άλλά, τέλος, κι' αν έτσι έχη, το πράγμα, θα μπορούσαμε τουλάχιστον αυτά τα νερά να τα είχαμε για ποτιστικά. Και κάτι πάρα πάνω: να τα χρησιμοποιήσουμε και για άλλες άνάγκες, άπομονώνοντας αυτές τις φυ-ριέρες της πόλεως με την κατασκευή περισσότερων υπονόμων.

Άντι αυτού τρομοκρατήθηκαν οι κά-τοικοι ότι δεν ύπάρχει στην Άθήνα ού-τε μια σπιθαμή γῆς άμλυτης... Και όσοι τολμούσαν να χρησιμοποιήσουν τα νερά των πηγαδιών, όπως ήταν, διατρέ-χανε άμεσο κίνδυνο να πάθουν οι ίδιοι και να γίνουν εφορές έπιδημιών στην πόλι.

Ο περίφημος μηχανικός του περα-σμένου αιώνα, ο Γερμανός Τσίλλερ, που μαζί με άλλους ελδικοῦς άρχιτέκτο-νες είχε καταστρώσει επί οθωνικής πε-ριόδου, το σχέδιο της πόλεως των Άθηνών, είχε πῃ στην έκθεσι του ότι το ζήτημα — γιατί και περί αυτού είχε κάνει την πρόθεσιν τότε — της ύδρευ-σεως της πρωτεύουσας, είναι από μο-ναχό του λυμένο με την υπόγεια λίμνη του ύπεδαφους της.

Αυτή η λίμνη δεν είναι δυνατό να χάθηκε. Οι μηχανικοί των σπιτιών που χτίζονται μαζί με τους εργολάβους σε κάθε άνόρουθ θεμελίωσι, όπως είπαμε, βρίσκουν νερά άφθονα και δε μπορούν να προχωρήσουν στις οικοδομικές έρ-γασίες τους αν δεν τις σταματήσουν και δεν εγκαταστήσουν μέσα στα οικόπεδα μεγάλες άντλητικές μηχανές για να κα-τεβάσουν τη στάθμη. Κι' αυτή η άντλη-σι κρατάει μήνες, χρόνον άκέραιο κά-ποτε. Τα παραδείγματα είναι άπειρα κι' έχουν πέσει στην αντίληψι όλου του κόσμου.

Σε μια σύσκεψι της Ένώσεως μηχανικών και άρχιτεκτόνων, είχε γίνει με-γάλη συζήτησι για το θέμα της δυνα-τότητας της χρησιμοποίησεως αυτών των νερών, που άντλούνται κατά έκτα-ποτάδες χιλιάδες κυβικών ρίχνονται μέσα στους υπονόμους. Σ συνέχισα όμως καμιά δε δώθηκε στο θέμα. Και έμει-νε το ζήτημα δίχως περαιτέρω έρευνα και μελέτη. Και όμως κοντά στα άλλα προβλήματα της ύδρευσεως που έχουν συζητηθ και πολλά πιστεύθηκαν ότι λύ-θηκαν — ενώ στην έκτασι αυτή άποδείχτη-καν άτελεσσιότητα άφου η λίμνη κατε-βαίνει συνεχώς — θα έπρεπε και αυτό να μας άπασχολήσει.

Και άντι να κάνουμε συστάσεις για οικονομίες στο νερό, θα έπρεπε να συ-σταθ (χωρίς λογοπαίγνιο) μια μεγά-λη, γερή έπιτοση άποφασισμένη να λύ-ση τελειωτικά αυτό το θέμα της χρη-σιμοποίησεως των νερών της ύπόμενης λίμνης. Έτσι, ίσως, σταματήσει να εί-ναι Κύριος τών Άθηνών ο ύδρομετρο-τής, που κρατάει τα κλειδιά της πό-λεως...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Επίμαχοι δίχλοι

ΠΡΟΪΜΕΣ ΛΑΧΤΑΡΕΣ

Έμφανίστηκαν τα πρώτα σταφυλάκια εν Άθήναις, κατι μαύρες σταφιδούλες κι' ώρισμένες σουλτανί-νες, που δεν έχουν καλογίνει, φυσικά, για τη στιγμή και... ξανά είναι στη γεύσι και προ πάντων στην (τιμή!)

*

Συνεπώς όσοι πολίτες άντικρύζουν τέτοιες ώρες τις άπρόσμενες εκείνες και πανάκριδες όπωρες, τόν Δίσωπειον τόν μύθον εφαιρόζουμε φασο-κι' οι καίμενοι, κατ' άνάγκην, λένε: «Όμφακες (είσι!»

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

Προκειμένου η άνθρωπότης ν' άποφύγη νέον σάλον βαίνονμ' ήδη, όπως λένε, προς συνάντησιν Μεγά-λων, οι όποιοι θα κυττάζουν φιλικά να τα μνήσουν και το θέμα της ειρήνης το πολύπλοκο να λύσουν!

*

«Είθε, λέει έπομένως, μ' ένα στόμα η άνθρωπότης, η συνάντησις εκείνη τόν καλό να βοή σκοπό της, γιατί αν τυχόν τά... χέρια δεν τα δώσουν οι Με-γάλοι, τότε, πλέον, ο Θεούλης τό... χεράνι του ές βάλη!»

ΕΠΟΧΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Όσοι ζουν δίχως έννοια η άγέτως γουζουρεύουν και σκοπό τους έχουν μόνο τούς «άστερες» να λα-τρέψουν, έχουν φτάσει σε σημείον άπεριόγραπτης χαράς επειδή πατάει τη γῆ μας και η Μπαρμπαρα η Ρας.

*

Άλλ' η έυδηλη χαρά τους μεγαλώνει όσο πάει κι' η καρδιά τους έχει άρχισει άνωμάλως να χτυ-πάει, γιατί ο Τύπος μεταδίδει συνεχώς αυτές τις μέρες, ότι πρόκειται η Άθήνα να γεμίση από... άστερες!

*

Κι' όμως κάθε συμπολίτης μισθωτός και φουκαράς δεν σκοτίζεται γι' άστερες σαν τη Μπαρμπαρα τη Ρας, και θλιμμένος νύχτα μέρα τόν τιμάρισμο κυλάει που μπερδεύτηκε με τ' άστρα και έχει φτάσει ως (τόν... Άση!

*

Κι' όμως κάθε συμπολίτης μισθωτός και φουκαράς δεν σκοτίζεται γι' άστερες σαν τη Μπαρμπαρα τη Ρας, και θλιμμένος νύχτα μέρα τόν τιμάρισμο κυλάει που μπερδεύτηκε με τ' άστρα και έχει φτάσει ως (τόν... Άση!

ΕΝ ΔΙΚΑΙΩ

Τόν καιρό τόν τελευταίο γίνεται έντονος άγών, από μέρος των Έλλήνων σταφιδοπαραγωγών, γιατί οι έμποροι για χάπια έννοούν να τους περά-σουν και φτηνότατα, έφ'ετος, τη σταφίδα ν' άγοράσουν!

*

Κι' έχουν δίκην οι καλοί μας σταφιδοπαραγωγοί που με διαβήματά τους ούρανό κινούν και γῆ, γιατί δε μπορούν εκείνοι να μοχθούν όλο το χρόνο, να κλαδεύουν, να ποτίζουν, να τρυγάνε, να σοδειά-ζουν, για να πάρουνε, στο τέλος, λίγα δόλα και μόνον κι' άπ' τις τόσες τους στερησεις συνεχώς να στα-φιδιάζουν!

ΠΛΟΥΣΙΑ ΕΛΕΗ

Οι φωστήρες της φυλής μας που σκαρφίζονται (συχνές) άνεκτιμητες ιδέες και κυρίως φαιενές, όπως μας άνακοινώνουν κι' επισήμως άναφέρουν, άπεφάσιαν άπ' έξω και παράσημα να φέρουν!

*

Κάποιον όκτώμισι χιλιάδες παρασήμων θα κομίσουν και μπορούν κατόπιν τούτου οι ρωμηοί να ευθυμώ-νουν, γιατί να μὲν η φυλή μας θα στερηθήται φαγωσίμων, αλλά θαχη τέλος πάντων άφθονίαν... παρασήμων!

*

Κάποιον όκτώμισι χιλιάδες παρασήμων θα κομίσουν και μπορούν κατόπιν τούτου οι ρωμηοί να ευθυμώ-νουν, γιατί να μὲν η φυλή μας θα στερηθήται φαγωσίμων, αλλά θαχη τέλος πάντων άφθονίαν... παρασήμων!

*

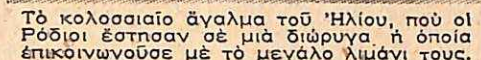
Κάποιον όκτώμισι χιλιάδες παρασήμων θα κομίσουν και μπορούν κατόπιν τούτου οι ρωμηοί να ευθυμώ-νουν, γιατί να μὲν η φυλή μας θα στερηθήται φαγωσίμων, αλλά θαχη τέλος πάντων άφθονίαν... παρασήμων!

*

Κάποιον όκτώμισι χιλιάδες παρασήμων θα κομίσουν και μπορούν κατόπιν τούτου οι ρωμηοί να ευθυμώ-νουν, γιατί να μὲν η φυλή μας θα στερηθήται φαγωσίμων, αλλά θαχη τέλος πάντων άφθονίαν... παρασήμων!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Θά ξαναστηθῇ στὴ θέσι του!..

[illegible]

Διατηρούντονας ο Ροττίε την αναλογία αυτή, βρισκει ότι το άγαλμα είχε ύψος 106 πόδας. Πραγματικά, δεδομένου ότι ο ρωμαϊκός πηχός ισοδυναμεί προς έναμιση γαλλικό πόδα, το ύψος του «Κολοσσού» βγαίνει, αυτό που αναφέρει κι' ο Στράβων: Έβδομηντα πηχεις.

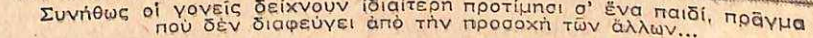
« Πόσο να στοιχίσει άραγε η κατασκευή του; »
 « Ο Πλίνιος την υπολογίζει σε τριακόσια τέ-
 λαντα, δηλαδή κάπου 1.476.000 χρυσές δρα-
 χιμές. Βέβαια, η δαπάνη αυτή δεν είναι και
 τόσο μεγάλη σε σύγκριση με το έργο που έ-
 γινε. Άλλα και μεγαλύτερη ακούει αν ήταν,
 δε θα βάρανε σε τίποτε το δημόσιο ταμείο των
 Ρωμαίων γιατί, όπως είπαμε και πιο πάνω, το
 ποσό φέρθηκε με την έκποιηση των πολιορκη-
 τικών μηχανών του Δημητρίου. » « Εκόλοσ-
 σες —που παρίστανε το θεό «Ηλίο»— έμεινε
 μονάχα πενήντα έξη χρόνια όρθος. Στα 222
 π.Χ., έπειτα από ένα τρομερό σεισμό, έπεσε
 και κομματιαστικό. Οχτώμιση περίπου αιώνες
 έμενε πεταγμένος στο έδαφος, χωρίς να έν-
 δει διαφέρεια κανείς να τον αναστήσει. »
 « Ο περίφημος άρχηγός των Αιγυπτίων, Μαρίας,
 πήρε τα κομμάτια αυτά, τα μετέφερε στη Συ-
 ρία και τα πούλησε στον Έβραίο έμπορο Έ-
 μεσιόν, που τα φόρτωσε σε 980 καμήλες! »
 Γ. Β. Ι. Ι.

Η ΖΗΛΕΙΑ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΜΗ ΤΙΜΩΡΗΤΕ

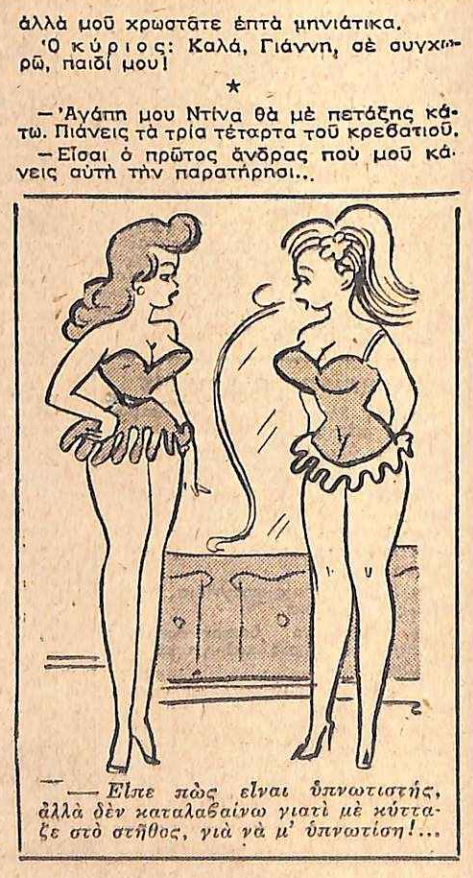
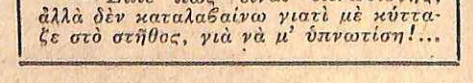
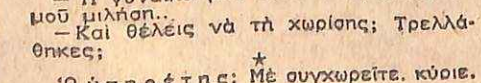
“Όταν ακούτε μία μητέρα να λέει: «Γι’ εμπορεύματα να κάνω, αφού φέρεται τόσος άσχημα;” Ήρουνά άναγκασμένη να τό τιμαρήςω, τό ξερετε ότι δέν εί- ναι καθόλου εύχαριστημένη από τη μέθοδο που χρησιμοποίησε και πρό παν-

αυτό που εκανε», κλπ.
Συχνά, η ίδια η ά-
ταξία περιέχει και την
τιμωρία της, όπως δε
χρειάζεται να έπνευτε.
Όταν π.χ. το μικρό
σας πιάση ένα θυράφι

«Ὁσα γὰρ τῆς τιμῆς, ἢ δέχνησθε πολλὴν ἀσκήτην. Ἄλλοι εἶναι τοῖς ἐσχάτοις καὶ ἄλλοι ἀσκήτους. Δὲν πειράξῃ ἀν κάποτε κομίσαι φερά πως ταχά δὲν εἶναι δατέ μια ἀσκήτη. Ὁχι, πολλὴ συχνά ὅμως. Καί, ὅπως εἶπόμε, μὴ ἐπιβάλλω τῆς τιμῆς σωμάτων. Ἡ ἀσκήτη εἰς περιπτώσει, ἢ ὁρθοστασία, μὴ γωνίᾳ, ἢ ὀρεξεί, καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἑνὸς φίλου, εἶναι χίλιες φορὲς πρὸς τὴν πῖδὸν σας, καὶ ὅχι γὰρ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀποφύγετε τοῦ νεύου. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Δώτε το καλὸ παράδειγμα. Ἡ συνταξίς, ἢ ἡσχίσις σας γιὰ τὸ καλὸν συνταξίσι».

ἔχετε κανένα ἄθροιστο; Δὲν

Ο Γουώλτερ Γουέμ συγκαίνεται μόλις τόν κυττάζουν με τρυφερότητα δυο γυναίκες μάτια.

Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ της εποχής μας

Ένας Άμερικανός, που παντρεύτηκε κατά σειρά δώδεκα γυναίκες!

Καμιά φορά συμβαίνουν, ως γνωστόν, στη ζωή πράγματα, που ξεπερνούν και την πιο αχάληνη φαντασία των μυθολογιστών. Αυτή ακριβώς είναι η περίπτωση ενός Άμερικανού παραγγελιοδόχου, που από το 1931 ως σήμερα, παντρεύτηκε κατά σειρά δώδεκα γυναίκες, για να μην πω ότι είχε χαρακτηριστικά στην αστυνομία, όταν τον συνέλαβαν, εκτός από ένα οικογενειακό περιβάλλον σε κάθε μια από τις μεγαλοπόλεις, που επικρατούσαν ταχτικά στις περιφέρειες τους.

Ο άνθρωπος αυτός ονομάζεται Γουώλτερ Γουέμ, είναι ηλικίας σαράντα πέντε χρόνων και το παρουσιαστικό του δε δείχνει καθόλου τύπο γυναικοκατακτητή. Ψηλός, αρκετά παχύς, με πολύ κοινά χαρακτηριστικά, ντυνεται πάντα σπορά και δίνει την εντύπωση ενός συνηθισμένου κι' ασήμαντου άρχοντος. Είναι όμως ένας άντρας, που η καρδιά του συγκινείται μόλις δυο γυναίκες μάτια τον κυττάζουν με τρυφερότητα.

Σε διάστημα είκοσι χρόνων, η συγκίνησή αυτή στάθηκε για τον Γουώλτερ Γουέμ δώδεκα φορές μοιραία. Κατέληξε δηλαδή σε ισάριθμους γάμους. Το φυσικό θα ήταν γι' αυτόν να θυμηθεί χωρίς την παρορμία που λέει: «Πολλές φορές πάει η στάμνα για νερό, αλλά κάποτε θα σπάσει». Ο Γουώλτερ Γουέμ όμως δεν κατάρθηκε να τη θυμηθεί εγκαίρως κι' έτσι τώρα του τη θυμίζει η αστυνομία, που τον έβαλε στο χέρι ύστερα από καταγγελία της υποψήφιας... δεκάτης τρίτης συζύγου του.

Αλλά ας πάρουμε την ιστορία αυτού του πρωταθλητή της πολυγαμίας από την αρχή της.

Ο Γουώλτερ Γουέμ παντρεύτηκε για πρώτη φορά το 1931 κάποια «Εντίθ Πηρσον, με την οποία συνέχισε αρμονικά έννη χρόνια. Κατόπιν βαρέθηκαν κι' οι δύο τους ο ένας τον άλλο και χωρίς να με κανονικό διαζύγιο, οπότε ο Γουέμ παντρεύτηκε τη Μπέκερ, τη δεύτερη γυναίκα του. Από εκεί και πέρα, λοιπόν, άρχισε η...συνεχής διαδοχή των υπολοίπων συζύγων του σε κίς. Ο Γουέμ, που καθώς είπαμε ήταν παραγγελιοδόχος και ταξίδευε δε θάταν άσχημα να διατηρήσει σε κάποια γυναίκα.

Μου είναι πολύ πληκτικό να μένω σε ξενοδοχεία, είπε στην αστυνομία, και κατάλαβα πως θα άρραστούν στο τέλος από μεγαλοχολία. Είχα ανάγκη ενός οικογενειακού περιβάλλοντος στην πόλεις. Ήπου ήμουν ά-

ναγκασμένος από τη δουλειά μου να μένω για πολλές μέρες και κάποτε και για μήνες. Έτσι, άνοιξα κι' από ένα δικό μου σπίτι σε αρκετές από αυτές, που στην πραγματικότητα ήταν το σπίτι της φίλης μου.

Εββαία, δεν επιδίωξα μόνος μου αυτούς τους αλλεπάλληλους γάμους κι' απέφυγα άλλους σε πολλές πόλεις, όπου οι φίλες μου δεν επέμεναν πολύ να τις στεφανώσω. Άλλα αυτή την καλή τύχη δεν ήταν δυνατόν να την έχω παντού κι' επειδή αυτές οι γυναίκες μου είχαν εμπνεύσει αληθινά έρωτα, αναγκάστηκα να υποχωρήσω σε αρκετές και να τις παντρευτώ.

Δεν άρνούμαι, πως μερικές από τις συζύγους μου είχαν πολύ καλές προίκες, αλλά δεν πρόκειται να διαπιστώσετε πως επωφεληθήκα από καμιά τους. Το μόνο που πρόσχεα, ήταν κάθε γυναίκα που παντρεύουνα να ελπει οικονομικά ανεξάρτητη, ώστε να μην υποχρεώνωμαι να τη συντηρώ.

Η...σταδιοδρομία του Γουώλτερ Γουέμ σκόνταψε και καταστράφηκε στη δεκάτη τρίτη σύζυγο, που τον είχε έρωτα, αλλά, πριν τον στεφανώσω, θέλησε να μαζέψει μερικές χρήσιμες πληροφορίες γι' αυτόν.

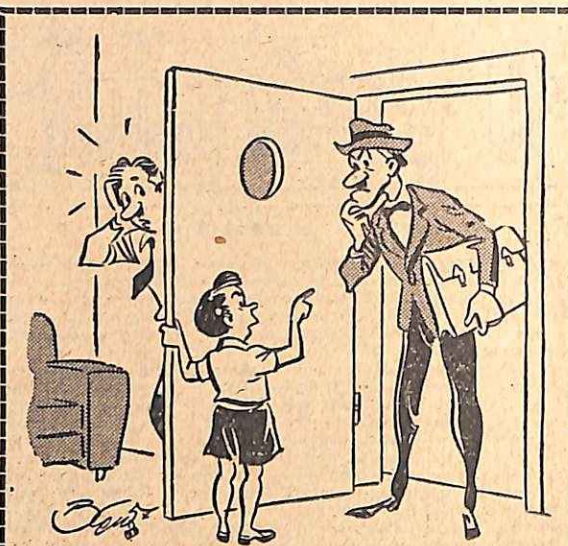
Η τυχερή αυτή γυναίκα λέγεται Βίλμα Πύζικ, είναι ωραιότατη, δεν έχει κλείσει ακόμα τα τριάντα και εργάζεται ως δακτυλογράφος.

Στη μητέρα μου, δήλωσε η γοητευτική Βίλμα στους δημοσιογράφους, ο Γουώλτερ δεν είχε κάνει πολύ καλή εντύπωση. Είχαμε κανονίσει να παντρευτούμε στα τέλη 'Ιουνίου, αλλά η μητέρα μου εξακολουθούσε να με πιέζει με τις αμφιβολίες της. Αποφάσισα, λοιπόν, τότε ν' απευθυνώ σ' ένα ιδιωτικό ντετέκτιβ. Εύτυχώς! «Ώστε, ρα από μια βδομάδα, ο ντετέκτιβ αυτός μου αποκάλυψε, ότι ο Γουώλτερ, που μου είχε πη πως θα βρισκόταν στο Νητρώιτ για δουλειές, ήταν στη Φιλαδέλφεια κι' έμενε στο διαμέρισμα της Νόρμας, της γδωδης, δηλαδή γυναικάς του. Εγώ, που δεν ήξερα ακόμα ότι η γυναίκα του αυτή δεν ήταν η μοναδική, έτοιμαζόμουν να του ζητήσω εξηγήσεις, όταν θα έρχοταν και να του αξιώσω να τη χωρίσει, γιατί τον άγαπούσα κι' ήθελα όπωσδήποτε να τον παντρευτώ. Άλλα σε λίγες μέρες, ο ντετέκτιβ ήρθε και με πληροφόρησε, ότι ο Γουώλτερ είχε και μια άλλη «νόμιμη» σύζυγο, στον «Α-γιο Φραγκίσκο. Τότε τον κατήγγειλα...

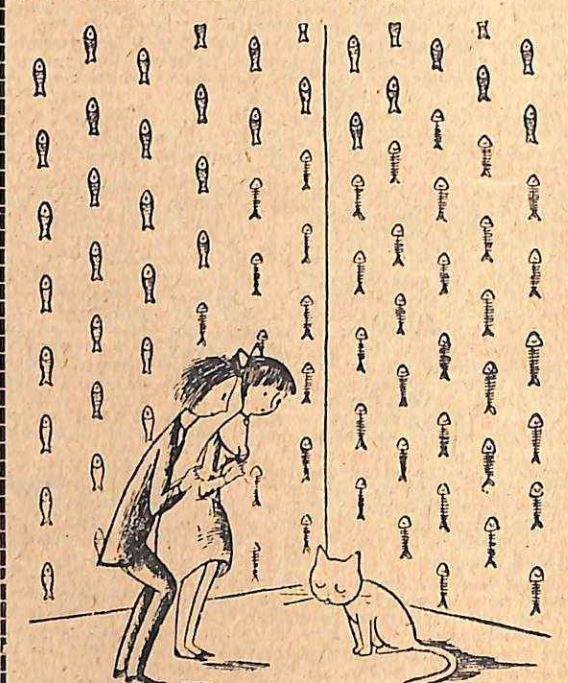
Το νόστιμο, όμως, είναι, ότι, σύμφωνα με την αμερικανική νομοθεσία, ο Γουώλτερ Γουέμ μπορεί ίσως να βγει από 'απ' όλη αυτή την ιστορία, χωρίς να πληρώσει τίποτα! Ο νόμος, στις «Νωμένες Πολιτείες, καταδικάζει τη διαγαμμία με φυλάκιση λίγων μηνών και γενναία αποζημίωση των θυμάτων, αλλά δε λέει τίποτα για την... πολυγαμία. Οπότε του είπαν οι δικηγόροι του, «Οπότε αν αποδείξει, ότι είχε παντρευτεί με περισσότερες από δυο γυναίκες, τη μη υποχρεώνει να πληρώσει τίποτα, ούτε να αποζημιώσει τις γυναίκες, που με τον υποχρεώνει να πληρώσει, ότι οπότε από ρίσκο στη δουλειά του και σ' όποιο από τα «σπίτιας» του βρή καλή υποδοχή.

Κι' αυτό το τελευταίο δεν είναι καθόλου απίθανο, γιατί, εκτός από τη Βίλμα Πύζικ, δεν παρουσιάστηκε καμιά άλλη από τα θύματά του. Για να καταθέσει έναντιόν του. Οι περισσότερες από τις γυναίκες του δε θέλουν να γίνουν θόρυβος γύρω από το όνομά τους, αλλά, καθώς πιστεύει ο καταπληκτικός αυτός Δόν Ζουάν των ημερών μας, υπάρχουν ανάμεσά τους και δυο τρεις, που είναι τόσο τρελά ερωτευμένες μαζί του, ώστε θα του άνοιξαν την αγκαλιά τους μόλις τελειώσει η περιπέτεια του με την αστυνομία.

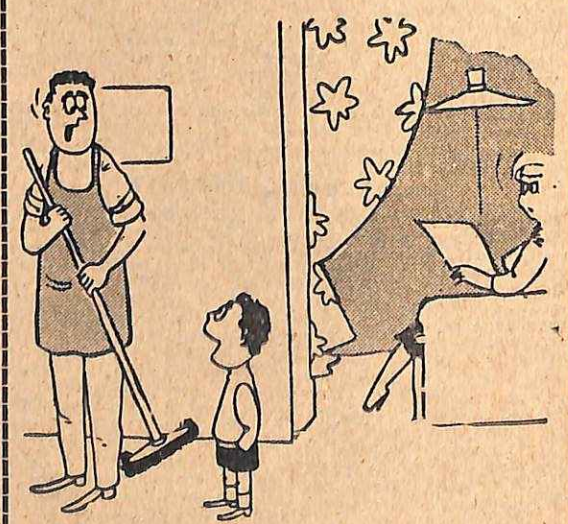
Η αστυνομία, όμως, δε σκέφτεται το ίδιο και προσπαθεί να βρή στοιχεία, που θα κάνουν αναπόφευκτη την καταδίκη του, όπως λόγου χάρι θάνατι ή διαπίστωση, ότι ο Γουώλτερ Γουέμ χρησιμοποιεί απάτη, για να κάνει τους αλλεπάλληλους αυτούς γάμους του, λέγοντας στην κάθε μια από τις υποψήφιες συζύγους του, ότι δεν ήταν παντρεμένος.

— «Α, ο εφοριακός είσατε; Μοδύπε ο μπαμπάς μου να σας πω πως δεν είν' εδώ!...

— Παληόγατα!...

— Τι έκανες, μπαμπά, πριν παντρευτείς τη μαμά; — «Ο, τι ήθελα!...

Οι μεγάλοι μυθικοί της ιστορίας

Ένας μεγάλος Έλληνας

Ο ΤΑΝ ή περίφημη Θανασιώτισσα Ροζάνδρα παντρεύτηκε τον ήγεμόνα της Βλαχίας 'Αλέξανδρο τον Α', «ένυμφευσή κεκαλυμμένην έχουσα το πρόσωπον — όπως αναφέρει ο Παπαρρηγόπουλος — διά να άπατήση τον πρώτον αυτής σύζυγον. Επειδή μετά την τελετή της ιερουργίας του γάμου εδέχθη τελευταίον να αποκλυφθώ, αυτή απέπεμψε αμέσως εις Κωνσταντινούπολιν». Για ποιο λόγο όμως η Ροζάνδρα έκρυβε το πρόσωπό της; Γιατί, απλούστατα, η καταπληκτική αυτή γυναίκα, που η φήμη της ομορφιάς της κυκλοφορούσε σαν θρύλος παντού, είχε ένα... μυστικό! Ήταν, φυσικά, λοιπόν, ο νέος και ωραίος ήγεμόνας, που την έδελεπε τότε για πρώτη φορά, ν' απογοητευτεί και να τη στείλει στο σπίτι της. Το μετάνιωσε όμως, γρήγορα και θέλησε να την ξαναπάρη κοντά του. Μα ήταν άργα. Τον ξεγέλασα για να του χάρισα την εύτυχία, είπε στους άπειστα λημέριους του Ροζάνδρα, που δεν ήταν διόλου μονόφθαλμοι. Τώρα πρέπει να μ' αφήσει ήσυχη. Άς με συγχωρήσει, όπως τον συγχωρώ κι' εγώ...

Ο 'Αλέξανδρος όμως, που την είχε ερωτευτεί παράφορα, έστειλε μερικά παλληκάρια του για να την... απαγάγουν. Άλλα δεν χρειάστηκε η επέμβασή τους. Μετανοιώμενη η Ροζάνδρα για την απάντησή, που έδωσε στους απειταμένους του, έπεισε να τον βρή και να πείσει στην αγκαλιά του. Δυστυχώς, η ωραία Θανασιώτισσα δε χάρηκε για πολύ διάστημα τα μεγαλεία της ηγεμονίας. Ο άντρας της πέθανε έπειτα από λίγο καιρό. Τότε η νεαρή χήρα «επιστρέφασα εις Κωνσταντινούπολιν επανέλαβε τον προηγούμενον ήρεμον βίον της», όπου η μοίρα της έριξε στο δρόμο της τον Παντελεόνα Μαυροκορδάτο, πλουσιότατο έμπορο, που ήταν, κατά τον Καϊσάριο Δαπόντε «άρχων ευγενής και πρόεδρος της Χίου». Αυτός ήταν ο πατέρας του 'Αλέξανδρου Μαυροκορδάτου «οστις έσπούδασε την Ιατρικήν εις τας 'Ακαδημίας της Βολωνίας και της Παδούης, όπου και εστέφησε δόκτορα». Άλλα την εποχή εκείνη, γύρω στα 1657, ο 'Αλέξανδρος ήταν όχι μόνο ένας θεότρελος νέος, μα κι' ένας από τα Ικανώτερα «ποτήρια». Οι φίλοι του τον θαύμαζαν πραγματικά γι' αυτό του τό... προτέρημα. Ο Μελέτιος στην «Εκκλησιαστική Ιστορία» αναφέρει προμερά πράγματα γι' αυτόν. Ταξιθεύοντας κάποτε από τη Βενετία στην Πάντοβα, μαζί με το συμμαθητή του Δημήτριο 'Ιωαννίδη, ο 'Αλέξανδρος έπισσε κονδύνια με κάποιο καθολικό παπά. Από λήδη σε λόγο, έφτασαν και στο... κρασί. Ο παπάς άρχισε να εξυμνεί τότε τα ποτά και τους «κρασοπατέρες» του τόπου του.

— Πουθενά άλλο δεν πίνουν τόσο πολύ, έλεγε. Και πουθενά άλλο δε μεθούνε τόσο λίγο, όσο στη Βενετία. Αυτό δείχνει πως τα κρασιά της πατρίδας μου είναι περιφημα!... Και θέλοντας ν' αποδείξει την αλήθεια των λόγων του, έσυρε κοντά του έν' άσκι, άδειασε σε μια τούτρα λίγο από το περιεχόμενό του και το κατέβασε μονορούφι.

Και οίνος ευφραίνει καρδίαν ανθρώπου, είπε πλαταγίζοντας τη γλώσσα του. Έσεις οι Έλληνες δεν έχετε τί θα πει καλό κρασί. Κάποτε που πέρασα από την 'Ελλάδα, έμεινα... νηστικός, μ' έλο που οι γύρω μου ήταν μεθυσμένοι!...

Ο περιφορητικός τόνος που μιλούσε, ήραξε αρκετά τους δυο φίλους. Και για να τον ταπεινώσουν, αποφάσισαν να τον κάνουν... στουπ.

Κάνεις λάθος, πάτερ, του είπε τότε μ' επιτηδευμένη ευνεμία ο 'Αλέξανδρος. Όσο έρω τουλάχιστον, η Βενετία δεν φιμίζει ούτε για το κρασί της, ούτε για τους υπερχείρες της. Αντίθετα οι Έλληνες, έχουν παράδοσι. Άλλωστε κι' ο έφευρετής του κρασιού ήταν Έλληνας...

Ο παπάς θέλησε να διαμαρτυρηθεί. Τότε όμως μήκη στη μέση ο Δημήτριος και πρότεινε να λύσουν τη διαφορά τους με τίς... κούπες. Σύμφωνοι, είπε ο 'Αλέξανδρος. Εγώ δεν ήπια ποτέ άλλοτε κρασί. Άν θέλεις όμως, παπά μου, μπορούμε να διαγωνιστούμε. Μία σου και μία μου... Αυτό που έλεγε βέβαια ο νεαρός λόγιος, ότι έπινε δηλαδή για πρώτη φορά, ήταν ψέμμα. Άλλ' ο σκοπός του ήταν να δώσει ένα καλό μάθημα στο ρασοφόρο, που ήθελε να του κάνει τον... έξυμνο. Ο παπάς, που δεν περίμενε νάχη μπροστά του ένα πραγματικό άσσο του κρασιού, δέχτηκε να παραβή μαζί του. Έτσι άρχισαν να πίνουν... ξεροσφύρι. Και σε λίγη ώρα, ο φτωχός ιερέας έπεσε κάτω ξερός. Ο 'Αλέξανδρος, το τρομερό «ποτήρι», είχε κερδίσει.

Οι συνταξιδιώτες τον χειροκρότησαν ένθουσιασμένοι, εκτός από μερικούς που έβλεπαν με μισό μάτι το σπουδαστή και το φίλο του. Αυτοί ήταν Βενετοί. Άν ωστόσο ο Μαυροκορδάτος σταματούσε ως εδώ το άστείο του, τα πράγματα δε θα έπαρσαν την τροπή που πήραν. Ζαλισμένος όμως κι' αυτός από το άφθονο κρασί που ήπιε, έβγαλε το ράσο του παπά και του το φόρεσε ανάποδα. Οι άλλοι τότε έσκασαν στα γέλια. Όμως το επεισόδιο αυτό είχε φοβερές συνέπειες και λίγο έλειψε να στοιχίσει τη ζωή του 'Αλέξανδρου. Γιατί, σύμφωνα πάντα με τον Μελέτιο, «είδομεν ούτω την άμνηστίαν της Βενετίας, έστειλε να συλληφθώσιν περί τούτου η Δημοκρατία της Βενετίας, έστειλε να συλλάβωσιν και τον άνδρα, ο οποίος εις την Φλωρεντίαν καταφυγόντας, μη εδρεύσα αυτούς ως δρομικός εις την Βενετικήν Κράτους...»

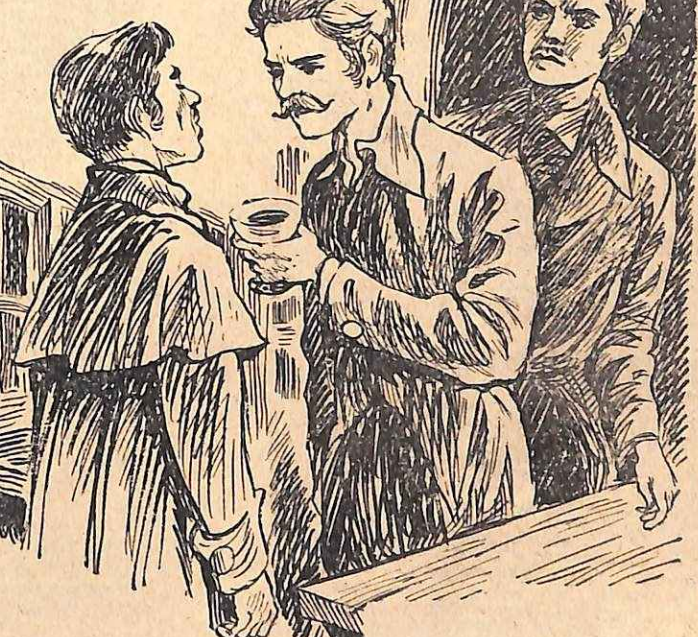
Οι δυο φοιτητάί αναγκάστηκαν να κρυφτούν, έπειδή οι Βενετοί ήταν άποφασισμένοι να τους βρουν όπουδήποτε, τους προστάτευαν σουν. Οι Φλωρεντινοί όμως που τους άγαπούσαν με τον καιρό, άν με κάθε τρόπο. Κι' ίσως το επεισόδιο να ξεχνιόταν με τον καιρό, άν ο 'Αλέξανδρος με το φίλο του δε δημοσιεύσουν Φλωρεντίας, ένας πελάφασαρις. Κάποιο βράδυ, σε μια ταβέρνα της Φλωρεντίας ν' αποτή άρχισε να τους προκαλή. Κι' έπειδή αυτοί προσπαθούσαν ν' αποφύγουν τη σύγκρουση μαζί του, ο άγνωστος συνέχισε πιο τολμηρός: Τώρα τελευταία μερικοί τά βάζουν μόνο με παπάδες, φώναξε έπειδικτικά. Δεν τολμούν όμως να σηκώσουν το κεφάλι σε άλλους... Γι' αυτό, το καλύτερο που έχουν να κάνουν είναι να ξαναγυρίσουν στην πατρίδα τους. Εκεί θα ζούν όπως τους ταίριαζει, ανάμεσα σε δειλούς και τιποτένιους...

Το τελευταίο αυτό έκανε τον 'Αλέξανδρο να βγή από τα... ρούχα του. Μονομιάς πετάχτηκε πάνω, ζύγωσε τον άγνωστο και στάθηκε

μπρός στο τραπέζι του χαμογελώντας. Άρπαξε κατόπιν την κούπα του και χωρίς να του ζητήσει την άδεια, την κατέβασε μονορούφι. Ύστερα είπε στο παιδί του μαγαζιού να την ξαναγεμίσει. Κι' όταν έγινε αυτό, ο 'Αλέξανδρος την πρότεινε στον άγνωστο. — Πιές! του είπε. Έτσι θα δείξεις πως τά λόγια που διαλαλούσες πριν από λίγο, δεν ήταν για μένα και για το φίλο μου... Κι' έπειδή εκείνος δεν άπλωσε το χέρι του για να πάρη την κούπα, ο 'Αλέξανδρος επανέλαβε πιο επιτακτικά: — Πιές! — Κι' άν δεν πιώ; ρώτησε ο άλλος. Τί θα γίνη; — Αυτό!...

Και τον περιέλουσε με το κρασί. Το αποτέλεσμα ήταν να καταλήξουν δυο... στο φρέσκο. Χρειάστηκαν δε πάρα πολλά μέσα κι' άλλα τόσα χρήματα, για να ξαναβγούν. Όπως φαίνεται όμως ο άγνωστος δεν είχε να πληρώσει. Τότε άκριδώς ο 'Αλέξανδρος έδειξε έλο το μεγαλείο της ελληνικής ψυχής του. Κατέβασε αυτός το ποτό... Ένα αρκετά σεβάστο ποσό — τον άποφυλάκισε και τον έκανε επίσημο φίλο του. Ο άγνωστος δεν ήταν άλλος από τον Φραγκίσκο Μορέτι, τον περίφημο Φλωρεντινό γιατρό, μαζί με τον όποιο μελέτησε κι' απέδειξε «την διά των πνευμόνων κυκλοφορίαν του αίματος, βεβαιώσας διά άξιολογητάων πειραμάτων και είκοσι αποδείξεων...»

Τις παρατηρήσεις του αυτές ο Μαυροκορδάτος τις τύπωσε σε βιβλίο. Κατά το πόνημα τούτο τιμήθηκε παρά το Δουκό της Φλωρεντίας παντιοτόρπως άνεγώρηνε έπειτα εις την Κωνσταντινούπολιν και εκεί έζησκει μόν την Ιατρικήν, έδίδασκε δε συγχρόνως την φιλοσοφίαν και τας επιστήμας εις το ύπο Μονολάκη τινός συστηθέν ελληνικόν φροντιστήριον. Ο 'Αλέξανδρος εκτός από τα βιβλία της Ιατρικής, έγραφε

— Πιές! του είπε ο 'Αλέξανδρος. Έτσι θα δείξεις πως τά λόγια σου δεν ήταν για μένα και το φίλο μου...

Ψε κι' άλλα πολλά. Τα σπουδαιότερά του όμως είναι η «Ιστορία των 'Ιουδαίων», η «Ιερά 'Ιστορία» και η τρίτη «Ρωμαϊκή 'Ιστορία», που ο Προκόπιος την ονομάζει «πολυτελέστατον κειμήλιον». Κανείς δε μάς λέει ωστόσο άν είχε σταματήσει να πινει. Το γεγονός όμως ότι «έγρονθοκοπή» μετά του μεγάλου λογοθέτου 'Ιωάννου Καρυσφύλλη να κατεδάφει τα... σκονάκια του!

Κάτι τέτοιο περίπου λέει κι' ο Παπαρρηγόπουλος, στο μικρό του άφηγημα που έχει τον τίτλο «Ροζάνδρα Μαυροκορδάτου»: «Πώς τωόντων ύψωσε ποτέ χείρα κατ' άνδρος, όστις, άφου έξεπαίδευσε την ίδιαν αυτώ μητέρα, έπειτα έμυσσε και αυτόν τούτον εις την των λόγων έπιστήμη; Πώς ήταν δυνατόν, δηλαδή, να σηκώσει τη γροθιά του στο δάκα και τα μεγαλύτερα έλαττώματα. Έλληνα. Γιατί οι μεγάλοι άντρες, έχοντας για την περίφημο έκεino 'Ελλάδα, οι οποίοι άντρες, έχοντας και τα μεγαλύτερα έλαττώματα. Έλληνα. Γιατί οι μεγάλοι άντρες, έχοντας —έκτος φυσικά της ιπτατικής του γλώσσας— τη μιλούσε άπαισίστως την Ιταλική, τη γαλλική, τη γερμανική, την άγγλική, την λατινική, την περσική και την άραβική, όνομάστηκε μέγας λογοθέτης της με-

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

'Από την παλιά ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίοδες ειδήσεις και παράξενα περιστατικά

— Όταν στα 1870 έγινε στην "Ανδρο το πρώτο συντριάνι, μιά έφημερίδα έγραψε:

«Πού ηκούσθη, που έφάνη
εις την "Ανδρο συντριάνι;
Έκαμε το ο Καίσης
δ της "Ανδρου νοικοκυράς!»

— Στα 1865, με βασιλικό διάταγμα επέτρεπτο να βγεί σε λαχείο ένα πολύ αξιο λόγου βελούδινο επκάλυμμα τραπέζης, που είχαν έκτεθ, και βραβεύτη στην Παγκόσμια Έκθεση του Λονδίνου. Οι πραγματογνώμονες το είχαν εκτιμήσει για 9.475 δραχμές!

— Στα 1858, ο Θεόκλητος Φαρμακίδης που πέθανε, άφησε την εξής διαθήκη: «Γενικών πληρονόμων μου καθιστώ τον Δημήτριον Καλλιφρονάν. Έπειδή χρηματικήν άλλην περιουσίαν δεν είχα, γιατί ποτέ δεν εκυριεύθην από το άισχρον πάθος του πλούτου, όπως οι πλείστοι των αγάμων κληρικών, παρά μόνον πένθος του πλούτου, όπως οι πλείστοι των άσχημων. Επέτιξα να αφήσω μου να δώσω ανά 250 δραχμές στην εκκλησία της "Αγ. Ειρήνης, στο "Ορφανοτροφείο Χατζηκώστα, στο Δημοτικό Νοσοκομείο, στην Φιλεκπαίδευτική "Εταιρεία, ανά 500 δραχμές στον άνηψό μου Δημήτριο Φωφόν, Γεώργιον Χλωρόν και στους στοχούς και άπόρους. Τα βέβλια μου να δώσω στην Βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου, άφου κρατήση ο ίδιος τους άρχαίους "Ελληνας συγγραφείς και τέλοό όσες έπιστολές, έγγραφα ή χειρόγραφα, διευθυνόμενα σε μένα, διαθήσω μόνον ο ίδιος και ούδεις άλλος, να τα παραδώση στο ...πύρ. Έν "Αθήναις 1858. Καστοικό έν οικία Μονής "Ασωμάτων. Θεόκλ. Φαρμακίδης».

— Στα 1885, πολλοί λόγιοι, καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι και άλλοι υπέγραψαν άναφορά «πείρ διασώσεως των έντός και πέρι των "Αθηνών υφωμάτων και των έπ' αυτών άρχαιοτήτων» που δόθηκε στον πατριωτήν Δηλιγιάννη.

— Στα 1884, στη βέσι «Τσιτσιφίε» είχαν άνοραστή από ξένη έταιρεία μιά μεγάλη έκταση για να γίνει έργατικός συνοικισμός. Είχαν κάλιστα χαραχτή οι δρόμοι και οι πλατείες κι είχε διαρρηθ ή έκταση σε οικόπεδα, όπου θα χτίονταν μικρά και μεγάλα σπίτια. Μπορούσε δέ να γίνει κανείς κάτοχος ενός τέτοιου σπιτιού, άν έδινε προκαταβολή και κατόπιν μιστούσε όσες μέχρις έξοφλήσεως. Ο συνοικισμός είχαν ένομαστη "Νέαι "Αθηναί! Μά οι "Ελληνες, που άμφιβάλλαν για τους ξένους έπιχειρηματίες, έκαναν την έταιρεία γρήγορα να ναυαγήσει...

— Ο βασιλεύς "Οθων, έστριζόμενος στα πατριωτικά αισθήματα του λαού του, υπέγραψε στα 1838 Διάταγμα, που μ' αυτό ζητούσε, από κάθε "Ελληνα, να προσφέρει «το κατά δύναμιν» για να κτισθ ή στην πρωτεύουσα ο ναός του Σωτήρος. Το Διάταγμα προσυνέγραψε κι ό υπουργός των "Εκκλησιαστικών Γ. Καραάκης. Όταν δέ χτίστηκε στην Πλάκα ή εκκλησία, γιορτάστηκε εκεί ή πρώτη επέτειος της "Ανεξαρτησίας. Ο "Οθων, έχοντας ως τιμητική φρουρά τους πρωταγωνιστές του "Αγώνος, παρέστη με φουστανέλλα και άντι για παρήσια, είχε στη μέση του την ελληνική σημαία.

— Το 1880, ένας άπλος υπάλληλος καταπωλείου με άσημαντο μισθό, ο Κ. Ξέρκας, κατάφερε ν' ανοίξη ένα μαγαζί στην άρχή της οδού Σταδίου. Το άργωμα των σιγαρέτων του, που προσέχεται από άγνο άγρινιώτικο καπνό, σήπουσε μεγάλη έπιτυχία. Η μοναδική που είχαν καλλιτεχνικές εικόνες. Στα τέλη της κι έφτασε να ζοδεύη κάθε χρόνο άνωβέλλαν και τα με χύδρουν. Τα σιγαρέττα ήταν έμπνευσι δική του.

— Στην έκθεσι του 1870, ο Θεόδ. Λιές, 300 ετών, παρουσίασε 52 είδη καμπεριούβη, πολλά άνθη βραδείανιά, γιζε το κάθε τσάμπι τους περί τις 3 οτάξιδι στη Φλωρεντία. Άργύρη, από τη μάτια του». Τις ημέρες εκείνες, όμως ο δυνατός άέρας και οι βροχές κατάρτιζαν τα λουλούδια. Ο "Αργύρης, τότε, από την άπελπισία του, γκρεμίστηκε από ένα βράχο της "Ακροπόλεως...

— Μπα! Δεν ελθε ο ποώτος, κύριε, πού με παίρνει για άδελφη της Καϊτούλας μου!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

Χωριατοπούλα μου γλυκειά,
μη βαρυναστανεύεις,
έχεις άτίμητα προικιά
τά νειάτα και τη γλύκα,
έχεις τα μάτια σου τα δυό
για να γλυκοκυντήσουν
και την καρδιά σου,—χειμαδιό-
κι' αυτή, μεγάλη προίκα.

*

Χωριατοπούλα ντροπαλή,
μέ τις ματιές τις πλάνες,
έσύ 'σαι ακόμη πιό καλή
άπ' τις πρωτεύουσινες,
πού μ' όλα τα φτιασιδιά τους
και τα πολλά σουλούφια
και μ' όλα τα στολίδια τους
είν' ή καρδιά τους κούφια.

*

Έσύ, κοπέλλα μου, είσαι άπλή
και γλύκα έχει ή λαλιά σου,
έσύ δεν κάνεις μίζ-άν-πλι
τά καστανά μαλλιά σου,
άπλά τη νιοίθεις τη ζωή
και δίχως κοκκινάδια,
είσαι ώραια το πρωί
και πιό όμορφη τα βράδια.

*

Χωριατοπούλα μου γλυκειά
και χαμηλοδλεπούσα
ποτέ δέ φάνηκες κακιά
και πείσματα δεν έχεις,
ποτέ δέ νοιάστηκες, ποτέ
για γυναικεία λούσα
και ούτε αφήνεις ντεκολτέ
σε ραντεβού να τρέχες.

*

Σέ είδα και σε λαχταρώ
μέ το νοικοκυριό σου
και σκέπτομαι από καιρό
τά γλάνια μου ν' αφήσω
κάθε ζωή ν' άπαρνηθώ
και νάρθω στο χωριό σου
στον πλάτανό να έσπλωθώ
και δίπλα σου να ζήσω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τώρα το καλοκαίρι, μετά το πρώτο ντους, πουντράρετε όλο το σώμα σας με άρωματικό τάλκ. Άπορροφή την υγρασία και δέν άφνει να «κολλάνε» πάνω σας τα ρούχα σας.

Για να μη μυρίζουν άσχημα οι μασχάλες σας, μεταχειριστείτε ένα ειδικό παρασκευάσμα. Άλλα άπ' αυτά τα προϊόντα σταματούν την έφίδρωσι στις μασχάλες (χωρίς να βλάπτουν καθόλου τον όργανισμό, γιατί ο ιδρώτας βγαίνει τότε από το υπόλοιπο σώμα). Διατηρούν λοιπόν τις μασχάλες στεγνές και άσχημες.

Για ελαφρότερες όμως περιπτώσεις θα μεταχειριστείτε τα προϊόντα εκείνα που δέν έπηρεάζουν καθόλου την έφίδρωσι, άλλα έμποδίζουν την άναπτύξη των μικροβίων που άπουσινέθουν και κάνουν δύσσομο τον ιδρώτα.

Μεταχειριστείτε τα παρασκευάσματα αυτά μισή ώρα πριν ξεκινήσετε άπ' το σπίτι σας. Άλλοιώς, μπορεί να τα παρσούν ο ιδρώτας, πριν άρχίσουν να ένεργούν. Μην ξεχνάτε έξ άλλου ότι ή μυρωδιά του ιδρώτα έμποδίζει τα ρούχα. Άλλάζετε λοιπόν συχνά έσώρουχ.

Υπάρχουν και ειδικά σαπούνια κατά της μυρωδιάς του ιδρώτα, δέν είναι όμως άποτελεσματικά 100%.

Άν το δέμα σας έρεθίζεται εύκολα, δοκιμάστε τις νέες κρέμες κατά του ιδρώτα, που περιέχουν και αντιβιοτικά.

Φρέσκα καρδιά

Θα σας άρέσουν, βέβαια, τα φρέσκα καρδιά και θα λυπόσαστε όταν έχη περάσει ή έποχή τους.

Υπάρχει ώστόσο ένας τρόπος να τα κρατάτε πάντα νωπά: Δέν έχετε παρά να τα γάστετε στην άμμο και να τα ποτίσετε κάθε όγτώ μέρες. Έτσι, μινουν φρέσκα όσον καιρό θέλετε, σαν να κόπηκαν πρό όλίγου άπ' το δέντρο.

Καλοί τρόποι

Στο λεωφορείο, στο τράμ ή στο ιραίο, ένας άνθρωπος με καλή άνατροφή δέν κάνει ποτέ τα έξης:

— Άν ένας έπιβάτης διαβάδι μιά έφημερίδα ή ένα περιοδικό, δέν προσπαθεί να διαβάση κι' αυτός με τρόπο πάλυ άπ' τον όμο του.

— Άν ο διπλός του τακτοποιή τα χαρτιά του, δέν κυττάει έπιμόνα για ν' άντλησθ ή το περιεχόμενό τους.

— Δέν βάθει κοντά του, πάνω στο κάθισμα, κάτι που θάπρεπε να τοποθετηθ στο πάτωμα.

— Δέν κάθεται με τα πόδια τεταμένα, έτσι που οι άκρες των παπουτσιών του ν' άγγίζουν το πάτωμα ή το φέρεμα των άντικρυμών του.

— Δέν μιλάει τόσο δυνατά, ώστε ν' άναγκάσει όλο το όχημα να τον ακούει.

— Δέν άνακατεύεται σε μιά συζήτηση, με την οποία δέν έχει καμμία όχρη.

— Προσφέρει τη θέσι του σε μιά κυρία όρθια, φροντίζει όμως άμέσως ν' άπομακρυνθ άπ' αυτήν, χωρίς να έπιχειρήση καθόλου να πιάση κουέντα μαζί της.

Συνταγή για μελάνη στυλό-γράφου

Άν θέλετε να φτιάσετε ένα καλό μελάιν στυλόγράφου, δέν έχετε παρά να διαλύσετε κοινό μελάιν, του χρώματος που προτιμάτε, μέσα σε ίση ποσότητα νερού και να προσθέσετε 2-5 τοίς 100 γλυκερίνη.

Πώς πλένονται τα πέτσινά γάντια

Τα πέτσινά γάντια, όταν πλυθούν, σκληραίνουν συνήθως και στενεύουν. Για να τ' άποφύγετε αυτό, άφιστε τα να μουσκεύουν λίγη ώρα μέσα σ' άραιωτάτι και χλιαρή διάλυσι άμμωνίας. Έπειτα, άφου τα στραγγίσετε, ξεπλύνετέ τα με χλιαρό νερό, στο όποιο έχετε προσθέσει προηγουμένως μιά κουταλιά λάδι. Δεστε τα, τέλος, μέσα σε μιά ζεστή πετσέτα και κρεμάστε τα για να στεγνώσουν. Πριν στεγνώσουν όμως τελείως, τοίψτε τα άνάμεσα στις φούχτες σας, για να μη χάσουν την ελαστικότητα τους.

Για τα γυάλινα σκεύη

Θέλετε να γίνουν πιό γερά τα διάφορα γυάλινα σκεύη του σπιτιού σας; Μόλις τ' αγοράσετε, βάλετε τα μέσα σε κρύο νερό κι' άρχιστε να το ζεσταίνετε σιγά-σιγά στη φωτιά.

Άφου το νερό βράση μισή ώρα περίπου, άφιστε το να κρυώσει, χωρίς να βγάλετε από μέσα τα γυάλινα σκεύη.

ΕΝ είχε φύγει καλά καλά ή θεία Ρήνα ή θεία Σειοήνα—ή θεία που σφύριζε, ντε—για να πάη στην εύχη του Θεού και ή Μαίρη μου είχε άλλο εύχάριστο μαντάτο:

— Άν το βήρς ποίος έρχεται.

Και μου κονούσε από μακριά το γάμμα, σαν σημαϊούλα της άπελπισίας.

— Ποίος νόρχεται; Ο βείος 'Ισιδωρος; Ο βείος Χαράλαμπος; Ο βείος...

— Δέν είναι βείος. Είναι θεία.

— Μά, χριστιανή μου, μου είπες «ποίος» έρχεται. Δέ μου είπες «ποία».

— Έπρεπε να το καταλάβης.

— Όστε αν μου πής καμμία φορά «ποία» έρχεται, έγω πρέπει να βάλω στο νου μου άρσενικό πρόσωπο.

— Έλα καϊμένε. Γραμματική θα με μάθης τώρα; Τα «ποίος» περιλαμβάνει και τα δύο γένη.

— Τέλος πάντων, δέ θα μαλώσουμε τώρα γι' αυτό. Ποία μάς έρχεται, λοιπόν;

— Η θεία Τούλα!

Φυσικά κι' ή θεία Τούλα είναι θεία της Μαίρης—οι δικές μου δέν έρχονται ποτέ.

— Όμως δέν την έβαζε ο νους μου.

— Μά δέν τη θυμάσαι, καϊμένε; Την είχες γνωρίσει όταν είχαμε πάει κά τ'ω...

(όπλαθ στην πατρίδα της).

— Δέν τη θυμόμυαι.

— Δέ θυμάσαι, τουλάχιστον, εκείνα τα τυροπητάκια που, όταν τα έφαγες, έγλυφες και τα δάχτυλά σου.

— Ά!... Έτσι πές μου, ντε. Λές εκείνη τη χοντρή, που μοιάζει με μαούνα!...

— Δόξα σοι ο Θεός. Αυτή μάς έρχεται.

— Όραία. Και γιατί μάς έρχεται;

— Για ν' άλλάξη, λέει, τον άέρα της.

Να σου πώ, όμως, έγω είμαι πολύ εύχαραστημένη πού βάρθη.

— Θα μάς φέρη πλούσια δώρα;

— Κάτι πολύ καλύπτερο. Συνταγές μαγειρικής και ζαχαροπλαστικής. Η θεία Τούλα είναι σπουδία μαγειρίσσα. Τα φαγιά της και τα γλυκά που φτιάχνει, είναι καταπληκτικά.

— Ναί, ευάμαι από τότε που μου είχαν κάνει έντύπωσι.

— Δέ σου κρύβω, μάλιστα, πώς έγω της έβαλα την ιδέα να μάς έρθη. Δηλαδή πές καλύτερα πώς την κάλεσα: Μ' έστεροβούλια. Να μου μάη τα μυστικά της κουζίνας της, για να έξρω κι' έγω να φτιάνω φαγιά και γλυκίσματα σαν και κείνη. Να πάψης πιά κι' έσύ να παραπονιέσαι...

— Τότε καλώς να μάς έρθη.

Και καλώς μάς ήρθε. Τρόμαξα σαν άντικρυσα τη θεία Τούλα. Γιατί αυτή δέν έκανε για μιά θεία, άλλα για τρείς, συγκεντρωμένες σ' ένα σώμα και μιά ψυχή.

Μέ λίγη καλή θέλησι, μπορούσες να την πάσης και για έσδέρφη της Χοντρής του «Θησαυρού». Κι' ένα γλυκό χαμόγελο στο μελαχροινό πρόσωπο—αυτό το χαμόγελο που έχουν οι άνθρωποι που μαγειρεύουν καλά και καλοτρώνε. Τρομάξαμε να τη βάλουμε στο ταξί, γιατί δέ χώραγε να μπη ή καϊμένη. Χρειάστηκε να βάλω πλάτη και να σπρώξω, για να γύρη το βέρος προς τα μέσα. Κι' ή πρώτη κυβέντα που είπτε, μόλις ξεκίνησε το ταξί, ήταν αυτή:

— Τι φαί μου έχετε άπόψε;

— Παστίτσιο και κοτόπουλο, θεία.

Τα μάτια της θείας μελώσανε.

— Κι' από γλυκό;

— Γλυκό δέν έφτιάξα, θεία.

— Δέν πειράζει. Θα σου φτιάξω έγω.

Μόλις μπήκαμε στο σπίτι, ούτε για το που θα κοιμηθ ή ράησε, ούτε για άλλο τίποτα. Έτρεξε κατ' ευθείαν στην κουζίνα. Έσοκάσσε την κατσαρόλα και το ταψί, μύρισε την ευωδιά τους, άλλα δέν την είδα ένδουσιασμένη.

— Μόνο ένα κοτόπουλο έχεις, Μαίρη;

— Ναί. Δέ φτάνει;

— Τέλος πάντων, θα το κάνουμε να φτάση. Τώρα να φτιάξουμε ένα γλυκό.

— Δέ μάς παίρνει ή ώρα.

— Θα μάς πάρη. Είναι γλυκό του ψυγείου. Έχεις σοκολάτα και μπισκότα;

— Όχι.

— Να πεταχθ ή Κωστάκης να πάρη.

Δέ μπορούσα να χαλάσω το κατήρι της θείας. Πήγα κι' αγοράσα τα υλικά κι' άφισα τη θεία στην κουζίνα, μαζί με τη Μαίρη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Για να μαθαίνω, μου είπε. Και ήρθε ή στιγμή που καθήσαμε στο τραπέζι. Σερβιρίστηκε πρώτα το παστίσιο.

— Έγω θα σερβιρίσω μόνη μου, είπε ή θεία κι' άπλωσε τα κοντόχοντρα κουτιά προς την πιστάλα.

Ξεχώρισε τρία μεγάλα κομμάτια, που, γέμισαν το πιάτο της. Για πότε τα καταβρόχθισε, ούτε πρόφτασα να πάρω είδησι. Έβαλε άλλα δυό.

— Πώς σας φαίνεται, θεία; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ή Μαίρη.

— Δέν είναι και άσχημο.

— Βέβαια, δέν είναι σαν κι' εκείνο που φτιάνατε σείς. Θάβελαι να μου δώσετε ή συνταγή τη δική σας. Τί βάζετε σεις να σημειώσω;

Κι' ετοιμάστηκε να πάρη χαρτί.

— Άσε το χαρτί, την έκοψε ή θεία. Πρέπει να ιδής πώς το φτιάνω, για να μάθης. Η μαγειρική μονάχα με την πρακτική μαθαίνεται.

Θα φτιάξω γύριο.

— Πάλι παστίσιο καλές θεία; παρατήρησα.

— Μά το δικό μου θα είναι άλλο πράμα, άπάντησε.

Το κοτόπουλο, κοκκινιστό με πατάτες, ή Μαίρη το είχε κόψει σε μικρά κομμάτια. Προτεραιότητα είχε, φυσικά, ή θεία:

— Εμένα—είπτε—από την κόττα μ' άρέσουν τα μπουτάκια, το κεφάλι, το στήθος και ό...

Το τελευταίο δέν το συμπλήρωσε, άλλα το κομμάκι με το πηρούσι της, μαζί με τα άλλα, προστέοντας:

— Ο πιό νόστιμος μεζές της κόττας.

Για μάς άπάμειναν κάτι υπολείμματα με κοκκαλάκια και πέτσες. Έπειτα ήρθε το γλυκό του ψυγείου. Σοκολάτα με μπισκότα.

— Αυτό το φτιάνατε πρόχειρο, σε μιά στιγμή ανάγκης, είπε ή θεία κι' έφαγε το μισό.

Σηκωνήκαμε.

— Θα μπορούσα νάχω κι' ένα γιαούρτι; ρώτησε. Το βέλω πριν κοιμηθώ, για δίαιτα. Μου τόχει διατάξει ο γιατρός. Το βράδυ, λέει, να τρώω ένα γιαούρτι.

Βέβαια δέν της είχε πη και τ' άλλα. Όμως ή θεία Τούλα προσέθετε και το γιαούρτι, για να είναι έν τάξει και με τη δίαιτα.

Το πρωί με τον καφέ, άποζήτησα λίγο γλυκό από το χθεσινό. Άλλά δέν υπήρχε ίχνος.

— Τί έγινε; ρωτάω τη Μαίρη. Πού τόβαλες;

— Η Μαίρη άνοιξε το ψυγείο, έψαχνε κι' άλλου. Άπάνω στο ψάξιμο φάνηκε κι' ή θεία.

— Καλές θεία, μήπως είδες ποτέ έδαλα το γλυκό που έμεινε χθές; Θέλει ο Κωστάκης να φάη λίγο.

— Η θεία κάνει πώς στενοχωρήθηκε:

— Άχ καϊμένε Κωστάκη, δέ μου τόλεγε; Τόφαγα τη νύχτα...

Όστε είχαμε και τέτοια! Σηκωνόπαν και τη νύχτα και μάζσαγε! Μπράβο θεία.

Ετοιμάστηκα να φύγω κι' άφησα στη Μαίρη το καθιερωμένο ποσό. Για πρώτη φορά κύτταξε το χρήμα μου με κάποια περιφρόνησι.

— Δέ φτάνουν αυτά Κωστάκη. Σήμερα ή θεία θα μάς φτιάξη το δικό της παστίσιο.

— Και λοιπόν;

— Αυτή το φτιάνει άλλολιώς. Βάζει μέσα και μανά και ζαμπόν και πολλά άλλα περιεχόμενα. Κι' έπειτα δέ θα κάνουμε μονάχα παστίσιο. Η θεία είχε την έμπνευσι να φτιάξη και τυροπητάκια και σνίτσελ. Και όσο νάναι, είναι κι' ένα στομα παραπάνω.

— Και τί στόμα!... Πάρε.

— Πάλι δέ φτάνουν!... Γιατί είναι και τα γολακτομπούρεκο.

— Στάσου χριστιανή μου και μπουκώσα πού τ' άκούω. Ποίος θα τα φάη όλοι αυτά;

— Δέν πάνε χαμένα, μη φοβάσαι. Έσ' έσον υπάρχει ψυγείο. Λάβε υπ' όψη σου

— Διότι θέλω να μάθω την τέχνη της! — Αν δε φτιάξω, πώς θα μάθω;

— Πάρε!...

Πραγματικά το παστίτσιο ήταν περίφημο. Σταμάτησα στα δύο κομμάτια, γιατί έχω φάει λίγα φαγάκια. (Είπα με συνήθειαν από παιδί). Κι η Μαίρη δεν πάει πίσω. Αλλά το παστίτσιο δεν έμεινε παραπονεμένο. Η θεία τούδωσε και κατάλαβε. Ήραία ήταν και τα σνίτσελ, έκτακτο και το γαλακτομπούρεκο. Έδωσα συγχαρητήρια στη θεία για την τέχνη της και ζήλωσα στον καναπέ, όπου έμεινα ναρκωμένος σαν βόας. Φυσικά, το βράδυ θα έπρεπε κανονικά να τρώγαμε από τα μεσημεριανά. Αι πάς! Όταν γύρισα στο σπίτι, με πήραν οι μυρουδιές της κουζίνας κατάμευτρα. Βγήκε στο χώλι η Μαίρη, πασαλειμένη με αλεύρι.

— Τι γίνεται μέσα; ρωτάω.

— Θα φας κάτι σουτζουκάκια αλά Σμυρνιά, που δεν έχουν το τσίρι τους! Και μιάς φτιάχνει κι ένα γλυκό κομμάτι, που θα σου μείνι αδέχαστο.

— Μά δεν έχουμε το γαλακτομπούρεκο;

— Μη νομίζεις πως έχει μείνει και πολύ. Έφαγε η θεία τ' απόγευμα, με τον καφέ, μερικά κομμάτια. Αλλά άσε την να φτιάχνει. Κωστάκη. Για να μαθαίνω κι εγώ.

Η θεία πήρε καινούργια συγχαρητήρια και η Μαίρη, από λόγου της την κίτταζε όλο με θαυμασμό. Κι' εγώ, από λόγου μου τη θαύμαζα. Όχι τόσο γιατί μαγειρεύει διαφορετικά, όσο για την απίστευτη δρεξί της. Κατέβαζε τις κομμάτες σαν πεινασμένη τίγρις.

— Έπιασα βαρύς στο κρεβάτι. Θυμήθηκα την άλλη θεία, τη θεία Ρήνα, που σφύριζε στον ύπνο της και είπα: «Είναι δυνατόν ετούτος ο γαργαντούας, που γ' γίγει ενεργήτα όκάδες το λιγώτερο και καταδρονχίζει τον έμπιστο, να μη ροχαλίζει;»

Ετούτη πρέπει να κάνει σαν φυσέρο... Κεθώς δε μου κόλλαγε ύπνος, γιατί είχα φάει περισσότερο από το συνηθισμένο, σηκώθηκα στην άκρη των ποδιών, άνοιξα την πόρτα της και στάθηκα ν' αφογγαστώ. Μιά ανάλαφρη πνοούλα μονάχα, σαν μικρού παιδιού. Το δίχως άλλο δεν θα είχε απκοιμηθή ακόμη. Έπρεπε να δικαιολογηθώ για την αδιακρισία μου.

— Θεία, κοιμάσαι;

Καμιά απέκρισι. Τότε πλησίασα. Αί, λοιπόν, αυτός ο ελέφαντας κοιμόταν ήσυχα και σιωπηλά, σαν άγγελοδιδ.

Γύρισα στο δωμάτιό μου με μισοπύρη ο ύπνος. Κι' έτσι, λίγο αργότερα, μέσα στη βύθισή μου, σαν ν' άκούω κάποιο θόρυβο στην κουζίνα. Κάτι σαν χαρκαλέματα, την πόρτα του ψυγείου ν' ανοιγοκλείνει, κάτι πιάτα και πηρούνια που χτυπούν. «Κλέφτης» λέω και πετάγομαι.

Ανοίγω. Η θεία καθισμένη στο τραπέζι, έτρωγε, τρεις με τα μεσάνυχτα.

— Καλέ θεία, λέω, τέτοια ώρα σου άνοιξε η δρεξί;

— Ναί, πουλάκι μου. Καμιά φορά ξυπνάω τη νύχτα και τσιμπώ κάτι...

Και καθαρίζω ένα γαλακτομπούρεκο—το τελευταίο κομμάτι που είχε απομείνει.

— Δεν φτάνουν, Κωστάκη. Κι, έμεινα και χρεός από χτες

στο μπακάλη. Κεθώς διπλασιάσα τη δόσι, μπαίνει η θεία.

— Ξέρεις τί σκέφτηκα να φτιάξουμε σήμερα, θεία; της λέει η Μαίρη.

— Εγώ θα σου πω τί θα φτιάξουμε. Σήμερα θα φτιάξουμε ψάρι λιγούρεζα, μπουτάκι άρνισιο στο χαοτί, μπουρτόπιττα και παγωτό. Μου χρειάζονται...

Και άναφερε ένα σωρό πράγματα, που δεν τα θυμάμαι. Το μόνο που θυμάμαι είναι πως τριπλασίασα τη χρηματική δόσι και πάλι η Μαίρη κατσούφιασε. Το μεσημέρι άλλο ξεβέσω με στα φαί.

Δε θέλω να έπεκταθώ, γιατί όταν θυμάμαι όλη αυτή την περίοδο της μαγειρικής της-θείας, μου έρχεται άλλο πένθος. Μόνο αυτά τα όληνα έχω να πω: «Ότι ένα μήνα που έμεινε, το σπίτι μας είχε γίνει κουζίνα εστιατορίου, για να μαθαίνει η Μαίρη και να τρώει η θεία. Στα τραπέζια, στα ράφια και στα ντουλάπια της κουζίνας, κάθε είδους πρώτες ύλες: Άλεύρια, βούτυρα, τυριά, λάδια, κρέατα, ψάρια, αυγά, σκόρδα, κρεμμύδια, κινάδες, ρύζια, μπαχαρικά, σάλτσες, πατάτες, μακαρόνια, ντομάτες, ζαχαρές, σοκολάτες, γάλα, σιρόπια, μέλια, όλα τουρλού-τουρλού. Και κάθε είδους μαγειρικό σκεύος: Κατσαρόλες, κατσαρολάκια, τηγάνια, μπρίκια, ταψιά, φούρες, μέχρι που αγοράσαμε και καινούργια. Κι' οι δυο γυναίκες, χωμένες στην κουζίνα, ως κι' ο Μπούλης ακόμα ήτανε διασκέδως πασαλειμένος με αλεύρι και σιρόπια. Κι' έδωσαν τα ψητά και τα γιοανιστά, τα γεμιστά και τα τηγανίτα, τα υπορεκάκια και τα τυροπιτάκια, οι τουρτες και οι πάστες, τα μπατόν σοσέ και τα μπισκοτάκια και μάθαινε η Μαίρη κι' έτρωγε η θεία.

— Αύριο θεία, λέω...

— Αύριο θα σάς πω εγώ τί θα φτιάξουμε.

Όπως κατάλαβα, η θεία δεν ενδιαφερόταν τόσο για να δασκαλέψω τη Μαίρη, όσο για να τρώει η ίδια τα φαγάκια που της άρεσαν. Μέχρι μπεκάρτες κι' έβαλε και της κουβάλησα. Αί πάς! όπως ήταν έπιμενο, έφασα στην οικονομική χρεακοπία. Κι' η θεία δεν έλεγε να φύγει—κοροδόχο ήτανε; Αναγκάστηκα να προφασιστώ τον άρρωστο: Είχα στομάχι και σηκώτι.

— Κι' ο γιατρός μου είπε μόνο χόρτα, δήλωσα. Από δω κι' έμπρός, διαίτα.

Η θεία κατάλαβε πως η θεία της έληγε. Κι' αποφάσισε να φύγει. Την παραμονή είχαμε πάλι μαγειρέματα:

— Για να πάω μαζί της η θεία, για το ταξίδι.

Ήρθε και η εύχρηστημένη ώρα. Πήγαμε να έρσης ένα ταξί! μου λέει η Μαίρη.

Τότερα:

— Άγτε θεία. Ήρθε το ταξί! φωνάζω. Παρατύν το ταξί! φωνάζω.

Φορτώσαμε τη θεία και τα δειμάτα με τα φαγάκια για το ταξίδι. Τη μεταφορτώσαμε στο τραίνο—γειά σου θεία και καλό ταξίδι. Γυρίσαμε στο σπίτι.

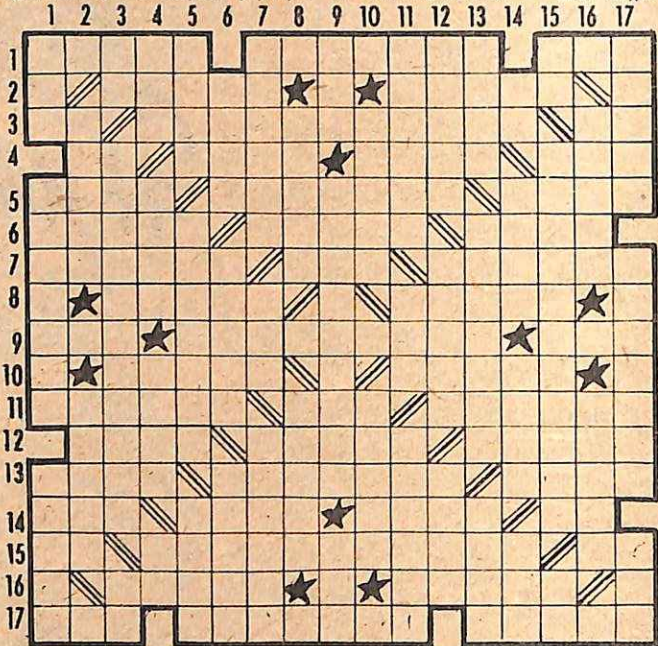
— Μαζέψτε τα τηγάνια, διάταξα, κι' άνοιξε τα παραθύρα να ξεμυρίσει το σπίτι. Κι' από δω κι' έμπρός τρεις μήνες διαίτα. Γιατί λίγο ακόμα και θα μιά έτρωγε κι' εμάς η θεία... καλή της ώρα και καλή της δρεξί...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 651

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Χρησιμοποιείται για την ένα-πεθήκευσι νερού ή λαδιού. — Γλύπτης του Ε' π. Χ. αιώ- νος, που φιλοτέχνησε το χάλ- κινο άγαλμα του Άπολλωνος Φιλήσιου. — Γενάρης έλλη- νικής φυλής.
- Άσκοπα. — Το περί τα νε- φρά μέρος του σώματος μας.

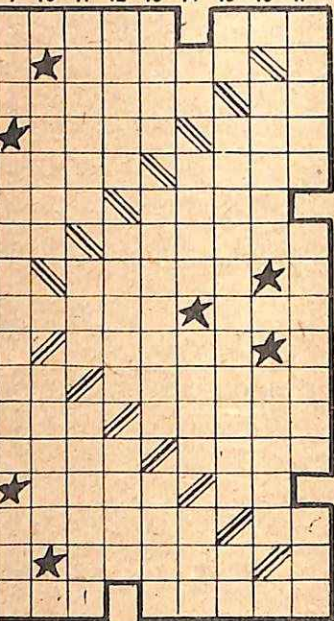
- Επώνυμον πολιτικού της "Α- νατολίας. — Υπαξιω- ματικός της χωροφυλακής. — Επιτακτικό μόριο.
- Δυό συνεχόμενα σύμφωνα του αλφαβήτου. — Άρνησι (δη- μοτ.). — Πρόθεσι και άρθρο.
- Θεός της μυθολογίας μας.
- Άρθμος. — Περίφημος μυ- θοπλοός. — Ξεκάθαρος.
- Υπόνομος. — Ντάν: γνωστή στάρ. — Μέλος.
- Κυνήγι θηρίων στο οποίο παίρνουν μέρος πολλοί κυνη- γοί. — Κτητική άντανυμία. — Μακεδονικό δόρυ..
- Ρυθμίζουν τα έξοδα. — Νησι το Αιγαίου.
- Πάλ. — Έλλην εύθυμο- γράφος. — Η ζάχαρη των διαβητικών. — Άρχικα μο- νάδος ασφαλείας.
- Διευθύνει υποζύγια. — Φύλ- λε: χάρτου.
- Προκλητικός και αθάδης. — Τραγουδά. — Δίτροχο μετα- φορικό μέσο.
- Μύτη, βελόνας. — Σφαίρα.
- Λίπος των ζώων.
- Σημείο της αριθμητικής. — Γλυκισμα (δημοτ.). — Η σύζυγος του Μωάμεθ.
- Πρόγονοι των Ρώσων. — Προϊόν φιλέργων εντόμων. — Τοπικό επίρρημα. — Νότα.
- Άρχικα τού στρατού μας. — Φάρμακα που σταματούν τη ροή του αίματος. — Προσω- πική άντανυμία (β' προσ.).
- Άγαθό. — Φιλανθρωπικά ι- δρύματα.
- Όργανα αίσθήσεως. — Ίσό- τιμοι. — Καλοκαιρινά ένδυ- ματα (ξεν.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Πολεμικό παράγγελμα. — Ά- δυνατίζουν το πορτοφόλι. — Γάλλος μυθιστοριογράφος.
- Ήσυχια. — Έμψυχο χάλκινο άγαλμα, που χάρισε ο Ήφαι- στος στο Μίνωα.

- Σχηματίζει χρόνο του ρήμα- τος. — Πορθμός μεταξύ Β. θαλάσσης και Βαλτικής. — 21.
- Δεικτική άντανυμία (άρχ.). — Ποταμός της Άρμενίας, ο Άράξης των αρχαίων. — Προσωπική άντανυμία (β' προσ. πληθ.). — Ποιότης εξαιρετική.
- Βιβλικό βουνό. — Δεν εύχα- ρά μέρος του σώματος μας.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ

— Κάνετε λάθος στη σκηνή, κύριε.
— Κάθε άλλο, δεσποινίς... Ά- κριβώς εδώ ήθελα ναρθώ!...

— Άπό πού πάει κανείς στην κατασκήνωσι;

Ένας ζηλιάρης σύζυγος στην κατασκήνωσι.

— Έχω μιά φοβερή νύ- στα και δε μπορώ να βρώ τη σκηνή μου!...

Ο ΧΑΖΟΣ
— Μά, χρυσή μου, έχεις κάνει λάθος... Δεν είναι αυτή η σκηνή μας!...

Η λύσις του 650
στη σελ. 90

ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Μακρής)

Καλοκαιρινά ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Πρωτότυπα, έλαφρά και χαριτωμένα

ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ δεν είναι κάτι το όλοτελα ανεξάρτητο από την όλη εμφάνισή σας, ούτε πρέπει να έναρμονίζεται μόνο με τις γραμμές ή το σχήμα του προσώπου σας. Πρέπει να ταιριάζει επίσης με το φόρεμά σας, με την εποχή, με το φυσικό περιβάλλον, όπου ζήτε και κινείσθε κλπ.

Το χειμώνα, η γυναίκα ντύνεται βαρύτερα κι' η ζωή της κυλάει στα σαλόνια, στις κλειστές αίθουσες των θεάτρων ή των κινηματογράφων κλπ. Το χτένισμά της δε μπορεί, λοιπόν, παρά να είναι βαρύ, επίσημο, για να έναρμονιστεί με το ντύσιμο και την εμφάνισή της. Γι' αυτό, το χειμώνα, έπικρατούν τα χτένισματα «στύλο».

Το καλοκαίρι, τουναντίον, σας δίνει την ευκαιρία να προσθέσετε μια νότα πρωτοτυπίας στο χτένισμά σας. Γιατί το καλοκαίρι, το ντύσιμο της γυναίκας, είναι έλαφρό, αερόνιο σχεδόν κι' όλη η ζωή της κυλάει στο ύπαιθρο. Και το χτένισμά της, λοιπόν, πρέπει να έναρμονιστεί με το ντύσιμό της και το περιβάλλον όπου ζή.

Αντίθετα με το χειμώνα, που περιορίζει την πρωτοβουλία της γυναίκας, το καλοκαίρι της δίνει την ευκαιρία ν' άφισι ελεύθερη τη φαντασία της.

«Το καλοκαίρι, έγραψε ένας ειδικός Γάλλος αισθητικός, δεν έχετε ανάγκη από τις συμβουλές του κομμωτού σας. Αφήστε τη φαντασία σας να δουλέψει κι' ακολουθήστε τις παρορμήσεις της. «Ό,τι κι' αν κάμει, θα είναι καλό, αρκεί να μην έρχεται σε αντίθεση με την υπόλοιπη εμφάνισή σας. Θα μπορείτε έτσι να έχετε ένα προσωπικό χτένισμα, πράγμα που δεν είναι πάντοτε εύκολο το χειμώνα, για να μην πούμε, ότι είναι σχεδόν αδύνατο».

Νά τώρα μερικά καλοκαιρινά χτένισματα, που θα σας δείξουν πώς πρέπει να δουλέψι το μυαλό σας, για ν' ανακαλύψετε και άλλα.

Α) ΓΙΑ ΤΙΣ ΞΑΝΘΕΣ

1) "Αν το μήκος των μαλλιών σας ξεπερνά τα 10 εκατοστά: Μπορείτε να τα σπρώξετε πολύ ψηλά στο πίσω μέρος, τυλίγοντάς τα από μέσα (Εικών 1). Θα τα συγκρατήσετε σ' αυτή τη θέση με ένα κοκκαλάκι σε σχήμα πετάλου και θα βάλετε στο πίσω μέρος μια μπαρέττα μ' ένα μεγάλο στήριγμα (είκων 1-α). Είναι καλύτερο να ντύσετε το κοκκαλάκι και την μπαρέττα με σκουτίνα που ίδιου χρώματος. Το στήριγμα μπορεί να είναι ό-ξυντ ή να έχη το χρώμα της πλατίνης.

2) "Αν το μήκος των μαλλιών σας δεν ξεπερνά τα 5 εκατο-στά: Στην περίπτωση αυτή, μπορείτε να αγοράσετε ένα «σινιόν» από φυσικά μαλλιά, που θα πρέπει να έχουν το ίδιο χρώμα με τα δικά σας. Θα το εφαρμόσετε στο πίσω μέρος (είκων 2) και θα το σκεπάσετε μ' ένα λεπτότατο δικτυωτό (Εικών 2-α). Προ-τιμάτε για το δικτυωτό το χρυσάφι χρώμα.

3) "Αν έχετε μαλλιά «φλού»:

Θα πάρετε δύο πέταλα, κοκκαλίνα ή από πλαστική ουσία (Εικών 3-α), που το πλάτος τους στη μέση θα είναι 2-5 εκα-τοστά και θα τα βάλετε το ένα σε μικρή απόσταση από το άλλο. Μπορείτε να τα ντύσετε με ύφασμα, που να έναρμονίζεται με το χρώμα των μαλλιών σας και να φτιάξετε ένα φιόγκο στη μέση (Εικών 3).

Β) ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΛΑΓΧΡΙΝΕΣ

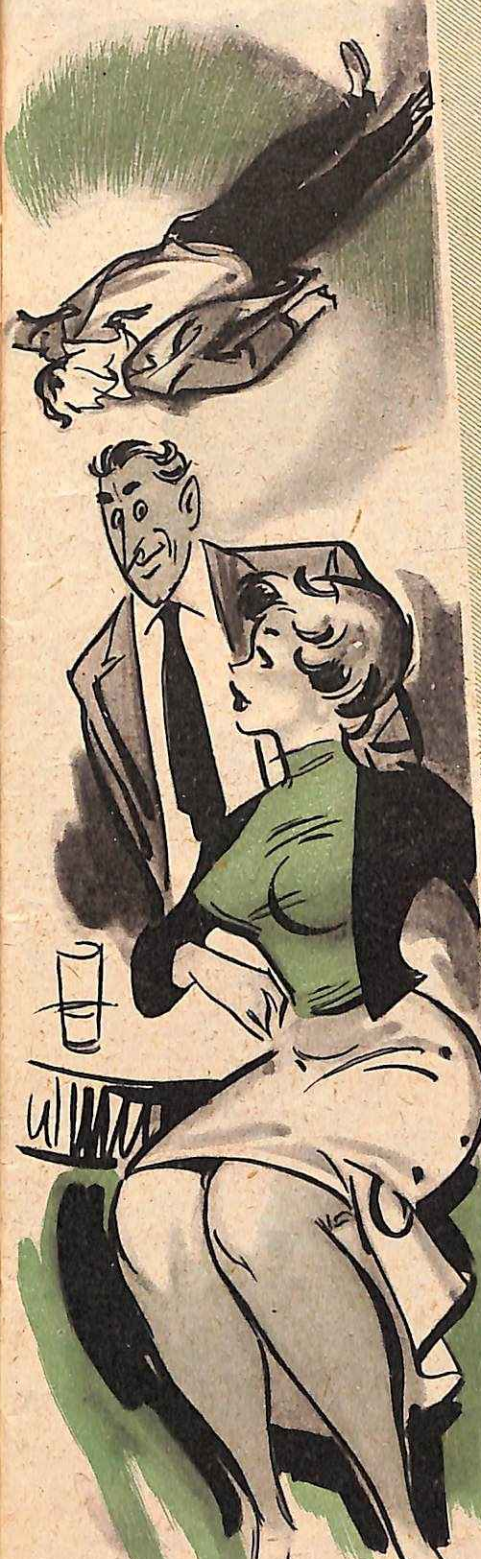
4) "Αν το μήκος των μαλλιών σας ξεπερνά τα 10 εκατοστά. Θα βάλετε στο πίσω μέρος ένα πρόσθετο «σινιόν», του ίδιου χρώματος με τα μαλλιά σας, όπως και στην περίπτωση 2. Το «σινιόν» αυτό, που θα πρέπει να βρίσκεται πολύ ψηλά (είκων 4), θα το τυλίξετε με μια ταινία από πεχηνιτά πέταλα ρόδων, χρώ-ματος μωβ (Εικών 4-α). Το χτένισμα αυτό είναι κατάλληλο μόνο για το βράδυ.

5) "Αν τα μαλλιά σας είναι πολύ μακρυνά και άπαλά, υπο-λείτε να τα ισιώσετε τελείως και να τα τυλίξετε γύρω στο κε-φάλι σας, φτιάχνοντας στο πίσω μέρος έναν κότσο κατά το άρ-χαιο ελληνικό πρότυπο (Εικών 5). Το βράδυ θα τα στολίσετε με στрази ή μια από την άλλη. Τα μαργαριτάρια θα πρέπει να έ-κχωρίζουν μεταξύ τους (Εικών 5-α) κι' όχι να κώνονται το ένα μέσα στ' άλλο ή να φποιμούνται άνω ή άλλα περίεργα σχή-ματα.

6) "Αν έχετε πολύ κοντά μαλλιά, θα τα κόμειτε στο μέτωπο λίξετε με μερικές πολύχρωμες κορδέλλες (Εικών 6-α). που θα τυ-τίς εφαρμόσετε πάνω σ' ένα πέταλο μπροστά και στο πίσω μέ-ρος, σε μια μπαρέττα ή σ' ένα μικρό κομματάκι από καουτσούκ. Οι ταινίες δεν πρέπει να κολλάνε πάνω στα μαλλιά (Εικών 6). Ο κεφαλόδεσμος αυτός είναι καλός τόσο για το πρωί, όσο και για το βράδυ.

«Η Στυτοσύρα του Ψυρρή»

Μια ζωντοχώρα στο Ψυρρή.
ή Νίτσα ή μαριόλα,
σαν το μπουμπούκι δροσερή,
σαν το πεπόνι ζουμερή,
κι' άφρατη σαν φρατζόλα,
με δυο παμπόνηρες ματιές
μεγάλες άναψε φωτιές
και ύποσχεσις ανόρησις αγάπης και λατρείας,
λές και το πάει φυρί - φυρί
να γίνη μέσα στο Ψυρρή
ο νέος κι' ο χειρότερος ο πάλεμος της Τροίας!

Τις τυχερές θα τη γαρή
τη ζωντοχώρα του Ψυρρή,
τη Νίτσα τη μαριόλα;
Γέροι, μεσόκοποι, παιδιά
πήρανε φέκο σαν δαδιά
και χθές έγινε, μάλιστα, κι' η πρώτη καραμπόλα.
Μαλλώσαν, δηλαδή, πολύ
ο Κώτσος με τον Παγγελη,
το μπράβο του Μεσκουρή,
και στο Λουνά το καπηλειό
έγινε τέτοιο μακελειό
και τέτοιο νταβατζήρι,
που με τη βία τέλειωσε, σαν πάτησαν ποδάρι
αγρόντα χωροφύλακες με τον Μπαϊραντζήρη.

Κι' η ζωντοχώρα του Ψυρρή
κάν' η κακοδόξα β,τι μπορεί
ν' ανάβη περισσότερο της έχθρας το καμίνι,
λές και το πάει φυρί - φυρί
η ζωντοχώρα η πανηρή
για το τρελλό καπνίσιο της Ψυριώτης να μη μείνη!

Κι' όσο πηγαίνει το κακό
θεριεύει και φοντώνει.
Βρέ, τί διαβόλου θηλυκό!
Σ' έργοια μεγάλη έβαλε και τον Καραντιώνη,
που χρόνια τώρα στη σειρά
κάθε καλή νοικοκυρά
τον στέλνει για θελήματα,
και τώρα—βρέ, το φουκαρά!
αρχίζει και στο ζόνιο του τρελλά παραμύθια!

Κι' αν την αγάπησαν πολλοί,
εκείνη πάντα έδειχνε να παίξη πως ζητούσε.
Φλετάρηζε τον Παγγελη,
στον Κώτσο χαμογέλαγε και τον Λοζοντιόπου,
και μια βραδυά—τί ξαφνικό!
έγινε το φονικό!
Στο λίγο φως των άστεριών,
γυμνές λεπίδες μαχαιριών
άστράψανε και σκόσανε της νύχτας τα σκοτάδια.
Κι' ο Κώτσος, δίχως αίμαγή,
βαρεία σωσίστεκε στη γη
με δυο πάνω στο στήθος του τριανταφυλλιά σημάδια!

Κι' η ζωντοχώρα του Ψυρρή
μαρ' από τότε πια φορεί
κι' είναι άγρη, κι' είναι χλωμή
σαν το ξερό το γίανσι,
σαν κρίνο μαρμαίνο,
κι' ούτε και γ' έλασε ξανά,
λές και θηγνεί παντοτινά
για τον κρυφό της έρωτα, τον άδικοχαμένο.
ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Γ.

Εισαγοράφους
Ανα Τάδρα

Α) Π «ΝΕΛΛΗ»

Ὁ Ἕλληνας θαλασσόλυκος ἀναστήκωσε τοὺς ὠμούς του.

ΚΑΝΑΝ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΙΟΥ ΤΟΥΣ.

«Τοὺς ἐπέταξα τὴν βαλίτσαν μὲ τὰ ἐγ-
γραφα τοῦ πλοίου καὶ ἔπεσα εἰς τὴν θά-
λασσαν.»

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Μία τελευταία φωτογραφία της Μάριαν Κούκ

Τον Ιανουάριο πέρυσι υπέγραψε ένα πολύ εύνοϊκό συμβόλαιο με τα στούντιο «Ούνιβερσαλ» και τον επόμενο μήνα έφτασε στο Χόλλυγουντ γεμάτη ελπίδες. Εκεί, ύστερα από την απαραίτητη τριήμερη μετεκπαίδευση στην ειδική σχολή «έναν ταλέντων» του στούντιο, της έδωσαν το ρόλο της Βιεννέζας Ίνα στο χαριτωμένο φιλμ «4 κορίτσια στην πάλι», με πρωταγωνιστή τον Τζορτζ Νέιντερ και συμπρωταγωνίστριες την Αμερικανίδα Τζούλι Άνταμς και τις Ιταλίδες στάρλετ Έλσα Ματτινέλλι και Τζία Σκάλια.

— Η πρώτη αυτή επαφή μου με τον αμερικανικό κινηματογράφο, λέει η Μάριαν ήταν ικανοποιητική για μένα. Στο Χόλλυγουντ είδα πολλά θαυμάσια πράγματα και γνώρισα όλους σχεδόν τους διάσημους συναδέλφους μου. Άλλα μόλις άρχισα να συνηθίζω στις παράξενες εκδηλώσεις της καθημερινής αμερικανικής ζωής, πιά στούντιο με διάταξαν να φύγω άμέσως πάλι για το Μόναχο της Γερμανίας. Μόλις μου το ανακοίνωσαν, έμεινα έκπληκτη και ο νους μου πήγε άμέσως στο κακό: μήπως δεν με ήθελαν πιά και με έδιωξαν;...

— Μα προς Θεού, μίς Κούκ, πώς σας πέρασε αυτή η ιδέα; φώναξε με έκπληξη ο γενικός διευθυντής των στούντιο. Φαίνεται πως ο υπάλληλός μας έλασε να σας δώσει όλες τις αναγκαίες λεπτομέρειες: στο Μόναχο θα πάτε μόνο για λίγους μήνες. Εκεί θα συναντήσετε τον σκηνοθέτη Ντάγκλας Σέρκ και τους συναδέλφους σας Ροσσάνο Μπράτσι και Τζούν Άλυσον, με τους οποίους θα πρωταγωνιστήσετε στο φιλμ «Ίντερμπεζ». ένα πρωτότυπο αισθηματικό δράμα που θα γυριστή «όλοκληρο εκεί». Έπειτα θα σας καλέσουμε πάλι εδώ μόλις βρούμε ένα καινούριο ρόλο για σας...

Έπειτα από τις ευχάριστες αυτές ανακοινώσεις το όμορφο πρόσωπο της Μάριαν φωτίστηκε από χαρά. Θα ήταν υπέροχο να πρωταγωνιστούσε σε αμερικανική ταινία στην πατρίδα της. Άλλα πολύ πιο ευχάριστο θα ήταν για την ίδια που ύστερα από αρκετούς μήνες χωρισμού θα συναντούσε πάλι τον άντρα της Γκέρχαρτ Φρόυντ.

Όταν η Μάριαν ήταν στο πρώτο έτος της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Μονάχου, γνώρισε εκεί το νεαρό ύψηλητή Γκέρχαρτ Φρόυντ, για τον οποίο ενέωισε άμέσως ένα τρυφερό αίσθημα, που δεν άργησε να μεταβληθί σε φλογερό έρωτα. Το ίδιο συνέβη και με το Φρόυντ. Έτσι παντρεύτηκαν στο Μόναχο στις 17 Οκτωβρίου του

Η δεύτερη Γερμανίδα στάρ που κατακτά το Χόλλυγουντ...

ΜΕΤΑ την Κόρνελ Μπόρτσερς, τη Γερμανίδα ήθοισιά, που γνωρίσαμε ήδη στα φιλμ «Οάσις», «Μεγάλος πόμος σε μικρή καρδιά» και «Συναγεμίες στη Μεσόγειο» το πάν των ξένων αστέρων του Χόλλυγουντ πλουτίστηκε με μία καινούργια και ενδιαφέρουσα φυσιογνωμία. Πρόκειται για τη νέα Γερμανίδα στάρ Μάριαν Κούκ ή Μαριάννε Κόχ - Φρόυντ, όπως είναι το γερμανικό όνομά της.

Υψηλή, λεπτή, με ωραιότατο σώμα και ωραία θαλασσινού τύπου χαρακτηριστικά, είναι η κοπέλλα που, όταν τη ρωτούν πώς έγινε στάρ του κινηματογράφου, απαντάει:

— Μέχρι το 1950 ζούσα στο Μόναχο της Γερμανίας και σπούδαζα χωρίς να έχω καμιά φιλοδοξία να γίνω ήθοισιά. Είχα, όμως, μεγάλη περιέργεια να επισκεφτώ ένα στούντιο για να παρakoλουθήσω πώς γυρίζονται οι ταινίες. Κατάρθωσα να βρω μία άδεια εισόδου και πήγα σ' ένα στούντιο στο Μόναχο, με σκοπό να δω και να φύγω σε δυο ώρες. Άλλα... έμεινα σ' αυτό για πάντα!...

Πράγματι, όταν επισκέφτηκε τα στούντιο αυτά, γυριζόταν για λογαριασμό μίας αμερικανικής εταιρείας το φιλμ «Ο άνθρωπος που ήθελε να ζήσει δυο φορές». Η Μάριαν αφού είδε και θαύμασε τη ρασ, έκτελώντας εντολές βέβαια, αντί να την οδηγήσει προς την έξοδο, την έφερε στο γραφείο του σκηνοθέτη του φιλμ. Κι' εκεί ακουσε από το στόμα του μία πρόταση που την κατέπληξε κυριολεκτικά:

— Φραυλάιν, Κόχ, της είπε, έχουμε επείγουσα ανάγκη από μία κοπέλλα σαν κι' εσάς ακριβώς για ένα πολύ μικρό ρόλο στην ταινία, που είδατε να γυρίζεται. Δέχστε να τον αναλάβετε;

— Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω φοιτήσει σε δραματική σχολή, απάντησε κατάπληκτη η Μάριαν. Είμαι μόνο πρωτοετής φοιτήτρια της Ιατρικής στο Πανεπιστήμιο...

— Έτσι όπως είστε τώρα μάς κάνετε! επέμενε ο σκηνοθέτης. Δέχστε;

Κι' από τη στιγμή που η Μάριαν είπε το «ναί» χωρίς να σκεφτεί πολύ, άλλαξε δια μίας η ζωής της. Χωρίς να έχει ιδέα από κτησε δικαιώματα να συνεχίσει στην κινηματογράφο.

Κι' αλήθεια, μόλις ο Γερμανός σκηνοθέτης Χέλμουτ Κώυτνερ τριών ετών με έναν όρο: να φοιτήσει προηγουμένως σε μία δραματική σχολή.

Η Μάριαν δέχτηκε. Πήγε στη σχολή κι' όταν στις αρχές του 1951 αποφοίτησε με άριστα, άρχισε άμέσως τη συνεργασία της σταβ Ουσίτσκι. Από τότε μέχρι πέρυσι πήρε μέρος σε 12 γερμανικά φιλμ. Γνωστότερο από αυτά είναι το «Ο Στρατηγός - Διάβολος» με τον Κούρτ Γιούργκενς, για το οποίο η Μάριαν κέρδισε το γερμανικό «Όσκαρ» του 1955.

1955 και έφυγαν για το ταξίδι του μέλιτος στη Νότιο Αφρική, όπου ο Φρόυντ είχε συγγενείς.

— Το ταξίδι μου αυτό στην καρδιά της Μαύρης Ήπειρου, λέει σήμερα η Μάριαν, θα μου μείνει από κάθε πλευρά αλησμόνητο. Εκτός από τους καινούργιους και άγνωστους κόσμους που συνάντησα εκεί κάτω, ένοιωσα και τις δυνατώτερες συγκινήσεις της ζωής μου με το κυνήγι του ρινόκερου και των κροκοδείλων, που γι' αυτό ο άντρας μου, παρ' όλο που είναι νέος για τέτοια επικίνδυνα σπάρ, έχει πραγματική μανία. Δυστυχώς δε μείναμε πολύν καιρό. Άλλα από τις λίγες σχετικές εξόδους που κάναμε οι δυο μας για το κυνήγι των θηρίων, έφωδισα σ' αυτούς, φυσικά, με τέλεια όπλα, γνωρίσαμε πίσω στην Ευρώπη με αρκετά τρόποι: το κέρασ τριών ρινόκερων και τα δέρματα τεσσάρων κροκοδείλων, με τα οποία ο άντρας μου κι' εγώ κάναμε αρκετά ζευγάρια παπουτσιών!...

Η Μάριαν εξακολουθεί να βρίσκεται στο Μόναχο, στα στούντιο, του οποίου τελείωσε μία καινούργια ταινία με τον τίτλο «Λουδοβίκος ο 2ος της Βαυαρίας» με τον Κούρτ Γιούργκενς. Η συγκυτική ευτυχία της δημοφούς στάρ συμπληρώθηκε πριν ένα μήνα με τη γέννηση του πρώτου παιδιού της. Τώρα η Μάριαν ετοιμάζεται να φύγει πάλι για το Χόλλυγουντ. Εκεί θα συνεχίσει την κινηματογραφική καριέρα της και θα πάρει διπλώμα Ιατρού από το Πανεπιστήμιο του Λόρ Άντζελες.

ΓΚ. ΦΙΣΣΕΡ

Κινηματογραφικές πεννιές

Η Σοφία Λόρεν στο Χόλλυγουντ έχει μολέξιματα με τα δικαστήρια. Ο Μπάρτ Λάνκαστερ της ζητά 30.000 δολάρια, τα οποία της έδωσε προ καιρού ως προκαταβολή για ένα φιλμ που δε γυρίστηκε ποτέ. Η Σοφία ισχυρίζεται πως το γύρισμα του έργου ανέβληθη από τους παραγωγούς και συνεπώς δεν είναι υποχρεωμένη να επιστρέψει την προκαταβολή.

Η Kim Νόβακ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

* Στο Λονδίνο, η Βίβιαν Λι η διώχτηκε από την Βουλή των Λόρδων, επειδή ετόλμησε να βροντοφωνάξει:

— Διαμαρτύρομαι για την άποψαι κατεδαφίσεως του θεάτρου «Σαιν Τζέιμς».

Κατάπληκτοι οι λόρδοι στράφηκαν προς το μέρος από το όμορφο πρόσωπο της Βίβιαν Λι.

* Η Τέρενς μπου ζήτησε διαζύγιο. «Ανακάλυψα, είπε, πως ο άντρας μου Τσάρλυ Μάκ Γκράβ είναι ένας τρομερός γυναικάς! Είχε τέσσερες φίλες στο Λας Βένγκας και μία στο Χόλλυγουντ. Ξέρω μάλιστα και τα ονόματά τους: Ντόνα, Μίκυ, Τζέην, Μπάμπι και Τζήν». Ο Τσάρλυ όμως διαψεύδει την κατηγορία και αρνείται να δώσει διαζύγιο στην Τέρεν, την οποία, όπως ισχυρίζεται, εξακολουθεί ν' αγαπά. Το ζεύγος παντρεύτηκε την 1η Ιανουαρίου 1955, ζή όμως χωρισμένο από τις 5 του περασμένου Ιουνίου.

* Η Νάταλι Γούντ και ο Νίκυ Χίλτον, πρώην σύζυγοι της Έλιζαμπετ Τάιλορ, έχουν γίνει αχώριστοι. Προβλέπεται ότι πολύ γρήγορα θα παντρευτούν.

* Ο Ρόντ Κάμερον, που πρόκειται τις ημέρες αυτές να πάρη διαζύγιο, διέφυσε τις φήμες ότι θα παντρευτεί την πεθερά του.

* Το βραβείο που θα άνοιγε η θη στο «Καλύτερο φιλμ όλων των εποχών», το οποίο θα αναδειχθεί κατά την «Διεθνή έκθεση των Βρυξελλών», το 1958, θα είναι χρηματικό και θα ανέρχεται σε 10.000 δολάρια. Τα 30 φιλμ που θα προβληθούν στις Βρυξέλλες και μεταξύ των οποίων θα εκλεγεί το καλύτερο, επιλέγονται τώρα από τους περιφημότερους Ιστορικούς του κινηματογράφου διαφόρων γαιρών.

* Ο κωμικός του αμερικανικού κινηματογράφου Ρέντ Σκέλτον κάνει ένα τραγικό γύρο του κόσμου, προσπαθώντας να σώση το γιού του Ρίτσαρντ, 9 χρόνων, που πάσχει από λευχαιμία. Ο δυστυχισμένος πατέρας βρίσκεται τώρα στη Στοκχόλμη και θα επισκεφθή κατόπιν την Κοπεγχάγη.

Η ΖΩΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

ΠΡΟΣΩΠΙΑ:

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ο τύπος του εντίμου νέου, που σπούδασε στο εξωτερικό με υποτροφία, γύρισ' εδώ και ημεροεραδαίνεται πάντα στη μελέτη. Τον έχουνε αχώσει κάπου υπάλληλο με μισθό. ΑΝΤΩΝΗΣ: Η ατίδα της παλιάς φοιτητικής παρέας. Φυσικά, δεν πήρε το δίπλωμα. Τρώει το τελευταίο ύπολοιπο των πατρικών χρημάτων. ΑΙΤΣΑ: «Κόμματος» και Ιατρός μικροβιολόγος. Άλλα πρόσωπα: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο πατάρι ενός ζαχαροπλαστέιου).

ΑΝΤΩΝΗΣ (συνεχίζει κουβέντα): Είμ' ευτυχισμένος που ξαναδρεθήκαμε πάλι μαζί.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τί τους θέλεις τους πλεονασμούς, μωρέ Άντωνη. «Ξανά» και «πάλι» και «μαζί»;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έλα, σχολαστική. Πιέ τη μπίρα σου και δρόσισε λίγο το παρ-

καρδιά! Είναι συγκινητικό στην εποχή αυτή της στειρότητας και της σαπίλας να βρίσκονται νέοι άνθρωποι και μάλιστα γυναίκες που νάχουν μέσα τους την ευγενικά φλόγα ν' ανέβουν τα ιερά σκαλοπάτια της Επιστήμης.

ΑΙΤΣΑ: Ευχαριστώ, Περίκλη. Μου δίνεις μία ήθικη τόνωση!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τρίχες! ΠΕΡΙΚΛΗΣ (με δυσφορία):

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (σοβαρά): 'Η ζωή, αγαπητέ μου, είναι σοβαρή. Κι' εσύ την έχεις πάρει στ' άστεία!

ΑΝΤΩΝΗΣ: 'Η ζωή, αγαπητέ μου, διασκεδάει! Κι' εσύ την έχεις πάρει στα σοβαρά! Διασκεδάει με το κυκλοθέατρο της Δημιουργίας!

(Παύσις)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Λίτσα, θα σε βοηθήσω στις επιστημονικές σου εργασίες. Όμολογώ πως κι' εγώ πηγαίνω ν' ανέβω. 'Αλλά εκείνο που μ' ενδιαφέρει πρώτ' απ' όλα, είναι να πάρω το παρτάσημο των συγχαρητηρίων. Δεν υπάρχει τίποτε ωραιότερο!

ΛΙΤΣΑ: Θέλεις να συνεργαστούμε, Περικλή;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Στο πρότείνω! Τιμή μου και χαρά μου.

ΛΙΤΣΑ: Δουλειά σκληρή κι' απ' το πρώτ' ως το βράδυ. 'Εχω κέφι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: 'Ωραίο κέφι! Τό Σαββατοκύριακο θα βγαίνουμε τουλάχιστο να πίνουνε κανένα κρασί!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετά τρία χρόνια στο ίδιο μέρος).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (μελαγχολικά): Τίποτα δε γίνεται αν δε έχω τα «μέσα»!

ΛΙΤΣΑ (στον ίδιο τόνο): Σκέψου! Έγινε ύψηχτης ή Λούλα ή Μπουρδούλα που δεν ξέρει τα τρία κακά της μοί-

ΟΙ «ΑΚΑΚΕΣ» ΜΕΛΙΣΣΕΣ

«Δεν υπάρχουν πιά άκακα έντομα από τις μέλισσες» ισχυρίζεται ο Γάλλος Πουαρέτ. Βαλλέ ιδιοκτήτης ενός μεγάλου αγροκτήματος στη Β. Γαλλία. «Οι μέλισσες, δηλώνει κατηγορηματικά ο κ. Πουαρέτ, εξαγριώνονται και γίνονται επικίνδυνες μόνο, όταν τις προκαλέσει και τις τρομοκρατήσει κανείς. Μόνο ο φόβος τις κάνει να χρησιμοποιήσουν το κεντρί τους». Και για να αποδείξει τους ισχυρισμούς του, ο κ. Πουαρέτ φωτογραφήθηκε μ' ένα όλοκληρο μέλισσι στο πηγούνι και στο στήθος!

ρας της. Και το δίπλωμα... Ξέρουμε πώς το πήρε. Με πολύ σοβαρές... υποχωρήσεις.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: 'Ετσι είναι. Και καθηγητής θα γίνει ο Φασουλόπουλος.

ΛΙΤΣΑ: Τό πιστεύεις;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί όχι; Κάθε μέρα τον διαβάζω κι' αυτόν και τη γυναίκα του στη κοσμική κίνηση...

ΑΝΤΩΝΗΣ (φτάνει): Με συγχωρείτε. 'Αργησα. Τί χαμπάρια, λοιπόν;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: 'Εσύ να μάς πής.

ΑΝΤΩΝΗΣ: 'Εγώ είμαι Διοικητής, είμαι πρόεδρος σε τρείς οργανισμούς, γλεντοκοπάω κάθε βράδυ και καίω το πελεκούδιον... κι' ανάγκη δεν έχω κανένα! (Στό γκαρσόν): Σάντουιτς ζαμπόν και μπύρες. (Ανάβει τσιγάρο). Λοιπόν, για τα δικά σας ζητήματα. Από προχθές που μου τηλεφώνησε ο Περικλής, έπιασα όλα τα πόστα. Περικλή, θα γίνης καθηγητής. Και ύψηχτης ή Λίτσα.

ΛΙΤΣΑ: Μ' αφού έγινε ή Λούλα ή Μπουρδούλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: 'Επρόκειτο να γίνει, αλλά της τó ματαίωσα την τελευταία στιγμή. 'Εχω περισσότερα «μέσα». (Δαγκώνει τα σάντουιτς).

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

Αριστουργηματικό Ιστορικό μυθιστόρημα υπό Άλεξ. Δουμά

ΗΤΟΝ ΔΕΚΤΟ ΤΗΣ ΑΝΑΜΗΤΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι πέντε «Μεγάλοι Διδάσκαλοι» των μασώνων επιρρίπτουν στο Βάλαμο την ευθύνη για τις συλλήψεις μελών της οργανώσεως που έληξαν από το διευθυντή της αστυνομίας, έπειτα από τις αποκαλύψεις της Λορέντζας. 'Αλλ' ο Βάλαμος τους αποστομώνει παρουσιάζοντάς τους το πτώμα της νέας. Στο μεταξύ, ο Άλταρς βάζει φωτιά στα χειρόγραφα και τα βιβλία που βρίσκονται στο άντρο του. 'Η πυρκαϊά καταστρέφει ολόκληρο τον άνω όροφο του κτιρίου. 'Η Άδριανή ντε Ταδερνέ παθαίνει συχνά, κατά τον τελευταίο καιρό, λιποθυμίες. 'Η Μαρία Άντουανέττα εκδηλώνει ζωηρό ενδιαφέρον για την κατάσταση της.

14ον

— Είμαι τώρα τελείως καλά και μπορώ να γυρίσω μόνη μου, αφού ή ύψηλότερη δεν έχει πιά ανάγκη από τις υπηρεσίες μου, απάντησε ή Άδριανή.

— Τόσο τó καλύτερο αφού μπορείτε να φύγετε μόνη σας, είπε ή πριγκίπισσα. Μη βιασθήτε να ξαναγυρίσετε αν δεν γίνετε τελείως καλά.

'Η Άδριανή ύποκλιθηκε μπροστά στην πριγκίπισσα και βήκε.

Ο καθαρός αέρας του πάρκου της έκαιε, καλό.

'Αλλ' αυτή ή καλύτερησι ήταν προσωρινή. 'Επειτα από λίγο, τα πόδια της βάρυναν και πάλι. Μαύρα στίγματα, σαν ολόμικρες μυίγες, πετούσαν μπροστά στα μάτια της.

Λίγο πιά πέρα, δυό άνθρωποι συζητούσαν. Ο ένας φορούσε στολή κηπουρού κι' είχε ένα ποτιστήρι στα χέρια του. 'Ηταν ο Ζιλμπέρ. Ο άλλος, που τó πλούσιο και προσεγμένο ντύσιμό του φανέρωνε από μακριά τον άριστοκράτη, ήταν ο βαρώνος ντε Ζυσσιέ.

Ο σοφός βοτανολόγος εξήγουσε στο Ζιλμπέρ πώς έπρεπε να ποτίξη τα ευαίσθητα φυτά χωρίς να τους κάνει κακό.

'Αλλ' από μερικές στιγμές, ο Ζιλμπέρ βεν πρόσχε τα λόγια του. Είχε διακρίνει από μακριά την Άδριανή και την παρακολουθούσε με τó βλέμμα του.

Ο βαρώνος ντε Ζυσσιέ τόν άκουσε, ξαπνικά, να φωνάζει:

— Ω Θεέ μου, λιποθύμησε... πέφτει!

— Ποιά; ρώτησε ο Ζυσσιέ.

Ο Ζιλμπέρ άπλωσε τó χέρι του πρὸς τó μέρος της Άδριανής, που είχε πιαστή από τόν κορμό ενός δένδρου για να μην σωριαστή κάτω.

— Α, ή δεσποινίς ντε Ταδερνέ, είπε ο Ζυσσιέ.

— Έτρεξε άμέσως κοντά της και την έπιασε από τούς ώμους.

Εκείνη τη στιγμή, ένα καινούργιο πρόσωπο πρόβαλε από ένα μικρό δρομάκι. 'Ηταν ο βασιλιάς Λουδοβίκος 15ος που πήγαινε να φάη στο σπίτι της νύφης του.

— Ο βασιλιάς! είπε ο Ζυσσιέ.

— Ο βασιλιάς! ψιθύρισε ή Άδριανή που έγασε ολότελα τις αισθήσεις της.

Ο Ζυσσιέ τη σήκωσε στα χέρια του και την έάπλωσε σ' ένα παγκάκι. 'Εμοιαζε σά νεκρή. Ο βασιλιάς, στο μεταξύ, είχε πλησιάσει.

— Τί τρέχει, αγαπητέ μου Ζυσσιέ; ρώτησε τó σοφό βοτανολόγο.

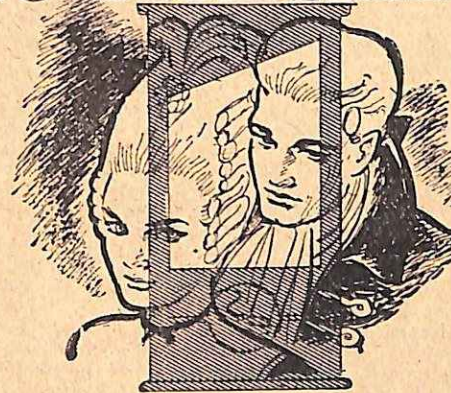
— Μεγαλειότατε, είναι μιὰ νέα που λιποθύμησε, απάντησε ο Ζυσσιέ.

Ο βασιλιάς έσκυψε πάνω στο παγκάκι. 'Αλλ' άμέσως αποτραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω, βγάζοντας μιὰ μικρή κραυγή. Είχε αναγνωρίσει την Άδριανή.

— Αυτό είναι τρομερό, είπε. Όταν μιὰ νέα υποφέρει από παρόμοιες ασθένειες, κάθεται στο σπίτι της. Δεν είναι σωστό να πεθαίνει όλη την ήμερα μπροστά στα μάτια όλου τού κόσμου.

Απομακρύνθηκε κατόπιν σιγομουρμούρίζοντας.

Ο Ζυσσιέ, που δεν ήξερε τί είχε προηγηθί, βήκε πολύ παράξενα τὰ λόγια τού βασιλιά. 'Αλλά δεν είχε καιρό να σκεφτή τή σημασία τους.

— 'Ελα δώ, φώναξε στο Ζιλμπέρ. 'Εσύ που είσαι δυνατός σήκωσε την στα χέρια σου για να την πάμε στο σπίτι της.

— Εγώ; είπε ο Ζιλμπέρ ανατριχιάζοντας από τó κεφάλι ως τὰ πόδια. Εγώ να την σηκώσω στα χέρια μου... Δεν θα μού τó συγχωρούσε ποτέ!

Κι' έτρεξε να φωνάξη δυό άλλους κηπουρούς.

Μιά περίεργη συνομιλία

Όσπου να την μεταφέρουν στο διαμέρισμα τού μικρού Τριανόν όπου έμενε, ή Άδριανή είχε συνέλθει. Οί λιποθυμίες της ήταν συχνές, αλλά δεν κρατούσαν περισσότερο από μερικά λεπτά. Μόλις περνούσαν, ξανάδρισκε τις δυνάμεις και τó χρώμα της σαν να μην είχε προηγηθί τίποτα.

— Τί έπαθες, κόρη μου; ρώτησε ο βαρώνος ντε Ταδερνέ, που, όπως είδαμε, την περίμενε στο δωμάτιό της.

— Τίποτα, πατέρα μου, απάντησε ή νέα. Μιά ελαφρή ζάλη...

— Θα μού επιτρέψετε να σάς πώ ότι ή δεσποινίς ήταν πρωύτερα πολύ άρχη, είπε παρεμβαίνοντας ο Ζυσσιέ. Νομίζω ότι θάπρεπε να συμβουλευτήτε ένα γιατρό...

— Ω, δεν είναι τίποτα, απάντησε ή Άδριανή.

— Και βέβαια δεν είναι τίποτα, πρόσθεσε ο πατέρας της.

— 'Ευχομαι, είπε ο Ζυσσιέ.

— Έφυγε κατόπιν, αφού αποχαίρετση την Άδριανή και τó βαρώνο.

Ο Ταδερνέ δεν έδωσε την παραμικρή σημασία στην αδιαθεσία της κόρης του. Στο διάστημα που έλειψε, άλλωστε, είχε καταστρώσει μέσα στο μυαλό του ένα ωρισμένο σχέδιο για να εξακριβώσει την αλήθεια. Πήγε, λοιπόν, να καθίση κοντά στην Άδριανή και πήρε τὰ χέρια της άναμέσα στα δικά του.

— Πατέρα μου, πνίγεται, είπε ή νέα. Μού επιτρέψετε ν' ανοίξω τó παράθυρο;

— Χμ! Έκαμε ο βαρώνος. Θα ήθελα να συζητήσωμε σοβαρά Άδριανή και φοβάμαι μήπως τὰ λόγια μου άκουστούν... Δεν πειράζει, όμως, θα μιλήσω σιγά...

Και, προτού ή Άδριανή προφτάση να σηκωθεί, έτρεξε κι' άνοιξε τó παράθυρο. 'Επειτα ξαναγύρισε κοντά της.

— Δέ μπορώ να καταλάβω, άρχισε, πώς ο βασιλιάς, που είχε δείξει τόσο ενδιαφέρον για μās, σ' άφήνει να ζήs μέσα σ' αυτή την άθλια τρώγλη.

— 'Αλλ' όπως ξέρετε, δεν υπάρχουν καν διαμερίσματα στο Τριανόν, απάντησε ή Άδριανή. Αυτό τó άνάκτορο είναι πολύ στενόχωρο.

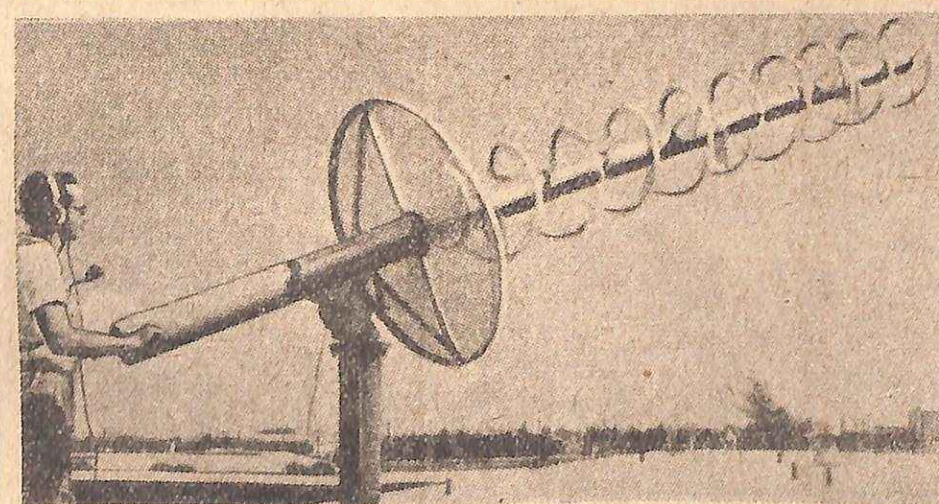
— Τό ότι δεν υπάρχουν διαμερίσματα για τούς άλλους τó καταλαβαίνω, είπε ο Ταδερνέ μ' ένα χαμόγελο που έλεγε, πολλά. 'Αλλά τó να μην ύπάρχη ένα εύπρωπο διαμέρισμα για σένα, ε αυτό δέ μπορώ να τó καταλάβω.

— Φαίνεται πως έχετε πολύ μεγάλη ιδέα για την κόρη σας, απάντησε ή Άδριανή προσπαθώντας να χαμογελάσει. 'Αλλ' οί άλλοι δέ σκέφτονται όπως σείς.

— Ω Θεέ μου! Λιποθύμησε... πέφτει! φώναξε ο Ζιλμπέρ, κυττάζοντας την Άδριανή.

— Κάνεις λάθος, είπε ο Ταβερνέ. «Οι
λοι έχουν την καλύτερη ιδέα για σένα.
Ξερόβηξε και συνέχισε άμεσως.
— Και περισσότερο από όλους ο βα-
σιλιάς, δεν εί; έτσι;
— Άλλ' ο βασιλιάς μόλις με γνωρίζει,
απάντησε η Άδριανή με το φυσικότερο
ύφος του κόσμου. Αυτό δα έλεπε, να σκο-
τισθώ για μένα!
Ο Ταβερνέ έγινε κατακόκκινος από το
θυμό του.
— Δεν καταλαβαίνω τίποτα από τα
λόγια σου, Άδριανή, είπε. Φαίνεται ότι
υποτιμάς πολύ τον εαυτό σου.
Η νέα κτύπησε έκπληκτη τον πατέρα
της.
— Η μετριοφροσύνη σου σε κάνει να
δεχάς την προσφορά σου άξιοπρεπεία,
συνέχισε ο βαρώνος σε έντονο ύφος.
— Πατέρα μου, απάντησε η νέα, είναι
αλήθεια ότι ο βασιλιάς ενδιαφέρθηκε για
τα ατυχήματα της οικογενείας μας κι
ευχαρίστησε να κάμω κάτι για μένα. Άλ-
λά δεν πρέπει να ζητάμε περισσότερα α-
πό ό,τι μπορεί να μας δώσει. Υπάρχουν
τόσοι άλλοι δυστυχισμένοι γύρω του...
Ο Ταβερνέ κτύπησε προσεχτικά την κό-
ρη του. Μήπως, λοιπόν, η Άδριανή κρα-
τούσε αυτή την επιφυλακτική στάση από
ένα αίσθημα συστολής, που ήταν όλοτε-
λα φυσική στο φύλο της;
— Άκουσε, κόρη μου, της είπε, πηγαί-
νοντας πιο κοντά, νομίζω πως είναι και-
ρός να ενδιαφερθής για την οικογένειά
σου και να κάμεις κάτι γι' αυτήν.
— Άλλά τί μπορώ να κάμω; ρώτησε
έκπληκτη η Άδριανή.
— Απάντησε μου καθαρά, είπε ο πατέ-
ρας της. Θέλεις να κάμεις κάτι για τον α-
δελφό σου και για μένα;
— Θα κάμω ό,τι με διατάξετε, απάν-
τησε η Άδριανή. Άλλά δεν καταλαβαίνω
με ποιο τρόπο μπορώ να βοηθήσω την οί-
κογένειά μου... Ο βασιλιάς μου χάρισε
ένα κόσμημα, που, όπως λέτε, αξίζει εκα-
τό χιλιάδες λίβρες. Υποσχέθηκε, εξ άλ-
λου, ένα σύνταγμα στον αδελφό μου. Τι
άλλο θα μπορούσαμε να του ζητήσουμε;
Ο βαρώνος γέλασε νευρικά.
— Νομίζεις, λοιπόν, ότι πληρωθήκαμε
άρκετά; ρώτησε.
— Οί υπηρεσίες σας αξίζουν, βέβαια,
πολύ περισσότερα, απάντησε η Άδριανή.
— Άλλά ποιος σου μιλάει για τις δικές
μου υπηρεσίες; φώναξε ο Ταβερνέ, που
είχε άρχει να χάνει την υπομονή του.
— Για ποιο παγάμα μου μιλάτε τότε;
ρώτησε η Άδριανή.
— Αυτή η επιφύλαξη που δείχνεις μπρο-
στά στον πατέρα σου είναι κουτή!
— Άλλά τί έχω να σας κρύψω; ρώτησε
η Άδριανή κτυπώντας με ζωηρή έκπλη-
ξη τον πατέρα της.
— Ξέρω τα πάντα, κόρη μου!

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΕΡΑΙΑ

Η κεραία αυτή που έχει, όπως βλέπετε, ένα παράξενο έλικοειδές σχήμα, χρησιμοποιείται
από τις αμερικανικές τεχνικές υπηρεσίες για τη λήψη των παρατηρήσεων, που σημειώνουν
τα αυτόματα όργανα, τα οποία τοποθετούνται πάνω στους ανιχνευτικούς πυραύλους. Οι
πυραύλοι αυτοί εξαποστρέλλονται συχνά στη στρατόσφαιρα για τη συλλογή διαφόρων πλη-
ροφοριών, σχετικών με τις συνθήκες που επικρατούν στα ανώτερα στρώματα της στρατο-
σφαίρας. Μερικοί από τους πυραύλους έφτασαν σε ύψος μεγαλύτερο των 300 χιλιομέ-
τρων, οι πληροφορίες δε που μετέδωσαν στη γη, ήταν πάντα εξαιρετικού ενδιαφέροντος.

— Τι είναι αυτό που ξέρετε, πατέρα
μου;
— Τα πάντα!... Άκου; Τα πάντα!
Ο άθλιος πατέρας ήταν αδύνατο πια
να συγκρατηθεί περισσότερο.
— Άς είναι, ξαναείπε έπειτα από μια
στιγμή. Κράτησε όσο θέλεις το μυστικό
σου. Άλλά δεν είναι σωστό ν' αφήσεις τον
πατέρα και τον αδελφό σου στην άφανεια,
ενώ μπορείς να κάμεις τα πάντα γι' αυ-
τούς. Και μη ξεχνάς ότι το σίδερο πρέ-
πει να το χτυπή κανείς όσο είναι ζεστό.
Γιατί κατόπιν άδικα χάνει τον καιρό του.
Η Άδριανή τα είχε χαμένα. Τι έννοου-
σε λοιπόν, ο πατέρας της; Μ' έλο που δε
μπορούσε να καταλάβει τη σημασία που
είχαν τα λόγια του, είχε τη διαίσθησι πως
ήταν προσβλητικά γι' αυτήν.
— Δε σας καταλαβαίνω, είπε έχων-
τας με απόγνωση τα χέρια της.
— Εγώ, όμως, ξέρω τί λέω, απάντησε
ο Ταβερνέ. Άλλά θα προσπαθήσω να ξεη-
γηθώ καλύτερα... Πρέπει να χρησιμοποιή-
σης όλη την επιρροή σου για το καλό της
οικογενείας σου και το δικό σου... Την
πρώτη φορά που θα ιδής το βασιλιά, πές
του ότι ο αδελφός σου περιμένει άκούη τη
διορισμό του και ότι αυτό το διαμνησίμα
δεν είναι κατάλληλο για σένα. Θέλω να
πώ, με απλούστερα λόγια, ότι είναι γε-
λώιο να δείχνεις περισσότερη τρυφερό η
περισσότερο άφιλοκερδής από ό,τι πρέπει.
— Άλλά, πατέρα μου...
— Να μιλήσης άπόψε κι' όλας στο βα-
σιλιά.
— Άλλά που θέλετε να ιδώ το βασιλιά,
πατέρα μου...
— Να προσθέσης, μάλιστα, ότι η αλ-
τού μεγαλειότης δεν είναι σωστό να έρ-
χεται...
Ο Ταβερνέ ήταν έτοιμος να συντήση
τη φράση του, που θα έκανε την Άδριανή
να καταλάβει τη βδελυρή σημασία, που εί-
χαν τα λόγια του και θα προκαλούσε σί-
γουρα την αγανάκτηση και την άηδία της,
όταν, ξαφνικά, άκούστηκαν βήματα στη
σκάλα.
Ο βαρώνος σταμάτησε άπότομα και
γύρισε το κεφάλι του προς την πόρτα.
Έπειτα από μια στιγμή, η Μαρία-Άν-
τουσνέττα μπήκε στο δωμάτιο. Τη συνά-
δευε ένας ήλικιωμένος άνθρωπος, που φο-
ρούσε ένα μαύρο κοστούμι.
— Ψηλοτάτη! φώναξε η Άδριανή,
που συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της,
για να τρέξει να την προϋπαντήσει.
— Ανυσχύησα για την κατάσταση σας
και σας έφερα το γιατρό μου για να σας
δη, απάντησε η πριγκίπισσα. Ά, κύριε
ντε Ταβερνέ η κόρη σας είναι άρρωστη...
Φοβάμαι, ότι δεν την προσέχετε όσο πρέ-
πει...
— Κυρία... τραύλισε σαστισμένος ο
βαρώνος.
Ο δόκτωρ Λουί, ο γιατρός της πριγ-
κίπισσας, είχε πλησιάσει, στο μεταξύ,
την Άδριανή και εξέταζε με προσοχή το
σφυγμό της. Τη ρώτησε κατόπιν να του
πη τί αισθανόταν.

— Μια βθεσία άπστροφή για όλα τα
φαγητά, απάντησε η Άδριανή. Παθαίνω
έπίσης εξάψεις, λιποθυμίες... Μαυ φαίνε-
ται πως η καρδιά μου χτυπάει πιο δυ-
νατά από άλλοτε... Κάπου-κάπου, αισθά-
νομαι επίσης ένα περιεργο τράδηγμα στην
κοιλιά.
Ο γιατρός Λουί την παρακάλεσε να
εξαπλωθεί και συνέ ισε την εξέτασή του. Το
πρόσωπό του γινόταν όλοένα και περισ-
σότερο σκυθρωπό.
— Λοιπόν; τον ρώτησε η πριγκίπισσα,
δταν τελείωσε.
— Η άσθενεια της δεσποινίδος είναι
όλοτελα... φυσική, απάντησε.
— Δεν πιστεύω να είναι επικίνδυνη...
— Οί... άσθενειες αυτού του είδους δεν
είναι συνήθως επικίνδυνες.
— Θανύσσια! είπε η Μαρία-Άντουα-
νέττα. Σας παρακαλώ να μη την βασανί-
σετε πολύ... Δώστε της κανένα καλό φάρ-
μακο...
— Άλλά δεν της χρειάζονται φάρμα-
κα... Αυτά τα συμπτώματα θα περάσουν
μόνα τους.
— Με καθησυχάζετε, γιατρέ, είπε η
πριγκίπισσα. Νομίζω, σ' αλήθεια, πως εί-
μαι πιο πολύ άρρωστη από τη δεσποινίδα
ντε Ταβερνέ. Μην ξεχάσετε να μου φέρε-
τε τα χαπάκια για την άπνεια, που μου
υποσχέθήκατε.
— Μόλις τελειώσω τις έπισκέψεις μου,
θα τα έτοιμάσω μόνος μου, απάντησε ο
γιατρός Λουί.
Ζήτησε κατόπιν την άδεια να φύγει, λέ-
γοντας πως είχε να δη πολλούς άρρώ-
στους.
Η πριγκίπισσα έμεινε άκόμη μερικά
λεπτά κοντά στην Άδριανή.
— Όπως βλέπετε, δεν υπάρχει λό-
γος ν' ανησυχώτε, αγαπητή μου Άδριανή,
της είπε. Ούτε φάρμακα, ούτε τίποτα. Θα
γίνετε γρήγορα καλά.
— Δε θα χρειαστή, ευτυχώς, να διακό-
ψω την υπηρεσία μου κοντά στην Ύψηλο-
τητά σας απάντησε η Άδριανή.
— Το κυριότερο είναι να γίνετε κα-
λά, είπε η πριγκίπισσα. Θα σας στείλω
κάποιον για να σας περιποιηθώ... Γιατί,
όπως βλέπω, είσαστε μόνη έδω... Θέλετε
να με συνοδεύσετε, κύριε ντε Ταβερνέ;
Ο βαρώνος έτρεξε ν' άνοίξει την πόρ-
τα. Βγήκε κατόπιν μαζί με την πριγκί-
πισσα.

Ο γυρισμός

Ο Ρισελιέ, φεύγοντας από τις Βερσαλ-
λίες, έτρεξε στον πύργο της Λουσιέν, ο-
που άνήγγειλε θριαμβευτικά στη Ντυμπάρ-
ρύ, ότι δεν είχε πια να φοβάται τίποτα
από τους Ταβερνέ, που είχαν ξεπέσει όλο-
τελα στην εκτίμησι του βασιλιά.
Ο γέρο-στρατάρχης είχε ψυχρανθή με
τη βασιλική έννοουμένη έπειτα από την
άποτυχία του ν' άναρριχθώ στο πρωθυ-
πουργικό αξίωμα. Έπωφεληθήκε, λοιπόν,
από την ευκαιρία, για να συμφιλιωθεί μαζί
της.
Την ίδια ώρα που το άμάξι του Ρισε-
λιέ έβγαине από τις Βερσαλλίες, ένας κα-
βαλλάρης έμπαινε στο μικρό Τριανόν.
Ο καβαλλάρης αυτός, όμως, αντί να
προχωρήσει προς το άνάκτορο, διεύθυνε το
άλογό του άνάμεσα από τα δρομάρια του
πάρκου προς το μέρος όπου υψώνονταν τα
βοηθητικά οικοδομήματα.
Είδε, ξαφνικά, σε μικρή άπόσταση, έναν
κηπουρό, που πότιζε τα λουλούδια ενός
παρτέρι.
— Ε, Ζιλμπέρ! του φώναξε.
Ο Ζιλμπέρ, γυρίζοντας το κεφάλι του,
άναγνώρισε το Φίλιππο ντε Ταβερνέ.
Το γράμμα που είχε στείλει στον πατέ-
ρα του, ήταν από τέσσερες ημέρες. Όπως
του έγραφε, περίμενε άλλες δυο μέρες το
διορισμό του, που δεν έφτανε ποτέ κι' έ-
πειτα ξεκίνησε για το Παρίσι.
Η παραμονή του άνάμεσα στους συν-
αδέλφους του είχε καταντήσει πια άδύνα-
τη. Στην αρχή, όλοι του φέρνονταν με σε-
βασμό γιατί τον έβλεπαν σαν τον μελ-
λοντα συνταγματάρχη τους. Με τον καιρό,
όμως, κατάλαβαν πως η έλπίδα του νεα-
ρού αξιωματικού δεν έπρόκειτο να πραγ-

ματοποιηθί κι' άρχισαν να τον ειρωνεύο-
νται ή να του μιλάνε με συμπόνια, πράγ-
μα που ήταν χειρότερο.
Έτσι, ο Φίλιππος άποφάσισε να γυρί-
σι, στο Παρίσι.
Ο Ζιλμπέρ προχώρησε άπρόθυμα προς
το μέρος του.
— Δε φαίνεται ένθουσιασμένος, που με
βλέπεις, του είπε ο νεαρός αξιωματικός.
Δε μάς αγαπάς, λοιπόν, Ζιλμπέρ;
Ο Ζιλμπέρ δεν απάντησε.
— Καταλαβαίνω, συνέχισε ο Φίλιππος.
Ο πατέρας μου σου φέρθηκε σκληρά.
Εγώ, όμως, σε βοήθησα όσο μπορούσα...
Κι' η άδελφή μου επίσης ήταν πολύ καλή
για σένα... Σε βλέπω να δυσφορής... Η
άδελφή μου είναι ίσως περήνανη, άλλά σε
σένα φέρθηκε πάντα με στοργή...
Ο Ζιλμπέρ άναστήχισε, άκούγοντας
αυτά τα τελευταία λόγια.
— Έχετε δίκιο, απάντησε, προσπαθών-
τας να κούνη την ταραχή του.
— Ξέρεις που είναι τώρα η άδελφή
μου; ρώτησε ο Φίλιππος.
— Μά... ύποθετω πως θα είναι στο δω-
μάτιό της, απάντησε ο Ζιλμπέρ. Πώς θέ-
λετε να ξέρω;... Η δεσποινίς Άδριανή,
από την εποχή που έφυγε η Νικόλ...
— Πώς, η Νικόλ έφυγε; ρώτησε ο Φί-
λιππος.
— Ναί, έφυγε με το φίλο της...
— Η Νικόλ, λοιπόν, είχε φίλο;
— Έτσι άκουσα να λένε... Η δεσποι-
νίς Άδριανή είναι από τότε μόνη της...
και φαίνεται πως κουράζεται...
— Τι θέλεις να πής, Ζιλμπέρ;
— Νομίζω, κύριε ίππότη, πως η άδελ-
φή σας είναι άρρωστη... πολύ άρρωστη.
Σήμερα λιποθύμησε τρεις φορές... Την έ-
πισκέφτηκε, μάλιστα, ο γιατρός της πριγ-
κίπισσας...
Ο Φίλιππος δεν περίμενε ν' άκούση πε-
ρισσότερα. Πήδησε από τ' άλογό του, που
το παρέδωσε στον Ζιλμπέρ κι' έτρεξε
προς το μέρος, όπου βρισκόταν το δια-
μέρισμα της Άδριανής.

Ο αδελφός και η άδελφή

Ο Φίλιππος βρήκε την άδελφή του εξα-
πλωμένη σ' ένα ντιβάνι. Η Άδριανή, βλέ-
ποντάς τον, τινάχθηκε θοδία κι' έτρεξε
κοντά του.
— Σ' έδω, Φίλιππε; του είπε.
Ο νέος την έσφιξε στην άγκαλιά του
και τη φίλησε στα δυο μάγουλα.
— Ηρθα, όπως βλέπεις, άδελφούλα,
της άπάντησε. Άλλά... πως είσαι έτσι;...
Τι έχεις;
Η Άδριανή προσπάθησε να χαμογε-
λάσει.
— Με ρωτάς τί έχω; είπε. Φαίνομαι,
λοιπόν, άρρωστη.
— Και βέβαια... Είσαι κατακίτρινη
και τρέμεις...
— Άλλά που το βλέπεις αυτό, άδελ-
φέ μου; διαμαρτυρήθηκε η νέα.
— Τα χέρια σου έκαιγαν πρωτότερα,
ενώ τώρα είναι κατάνυχρα...
— Η συγκίνησι, Φίλιππε... Χάρηκα τό-
σο πολύ όταν σε είδα...
— Έχεις δίκιο, Άδριανή.
Άλλά, την ίδια στιγμή, η νέα έχασε το
χρώμα της και κλονίστηκε.
Ο Φίλιππος τη σήκωσε στα χέρια του
και την εξαπλώσε στο ντιβάνι.
— Δώσε μου αυτό μπουκαλάκι, παρα-
κάλεσε με άδύνατη φωνή η νέα.
Ήταν ένα μπουκαλάκι με άμμονία. Ο
Φίλιππος το ξεβούλωσε και το έβαλε κά-
τω από τη μύτη της.
Η νέα άρχισε σιγά-σιγά να συνέρχε-
ται.
— Παθαίνω συχνά αυτές τις λιποθυ-
μίες, είπε σε λίγο. Δεν ξέρω που να τις
άποδώσω... Με πειράζει ίσως η μυρωδιά
των λουλουδιών, που έρχεται από το πά-
ρκο... Η πριγκίπισσα είχε την καλωσύνη
να με έπισκεφτή έδω και να μου φέρη το
γιατρό της.
— Και τί είπε ο γιατρός; ρώτησε με
ένδιαφέρον ο Φίλιππος.
— Ο γιατρός Λουί είπε πως δεν έχω
τίποτα και πως αυτές οι ζάλες θα περά-
σουν με τον καιρό... Άλλά ποιος σ' άνη-
συχώσε, άναγνέτι μου Φίλιππε;
— Αυτός ο άνόητος ο Ζιλμπέρ...
Η νέα άναστήχισε, άκούγοντας αυτό
το όνομα.

— Ο Ζιλμπέρ; είπε. Δεν άκοεί, λοι-
πόν, ότι τον βρήκα μπουρστά μου ο-
που πηγαίνω, άλλά πρέπει και ν' άκούω
να μου μιλάνε γι' αυτόν, όταν δεν τον
βλέπω;... Κι' από ποιο έδγαλε το συμπέ-
ρασμα πως είμαι άρρωστη; Ά, αυτός ο
άνθρωπος είναι άνυπόφορος!
— Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέ-
σαι για τον Ζιλμπέρ, απάντησε ο Φίλιπ-
πος. Ηρέμησε, άδελφούλα.
— Άλλά δεν έχω τίποτα, είπε η Ά-
δριανή. Και σε βεβαίω πως τώρα που ήρ-
θες έδω, θα γίνω άμέσως καλά. Θα ήθε-
λα, μάλιστα, να σε παρακαλέσω να κά-
μωμε μαζί έναν περίπατο στο πάρκο...
— Άλλά μήπως αυτός ο περίπατος σε
πειράξει;
— Είμαι βέβαιη, τουναντίον, πως θα
μου κάνει καλό. Από τη στιγμή που εί-
σαι κοντά μου, δε φοβάμαι τί οτα πιά.
— Μη βιάζεσαι, άδελφούλα, την παρα-
κάλεσε ο Φίλιππος. Είναι τόσο ήρεμα
έδω... Άλλά, πές μου, γιατί δε μου έγρα-
ψες τόσον καιρό;... Από δεκαπέντε ήμέ-
ρες δεν πήρα κανένα γράμμα σου.
— Ένα σύννεφο λύπης πέρασε από το
πρόσωπό της Άδριανής.
— Έχεις δίκιο, αγαπητέ μου Φίλιππε,
απάντησε. Ύπεφερα όλο αυτό τον καιρό...
— Δεν ξέρεις πόσο είχα στενοχωρηθί
που δε μου έγραψες, είπε ο Φίλιππος.
«Καλά να με ξεχάσουν όλοι οι άλλοι, σκε-
φτόμουν. Άλλά κι' η άδελφή μου!».
— Για ποιους άλλους μιλάς, Φίλιππε;
— Μήπως ξέρω;... Ο στρατάρχης ντε
Ρισελιέ κι' ο πατέρας μας που είχε πη,
ότι ο βασιλιάς είχε ύποσχεθί, ότι θα μου
έδινε ένα σύνταγμα... Άλλ' ο διορισμός
μου δεν έφτασε ποτέ.
— Το έμαθα από τον πατέρα μας, είπε
η Άδριανή. Τα έχει με τον Ρισελιέ και τον
άκουσα πολλές φορές να ληή πως ο στρα-
τάρχης τον πρόδωσε... Δε μπορώ να κα-
ταλάβω για ποιά προδοσία μιλάει... Ο
πατέρας μας ήθελε σήμερα το πρωί έδω
και μου μίλησε για ένα σωρό πράγματα,
που μου φάνηκαν άκατανόητα. Δε μπόρε-
σα να καταλάβω τί ήθελε να μου πη.
— Ο βασιλιάς, ωστόσο, είχε δείξει
στην αρχή, τόσο καλές διαθέσεις για μέ-
να, παρατήρησε ο Φίλιππος. Πώς τώρα άλ-
λαξε;
— Κι' εγώ πρόσεξα αυτή την άλλα-
γή, απάντησε η Άδριανή. Δε μπορώ να
καταλάβω, όμως, την αιτία της. Το γεγο-
νός είναι, ότι ο βασιλιάς δείχνει μια έν-
τονη άπστροφή σε μένα... Όταν με βλέ-
τη, μου γυρίζει τις πλάτες και σήμερα,
όταν λιποθύμησα στο πάρκο...

— Ο Ζιλμπέρ, λοιπόν, είχε δίκιο, είπε
ο Φίλιππος.
— Φαντάζομαι πως αυτός ο ήλιθιος
Ζιλμπέρ θα το έχη πη σ' όλο τον κόσμο,
φώναξε η Άδριανή με άλογισμένο ύφος. Τί
τόν ενδιαφέρει αυτόν αν λιποθύμησα ή όχι;
Το έρω, βέβαια, πως δεν είναι άμορφο
να λιποθυμά κανείς μέσα στο παλάτι του
βασιλιά. Έκείνος που λιποθυμάει, όμως,
δεν το κάνει γιατί αυτό τον ευχαρίστη-
σε... Άλλά ποιος σε κατέκοινε για τις λι-
ποθυμίες σου, αγαπητή μου Άδριανή;
— Ο βασιλιάς.
— Ο βασιλιάς! Πώς είναι δυνατόν;
— Όταν λιποθύμησα σήμερα το πρωί,
βρέθηκε, ευτυχώς, κοντά μου ο βαρώνος
ντε Ζυσσιέ, που με κράτησε στα χέρια ο-
που... Τη στιγμή εκείνη, έφαινόστικε ο
βασιλιάς... Δεν είχα χάσει όλοτελα τις αί-
σθησεις μου. Και υπόρσα ν' άκούσω το
βασιλιά που εξέφρασε τη δυσφορία του με
λόγια πολύ προσβλητικά για μένα... Ά-
νατριχιάζω άκόμη και που τα θυμάμαι.
Άλλά μήπως έφταιγα που λιποθύμησα,
Φίλιππε;
— Έπειτα;
— Ο βασιλιάς έφυγε και ο κύριος ντε
Ζυσσιέ, μαζί με δυο ένογάτες, με έπείθε-
ραν έδω... Καταλαβαίνω, λοιπόν, ότι τα
σχόλια αυτού του άνόητου του Ζιλ-
μπέρ, μου είναι περιττά.
— Δεν υπάρχει λόγος να τα βάλης μ'
αυτό το δυστυχισμένο, απάντησε ο Φίλιπ-
πος. Άλλ' άς έρθωμε στην άρρώστεια
σου... Θα ήθελα να δώ το γιατρό.
— Έρχεται κάθε μέρα, πρωί και βρά-
δυ, έδω.
— Τί ώρα έρχεται το βράδυ;
— Στις έπτά ακριβώς έπισκέπτεται
την πριγκίπισσα.
— Καλά, είπε ο Φίλιππος. Θα προσ-
παθήσω να τον δώ άπόψε.
Ο κεραυνός
Το ίδιο βράδυ, πολύ πριν από τις έ-
πτά, ο Φίλιππος έκανε βόλτες μπουρστά
στην είσοδο του μικρού Τριανόν.
Ο γιατρός Λουί έφτασε την άρισημένη
ώρα από το δυτικό μέρος του πάρκου. Ο
Φίλιππος, που δε δυσκολεύτηκε να τον ά-
ναγνώριση, έτρεξε άμέσως κοντά του.
— Έχω την τιμή να μιλάω με το γι-
ατρό Λουί; τον ρώτησε.
— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο γι-
ατρός. Τί τρέχει;
— Θα ήθελα να σας άπασχολήσω
λίγο...
— Συχωρέστε με, κύριε, είπε ο γι-
ατρός. Άλλά πρέπει να πάω στην ύψηλο-
τάτη πριγκίπισσα που με περιμένει...

Ο ΤΟΝΥ ΚΕΡΤΙΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Τα όρατα κορίτσια της φωτογραφίας μας είναι όλες θαυμάστριες του Άμερικανού γόφου
Τόνυ Κέρτις, που γυρίζει τώρα στο Λονδίνο το φιλμ «Οι Βικτιγκες μαζί με τον Κερκ
Ντίγκλς». Ο φάρος Τόνυ, που έχει άφησει να μεγαλώσουν τα γένια του για τις ανάγ-
κες του φιλμ, βρίσκει κυριολεκτικά το μελά του κάθε φορά που θα έμνησθουν για
Οι θαυμάστριες του του έπιτιθενται, κυριολεκτικά και προσπαθών να του άπασχολήσουν για
ένδυμο μερικές τριχές από τα γένια του. Στη φωτογραφία μας, μεϊάς των νεαρών θαυ-
μαστριών που περιβάλλουν τον Τόνυ, διακρίνεται στα άριστερα το η στή της άγγλικής
ηθοποιού Σαμπρίνα, η όποια περιορίζεται στο να του γαργαλήσει το γένι του.

ΣΥΛΛΟΓΗ από μαργαρίτες

Διαλέγετε και παίρνετε!...

Οι «μαργαρίτες» είναι τα... στολίδια των μυθιστορημάτων. Έχετε μήπως αντιληφθεί; Ένα μυθιστόρημα, όμως, γίνεται πιο ενδιαφέρον όταν περιέχει και μερικούς εξωφρενικούς ή παραδοξολογίες, που σπάζουν τη μονοτονία της αφηγησεως.

Αλλά να μία καινούργια συλλογή, από τα έργα μερικών δημοφιλών συγγραφέων, που οφείλονται στο Γάλλο δημοσιογράφο Ρενέ Πουαριέ:

«Ας αρχίσουμε, πρώτα - πρώτα, με τον Πονσσόν ντυ Τεράν. "Όλοι οι «μαργαρίτες» που θ' αναφέρουμε περιέχονται στο περίφημο μυθιστόρημά του «Ο Ροκαμ-βόλ»:

«Είχε το ψυχρό χέρι ενός φιδιού».

«Σε διάστημα μικρότερο των δέκα λεπτών, η Αλεπού έπνιξε δέκα επτά κόττες και δυο κοκόρια. Δέκα έννεα άνθρωποκτονίες!»

«Τόν κύτταζε με περιφρόνηση και σε-βασμό».

«Εξέλεπε με τα διεσταλμένα βλέφα-ρά του».

«Στόσου, να 15 εκατομμύρια φράγκα, είπε ο κύριος, δίνοντας το πορτοφόλι του στη νεαρή γυναίκα. Δεν έχω άλλα χρήματα πάνω μου αυτή τη στιγμή». (Αφού είχε μόνον 15 εκατομμύρια «πάνω του», φαντάζεται κανείς πόσα έπρεπε να είχε στο χρηματοκιβώτιό του! Και πρόκειται για χρήματα της παλιάς καλής εποχής!)

«Το τασαλακωμένο και καταβεσχισμένο κεφάλι του, δεν είχε πιά τίποτα το ανθρώπινο».

«Θά μπορούσε με μία γροθιά να σκοτώσει έναν ταύρο και με μία κλωστή να ρίξει ένα πλοίο στη θάλασσα».

«Είχε αυτή τη θαυμάσια προφορά, κατά το ήμισυ Ισπανική και κατά το ήμισυ Αγγλική, που προδίδει τους Βραζιλια-νούς».

«Πώς θέλεις να συχωρέσω αυτή τη γυναίκα, που μάς στοιχίζει δώδεκα εκατομμύρια από το ένα μέρος και εφτά από το άλλο;» (Κρίμα που δε μάς λέει αν τα περισσότερα ήταν από το δεξί ή από το αριστερό μέρος!)

«Θα τον στείλω στις Μαρκησίες νή-σους. Εκεί θα τον πουλήσουμε σε καλή τιμή σε κανέναν "Ερυθρόδερμο". «Σε γνωστόν, τα νησιά των Μαρκησιών βρίσκονται στον Ειρηνικό ωκεανό κι' οι "Ερυθρόδερμοι" στην "Αμερική»).

«Ο στρατηγός περπατούσε με τα χέ-ρια σταυρωμένα στη ράχη του και διά-βαζε την εφημερίδα του».

Και τώρα να και λίγος Δουμάς πα-τήρ:

«Στο "Αούστερλιτς, ο Ναπολέων διέ-ταζε να σπάζουν με κανονίες τόν πάγο, που σκέπαζε τις λίμνες και όπου είχαν καταφύγει οι Ρώσοι... "Ετσι, 25.000 Ρώσοι... έφαγαν χιώμα».

Νά ακόμη μία αξιοσημείωτη πε-ριγραφή του Μωρίς Τιερού στο μυθιστόρη-μά του: «Οι άθλοι του Μπουριντάν».

«Οι βοηθοί του δημίου έπιασαν αυτή τη γυναίκα. Αφού την έδεσαν καλά, ο δημιογός της άνοιξε μ' ένα μαχαίρι το στη-θος, έχωσε μέσα το χέρι του και της ξεριζώσε την καρδιά... "Η δυστυχισμέ-νη έβγαζε σπαρακτικές φωνές, ενώ οι βοηθοί του δημίου έκαιγαν την καρδιά της και σκόρπιζαν την τέφρα στον άνε-μο. Οι φωνές της, όμως, την εξήντησαν σιγά - σιγά (δχι το ξεριζώμα της καρ-διάς της, όπως θα μπορούσε κανείς να υποθέσει) κι' ήταν ο δημιογός πλησίασε με το τσεκούρι. Έγειρε το κεφάλι της και δέχτηκε το μοιραίο χτύπημα».

«Ο Μισέλ Μορφύ γράφει, εξ άλλου, στο μυθιστόρημά του "Γάμος από έ-ρωτα»:

«— Μην ξεχνάς ότι η μητέρα σου ή-ταν γυναίκα!»

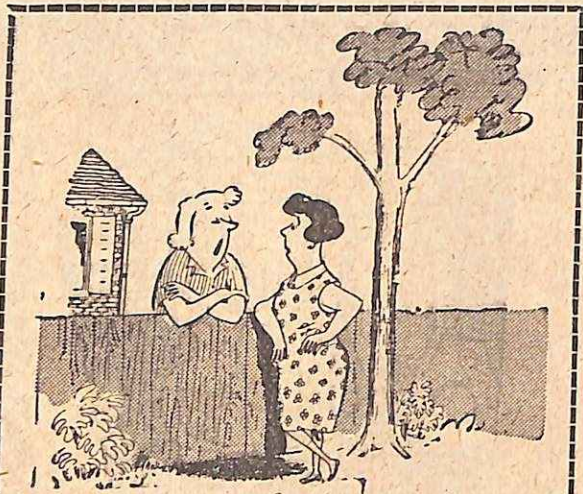
Σ' ένα μυθιστόρημα του Άντρέ Άρ-μαντύ υπάρχει η εξής φράση:

«Δε μπορούσαν να μαζέψουν παρὰ με-ρικά πτώματα, που το κρανίο τους ήταν ανοιγμένο ως τόν ομφαλό».

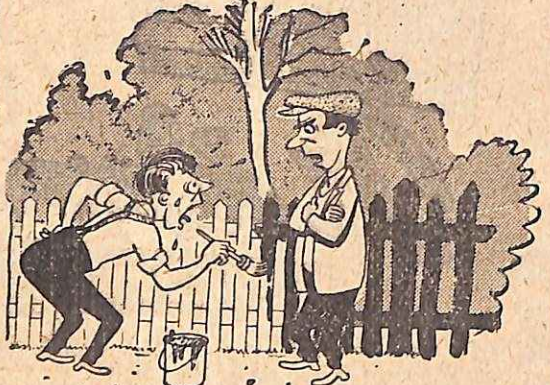
Νά κι' ένας άλλος μαργαρίτης του Βέλγου μυθιστοριογράφου Σαταλώ:

«Ήταν έβδομημηνια χρόνων και φαινό-ταν τούλαχιστον τα διπλάσια».

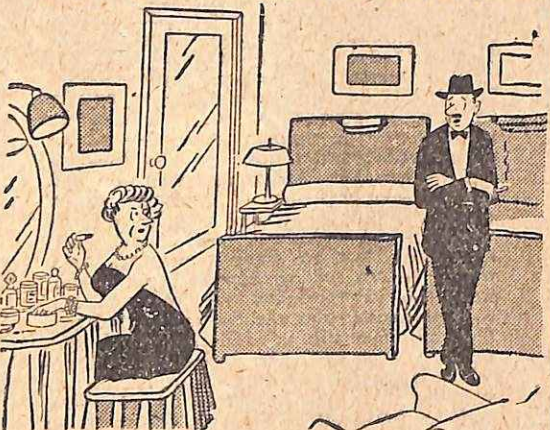
Μπροστά σ' όλους αυτούς τους «μαρ-γαρίτες», το περίφημο «Α. Αι φωνές πορτογαλλιστή του "Αλεξάνδρου Δουμά πατρός, δεν είναι ασφαλώς παρὰ μια κοινή ψεύτικη χάντρα χωρίς καμιά ά-ξία...»

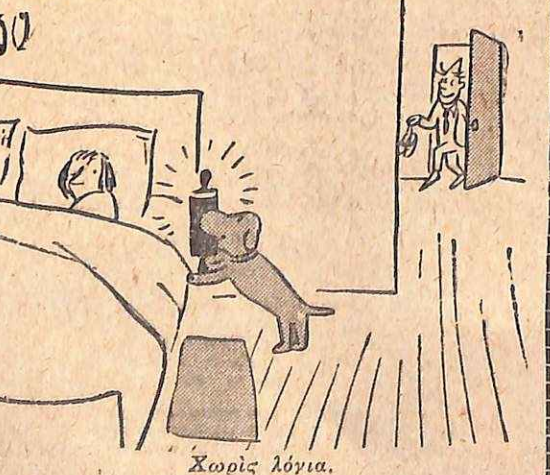
— Πές μου τώρα την ιστορία όπως την άκου-σες και μη βάξης και τήν... αλήθεια σου!...

— Γιατί βάξεις τόσο πολύ;
— Για να τελειώσω πριν μου σωθώ το χρώμα!

Η σύζυγος: "Όπου μάναι τελειώνω.
Ο σύζυγος: Τότε να γυρίσω σε μισή ώρα να σε πάρω...

Χωρίς λόγια.

Η καλοκαιρινή ΑΨΠΝΙΑ

Θα την καταπολεμήσετε με την κατάλληλη διαίτα

Το καλοκαίρι για πολλούς ανθρώπους ε-ναι συνώνυμο με την άψπνια. Η ζέστη δεν τους άφνει να κοιμηθούν.

Αλλά το πράγμα είναι λιγότερο φο-βερό από ό,τι φαντάζονται. Για το λόγο ότι ο οργανισμός έχει ανάγκη από λιγώ-τερο ύπνο το καλοκαίρι παρά το χειμώνα.

Ο χειμώνας, δηλαδή η εποχή του κρύου και των μικρών ημερών, είναι η περίοδος κατά την οποία όλο το φυτικό και ζωικό βασίλειο (συνεπώς και ο άνθρωπος) έκου-ράζεται και περιορίζει τη δραστηριότητά του. Είναι μ' άλλα λόγια η περίοδος του ύπνου. Στα παλιά χρόνια, όταν δεν είχαν επίσημη τα μέσα θέρμανσης και οι άνε-σεις της σύγχρονης ζωής, οι άνθρωποι κοιμόνταν το χειμώνα πολύ, γιατί με τον ύπνο αντιμετώπιζαν το κρύο. Είναι γνω-στό, άλλωστε, ότι ένας καλός ύπνος το χειμώνα μάς κάνει να αισθανώμεθα λιγώτε-ρο κρύο. Το καλοκαίρι, τούαντιον, η ζωή γίνεται πιο έντονη και οι άνθρωποι, όπως και τα ζώα, αισθάνονται την ανάγκη να κινηθούν, να τρέξουν, ν' απασχολήσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τη δραστηριότη-τά τους. Ο οργανισμός τους, ενώ πριν ζη-τούσε τον ύπνο, τώρα τον αποφεύγει.

Κατά τους επιστήμονες, αν το χειμώνα χρειάζαστε όκτώ ώρες ύπνο την ημέρα, το καλοκαίρι τρεις μόνο μάς αρκούν. Ο-σον αφορά το μεσημεριανό ύπνο, δεν πρέ-πει να αφιερώνουμε σ' αυτόν περισσότερο από μισή ή το πολύ μία ώρα. Εκείνο που μάς χρειάζεται είναι να διακόψουμε τη νε-ρο-ψυχική δραστηριότητά μας κι' η μισή ώρα υπαρκτά γι' αυτό το σκοπό. Ένας ύπνος μεγαλύτερης διάρκειας, λόγω της ζέ-στης, θα μάς βυθίσει σε νάρκη και θα χρει-άζαστε πολλή ώρα κατόπιν για να μπο-ρέσουμε να συνέλθουμε.

Αλλά τι θα κάνουμε, αν δε μπορούμε να κοιμηθούμε ούτε αυτές τις τέσσερες ώ-ρες;

Πρώτα-πρώτα, δεν πρέπει να καταφύγο-με για κανένα λόγο στα καλούμενα υπνω-τικά. Τις πρώτες ημέρες πιθανόν να μάς δώσουν τον ύπνο που επιθυμούμε. Αλλά κα-τόπιν ο οργανισμός μας συνηθίζει σ' αυτά και θα βρεθούμε στην ανάγκη για αυξάνου-με διαρκώς τις δόσεις ή να παίρνουμε όλο-ένα και ισχυρότερα υπνωτικά. Έπειτα, με τα υπνωτικά, εμψύχει κανείς άρρωστος. Το κεφάλι του είναι βαρύ, τα μέλη του τσακι-σμένα και το μυαλό του δεν αντιστα σχε-δόν στις εξωτερικές εντυπώσεις. Πολλές φορές αυτή η νάρκη συνεχίζεται όλο το πρωί.

Αντί για τα υπνωτικά, οι σύγχρονοι έ-πιστήμονες συστήνουν να καταπολεμούμε την άψπνια με... την κατάλληλη διαίτα.

Σας φαίνεται περὰξενος; Κι' όμως υπάρ-χουν τρόφοι, που διώχνουν τόν ύπνο, ενώ άλλες τον ελκύουν.

Νά, λοιπόν, ποιές είναι οι τροφές και τα ποτά, που πρέπει ν, αποφεύγετε το κα-λοκαίρι:

1) Ο καφές, το σοάι, η σοκολάτα και το πολύ νερό που κάνει την κοιλιά μας να φυσκώλει σαν μπαλόνι.

2) Οι σούπες και ιδίως οι κρεατόσου-πες.

3) Τα φαγητά με σάλτσες και άφθονα καρυκεύματα. Έπίσης τα πολύ λιπαρά.

4) Τα θαλασσινά και τα παχιά ψάρια (μπακαλός, παλαμίδες, τόνος).

5) Τα θηράματα και τα βαριά κρέ-ατα.

6) Όλα γενικά τα μπαχαρικά και τα μυρωδικά: πιπέρι, κανέλλα, γαρύφαλλα, δενδρολίβανο, ρίγανη, κάδομο και μά-ραθο.

Κατά γενικό κανόνα, εξ άλλου, δεν πρέ-πει να παραφορτώνουμε το στομάχι μας με φαγητό. Η δύσκολη πέψη διώχνει τόν ύπνο.

Ένα εξαιρετό υπνωτικό είναι το καλο-καιρινό μαρούλι. Εκείνο που υποφέρουν από άψπνια, πρέπει να το κυνηγά όπου το βρίσκουν.

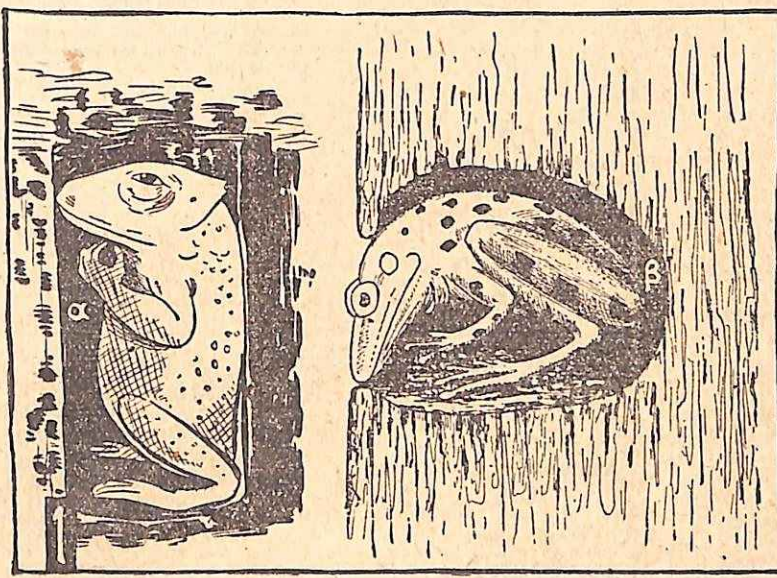
Υπνωτικές ιδιότητες έχουν επίσης τα ραδίκια, τα αντίδια, τα κρεμμύδια και τα σκόρδα. Στα δυο τελευταία δεν πρέπει να γίνεται κατάχρησης.

Αλλά προϊόντα του φυτικού βασιλείου που έχουν υπνωτικές ιδιότητες είναι το χα-μομήλι, το τίλλιο, τα άνθη της πορτοκαλί-ας, η πασιφλόρα (παθανθές), τα φύλ-λα της δάφνης, ο βασιλικός, τα φύλλα της Ιτιάς, τα φύλλα της μέλισσας κλπ., που χρησιμοποιούνται με τη μορφή αφεψιμα-των ή εκχυλισμάτων.

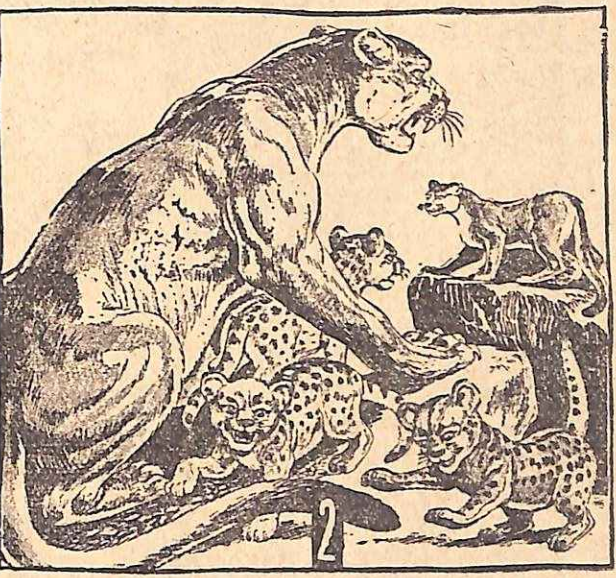
Ο Ιταλός καθηγητής Ταλαρίνιο συνιστά σ' εκείνους που υποφέρουν από άψπνια να παίρνουν αυτά τα ορφήματα στη θερμο-κρασία του σώματος (χλιαρά) και σε ώρι-σμένες ώρες. Έτσι, παρατηρεί, ο οργανι-σμός συνηθίζει σ' ένα ώρισμένο ρυθμό, που ευνοεί τόν ύπνο.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΗΝΑΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

“Όπως μάς τα παρουσιάζουν διάσημοι φυσιοδίφαι

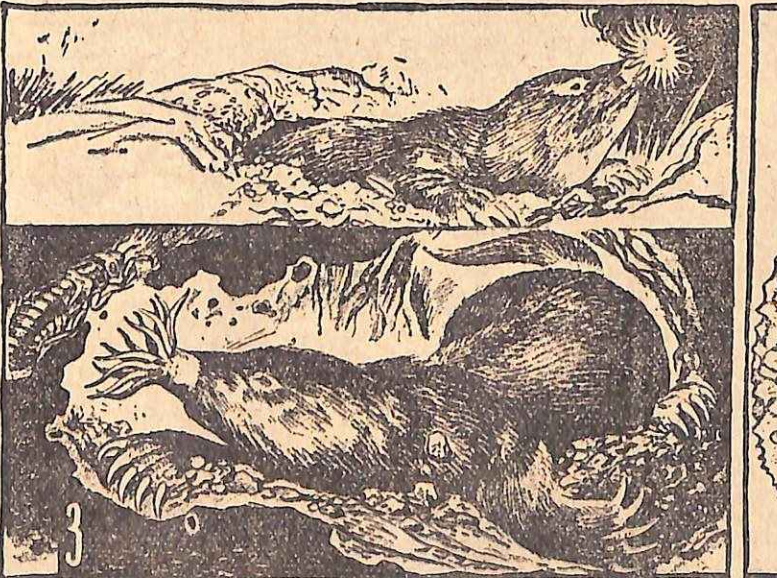

1) ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ ΒΑΤΡΑΧΩΝ: Πολλοί βάτραχοι άρέσκονται να ζουν κρυμμένοι. Είναι, άλλωστε, αυτό ένα από τα μέσα που διαθέ-τουν, για ν' αποφεύγουν να πέφτουν στα δόντια των πολυαριθμών έχθρών τους. Είναι γνωστή η περίπτωση του «πηλοβάτη», ενός βα-τράχου της Εύρώπης, ο οποίος θάβεται μέσα στα πράσινα χόρτα ή και στο χιώμα άκονα, ξέρει δε να σκεπάζεται τόσο καλά, ώστε με συστηματική έρευνα, δε θα κατορθώσετε να τόν ανακαλύψετε! Υπάρ-χουν όμως και άλλοι βάτραχοι, που αντί ν' αντιμετώπιζουν τόν έχθρο τους, προτιμούν να κρύβονται. α) Ο «Μπούφο» της Κούδας π. χ. χρησιμοποιεί το κεφάλι του για άσπίδα. Το το έπιτρέπει άλλωστε αυτό το κόκκαλο τού κρανίου του, που είναι πολύ σκληρό. Αφού, λοιπόν, σκάψει ένα λάκκο βάθους 25—30 πόντων, γλιστράει με τα πίσω πόδια του μέσα σ' αυτόν και στέκεται ορθός μέσα στο κατα-φύγιο του. Με το σκληρό κεφάλι του κατόπιν φράζει την είσοδο τού λάκκου, αφού πρώτα τη σκεπάσει με μερικά χόρτα ή με χιώματα. β) Ένας άλλος βάτραχος της 'Αργεντινής, ο «Χλαμυδοφόρος», χρησι-μοποιεί για καταφύγιο του τις κοιλιακές των δέντρων, τις οποίες

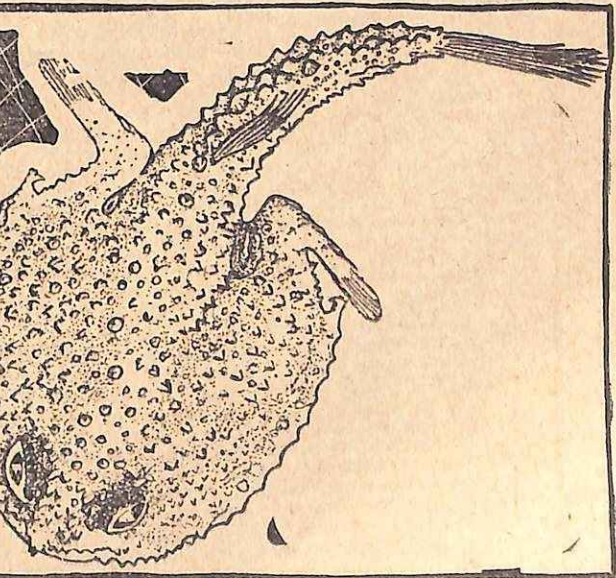

καμιά φορά μεγαλώνει ο ίδιος για να τόν χωρέσουν άνετα. Μόλις μπη στο καταφύγιο του, κλείνει κι' αυτός την είσοδο με το μεγάλο κεφάλι του και περνώντας έτσι άπαρατήρητος, παρακολουθεί κάθε κίνηση γύρω του.

1) ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΙΤΙΑ ΧΩΡΙΣΜΟΥ: Τα «κούγκαρ», ένα είδος πούμα των όρεινών περιοχών της 'Αμερικής, ζουν συνήθως κατά ζεύγη. Χωρίζουν όμως μόλις αποκτήσουν μικρά. Η μητέρα τότε κρατάει σε απόσταση τόν άρσενικό, γιατί ξέρει πως κινδυνεύει από αυτόν η ζωή των παιδιών της. Πραγματικά, ο πατέρας, για λόγους που παραμέ-νουν ανεξήγητοι, δε βλέπει με καλό μάτι τα παιδιά του και θα τα κατασπάραζε, αν κατώρθωνε να τα πλησιάσει. Η μητέρα, όμως, τόν θεωρεί, μέχρις ότου μεγαλώσουν τα μικρά, ως το μεγαλύτερο έχθρο της και συχνά συνάπτονται φοβεροί αγώνες μεταξύ ενός ζεύγους κούγκαρ, εξ αίτίας των παιδιών τους. Στο τέλος δε ο άρσενικός αναγκάζεται πάντοτε να υποχωρήσει, αν θέλη να βγη ζωντανός από την πάλη αυτή.

3) ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟ... ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ: Ο «άστερομήτης» τυφλοπόν-τικας της Βορείου 'Αμερικής, είναι ένα από τα πιο παράξενα ζώα της φύσεως. Η μύτη του καταλήγει σ' ένα «άστρο», που μοιάζει με μεγάλη μαργαρίτα. Στη μύτη αυτή συγκεντρώνονται τρεις αισθήσεις: η όσφρηση, η ακοή και η γεύση. Το παράξενο αυτό «έξαρτημα» καθο-δηγεί το ζώο κατά τις υπογειες κινήσεις του και το βοηθεί ν' ανακα-λύπτει τα έντομα που θ' αποτελέσουν την τροφή του. Όπως όλοι οι τυφλοπόντικες, έτσι και ο «άστερομήτης», κατασκευάζει τις στοές του σε βάθος 60—70 εκατοστών του μέτρου και προτιμά τα μαλακά εδάφη που βρίσκονται κοντά σε τρεχούμενα ή στάσιμα νερά. Η στοά περιλαμβάνει ένα κεντρικό θάλαμο, τη φωλιά, το έσωτερικό της ό-ποιος στρώνεται με χόρτα. Από το θάλαμο αυτό ξεκινά όλο το πε-ρίπλοκο σύστημα των υπογείων διακλαδώσεων, μερικές από τις ό-

ποιές χρησιμεύουν για τη διαφυγή τού ζώου σε περίπτωση κινδύνου.Τό σύνολο των υπογείων στοών ξεπερνά πολλές φορές τα 100 μέτρα, ύ-πάρχουν δε κατά διαστήματα κάθετες τρύπες, από τις οποίες ο τυ-φλοπόντικας βγάζει στην επιφάνεια τα περιττά χιώματα.

4) ΤΟ ΨΑΡΙ - ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ: Κοντά στα παράλια της Δ. Ευρώ-πης και της Ν. 'Ασίας, σε βάθος που κυμαίνεται μεταξύ τών 400 και 1000 μέτρων, ζουν τα ψάρια-νυχτερίδες, που μοιάζει με πρότιμη για τούς βραχώδεις βυθούς. Τό δέρμα τους είναι σπείρωτο και άγκυρωτό, μοιάζουν με βατράχους, παρὰ με ψά-δια αυτή. Τα πτερύγιά τους, και το στόμα τους δίνει την εντύ-πωση αυτή. Τα πτερύγιά τους, τέλος, μοιάζουν κι' αυτά με άστρικά πόδια, που τούς επιτρέπει να έρπουν πάνω στα βράχια τού βυθού.

Εβδομήμηνη

Νέες ελπίδες για τους ψυχοπαθείς

Θα θεραπεύονται με φάρμακα ή με έγχειρησι;

Ένα άνοιξιότικο πρωινό του 1952, επρόκειτο να γίνει στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο του Σικάγου μια τολμηρή και πρωτότυπη έγχειρησι. Θα την έκανε ο περίφημος χειρουργός Τσαρλ Χούγκινς.

Ο άρρωστος ήταν ένα «κατοδικασμένο» καρκινοπαθή. Αφού δεν είχε πια άλλη ελπίδα σωτηρίας, ο χειρουργός θα του αφαιρούσε τους επινεφριδίου αδένες. Αν επιζούσε απ' αυτή την έγχειρησι, ίσως να γινότανε καλά απ' τον καρκίνο — μόνο που θαπρεπε στο έξης να παίρνει κορτιζόνη σ' όλη του τη ζωή. Ο ίδιος είχε συγχρόως και μια άλλη πάθησι, έντελως διαφορετική:

Ήταν μανιακός και σχιζοφρενής. Στο ψυχιατρείο όπου νοσηλευόταν ως τότε, εξεδήλωνε επικίνδυνες επιθετικές τάσεις.

Οι γιατροί λοιπόν είχαν τη γνώμη ότι η αφαίρεσι των επινεφριδίων του, εκτός απ' την πιθανή ευεργετική επίδρασι στον καρκίνο, θα μπορούσε να επηρεάσει και τη σχιζοφρενία του. Γιατί μια καινούργια και τολμηρή θεωρία υποστήριζε ότι οι διάφορες ψυχοπάθειες οφείλονται ίσως σε κάποια οργανική, χημική ή αδενική ανωμαλία του σώματος.

Τρείς μέρες μετά την έγχειρησι, οι γιατροί αυτοί παρακολούθησαν ένα θαύμα που δεν το περίμεναν ούτε οι ίδιοι... Ο «μανιακός» είχε ξαναδενήσει τα λογικά του, είχε αποκτήσει την αντίληψι της πραγματικότητας και ζητούσε με στοργικό ενδιαφέρον τη γυναίκα του — ενώ, πριν από λίγες μέρες, απειλούσε να τη στραγγαλίσει!

Φρόντιζε για τον εαυτό του, για την καθαριότητά του, ενώ ως τότε αδιαφορούσε τελείως. Ενδιαφερόταν για τον εξωτερικόν κόσμο, απ' τον όποιο είχε μείνει απομονωμένος τόνον καιρό εξ αιτίας της άρρώστιας του. Με λίγα λόγια, είχε ξαναγεννηθεί, είχε ξαναγυρίσει από έναν άλλο κόσμο!...

Ύστερα από λίγους μήνες, βγήκε απ' το ψυχιατρείο έντελως θεραπευμένος κι' Ικανός να ζήσει και να εργαστεί κανονικά.

Οι γιατροί, επιφυλακτικοί πάντα, δε βιάζονται ακόμα να πουν πως θεραπεύτηκε τελείως. Για να ναι βέβαιοι γι' αυτό, θέλουν να τον παρακολουθήσουν επί 5—10 χρόνια.

Ωστόσο, στο μεταξύ, έγιναν αρκετές παρόμοιες έγχειρησεις αφαίρεσε των επινεφριδίων σε ψυχοπαθείς, τόσο στην Αμερική, όσο και στην Καναδά. Μερικές απέτυχαν, άλλες όμως έδωσαν Ικανοποιητικά αποτελέσματα, τουλάχιστον ως την ώρα.

Πάντως, οι έρευναι κι' οι ψυχίατροι έχουν άξια κι' εξετάζουν σοβαρά την άποψι, ότι οι ψυχοπάθειες είναι «σωματικές ασθένειες» με ψυχικά συμπτώματα», κι' ότι συνεπώς θα μπορούν μια μέρα να θεραπευ-

τούν με χάπια, με ένεσεις ή με μια απλή έγχειρησι.

Ποδ δόλιγών μηνών, μάλιστα, ο δόκτωρ Χανς Σέλυε, διευθυντής του Ινστιτούτου Πειραματικής Ιατρικής και Χειρουργικής του Μοντρεάλ, δέχισε σε μια συγκέντρωσι ψυχιάτρων πως έχει «πειραματικές αποδείξεις», ότι ώριμμένες όρμονες του σώματος μπορεί να προκαλέσουν ψυχοπάθειες.

Στην ίδια συγκέντρωσι, ο δόκτωρ Λίνους Πάουλιγκ, χημικός του Πολυτεχνείου της Καλιφορνίας, τιμημένος με το βραβείο Νόμπελ, διατύπωσε την πρόβλεψι, ότι «ήθεραπεία των ψυχοπαθών δε θα προέλθι από το Ιατρείο του ψυχιάτρου, άλλ' από το εργαστήριο του χημικού».

Ακόμη έντυπωσιακότερη όμως ήταν η ανακοίνωσι ενός πειράματος που έκαναν στην αρχή του έτους οι δόκτορες Ρόμπερτ Χήθ και Μπάουον Λήτς, του αμερικανικού Πανεπιστημίου Τούλαν. Οι δυο αυτοί έρευναι πήραν αίμα από ψυχοπαθείς, το κατεργάστηκαν με διάφορες «εθόδους» κι' απομόνωσαν απ' αυτό ώριμμένες ουσίες. Ύστερα παρασκευάσαν μια διάλυσι των ουσιών αυτών και την εισήγαγαν μέσα στο αίμα δυο φυλακισμένων, που είχαν προσφερθή να χρησιμεύουν ως «πειραματόζωα».

Τα αποτελέσματα ήταν απίστευτα, εκπληκτικά! Οι δυο κατ'άδικοι άρχισαν να δείχνουν συμπτώματα όξιας σχιζοφρενίας... Ξαναβρήκαν όμως τα λογικά τους σε λίγες ώρες, όταν απομακρύνθηκαν πιά απ' τον όρμονισμό τους οι ουσίες που τους είχαν «τοελλάνει».

Αποδείχτηκε έτσι, άναμφισβήτητα και χειροπιαστά, ότι οι ψυχοπάθειες είναι άρρώστειες σωματικές και μεθοδικές κατά κάποιο τρόπο. Σίγουρα, τις προκαλεί πιθανώς ή παρουσία ή η έλλειψι κάποιας ουσίας στο ανθρώπινο σώμα. Και μπορεί να θεραπευτούν με χημικά μέσα.

Δυο μήνες αργότερα, έγινε μια άλλη εκπληκτική επίσημονική ανακοίνωσι στην Αμερικανική Ιατρική Έταιρεία του Σικάγου: Με τη χρησιμοποίησι ενδιεργού φωσφόρου, είναι διαπιστωθή «ανωμαλίες χημικής φύσεως» στα έρυνθια αιμοκύτταρα των σχιζοφρενών.

Έξ άλλου, ο δόκτωρ Άλλαν Φίσερ, του Πανεπιστημίου του Ουάσκονσιν, εισήγαγε μικρές ποσότητες χημικών ουσιών απ' ευθείας μέσα στα έγκεφαλικά κέντρα πειραματόζων και έπληρωσε έτσι τη συμπεριφορά τους. Γιατί, λοιπόν, να μη συμπεράνουμε, ότι έπηρεάζει αντίστοιχα και η συμπεριφορά του ανθρώπου, από ώριμμένες χημικές ουσίες, που παράγονται μέσα στο σώμα;

Τέλος, σ' ένα άλλο πείραμα, οι έρευναι μπόρεσαν να προκαλέσουν συμπτώματα ψυχοπαθείας σε... ψάρια, προσθέτοντας στην τροφή τους δυο χημικές ουσίες γνωστές με τα

όνοματα «ινδόλη» και «L.S.D.». Με την έξουδετέρωσι των ουσιών αυτών, τα ψάρια ξαναγύρισαν στην κανονική τους κατάσταση.

Πρέπει ν' αναφέρουμε ακόμα κι' ένα καινούργιο καταπράυντικό φάρμακο για τους ψυχοπαθείς, που ήθε να προστεθή στη γλωσσολογία και στη ρεσεπτήρι. Λέγεται «Πακατάλ», είναι στενός συγγενής της γλωσσολογίας, αποδείχτηκε δε διπλάσιος δυνάμεως απ' αυτήν.

□□

Οι κίνδυνοι των «ψυχο-ντοφεκάδων»

Για να γίνει κανείς έρασιτέχνης «ψυχο-ντοφεκάς», πρέπει να είναι κάτω από 40 χρονών, να μην είναι παχύσαρκος και να μην έχι τραπημένο το τύμπανο των αυτιών του. Άλλοιώς —όπως τονίζει ένας ειδικός γιατρός του Αμερικανικού Ναυτικού— μπορεί να πάθι ένα σωρό Ιστορίες... Ένας από τους κινδύνους αυτού του σπορ συνίσταται στο κράτημα της άκναιψης, που μπορεί κάποτε να προκαλέσι διάρρηξι των αιμοφόρων αγγείων των πνευμόνων και αιμόπτυσι.

Οι συνέπειες της γαστρο-ρχιάς

Ποιους κινδύνους παρουσιάζει μια όξια γαστρο-ρχιά (αίμο-ρχια του στομάχου) προερχομένη από έλκος; Η διάσωσι του άρρώστου φαίνεται ότι εξαρτάται από την ηλικία του. Όπως εξακρίβωσε ένας γιατρός του Κλ'βελαντ, σε ανθρώπους άνω των 50 έτών, ο κίνδυνος του θανάτου είναι διπλάσιος απ' ό,τι στους νεότερους. Στις επόμενες δε αιμο-ρχίες, γίνεται μεγαλύτερος παρά στην πρώτη. Από τους έλκοπαθείς που επέζησαν και δεν έκαναν έγχειρησι μετά την πρώτη γαστρο-ρχιά, οι μισοί περίπου πεθαίνουν

ή παθαίνουν δεύτερη αιμο-ρχιά μέσα σε 5 χρόνια.

Καταργούνται τα ηλεκτρο-σώ

Τα ηλεκτροσώ και τα σώκ Ιν-σουλίνης πλησιάζουν πιά να καταργηθούν τελείως, στις αμερικανικές ψυχιατρικές κλινικές. Στά 90% των περιπτώσεων, τα αντικαθιστούν με τα νέα και θαυματουργά καταπράυντικά φάρμακα. Έτσι, αφέθηκε πολύ ο αριθμός των ψυχοπαθών που μπορούν να γυρίσουν στο σπίτι τους και στη δουλειά τους.

«Μανία» για έγχειρησεις

Ξέρετε ότι υπάρχουν αρκετοί αν-θρωποι έγχειρησιμανείς; Έτσι χαρακτηρίζει ένας ψυχίατρος της Νέας Υόρκης τους τύπους εκείνους που θέλουν, σώνι και καλά, να κάνουν έγχειρησι, με την παρμηκή άφορη. Μερικοί απ' αυτούς έχουν υποβληθή σε 20 ή 25 χειρουργικές επεμβάσεις, στο διάστημα της ζωής τους!

Για ν' αντιμετώπισθι αυτή η καινούργια «μανία», χρειάζεται μια στενή συνεργασία χειρουργών και ψυχιάτρων, ώστε, αντί για ασκοπες έγχειρησεις, να εφαρμόζεται μια κατάλληλη ψυχοθεραπεία.

Όμαδικά «τέστι» για την αλλεργία

Όσοι πάσχουν από αλλεργία, πρέπει να υποβληθούν σε άτελειώτα, ένοχητικά και δαπανηρά «τέστι», για ν' αποκαλυφθι ή αιτία που τους προκαλεί αυτή την ανωμαλία. Τώρα λοιπόν έπινθηκε μια καινούργια τεχνική: μ' ένα έλαστικό επίδεσμο και κάμποσα τετραγωνάκια γάλας, γίνονται 10 ή περισσότερα «τέστι» συγχρόως. Κάθε τετραγωνάκι είναι αλειμμένο με μια από τις ουσίες που δοκιμάζονται. Εφαρμόζονται δε όλα μαζί στο μπράτσο, όπου συκρατούνται με τον επίδεσμο, και σε λίγο ο γιατρός εξετάζει ποιά απ' όλες τις ουσίες προκάλεσε τοπικό έρεθισμό του δέρματος.

ΤΟ ΦΥΤΟ ΠΟΥ Θ' ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΙ ΤΟΝ ΚΑΠΝΟ

Με βάση τη θεωρία ότι ο καπνός προκαλεί καρκίνο των πνευμόνων και έρευνες πως είναι πολύ δύσκολο να κόψι ή και να περιορίσι κανείς το κάπνισμα, μερικοί Βρετανοί έπιστημονες προσπάθησαν να βρουν μια λύσι στο δύσκολο αυτό πρόβλημα, που απασχολεί την ανθρωπότητα. Σ' ένα κήπο του Λονδίνου γίνονται από καιρό πείραματα για τη δημιουργία ενός νέου φυτού που θα μοιάζι πολύ στη γεύσι με τον καπνό, θα είναι όμως συγχρόως άπληγμένο απ' όλες τις βλαβερές για τον ανθρώπινο οργανισμό ουσίες του. Έπιστημονες και βοτανολόγοι που ασχολούνται με αυτές τις έρευνες, είναι αισιόδοξοι και Ιαχυρίζονται ότι έπεται ήδη με μια σειρά έμβολιασμών να έπιτύγουν ένα φυτό, που θ' απαλλάξι τους καπνιστάς από τον έφικτο του καρκίνου.

ΕΧΕΤΕ αιμορροΐδες;

Μια πάθησι άκίνδυνη αλλά βαρυσανιστική

Μολονότι δεν υπάρχουν άκρικές στατιστικές, οι γιατροί υπολογίζουν ότι, σε κάθε τρείς ανθρώπους, ο ένας παθαίνει άπασθότητα αιμορροΐδες. Μεταξύ των μεσοκόπων και των ηλικιωμένων, το ποσοστό αυτών που υποφέρουν από αιμορροΐδες υπερβαίνει τα 50%.

Δεν είναι ωστόσο αποκλειστική πάθησι των προχωρημένων ηλικιών οι αιμορροΐδες. Μπορεί να παρουσιαστούν και σε νέους, ακόμα δε και σε μικρά παιδιά κάποτε.

Μπορούμε να παρουσιάσωμε τις αιμορροΐδες με τους κισούς. Έχουμε και σ' αυτές μια διόγκωσι των φλεβών, όχι όμως των κνημών αλλά της άκρας του παχέος έντερου. Άλλες απ' αυτές είναι «έξωτερικές» κι' άλλες «έσωτερικές».

Δεν είναι επικίνδυνες, είναι όμως εξαιρετικά ένοχλητικές. Ό πάσχων γίνεται άνησυχος, ευερέθιστος, νευρικός, γιατί υποφέρει συνεχώς, περισσότερο δε μετά τις κενώσεις.

Τα συνθισμένα συμπτώματα των αιμορροΐδων είναι: πόνοι, φαγούρα, κάψιμο, τοπική διόγκωσι των φλεβών και αιμορραγίες. Μπορεί όμως και να μην υπάρχουν τίποτε απ' ό' αυτά. Σε πολλές περιπτώσεις, η ασθένεια έκδηλώνεται μόνο με άπλωσια βάρους και με γενική καχεξία και άναμια.

Συχνά έξ άλλου, οι αιμορροΐδες προκαλούν άναμιατες στα γειτονικά όργανα: τον προσάτη, τη μήτρα και την κύστι.

Όσο για τα αίτια των αιμορροΐδων, το κοινότερο φαίνεται πως είναι η πολύ καθιστική ζωή. Οι υπάλληλοι γραφείων, οι δάσκαλοι, κλπ. υποφέρουν απ' αυτή την πάθησι πολύ συχνότερα από τους γεωρούς ή τους χτίστες.

Το υπερβολικό βάρος του σώματος συντελεί στις αιμορροΐδες, γιατί δυσκολεύει ακόμα περισσότερο την κυκλοφορία του αίματος. Το ίδιο κι' η παχυφαγία, γιατί κορυάζει το πεπτικό σύστημα και το ήπαρ, που έπηρεάζουν κατόπιν το άπνηθυμένο έντερο.

Η χρονιά δυσκολιότης μπορεί να βλάψι τους ευαίσθητους ιστούς του έντερου και τις λεπτες φλέβες που υπάχουν σ' αυτούς. Έπίσης η έγκυμοσύνη μπορεί να προκαλέσι ή να χειροτερεύσι τις αιμορροΐδες, γιατί δυσκολεύει την κυκλοφορία του αίματος.

Τέλος, φαίνεται ότι παίζει ρόλο και η κληρονομικότης. Πράγματι, σε πολλές οικογένειες οι αιμορροΐδες παρουσιάζουν μια ιδιαίτερη συχνότητα, προφανώς γιατί έχουν έλαττωμένη άντοχή τα φλεβικά τοιχώματα.

Η κανονική διατροφή, σε τακτικές ώρες, οι γενικές υγιεινές φροντίδες και οι περιοδικές Ιατρικές εξετάσεις συντελούν στο να προλαμβάνωνται οι αιμορροΐδες.

Είναι επικίνδυνο να παραμείνι κανείς τα συμπτώματα των αιμορροΐδων, ή να προσπαθι να τις θεραπεύσι μόνος του. Γιατί τα ίδια συμπτώματα έχουν και οι πολύποδες ή ο καρκίνος του άπνηθυμένου.

Οι πολύποδες είναι καλοήθεις

δγκοι, που πρέπει όμως ν' αφαιρούνται άπασθότε, γιατί μπορεί να μεταβληθούν σε καρκινώδεις. Μετά δε την έγχειρησι, πρέπει να εξετάζεται κάθε τόσο ο πάσχων, ώστε να προλαμβάνεται η υποτροπή.

Ο καρκίνος του άπνηθυμένου είναι από τις πιο κοινές μορφές αυτής της ασθένειας. Συχνά (στα 30% των περιπτώσεων) συνυπάρχει με τις αιμορροΐδες.

Γενικά λοιπόν, όταν παρατηρηται αιμορραγία ή άλλες άναμιατες στο δακτύλιο, απαιτείται Ιατρική εξέτασι, για να καθορισθι με βεβαιότητα η προέλευσί τους. Για την εξέτασι αυτή χρησιμοποιοούνται οι άκτινες Χ, καθώς κι' ένα ειδικό όργανο που ονομάζεται σιγμοσκόπιο» (ένας σωλήνας, φωτισμένος στο έσωτερικό του, που έπιτόπειτο στο Ιατρείο να δει τι γίνεται μέσα στο άπνηθυμένο).

Όσον αφορά τώρα τη θεραπεία των αιμορροΐδων, οι έξωτερικές υποχωρούν συχνά με μια κατάλληλη δίαιτα, συνδυασμένη με την τοπική χρησιμοποίησι παραφινολαίου ή άλλων λιπαντικών ουσιών. Τα διάφορα φάρμακα που κυκλοφορούν στο έμποριο, δεν πρέπει να χρησιμοποιοούνται χωρίς την παρακολούθησι γιατρού.

Οι έσωτερικές αιμορροΐδες, έφσον δεν είναι πολύ μεγάλες, μπορεί να θεραπευθούν με ένεσεις ενός φαρμάκου, που ζαρώνει και σκληραίνει τα φλεβικά τοιχώματα και σταματάει τις αιμορραγίες. Δεν πρέπει ωστόσο να χρησιμοποιοούνται αυτές οι ένεσεις, αν συνυπάρχουν έσωτερικές και έξωτερικές αιμορροΐδες μαζί.

Άλλωστε, μια πολύ μεγάλη μερίδα γιατρών διαφωνεί για την άποτελεσματικότητά των ένεσεων και εκφοάζει την πεποίθησι ότι μόνο η έγχειρησι προσφέρει τις μεγαλύτερες πιθανότητες μόνιμης θεραπείας των αιμορροΐδων.

Όστόσο, οι περισσότεροι πάσχοντες προσπαθούν ν' αποφυγουν αυτή την έγχειρησι, γιατί έχουν άκούσει πως είναι όδυνηρή. Το γεγονός όμως είναι ότι οι νεότερες χειρουργικές μέθοδοι έχουν έλαττώσει πολύ τους πόνους της έγχειρησε των αιμορροΐδων. Μόνο τις δυο πρώτες ημέρες μετά την έγχειρησι πονάει πολύ ο άρρωστος. Ύστερα παύουν σιγά-σιγά οι πόνοι του, και σε 5—6 ημέρες μπορεί πιά να γυρίσι στο σπίτι του.

Άλλοτε οι αιμορροΐδες ξαναπαρουσιάζονται συχνά, μετά τη χειρουργική αφαίρεσί τους. Σήμερα όμως οι υποτροπές αυτές έχουν περιορισθι στο έλάχιστο, χάρις στις προόδους των χειρουργικών μεθόδων.

□□

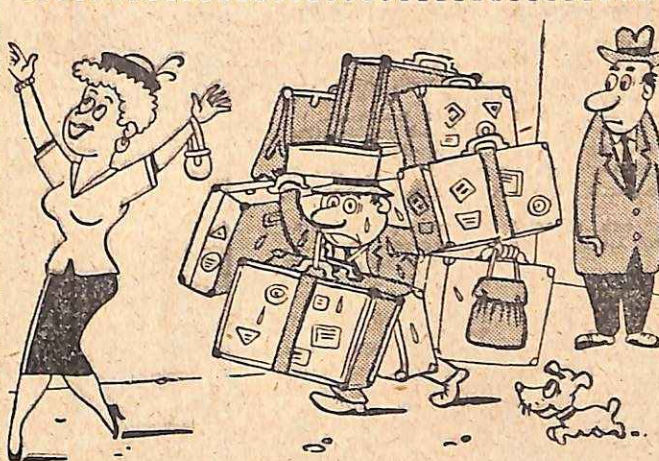
Οι γιατροί στέν κόσμο

Από την άποψι της αναλογίας μεταξύ γιατρών και πληθυσμού, το ρεκόρ κατέχει από το Ισραήλ, όπου αντίστοιχόν ένας γιατρός σε 470 κατοίκους. Ακολουθεί η Νορβηγία με 1 γιατρό στους 591 κατοίκους. Έρχονται κατόπιν η Ιταλία και οι Ηνωμένες Πολιτείες με 1 γιατρό στους 800 κατοίκους.

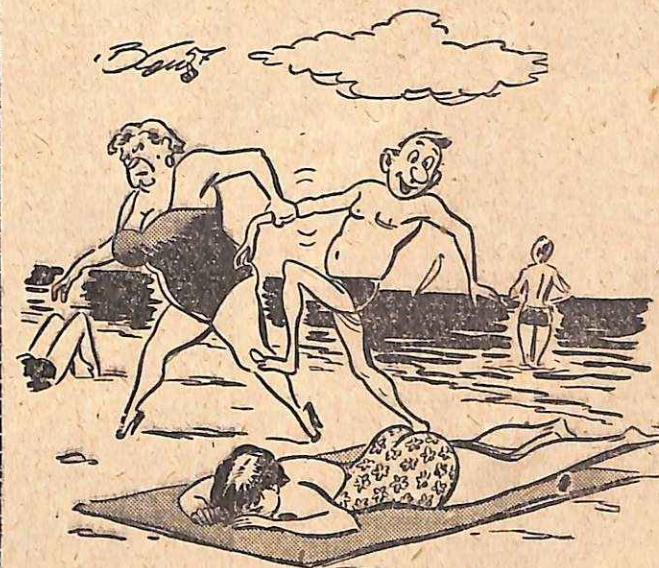
Στη Γαλλία αντίστοιχί 1 γιατρός στους 1195 κατοίκους. Στη Φινλανδία, τη Γιουγκοσλαβία, την Πορτογαλία, τη Σουηδία και την Τουρκία η αναλογία είναι 1: 2500.

Η τελευταία θέση κατέχει η πόη Αίγυπτο και την Αιθιοπία, όπου αντίστοιχί ένας γιατρός σε 133.000 κατοίκους.

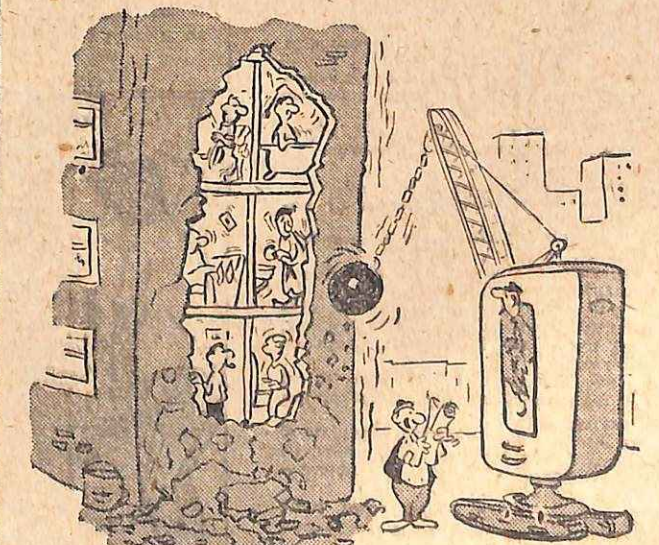
Τελωτοθεραπεία

— Δεν είναι θαύμα, 'Οοόστη μου, όταν ξεχνάι κανείς το καθημερινό φόρτο της δουλειάς και φεύγει για την έσχη;

— Πολύ ενδιαφέρον το μαγιό αυτό. 'Αντωνία μου!...

— Για πρόσεξε καλά τη διεύθυνσι. Μοϋ φαίνεται πως δεν είναι αυτό το σπίτι που θα κατεδαφίσουμε!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Οι παράδες στο πηγάδι

Την εποχή που ο Ναστραδίν ήταν ακόμη παιδί και που ζούσε ο πατέρας του, έκανε τα θελήματα του σπιτιού, γιατί ήταν ο πιο μικρός της οικογένειας κι ήθελε να βγάλει έξω όσο πιο συχνά μπορούσε.

— Έχεις τίποτα, πατέρα, να σου ψωνίσω; ρωτούσε κάθε λίγο και λιγάκι ο Χότζας.

— Κάτσε μπρέ να διαβάσης κι' ασε τα ψώνια κατά μέρος! τόν μάλωνε ο πατέρας του.

Μά στο τέλος ο Ναστραδίν κατάφερε με τὰ λιμά να παίρνει μερικούς παράδες και να βγαίνει για ψώνια. Κι' όλο έκανε πως ξεχνούσε κάτι για να ξαναδωγί πάλι να τὸ πάρει.

— Δέ σου είπα, μπρέ παιδί μου, μ' αὐτά τὰ γρόσια να πάρης λάδι, κάρθουνα και φασόλια; Γιατί πήρες μονάχα λάδι; τὸν ρωτούσε αὐστηρά ο πατέρας του.

— Ἄνθρωπος είμαι και ξεχνῶ... ἔλεγε μισοκακόμοιρα ο Ναστραδίν και ξεπόρτιζε σὲ λίγο για τὰ κάρθουνα κι' ἄλλη μιὰ φορὰ για τὰ φασόλια!...

Ὅσπου μιὰ μέρα ἤρθε ταμπλάς στὸ γέρο του σκάρωσε κάτι ο Ναστραδίν.

Τοῦδωσε παράδες για να ψωνίσω και ἔκείνος γύρισε ἀργά, χωρίς ψώνια και χωρίς παράδες.

— Ὡς τώρα σὲ ἤξερα για ρέμπελο και ἀχαϊρευτο, μὰ βλέπω και προόδεψες πολὺ κι' έγινες ἀπατένας!... τὸν φώναζε ο πατέρας του.

Ὁ Χότζας τότε κατακοκκίνισε ἀπ' τὴ ντροπὴ, μὰ δὲν ἔβγαλε τιμουδιά.

— Γιατί μπρέ δὲν ψώνισες; τὸν ρώτησε.

— Πῶς να ψωνίσω, ἀφού δὲν είχα παράδες, τραῦλισε φοδιαμένος ο Ναστραδίν.

— Κι' αὐτὰ που σουδῶσα τί γίνανε; Μήπως στὰ πήρε κανεῖς; τὸν ξαναρώτησε ο πατέρας του.

— Ὁχι... ἀποκρίθηκε μουδιασμένα ο Ναστραδίν.

— Ἀγόρασες τίποτε ἄλλο, τίποτε λιχουδιές και τις ντερλίκωσες;

— Ὁχι... ἐπανελάβε ο Ναστραδίν.

— Τότε λοιπόν τάχσας ἢ τάκλεψες!... φώναζε ἀγριεμένος ο πατέρας του.

Κι' ἄρπαξε ἕνα ραβδί ἑτοιμός να τὸν ξυλοφορτώσει.

— Στάσου, πατέρα! Ἄδικα θὰ μὲ δείρης... εἶπε τότε ψευτοκλαίγοντας ο Ναστραδίν. Τὰ γρόσια που μουδῶσες οὔτε τάκλεψα, οὔτε τάχσα και θὰ σ' ἀποδείξω ἀμέσως!

— Λέγε, λοιπόν, γρήγορα, πρὶν ἀρχίσω να στίς βρέχω! τὸ ἀπάντησε ο πατέρας του και κατέβασε τὸ ραβδί.

Ὁ Ναστραδίν μὲ τὴν πονηρία που είχε ἀπὸ μικρὸς τὸν ρώτησε ἀμέσως:

— Δέ μου λές, πατέρα, όταν ἕνα πράγμα ξέρω καλά που βρίσκεται, μπορεῖς να μοῖ πῆς πῶς τὸ έχω χάσει;

— Εἰ! Ὁχι... δέ μπορῶ να τὸ πῶ... παραδέχτηκε ο πατέρας του, ἀφού σκέφτηκε λιγάκι.

Και ἀμέσως ρώτησε τὸ Ναστραδίν:

— Ξέρεις λοιπόν που βρίσκονται οἱ παράδες που σουδῶσα;

— Και βέβαια ξέρω!... φώναξε θριαμβευτικά ἔκείνος.

— Τότε τοὺς ἐκλεψες!... τὸν εἶπε θυμωμένος πάλι ο πατέρας του.

— Δέ μου λές, ἀκούη, όταν κάποιος κλέβει ἕνα πράγμα και δέ μπορεῖ να τὸχη πιά, μπορεῖ να τὸν πῇ και ἰς κλέφτη; ξαναρώτησε ο Ναστραδίν.

— Εἰ! Ὁχι, βέβαια... Βλάκα μπορεῖς να τὸν πῆς, κλέφτη όμως ὄχι... ἀποκρίθηκε ἁπλῶς ο πατέρας του.

— Τότε λοιπόν, οὔτε κλέφτης είμαι, ἀφού δὲν έχω στα χέρια μου τὰ λεφτά, οὔτε τὰ έχασα, ἀφού ξέρω πολὺ καλά που βρίσκονται!...

— Πῶς γίνεται αὐτό, μπρέ παιδί μου; τὸν ρώτησε ἐξοικοντώντας τὸ κεφάλι ο πατέρας του.

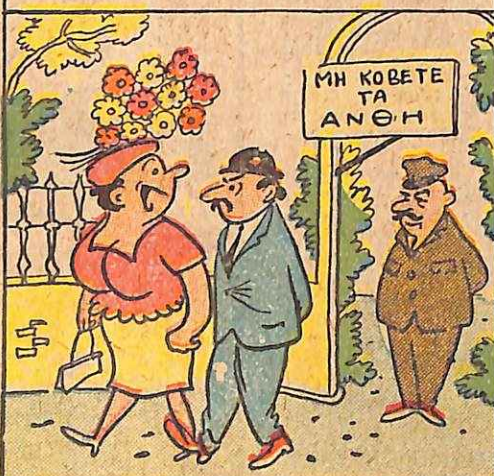
Κι' ο Ναστραδίν ἐνθουσιασμένος τοῦ ἐξήγησε:

— Νά, ἐκεῖ που ἔσκυθα στὸ πηγάδι, οἱ παράδες μου ἔπεσαν μέσα... Κι' ἐκεῖ βρίσκονται ἀκόμη!...

Ὁ πατέρας τοῦ μ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησιν ἀπάντησε τὸν Ναστραδίν ἔσκασε στὰ γέλια κι' ἄλλαξε γνώμη για τὸ μέλλον τοῦ κακῆρή του!...

— Ἐμένα ἡ γυναῖκα μου δέ μου ἐπιτρέπει ν' ἀπομακρυνθῶ!...

— Εἶδες που σουλέγα... Οὔτε εἶδης τὰ πῆρε τὰ λουλούδια που ἔκρυγα!...

— Πήγαινε γρήγορα να ζητήσης τὴ μπάλλα τοῦ Ἀδάμ. Διστάζει να πᾶν ὁ ἴδιος!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἡ πουκαμίσσα

Πηγαίνετε, κύριε! Ἄρνούμαι να καθίσω μαζί σας και μὴν ἐτοιμαζόσαστε να πιάσετε θέσι στὸ ἴδιο τραπέζι με μένα, γιατί σηκώνομαι ἀμέσως και ἀναχωρῶ ἐγώ. Πηγαίνετε ἡ πηγαίνω. Δευτέρη κουδέντα δὲν έχει.

Τί εἶπατε; Ὅτι είχαμε ραντεβού; Μάλιστα, κύριε. Εἶχαμε ραντεβού. Δηλαδή ἐνόμιζα πῶς είχα ραντεβού μ' ἕναν ἄνθρωπο ἀξιοπρεπή. Ἀλλὰ τοῦ λόγου σου πᾶς και μὴν κουρντίζεις ἕνα τσαλακωμένο ναυτικό παντελόνι, τύπου φαράδικου, ἕνα ζευγάρι πᾶνινα παπούτσια και — ὦ! φορική! — μιὰ πουκαμίσσα ἐμπριμέ, που κρέμεται ἀπόξω και μούρχεσαι!

Μούρχεσαι με τὴν ἀναιδῆ και θραυστάτη ἀξίωσι να καθίσης μαζί μου να συνομιλήσουμε εἰς δημόσιον κέντρον και να μ' ἐκθέσης ἀνεπανορθῶτως, να με ἰδῇ και κανένας ἄνθρωπος που με ξέρει, μ' ἐκτιμᾷ και με σέβεται και να ἐξαγάγῃ θλίβερά συμπεράσματα για τὸ πρόσωπό μου.

Μὰ δέ ντρέπεσαι καὶ μένε, σαράντα πέντε χρονῶν ἄνθρωπος, να ἐμφανίζεσαι σ' αὐτὴ τὴν ἀηδὴ κατάσταση; Τί εἶπες; Εἶναι καλοκαίρι και ἐνεκα ἡ ἔστη ντύνεσαι ἔτσι; Τὸν κακό σου τὸν καιρό. Και για μένα εἶναι καλοκαίρι και για ὅλους τοὺς κυρίους ἐδῶ μέσα.

Ἀλλὰ φορᾶμε τὴ γραβάτα μας και, τέλος πάντων, ποῖος λίγο ποῖος πολὺ είμαστε ντυμένοι ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀξιοπρεπείας. Δὲν λέω ὄχι, λόγω τῆς ζέστης μπορεῖ να κάνῃ ὁ ἄνθρωπος ὠρισμένες ὑποχωρήσεις στὸ ζήτημα τῆς σοβαρᾶς περιβολῆς του. Δηλαδή να βγάλῃ τὸ σακκάκι του, ἔστω και τὴ γραβάτα του ἀκόμη. Ἀλλὰ ὄχι και φαράδικο παντελόνι και πουκαμίσσα ἐμπριμέ και μάλιστα ριγμένη ἀπόξω. Διότι, ἐν πρώτοις τί δροσιὰ θὰ σου δώσῃ αὐτὸ τὸ παντελόνι, που εἶναι χοντρὸ σὰν κετσές; Και τὸ πέδιλο τί νόημα έχει; Νὰ ἐπιδείξῃ τοὺς κάλους τῶν ποδιῶν σου; Και τὸ πουκάμισο ἐμπριμέ; Μήπως ἐπειδὴ τὰ σχέδια παρουσιάζουν βάρκες και ποτάμια και δέντρα, σημαίνει ὅτι ἐκπέμπουν και δροσερὸ ἀεράκι; Και, ὅπερ και τὸ χειρότερο, γιατί αὐτὸ τὸ πουκάμισο ριγμένο ἀπόξω, ἐν εἶδει πυτζάμας; Γιατί αὐτὴ ἡ ἀηδία;

Τί με κυτᾶς ἔτσι; Ἀντὶ να κυτᾶς ἐμένα μ' αὐτὸ τὸ ἡλίθιο βλέμμα, κυτᾶ καλύτερα στὸν καθρέφτη να ἰδῇς τὸ χάλι σου και τὸ κατάντημά σου. Ἡ μήπως περιμένεις να σὲ θαυμάσω και να σου δώσω και συγχαρητήρια γι' αὐτὴ τὴν ἀθλιότητα; Νὰ πῶ πῶς ἦσουν καίνενας νεαρός και ἀνόητος ροκεντραλλίστας, ἄς πῇαινε στὸ διάβολο. Ἀλλὰ σαράντα πέντε χρονῶν ἄνθρωπος, με μιὰ φαλάκρα μεγέθους πορτοκαλλιοῦ να φτάσης σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ αἰσχύους. Θὰ μοῦ πῆς, βέβαια, δικαίωμά σου. Δὲν ἀντιλέγω. Δικαίωμά σου εἶναι να βάλης και περικεφαλαία, ἢ να βγῇς στὸ δρόμο με χλαμύδα. Ἀλλὰ όταν ἔχῃς ραντεβού με ἄνθρώπους που σέβονται τὸν ἑαυτὸ τους κι' ἔχουν κάποια κοινωνικὴ θέσι, δὲν εἶναι καθόλου δικαίωμά σου να πηγαίνεις μ' αὐτὴ τὴ γελοία περιβολή.

Λοιπόν, ἐγὼ δὲν πρόκειται να ἐκτεθῶ, κύριε. Πῆκαίνε να βρῇς τοὺς ὁμοίους σου και να κάνετε παρέα. Δὲν θὰ με κάνῃ ἐσὺ ρεζίλι τῶν σκυλιῶν. Ὁχι. Καὶ δίνε του ἀμέσως, πρὶν σηκῶσω τὸ ποτήρι και σὲ καταβρέξω. Γελοιῶδέο γατε ἐμπριμέδοκωχ. Οὐστ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Nasreddin

Φόνος από ζηλεια

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η κυρία Έρνα Ντορσίνι κτύπαζε, καταβεβλημένη. Δεν ήταν πια νέα, ούτε ωραία, κι όμως είχε ξεχωριστή γοητεία. Ήταν μετρίου αναστήματος, λίγο παχουλή απ' τα χρόνια μαραμένη από τις απογοητεύσεις. Κτύπαζε το Δημόσιο Κατήγορο που μιλούσε τώρα δυο ώρες κι' ενώ το κοινό παρακολούθουσε την αγόρευση, η Έρνα Ντορσίνι ξαναζούσε τα γεγονότα που την είχαν φέρει αυτή στην κατηγορία των μαρτύρων και τον άντρα της στο έδωλο του κατηγορουμένου. Δίχως άλλο, σε λίγες ώρες, η δικαιοσύνη θα τους χώριζε, ποιος ξέρει για πόσα χρόνια. Μα και όσα χρόνια πάλι ζούσε με τον άντρα της δεν ήταν ευτυχισμένη. Ποτέ του δεν είχε καταλάβει την παιδική, τη ρομαντική ψυχή της και πάντα την ερωτεύονταν για τον αισθητισμό της.

Ξαναθυμόταν τώρα το ραντεβού που της είχε δώσει ο Μάριος στις δέκα. Ήκείνη την ημέρα λίγο έλειψε να το ξεχάσει όταν το ρολόι χτύπησε δέκα. Είχε το συναίσθημα πως ο Μάριος δεν ξαναγύριζε κοντά της ύστερ' από τόσα χρόνια, μα πως είχε ζήσει πάντα κοντά της, στην ίδια πόλη, και πως ο έρωτάς τους ήταν πάντα ζωντανός. Γι' αυτό όταν κατέβηκε απ' το ταξί και τον είδε μπροστά της, μ' εκείνο το σοβαρό ύφος που είχε από άλλοτε, δεν ένοιωσε καμμία έκπληξη.

— Γεια σου, Μάριε! του είπε.

— Έρνα, της απάντησε συγκινημένος, φιλώντας της το χέρι. Πόσο αγαπήθηκες, θυμάσαι;

— Ή Έρνα χαμογέλασε, για να κρύψει τη στενοχώρια της.

— Ήσουν δυστυχισμένη; τη ρώτησε.

— Δε θα μπορούσα να το πω. Άπλουστα, δεν ήμουν ευτυχισμένη.

— Στάθηκε αδύνατο να σε ξεχάσω, Έρνα. Ήσουν η γυναίκα μου, το ιδανικό μου, κάτι το αβάνι για μένα κι' όμως δεν ένωθήκαμε... Θα είχαμε ζήσει ωστόσο ευτυχισμένοι... Ήξερα α' πό τότε πως δε θα σε παντρευόμουν γιατί ένοιωθα πως ο' αγαπούσα. Είχα πλάσει μιάν εικόνα τόσο ιδανική που φοβόμουν να μίμωσ τη χώρα, την καταστρέψω...

— Νάμαστε τώρα εδώ οι δυο μας... τον διέκοψε.

— Είσαι ευτυχισμένη; τη ρώτησε.

— Ευτυχισμένη! του απάντησε, κυττάζοντάς τον στα μάτια.

Μέσα στη ζαλάδα της, η Έρνα είδε το Μάριο να επιτίθεται εναντίον του άντρός της.

— Θα μπορούσαμε από σήμερα να ζήσουμε πραγματικά μαζί, είπε ο Μάριος με πάθος.

— Αγαπημένο μου Μάριε, είναι ένα δικαίωμα που το απαρνόμαστε τότε, δεν μας έμεινε τίποτα παρά η ανάμνηση. Το δώρο που σου έκανα της καρδιάς μου... το δώρο που μου έκανες της καρδιάς σου... Ας χαρούμε αυτή την ημέρα, τώρα που συναντηθήκαμε ξανά ύστερ' από είκοσι τρία χρόνια, είπε η Έρνα κλαίοντας.

— Μην κλάις, Έρνα!

— Πώς να μην κλάψω Μάριε, αφού δε ζήσαμε τη ζωή μας;

— Ας τη ζήσουμε τώρα, Έρνα...

— Έλα, ας περπατήσουμε λίγο...

Την έπιασε απ' το μπράτσο και τράβηξαν άργα κάτω απ' τη δέντροστοικία της πλατείας. Ήταν ευτυχισμένη νοιώθοντας κοντά της τον άντρα που δεν είχε πάψει, δλ' αυτά τα χρόνια ν' αγαπά, ο' να συνέχιζαν τα παλιά ραντεβού τους. Η ατμόσφαιρα ήταν γλυκεία, αρωματισμένη, και γύρω τους ήταν η γαλήνη.

Προχωρούσαν σιωπηλοί, μα καθώς έκεινταν τον κτύπαζε χαμογελώντας, ένοιωσε ξαφνικά ένα χέρι να πέφτει βαρύ στον ώμο της. Βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον άντρα της. Ένοιωσε φόβο, θέλησε κάτι να πη, έσκυψε το κεφάλι κάπως ντροπισμένη. Ο άντρας της τη χατούκισε δυνατά.

— Λίγο έλειψε να πέσω.

Μέσ' στη ζαλάδα της, είδε το Μάριο να επιτίθεται εναντίον του άντρός της. Οι δυο άντρες κυλιόταν κάπου. Όλα έγιναν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

— Ο κόσμος είχε μαζεμένη γύρω, φωνές, κακό.

Οι δυο άντρες χτυπιόντανε με λύσσα κάπου στην ασφαλτο. Καί ξαφνικά ακούστηκε η επιτακτική φωνή ενός αστυνομικού, που άρπαξε απ' την πλάτη δυνατό τον Σάρλ, τον άντρα της, ενώ έδειχνε το Μάριο, που κειτόταν στο έδαφος: «Σιωπή! Ο άνθρωπος αυτός είναι νεκρός!...»

Τότε, μία φωνή άγνωστη ακούστηκε απ' το πλήθος: «Ήταν φίλος της!»

Χλωμή, τρέμοντας, η Έρνα φώναζε στον αστυνομικό:

— Δεν ήταν φίλος μου! Ίδωθήκαμε σήμερα έπειτ' από είκοσι τρία χρόνια.

— Καλά, καλά, θα τ'α πείτε αυτά στον αστυνομικό. Άνεβείτε τώρα σ' αυτόκινητο.

Η Έρνα κατάλαβε από κείνη τη στιγμή πως όλα θα ήταν άνωφελα.

Άργότερα, άρχισε η ανάκριση. Είδε τον άντρα της ανάμεσα σε δυο αστυνομικούς, με τις χειροπέδες, ενώ αυτή καθόταν απέναντί ο' ένα κύριο παχουλό, φαλακρό, τον ανακριτή. Έπειτ' απ' τις τυπικές ερωτήσεις, ο ανακριτής τη ρώτησε:

— Από πόσο καιρό ήσαστε η φιλενάδα αυτού του ανθρώπου;

— Δεν ήμουν ποτέ φιλενάδα του! Ψέλλισε κοκκινίζοντας.

— Κυρία είναι περιττό ν' άρνῃστε, είπε ο ανακριτής, γιατί με τη συμπεριφορά σας, με τη στάση σας επιβαρύνετε τη θέση του άντρός σας.

— Δεν ήμουν ποτέ φιλενάδα του... Τον ξανσείδα σήμερα...

— Έλάτε, πείτε μου τα όλα...

— Ήμαστε άρραδωνισμένοι πριν από πολλά... πολλά χρόνια... Πριν γνωριστώ με τον άντρα μου...

— Ποιές ήταν οι σχέσεις σας με το θύμα μετά το γάμο σας;

— Δεν ξανσείδα το Μάριο από τότε... παρά χτές... Είχαν περάσει είκοσι τρία χρόνια απ' την τελευταία μας συνάντηση...

Η Έρνα ξανάδωσε τώρα το Μάριο που της χαμογέλασε και που ο άντρας της τον είχε σκοτώσει, ξανάκουσε τα ωραία λόγια, τη φωνή του, ξαναθυμόταν τον έρωτά τους που τους είχε δώσει και τους δυο δλ' αυτά τα χρόνια...

— Λοιπόν, κυρία, ξαναρώτησε ο ανακριτής, πείτε μας την αλήθεια, από πότε ήσαστε φιλενάδα του Μάριου Όσμπορν;

— (Φιλενάδα του Μάριου...)

— Ή ίδια επιμονή φράσι.

Είχαν αγαπηθεί άγνα, τίμια, ξανικά.

Η Έρνα καταλάβαινε ότι έπρεπε ν' απαντήσει. Με το ψέμμα της ίσως νάωζε τον άντρα της απ' τη φυλακή.

Μα τί σημασία είχε τώρα πια αυτό;

Δεν ένοιωσε πια τίποτα για τον άντρα της, ούτε αγάπη, ούτε οίκτο, μόνο περιφρόνηση, ίσως μίσος.

Μπορούσε να πη:

— (Ναι, ήμουν φιλενάδα του Μάριου).

Και όλοι θα την πίστευαν, ίσως θα τη συμπονούσαν, γιατί ο κόσμος άρέσκεται στα ερωτικά δράματα.

Έτσι όλοι θα ήταν ικανοποιημένοι: ο ανακριτής, το δικαστήριο, ο εισαγγελέας, οι ένοχοι. Κι' ο άντρας της ο ίδιος που θα δεχόταν την τιμωρία του με περηφάνεια.

Σκεφτόταν όμως πως, αν έλεγε αυτό το ψέμμα, ο άντρας της θα την αποστρεφόταν για την προδοσία της. Κι' αυτή δεν είχε προδώσει την πίστη της, την αγάπη της. Ήταν τίμια, πάντα, ο' όλα της τη ζωή.

Τώρα στο δικαστήριο ξανά της έκαναν την ίδια ερώτηση, πολλές φορές:

— Από πότε, κυρία, ήσαστε η φιλενάδα του Μάριου Όσμπορν;

Πέστε την αλήθεια, κυρία την αλήθεια!...

— Κύριοι δικαστάι, φώναζε η Έρνα, δεν ήμουν ποτέ η φιλενάδα του Μάριου Όσμπορν, ποτέ, ποτέ! Δεν πρόδωσα ποτέ, δε λέρωσα ποτέ την τιμή μου!

Και τους κτύπαζε όλους με υπερηφάνεια.

Έτσι ο άντρας της είχε σκοτώσει από ζηλεια, από νοσηρό πάθος. Είχε βάψει τα χέρια του στο αίμα ενός άθώου. Ήταν ένοχος.

Η άποψαι βγήκε έπειτ' από τρεις ώρες. Ο Σάρλ Ντορσινέ είχε καταδικαστεί σε τρία χρόνια φυλακής, μ' έλαφρυντικά. Είχε σκοτώσει έναν βρασμό ψυχής. Και η Έρνα, μέσα στο σούσουρο, το συνωστισμό, κτύπαζε τον άντρα της, μονάχα αυτόν, που έκλαιγε ο' να λυτρωνόταν. Κτύπαζε τον Σάρλ με οίκτο κι' αόριστα ένοιωσε πως και οι δυο τους κάποτε θα αισθάνονταν φεβρές τύψεις για ένα περιττό, άνωφελο έγκλημα.

ZAN PAMQ

ΤΟ ΑΣΠΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

από μέσα κι' από έξω

Μερικές χρήσιμες συμβουλές για τη νοικοκυριά

Το καλοκαίρι είναι η πιο κατάλληλη εποχή για το άσπρισμα και το βάψιμο του σπιτιού σας από μέσα κι' απ' έξω. Κι' αυτό, για τον απλούστατο λόγο, πως τώρα μπορείτε να αφήνετε τα παράθυρα ανοικτά κι' επειδή οι τοίχοι στεγνώνουν γρήγορα. Παρά κάτω ο'σ δίνουμε μερικές χρήσιμες συμβουλές κι' οδηγίες για την απαραίτητη αυτή (τουαλέτα), που πρέπει να κάνετε στο σπίτι σας κάθε τόσο. Συγκεκριμένα, το άσπρισμα του σπιτιού απ' έξω, αν θέλετε να το διατηρήτε πάντα σε εμφάνιση που να δίνει την εντύπωση της καθαριότητας και της ευνέπειας, πρέπει να γίνεται κάθε δεύτερο καλοκαίρι. Στο διάστημα αυτό των δυο χρόνων οι εξωτερικοί τοίχοι χάνουν οπωσδήποτε τη φρεσκάδα του χρώματός τους και το επίκριμά τους χαλάει εδω κι' εκεί.

Αντίθετα, οι εσωτερικές επιφάνειες του σπιτιού, που βαφονται συνήθως με στερεότερο τρόπο, και δεν είναι εκτεθειμένες στον ήλιο και τη βροχή, αντέχουν περισσότερο στην καλή διατήρηση και μπορεί να μείνουν έτσι πιο πολύ χωρίς να χάνουν τη φρεσκάδα τους. Περισσότερο, επίσης, στο εσωτερικό του σπιτιού, διατηρούνται σε καλή κατάσταση οι πόρτες και τα μέσα των παραθύρων, καθώς και τα πασαμέντα, που εξακολουθούν να ναι για τις μόδες κι' υπάρχουν σε πολλά σπτικά για να διακόψουν τη μονοτονία των τοίχων.

Έτσι, δεν είναι καθόλου άμελεια, αν βάψετε τις πόρτες και τα παράθυρα στο εσωτερικό του σπιτιού σας κατά αραιότερα διαστήματα απ' ό,τι κάνετε για τους τοίχους.

Όταν αποφασίσετε να άσπρισετε και να βάψετε το σπίτι σας, το πρώτο που έχετε να προσέχετε, είναι να χρησιμοποιήσετε ένα καλό τεχνίτη γι' αυτή τη δουλειά. Μια τέτοια συμβουλή δεν είναι καθόλου περιττή, γιατί πρέπει να έχετε υπ' όψη σας, ότι πρόκειται για πολύ λεπτή και δύσκολη δουλειά, που θέλει πείρα, τέχνη και προσοχή. Δεν αποκλείεται καθόλου, αν δεν αναθέσετε σε καλό τεχνίτη, να σ'σ παρουσιαστούν δυσάρεστες εκπλήξεις, όπως σκαμίσματα στο χρώμα και σκούρες κηλίδες σε μέρη που είναι ευπαθή στην υγρασία.

Κάθε φορά που κάνετε την «τουαλέτα» του σπιτιού σας με το άσπρισμα και το βάψιμο ο'σ παρουσιάζεται ο πειρασμός ν' αλλάξετε τα χρώματα και να βρῃτε καινούργιους συνδυασμούς. Μή πάρετε όμως γρήγορα αποφάσεις, πριν καλοσκεφτείτε τα χρώματα που θα διαλέξετε και πρό παντός προσέχετε να έναρμονίζονται μεταξύ τους.

Για το άσπρισμα της προσόψεως του σπιτιού είναι σήμερα πολύ της μόδας το άσπρι ο' ένα τόνο ανοικτού σιέλι, που το πετυχαίνετε με λίγο λουλάκι στον ασβέστη. Στον τόνο αυτόν ταίριαζει το ανοικτό πράσινο για την εξώπορτα, αν είναι ξυλινή, και το γκρι ή το μαύρο αν είναι σιδηρένια.

Το ρόζ (πάλλ) στις κρεβατοκάμαρες μένει πάντα το καλύτερο χρώμα για τους τοίχους, ενώ σ' άλλα δωμάτια έχετε την ευχέρεια να προτιμήσετε ανάμεσα σε πολλά χρώματα, που θα σ'σ προτείνει ο τεχνίτης ή θα όπτε η ίδια σ' άλλα σπτικά.

Για την ποιότητα του εσωτερικού θαψίματος των τοίχων, έχουμε να σ'σ συστήσουμε προτίμησι στους σαγρέδες. Ο τρόπος αυτός του άσπρισματος τους εξακολουθεί να είναι πάντα ο καλύτερος.

Έχετε επίσης υπ' όψη σας, ότι οι εσωτερικές πόρτες του σπιτιού είναι προτιμότερο να μην έχουν διαφορετικά χρώματα. Θροντίστε να υπάρχει αυτή η ομοιοχρωμία σε όλους, βρίσκοντας τέτοιους τόνους σε όλα τα δωμάτια, που να έναρμονίζονται με το βασικό χρώμα, που έχουν οι πόρτες. Έξαρσει γίνεται για τις πόρτες του λουτρού και της κουζίνας, που δεν είναι ανάγκη να υπάγονται κι' αυτές στην ίδια κατηγορία.

Πριν έρθουν οι μαστόροι, προβλέψτε την προηγούμενη μέρα να μεταφέρετε σε άλλο δωμάτιο τις καρέκλες, τα έλαφρά έπιπλα κι' όλα τα αντικείμενα που υπάχκει κίνδυνος να σπάσουν. Σκεπάστε κατόπιν τις άπλικες, τα πολυψατα κι' ό,τιδήποτε άλλο σκετικό, με σακούλες από έλαφρων έπιπλων στη μέση του δωματίου, να είστε κοντά στους ανθρώπους που τ'α μετακινούν, ειδοποιώντας τους αν κανένα απ' αυτά έχη κάποιο έλαττωμα, που χρειάζεται προσοχή, όπως λόγου χάριν ένα ρακετιστόν καλά.

Να έχετε πάντα, όσο διαρκούν τα βαψίματα, ανοικτά τα παράθυρα, ώστε το σπίτι να διαποτιστεί όσο το δυνατό λιγότερο από τη δυνατή οσμή των χρωμάτων.

Μή βιασπίτε να επαναφέρετε τα έπιπλα στη θέση τους, πριν στεγνώσουν καλά οι τοίχοι, γιατί η υγρασία μπορεί να τους προξενήσει να πάντα στη θέση τους, καθαρίστε πριν ξαναφέρετε, που ασφαλώς θα υπάρχουν εδω κι' καλά τους λεκέδες, που άσφαλώς θα υπάρχουν εδω κι' εκεί στο δάπεδο. Αν είναι από ασβέστες, βρέστε τους με πετρέλαιο κι' ύστερα ξύστε τους. Αν είναι από βερνίκια, θγάλτε τους με νέφι.

Επίσης θα καθαρίσετε και τα τζάμια, που κι' αυτά θάχουν πιτσιλιές από ασβέστες και χρώματα. Οι ασβέστες κι' ο γυφός φεύγουν με ζύδι, ενώ οι λαδομπογιές με βενζίνη ή νέφι.

Το κάθρα θα τ'α κρεμάσετε στους τοίχους ύστερα από δυο μέρες, όταν οι τοίχοι θάχουν στεγνώσει ολότελα. Τέλος, όσο το έπιτρέπει ο καιρός — γιατί δεν άπικλείεται να φυσά άέρας και να μπαίνει σκόνη — εξακολουθήστε και για λίγες ακόμα μέρες ν' άερίζετε το σπίτι σας.

ΣΕΛΗΝΗ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

ΜΕ ΔΟΞΕΙΣ

Ο Χόρστ Χέχλερ και η Μαρία Σελ περνούν το μήνα του μέλιτος με... δόσεις! Μια βδομάδα μετά το γάμο της, η όπ' άρθε, 1 σάρ του ευρωπαϊκού κινηματογράφου έφαινε για το Χέχλερ, έπειτ' από το φιλμ «Αδελφοί Καρμαζώφ» με τον Γιούλ Μπρύνερ. Ο Χέχλερ, που η δουλειά του τον υποχρεώνει να παραμείνη στην Εύρωπη, πήρε πρό ημερών το αεροπλάνο κι' έφυγε για το Χέλλουγκεν, όπου πέρασε μιά ακόμα βδομάδα από τον μήνα του μέλιτος κοντά στην αγαπημένη του σύζυγο. Ευτυχώς για τη Μαρία ήταν έλευθερη τις ημέρες εκείνες, έπειτ' λόγω του γνωστού τραυματισμού του Γιούλ Μπρύνερ στην σπονδυλική στήλη, είχε διακοπή το γύρισμα του φιλμ.

PANTAR ΚΑΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ

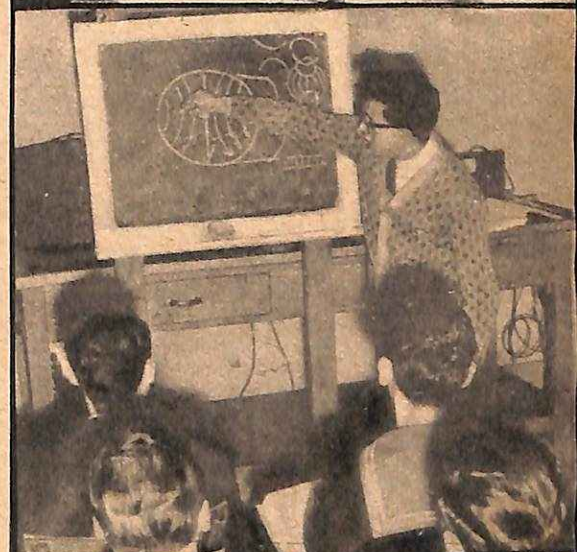
Οι Ιταλοί λαθρέμποροι βρίσκονται σε πολύ δύσκολη θέση. Τα πλοία, που έλέγχουν τα Ιταλικά παράλια, άρχισαν να εφοδιάζονται με ραντά, που θα καθιστούν πολύ πιο εύκολη την άσκαλψη των λαθρέμπωρων. Απ' όλα τα λαθρέμπορία, το πιο διαδεδομένο και το πιο επικερδές ήταν εκείνο των αμερικανικών σιγαρέττων. Συχνά δε είχαν βρεθή στη θάλασσα έπιπλέοντα κιόστια γεμάτα με ξένα σιγαρέττα, τα όποια είχαν πετάξει στη θάλασσα οι λαθρέμποροι από τα πλοία τους, έπειτ' κινδύνευαν να συλληφθούν. Ση τη φωτογραφία μας μέλη του πληρώματος ενός κατασκευαστικού λαθρέμποριου, μαθαίνουν πώς να χρησιμοποιούν το ραντά. Με τη χρησιμοποίησή του νέου αυτού μέσου είναι βέβαιο πως θα περιοριστή σημαντικά η δράση των λαθρέμπωρων.

Ο ΤΖΕΦ ΤΣΑΝΤΛΕΡ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

ΑΦΟΥ έμεινε μερικές μέρες στο Παρίσι, ο Τζέφ Τσαντλερ έφτασε την παραμυθη βδομάδα στη Ρώμη μαζί με τη γυναίκα του και τις δυο κόρες του. Ο καλλιτέχνης θ'α παραμείνη επί μακρόν στην Ιταλία, όπου θα γυρίσει το πρώτο του ευρωπαϊκό φιλμ. Το έργο αυτό θα έχη για τίτλο «Το μοντέλο» και παρτεναίο του Τζέφ θα είναι η Έστερ Ουλίχμ, η όποια παίζει κι' αυτή για πρώτη φορά σε φιλμ που γυρίζεται μακριά από το Χέλλουγκεν. Ο Τζέφ, που όποιου το πραγματικό όνομα είναι Τζο Γκρόσσελ, γεννήθηκε στο Μπρούκλιν το 1918. Είναι Έβραϊός και γνώρισε το έρσιμδο με το πρώτο του φιλμ «Σπαθί στην έρημο», που γυρίστηκε το έτος 1949. Τώρα θα δείξη την αξία του και στα ευρωπαϊκά στούντιο.

ΖΗΤΑΕΙ 500.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ

ΣΤΟΝ Άγιο Φραγκίσκο των Ην. Πολιτειών ο Άμερικανός έπιστήμων Ουίλλιαμ Σέργουντ αυτοκτόνησε πρό ημερών προκειμένου να εμφανιστή μπροστά στα μέλη της έπιτροπής έλέγχου αντιαμερικανικών ενεργειών. Η χήρα του, κυρία Μπάρμπαρα Σέργουντ, κατέφυγε τώρα στη δικαιοσύνη, ζητώντας από την έπιτροπή αυτή 500 χιλιάδες δολάρια, έπειτ' τη θεωρεί υπεύθυνη για το θάνατο του συζύγου της. «Ο άνδρας μου, έδήλωσε η κυρία Σέργουντ, ήταν έντελώς άθώος, οι κύριοι αυτοί όμως τον προοκράτησαν σε τέτοιο βαθμό να την πρόσκλησι τους, ώστε να αυτοκτονήσει, τη στιγμή ακριβώς που βρισκόταν στα πόδια μιας μεγάλης άνακαλύψεως». Οι νομικοί κύκλοι πιστεύουν ότι θα κερδίση τη δίκη.

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΜΗ ΑΙΧΑΙΠΗ

ΤΗΝ έτρωγε η ζήλεια την Κατερίνα: Δε μπορούσε να χωνέψει τη φτώχεια της, τη μετριότητα της, που την πλήγωνε βαθιά... Ο άντρας της, ο Νότης, ένας απλός υπάλληλος σε ύπουλο γείο, ίσα-ίσα που κατάφερνε να τα φέρει βόλτα, κι' αυτό με δυσκολία μεγάλη... Κι' έτσι, δεν περισσεύανε παρά μόνο για τα απολύτως απαραίτητα: Ένα σπiti μέτριο, κάτι πάρα πάνω από φτωχικό, μια επίπλωσι στοιχειώδης, μια ζωή μετρημένη κι' αναγκαστικά συντηρητική... Ούτε λούσα στο ντύσιμο, ούτε πολυτέλειες στο φαί, ούτε έξοχα το καλοκαίρι, ούτε καλοριφέρ το χειμώνα...

Κι' όμως, η Κατερίνα είχε κι' αυτή όνειρα, είχε κι' αυτή πεταγμένα... Ή φαντασία της έντυνε δλόχρονα τα όνειρά της, στόλιζε με δλοκάθαρο άσπμι τα φτερά των πεταγμάτων της... Αλλοίμονο όμως! Ή αναγκαστική προσγειώσι της ύστερα ήταν έξαιρετικά δδνηρή κι' έμοιαζε πολύ με κουρουβάλα!...

Ήταν όμορφη η Κατερίνα. Για τη δυστυχία της, όμορφη... Γιατί έστρεψε την όμορφιά της μπροστά στον καθρέφτη, και την έδλεπε να της ζητάει, γεμάτη πίκρα και αγανάκτησι, ευθύνες. Ευθύνες γιατί δεν είχε καταφέρει να τη ντύσει με πολυτέλεια την όμορφιά της ή φτωχιά αυτή κοπέλλα...

Πώς να το καταφέρει;... Ο Νότης ίσα-ίσα που κατάφερνε να φέρη τη μιάν άκρη με την άλλη... Βοηθούσε κι' εκείνη όσο μπορούσε — με οικονομίες υπεράνθρωπες, με μπαλώματα, με μανταρίσματα, με οικονομία στο φαί, στο ντύσιμο, στη ζωή... Κι' έτσι, περνούσαν κι' οι δύο τους στερεμένα, και τους έπνιγε το πικρό παράπονο: Έτσι λογαριάζανε να ζήσουνε;... Ίδιως εκείνη, ποίχε προδοθή στα όνειρά της, ένοιωθε να την πνίγη η άδικία... Γιατί άλλοι τάχανε όλα, κι' αυτοί δεν είχαν τίποτα...

Ίδιως η Κατερίνα βασανιζότανε με τη σύγκρισι ποίκανε με την τύχη μίας παιδικής φιλενάδας της και συμπαθήτριάς της στο σχολείο, της Λουκίας: Τί άπίθανη τύχη ήταν αυτή! Άλθινα παραισθενία... Ή Λουκία είχε παντρευτή έναν πάλμπουτο βιομήχανο, που της είχε χαρίσει μια ζωή πραγματικά όνειρμένη... Όλη τάχε: Διαμέρισμα πολυτελές στην πιο άριστοκρατική συνοικία της Άθνας, βίλλα στην έξοχη για το καλοκαίρι, επίπλωσι άκριθή, λούσα, υπηρέτριες, ταξίδια στο έξωτερικό, αυτοκίνητο... Τα μάθαινε αυτά η Κατερίνα — κάπου-κάπου συναντούσε τη φιλενάδα της στο δρόμο και τ' άκουγε από τα χείλια της...

Κι' άμέσως την κέντριζε η πιο δυνατή ζήλεια: Γιατί να μην έχη κι' αυτή την ίδια, ή άνάλογη τύχη;... Φτωχιά σαν κι' αυτήν ή Λουκία, πώς είχε εκδιάσει την πόρτα της εύτυχίας, για να έγκατασταθή μέσα σά βασιλίσσα;...

Και, φυσικά, όλη αυτή την πίκρα, όλη τη ζήλεια, την πλήρωνε κι' ο Νότης: Μ' όλο που τον αγαπούσε ή Κατερίνα, τον γκρίνιαζε... Γιατί να μην έχανε κι' αυτοί πλούτη; Γιατί να ζούνε τη στερεμένη ζωή που ζούσανε, χωρίς χαρά;... Τα άκουγε όλα αυτά ο Νότης κι' έσκυβε το κεφάλι σαν ένοχος — κι' άς μην έφταιγε... Τό ήθελε αυτός που ήτανε φτωχός;...

Όσπου, μια μέρα, άπρόσπτα, έσπασε το κακό, σαν ένα σκάδλο, ποίκανε, κρότο φρερό σ' όλη την κοσμική Άθνα: Ο βιομήχανος Γιργος Μανταλής, έμεγαλισμένος με μια χορεύτρια, έφυγε μαζί της στο έξωτερικό, αφήνοντας τη γυναίκα του, τη Λουκία, μόνη κι' έρημη!

—Πόσο καλή είσαι, μικρή μου Κατερίνα! της είπε με ταπεινωμένη ευγνωμοσύνη.

Γράψανε οι έφημερίδες, δημοσίεψανε φωτογραφίες — τον άπιστο σύζυγο, την έρωμένη του την έγκαταλειμμένη σύζυγο... Τι τροπή!

Κι' ή Λουκία άμύνθηκε: Άφου είχε χάσει τον άντρα, προσπάθησε, τουλάχιστο να περισώσει την καλοζωία... Δεν τα κατάφερε: Ο πάλμπουτος βιομήχανος δε βρέθηκε με περιουσιακά στοιχεία! Όλα του τα λεφτά, όλες του οι έπιχειρήσεις, ήτανε σε ξένα όνόματα...

Χωρίς προσωπική περιουσία δική της ή Λουκία, δεν ήταν σε κατάσταση να άνοιξη έναν πολυέσδο άγώνα, που θα είχε μια άγνωστη εξέλιξι...

Κι' έτσι, ένα άπόγεμα, ή «πλούσια» φιλενάδα έφτασε στο σπiti της φτωχιάς, της Κατερίνας... Ήτανε κλαμμένη, με κατακόκκινα τα μάτια της και, πέφτοντας στην άγκαλιά της, έσπασε σε άσυγκράτητους λυγμούς!...

Ή Κατερίνα την έσφιξε δυνατά, με στοργή και με μιάν άγρια ικανοποίησι: Να που τώρα ή τύχη είχε άντιστρέψει ξαφνικά τους δρους...

Ή πλούσια είχε γίνει πιο φτωχιά άπ' τη φτωχιά και ζητούσε τώρα άπ' αυτή παρηγοριά!...

Ζήτησε να μάθη, φυσικά, λεπτομέρειες — πιο λίγο από ενδιαφέρον, πιο πολύ από περιέργεια...

Ή Λουκία της διηγήθηκε, με λόγια που τα πνίξαν οι λυγμοί, την ιστορία της — που ήταν ένα δράμα παιγμένο πίσω από μιάν άπατηλά χρυσωμένη αύλαία...

— Δε μπορείς να φανταστής, Κατερίνα, τί πέρασα μαζί του... Δεν ήμουνα άνθρωπος εγώ, δεν ήμουνα γυναίκα: ήμουνα ένα άξιόβητο νευρόσπαστο στα σκληρά του χέρια...

Δεν τον έξουσίαζα σά γυναίκα κι' εγώ, δεν τοίμωσα να του μιλήσω, να διαμαρτυρηθώ: μου άπαντούσε σκληρά: «Δεν έχεις κανένα δικαίωμα στη ζωή μου... Άν θέλεις... Γιατί, αν δε θέλεις, μπορείς να πας να βρης άλλου την εύτυχία, στο πλάι κανενός άντρα άπ'ό την τάξι σου, άπ'ό την κοινωνική θέσι σου!...». Πάντα μου θύμιζε προσβλητικά πώς ήταν ο πλούσιος και ήμουνα ή φτωχιά, ότι του τα χρώσταγα όλα και δε μου χρωστούσε τίποτε... Και μια μέρα έφυγε! Άπλά, χωρίς τύφι καμιά, σά νάκανε το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου...

Σταμάτησε ή Λουκία για λίγο, για να συνεχίση πάλι πιο σιγά:

—Αγάπα τον άντρα σου, Κατερίνα... Τον άντρα σου, που σου τα δίνει όλα—άφου σου δίνει το σεβασμό του, την αγάπη του...

Τό βράδυ, όταν ο Νότης γύρισε κατάκοπος άπ'ό τη δουλειά του, βρήκε τη γυναίκα του για πρώτη φορά γελαστή, ανεπιφύλαχτα γελαστή, άβίαστα τρυφερή, δλοφάνερα εύτυχισμένη!...

Τον άγκάλιασε, τον φίλησε, τον ρώτησε με στοργικό ενδιαφέρον πώς είχε περάσει την ήμέρα του...

Εκείνος ο φτωχός, έκπληκτος άπ'ό την τόσο άπ'ότομη μεταστροφή της, την κυτάταξε σαν κάτι κανούργιο, κάτι πολύτιμο, ανεκτίμητο, που τοίχε ξαφνικά κι' άπρόσπτα χαριστή...

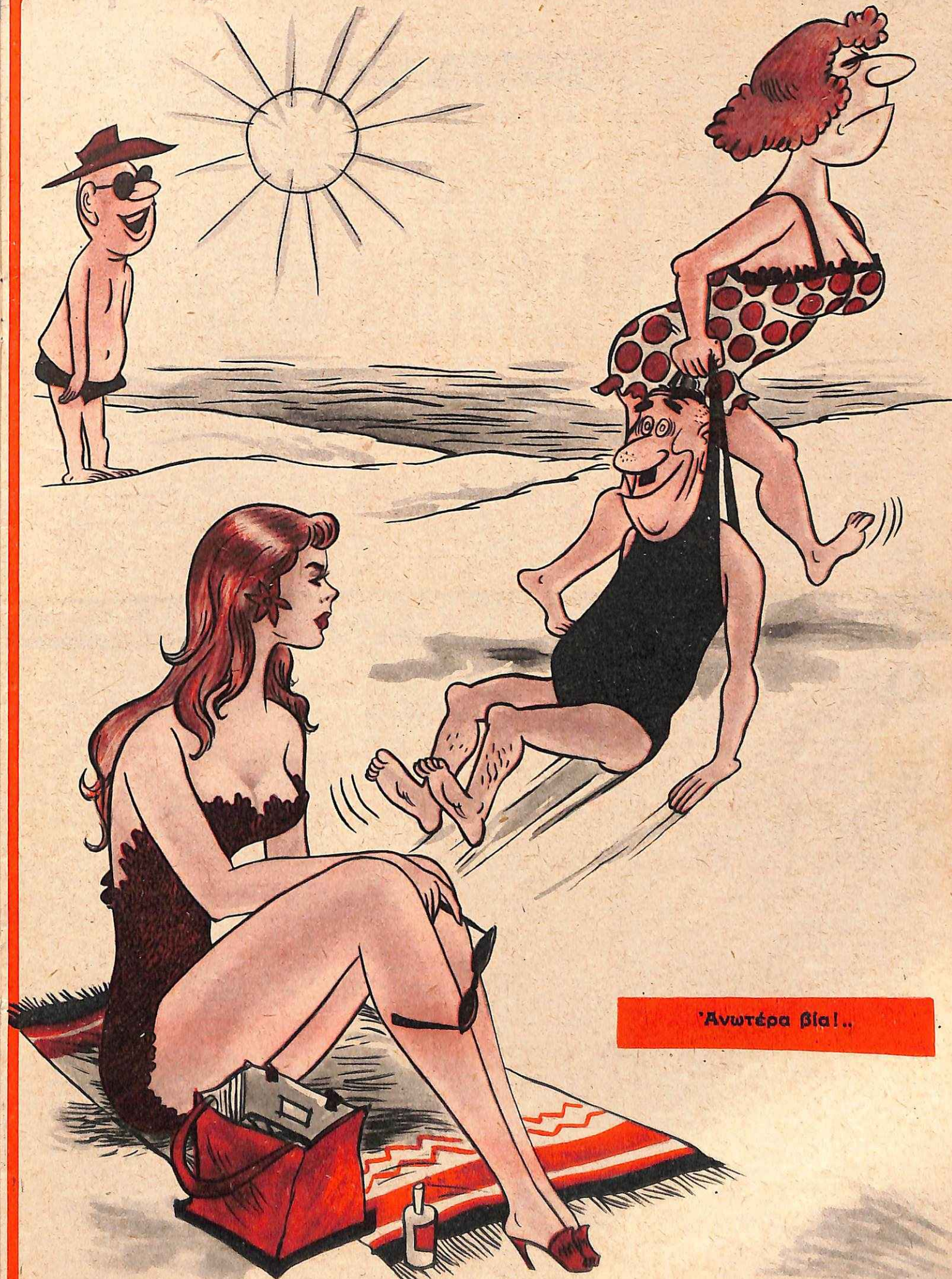
Τη χάιδεψε τρυφερά στα μαλλιά και της μωρουούρισε με ταπεινωμένη ευγνωμοσύνη, χωρίς να τοιμάη να την κυτάτση στα μάτια:

—Πόσο καλή είσαι, μικρή μου Κατερίνα! Κι' εγώ να μη μπορώ να σου δώσω ό,τι σου άρέζει, ό,τι φιλοδοξώ πάντα κι' όνειρεύομαι να σου δώσω, χωρίς να τα καταφέρνω...

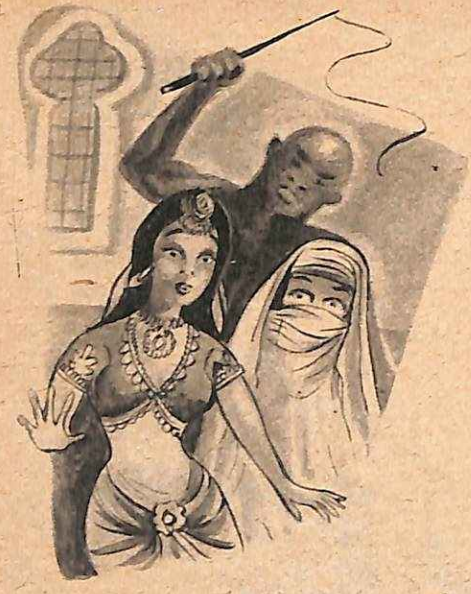
Εκείνη όμως του έκλεισε τα στόμα με ένα φιλή:

—Σάπα, κουτέ!...τόν μάλωσσε. Μου δίνεις ό,τι θέλω... το πιο πολύτιμο: Την αγάπη σου!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Άνωτέρα βία!..

Χαρέμια και σκλάβοι

ΣΤΗΝ ΑΡΑΒΙΑ

Γ' έμπορα κορίτσια πουλιώνται
40-50 χιλιάδες δραχμές

Πώς γίνονται σαδιστικά δργια μέσα στους τέσσερες τοίχους του...

Το χαρακτηριστικό είναι ότι οι ιδιοκτήτες των χαρεμιών αυτών δεν αγοράζουν γυναίκες μεγαλύτερες από 23 χρόνια. Γιατί ξέρουν πως, πέρα απ' την ηλικία αυτή, είναι πιά πολύ λίγα τα χρόνια που θα διατηρήσουν την ομορφιά και τη δροσιά τους, με την αφόρητη ζωή του χαρεμιού...

Μιά 'Αρμένισσα, σωστή αντρογυνίκα, διατηρεί κοντά στη Μέκκα μία «αχλάη», που προτιμάει κοπέλλες για τα χαρέμια.

Διαβάσει μεταξύ άλλων στις κοπέλλες τι θα περιμένει απ' αυτές ό αφέντης τους, στο χαρέμι, και τι θα περιμένουν αυτές από εκείνον. Τις προειδοποιεί πως θα μαστιγώνονται συχνά και τις προειδοποιεί ώστε ν' αντέχουν στον πόνο. 'Όταν πιά μπορούν να δεχτούν ένα μαστιγώμα χωρίς να βέβαιον καθόλου πως πο- νείσανε, η «ακαλάκη» τους τις θεωρεί έτοιμες για το χαρέμι...

Τους εξηγεί ωστόσο ακόμη ότι, αν δυσρε- στησουν πραγματικά τον αφέντη τους, κινδυ- νεύουν να τους κόψν τη γλώσσα, χωρίς νάχη να δώση λογαριασμό σε κανένα...

Μερικά χαρέμια έχουν ως 300 γυναίκες. Πάντως, ό άρθερος τους εξαρτάται απ' το κέφι κι' απ' τα λεφτά του ιδιοκτήτη τους...

Τα δυστυχισμένα αυτά πλάσματα προέρχον- ται συνήθως από τα σκλαβοπάζα, που εξα- κολουθούν να υπάρχουν και σήμερα στην 'Α- ραβία, όπως και πριν από 100 ή 200 χρό- νια. Οι περισσότερες μικρές αραβικές πόλεις έχουν το σκλαβοπάζα τους, όπου το έμφυλο έμπορεύμα προσφέρεται γυνώ, για να πεί- ρονται με τα μάτια τους και με την άψη ό αγο- ραστεί ότι είναι της άρεσείας τους...

Τό εκπληκτικότερο στά άραβικά σκλαβοπά- ζα είναι ότι προσφέρουν ένα μεγάλο αριθμό λευκών γυναικών. 'Από πού προέρχονται αυτές οι δυστυχισμένες και πως κατέληξαν εκεί; Κα- νείς δεν τό ξέρει... Σύμφωνα με μία έκθεσι

της Οικονομικής και Κοινωνικής Έπιτροπής του Ο.Η.Ε., προέρχονται κυρίως απ' τό Χόνγκ -Κόνγκ. Οι πιά πολλές δέ είναι Γαλλίδες και Γερμανίδες. Φυσικά, αγοράζονται σε τιμές πο- λύ ακριβότερες από τις «έγχωμες» γυναίκες. Γενικά, οι τιμές των σκλάβων κυμαίνονται ανάλογως της εμφάνισής τους και της όγχι- ας τους. 'Ενα καλοκαίωμένο κι' όμορφο κορί- τσι πουλιέται περί τις 40-50 χιλιάδες δρα- χμές, κι' ένας γερός έφηβος γύρω απ' τις 4 χιλιάδες.

Η έρμος κάνει τα χαρέμια σωστές φυλα- κές, περισσότερο κι' απ' τα καγκελόφραχτα παράθυρα και τις άμπαρωμένες πόρτες. 'Αν προσπάθησν μία γυναίκα να δραπέτευση, πως θα μωρέσει να διατρέξη εκατοντάδες μίλια καυτής άμμου, με τα πόδια και δίχως νερό;

Κι' αν ακόμη τύχη να υπάρχει ένας δρόμος εκεί κοντά, δεν τολμάει να τον ακολουθήσει. Γιατί κάθε ίθαγενής που θά τη συναντήσει, θά την πάη πίσω στον αφέντη της, για να πάρη μία άμοιβή. 'Αν αντίθετα τη βοηθήσν στα δρα- πέτευσί της κι' άνοκαλυφθή, θά τιμωρηθή αυ- στηρά.

Αυτό ίσχυει ακόμα και για τους 'Αμερικα- νούς του προσωπικού των έταιρειών πετρε- λαίου, που λυπούνται κάποτε αυτά τα δυστυ- χισμένα θύματα και τους προσφέρουν τη βοή- θεία τους. Η έταιρεία τους θά τους δώση, γι' αυτό που κάνανε, γιατί δέ θέλει να δυσ- ρεστήσει τους ίσχυρούς άρχοντες του τόπου.

Κινδυνεύουν ακόμα να πληρώσουν και με τη ζωή τους την καλωσύνη τους... Πέρσι, βρέ- θηκαν στην έρημο τα πτώματα ενός 'Αμερικα- νού τεχνικού και δύο νέγρων.

Ο καλόκαρδος εκείνος 'Αμερικανός είχε συναντήσει τους δύο νέγρους σκλάβους, που τόχαν σκάσει απ' τον αφέντη τους, κι' απο- φάσισε να τους πάη με τό τζιπ του ως την άκτή, όπου θά προσπαθούσαν να βρύνε κανένα μικρό πλοίο. Στό δρόμο όμως τους σταμάτησε μία άραβική περιπόλος, τους πήρε μαζί της και τους έγκατέλειψε στο κέντρο της έρήμου.

Είσαστε έλεύθεροι να πάτε όπου θέλετε, τους είπε σαρκαστικά ό άρχηγός της περιπό- λου. Νά, η θάλασσα είναι προς αυτό το μέ- ρος!

Ύστερα η περιπόλος έφυγε, με τις καμήλες της. Οι τρεις δυστυχισμένοι δίχως νερό και τροφή, έκτεθειμένοι στη φλογερή ζέση της ημέρας και στο νυχτερινό κρύο, μωρέσαν ν' ανθέσουν δύο ή τρεις μέρες. 'Όχι περισσό- τερο...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ελληνική ΖΩΗ

ΠΑΛΗΝΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Ζητείται ό σωτήρ...

ΑΠΟ την πρώτη περίοδο της 'Εθνι- κής 'Ανεξαρτησίας, οι 'Ελληνες αναζητούν τους «σωτήρες» του τόπου. Οι πολιτικοί έρχονται και παρέχονται, άλλα τό ζήτημα των σωτή- ρων μένει.

Στην αντίληψη εκείνων που συζητούν σχετικά, ό «σωτήρας» είναι ένα υπερφυ- σικό όν, με μαγικές ίκανότητες, ένα εί-δος υπερανθρώπου, που έχει τη δύναμη να υποτάσσει στη θέλησή του τους πάντας και τα πάντα και να μεταβάλλη τον πολύ τάλαιπωρμένο τόπο σε παρθένο...

Στά πλαίσια της αναζητήσεως αυτού του υπερανθρώπου, γίνεται και η κριτική των πραγμάτων, ή οποία φυσικό είναι να τό βρίσκει όλα κακώς έχοντα. 'Ο κρατι- κός μηχανισμός παρουσιάζει κατάστασι άποσυνθέσεως. Οι πολιτικοί παράγοντες είναι όλοι ξεπερασμένοι στην κοινή συνεί-δησι. Η κοινοβουλευτική λειτουργία χα- λώνει, έκτεθειμένη στη φλογερή ζέση της ήμερας και στο νυχτερινό κρύο, μωρέσαν ν' ανθέσουν δύο ή τρεις μέρες. 'Όχι περισσό- τερο...

Ενώ π. χ. θά ήθελα πολύ να μείνουν στο σπίτι τους μετά τό φαγητό, βγαίνουν, έπειδή και οι «άλλοι» κάνουν τό ίδιο. 'Αγοράζουν άντικείμενα άνώφελα άκαταίσθητα, έπειδή τά αγοράσαν και οι «άλλοι». Τρέχουν στις πρε- μίες των κινηματογράφων και των θεάτρων, όχι γιατί τους ενδιαφέρουν, άλλα γιατί φο- βούνται μήπως οι «άλλοι» τους θεωρήσουν «άν καυστερήμενους».

Δύο σύζυγοι καλό είναι να καθορίσουν από πριν ποιές παραχωρήσεις θά κάνουν στην κοι- νωνία και σε ποιά σημεία δέ διατηρήσουν την άνεξαρτησία τους. Γιατί, αν π.χ. ή σύζυγος κατέχει από τό πνεύμα του μημητισμού (δ- πως συμβαίνει συνήθως), ενώ ό σύζυγος δεν στέργει να κάνει καμιά παραχώρησι σ' αυτό τό κεφάλαιο, ή σύγκρουσι θά είναι αναπόφευ- κτη και τραγική.

Και τώρα ένα τελευταίο ζήτημα. 'Υπάρχει είδικη προδιάθεσι από γάμο; 'Υπάρχουν, δι- λασθ, άτομα που είναι πλάσμενα για την έγ- γαμη ζωή; Και άλλα, αντίθετα, που δεν κά- νουν γι' αυτήν;

Κατά τον δόκτορα Κοττερέλ, υπάρχουν άν- θρωποι που κ-ν-ν μία προδιάθεσι από να ζή- σουν εύτυχισμένα. Οι άνθρωποι αυτοί δέ δρα- ματοποιούν τά μικρά περιστατικά της ζωής και τά βλέπουν όλα με καλό μάτι. 'Ανδρες ή γυναίκες, θά γίνουν θαυμασίοι σύζυγοι.

Κατά τη γνώμη άλλων ψυχολόγων, μεγάλη σημασία για τό στάδι ενός άπό-νυ άπέαντι της έγγαμής ζωής έχει ή περίοδος άπόδοτης κατά την παιδική του ηλικία. Φαίνεται πράν- μασι πως τά εύτυχισμένα παιδικά χρόνια είναι τό καλύτερο διαθεστικό για μία εύτυχισμένη έγγαμη ζωή.

Ο δόκτορ Μπύργκες υποστηρίζει, έξ άλλου, ότι σημασία για την έγγαμη ζωή έχει και ή περίοδος της μηνητείας. Μία τρελή και έξαλ- λι ζωή κατά την περίοδο της μηνητείας κάνει προβληματική την έπιτυχία του γάμου. «Σε- βαστήτε τη μηνητή σας σαν μέλλουσα σύζυγος σας, αν θέλετε να ζήσετε εύτυχισμένους μαζί της» συμβουλεύει ό δόκτορ Μπύργκες κι' όλοι οι άνθρωποι που έχουν κάποια περίοδα θά συμ- φωνήσουν μαζί του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ψυχοφισιολογική άρ- μονία.

Είς της ίδίας του χειρός. 'Ηξεύρει, ότι τον άπατάει και όμως πάλιν άπατάται. Βλέπει, ότι θωπεύουν τά ταπεινότερα του ένστικτα, ότι έκμεταλλούνται τάς αδι- ναμίας του και δεν έξεγείρεται να ραπί- ση τους ύβριστάς του.

... Είναι καιρός να άνανήψν ό έλλη- νικός λαός. 'Ω, αλήθως δεν βλέπει ποιοι παρουσιάζονται ως αντιπροσώποι του; Σχεδόν όι αυτοί πάντοτε. 'Ως να είχαν μονοπώλιον τό να σκέπτονται περί του 'Ελληνισμού πολλοί όϊτνες, μη έχοντες άλλο έπάγγελμα, μετέρχονται τον βουλευ- τήν...

Στή συνέχεια του άρθρου, που είχε προ- καλέσει τότε μεγάλη αίσθησι και που έ- γινε άφορμή διάσεως του Κλαύδη Τριαν- οφύλλου, ό «Ραμππαγός» κατακραυμώνει άγρίως τους βουλευτάς, στους όποιους άποδίδει, κατά κύριο λόγο, την κακοδαι- μονία του τόπου. Κατακραυμώνει έπίσης και τον Γεώργιο τον Α', κατά τρόπο, ό όποιος προκαλεί την έπέμβασι του εισαγ- γλέως. Ζητεί, τελικά, τον «σωτήρα», άλ- λα δεν προσδιορίζει πως ακριβώς τον θέ- λει.

... Πλείστοι εκλέγουσι την βουλευ- τείαν ως βιοποριστικό έπάγγελμα. 'Ε- χοντες την ισχύν της ψήφου, ήν τοίς ένε- πιστευσή ό λαός, κερδοσκοπούν επ' αυ- τής παντοιοτρόπως. Μετέχουσιν έργολα- δικών επιχειρήσεων, αΐτινες είναι αλη- θεϊς συναμοισίαι κατά τού έθνικού χρήμα- τος. Η ψήφος των είναι τό κεφάλαιο των και τό έκμεταλλεύονται κορολφι- κώς επί της ράχως αυτού του λαού. Και είναι ανάγκη άλλος τις να είπη τώ λαώ ταύτα; 'Εκ της λύσεως με την όποιαν παλαίου διά την βουλευτείαν, δεν έννοεί — ό λαός — τό μέγεθος της λείας; 'Από τά γαυγίσματα και δηγμμάτα των, δεν έννοεί πόσων γεύσιν πρέπει να έχη τό κόκαλον;...

Ύστερα, λοιπόν, από αυτές τις... πε- ριποιήσεις προς τους πατέρες του 'Ε- θνους, ό «Ραμππαγός» θέτει τό ερώτημα τό ίδιο που βρίσκεται μονίμως στα χείλη των 'Ελλήνων από την έποχή της 'Ανεξαρ- τησίας, ως τις ήμέρες μας: 'ΕΤΙ δέον γε- νέσθαι; Τη λύσι, φυσικά, είναι άρμό- διος να τη δώση μόνο ό ελληνικός λαός, προς τον όποιο άπειλούνεται ό άρθρογρά-φος του «Ραμππαγός».

... Πας άγνός 'Ελλην, στενάων διά την κατάστασιν ταύτην του 'Εθνους, πρέ- πει να άποφασίσν να εισέλθη εις τό κοι- νοβούλιον. Και αν δεν έχη φιλοδοσίαν, και αν ζημιωθή τό ιδιωτικό του συμφέρον, άς επιχειρήσν τούτο ως θυσία υπέρ του 'Εθνους, άς δαπανήσν τον χρόνον του και τάς σκέψεις του όπως δαπανά γενναίως τό χρήμα του υπέρ της Πατρίδος και δ- πως δέ δαπανήσν και τό αίμα του, αν έ- πιστή ή στιγμή.

... 'Ανού, φιλοπάτριδες άνδρες, που είσθε; Πού είσθε οι σωτήρες της 'Ελλά-δος; Φανήτε και είπέτε εις τον λαόν, ότι όσοι τον κολακεύουν, ζήτούν να τον ά- ποκτηνίσουν και να τον κάνουν δούλον των. Είπτε τώ ότι ό λαός είναι παιδίον, τό όποίου τότε δεν θά γίνη άνήρ, έφ' ό- σον τό χαϊδεύουν. Πού είναι εκείνοι, οι- τινες δεν θά έκμεταλλευθούν αίσχρως τάς άδυναμίας του, άλλα θά τώ όμιλήσων την τραχείαν γλώσσαν των μεγάλων άπο- φάσεων; 'Ας παρουσιασθώσιν όδοι και θά τους προτιμήσν ό λαός από τά συνή- θα καθάρματα. Δίτσι, επί τέλους, δέ έν- νοήσεν, ότι όχι μόνον ή δέξα του 'Εθνους, όχι μόνον τό μέλλον του 'Ελληνισμού, άλλα και αυτή ή ύλική ευημερία του, αύ- τός ό άρτος του, εξαρτάται εκ της ψή- φου αυτού και ότι τό μολύβδιον εκείνο σφαιρίδιον, όπερ ρίπτει τόσον άσυλογί- κως, στοιχίζει εις αυτόν περισσότερο στω, στοιχίζει εις αυτόν περισσότερο παρά αν ήτο χρυσόν και τό προσέφερε δάρον εις έκαστον έκλεκτόν αυτού. Λαέ, τό μέλλον σου ευρίσκεται εις τάς χείρας σου. 'Ηνδράσθν πλέον! Κανείς δεν δύνα- ται να κάμη διά σε ό,τι σύ μόνος δύνα-σαι να κάμης...

Τά ίδια, περίπου, προσαρμοσμένα ά- πλώς στο πνεύμα και στις ανάγκες της έποχής, επαναλαμβάνονται έκτοτε κάθε παραμένη δημιουργίας κλίματος βουλευ- τικών εκλογών. Οι άρθρογράφοι «ύψωνουν φωνήν» υπέρ της άναεώσεως του πολι- τικού ύλικού και τό πολιτικό ύλικό μέ- νει τό ίδιο...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τό χιούμορ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— 'Αγαπούλα μου, επί τέλους βρήκα
τά γυαλιά ποί νού κάνουν!

Τά άγαθά της ημετερόσεως.

— Δέ μπορώ να καταλάβω τι τή-
και τή, έρωτεύθηκε ό Παύλος!

Ο έπιδοτητισμός γάμος

Ο ύποψιοι σύζυγοι, άνδρες και γυ- ναίκες, είναι πιθανόν ότι τά σκέφ- νται όλα, προτού πούν τό τελειωτικό «ναί», έκτός από ένα: Δέ σκέφτον- ται και δέ νομίζουν πως πρέπει να εξετάσουν αν είναι πλάσμενοι ή όχι για την έγγαμη ζωή.

Ένας συγγραφέας είπε ότι ό γάμος είναι ένας διάλογος μεταξύ δύο μοναδικών πρω- ταγωνιστών, πού, ύποθετικά τουλάχιστον, πρέπει να κρατήσν ολόκληρη τη ζωή. Τό έρ- γο που θά παίξουν άποτελείται από μία μοναδική πράξι, με άναρίθμητα «σταπλά», που διαδίδονται τό ένα τό άλλο χωρίς διακοπή και χωρίς διαλείμματα, όπως οι εικόνες μιας κινηματογραφικής ταινίας. Αυτή ή πράξι δέ μετριέται με ώρες, άλλα με χρόνια και δε- καετηρίδες. Και, σ' όλη τη διάρκειά της, οι δύο πρωταγωνιστές, μόνι, ολαμόναχοι, δί- χως κανέναν άλλο γύρω τους, πρέπει να βρί- σκωνται στο προσκήνιο, χωρίς να έχουν τό δι- καίωμα να περάσουν ούτε μία στιγμή στα παρασκήνια για να ξεκουρασθούν.

Έχετε άραγε την ίκανότητα να κρατήσετε αυτό τό μακροχρόνιο ρόλο; Και θά είσαστε σε θέση να βρίσκετε διαρκώς τά κατάλληλα θέματα, σε τρόπο ώστε αυτός ό διάλογος, που είναι όλη ή ζωή σας, να μη σταματήσν ποτέ;

Κατά τον 'Αμερικανό ψυχολόγο Τέρμαν, τό πρώτο σημείο που πρέπει να εξαασάρουν μεταξύ τους δύο μέλλοντες σύζυγοι είναι ό τρόπος με τον όποιο θά λύνουν τις ένδεχό- μενες προστριβές μεταξύ τους.

Αυτό τό πράγμα θά φαή ίσως κομικό. 'Εχει, ωστόσο, κεφαλαίωδη σημασία. Γιατί οι προστριβές είναι άναπόφευκτες. Δύο σύ- ζυγοι που έλκονται με την ιδέα ότι ή ζωή τους θά κυλή χωρίς προστριβές και άντ- ράκια, μοιάζουν με τον καπετάνιο που, βλέ- ποντας τό βάθος της καταιγίδας, βλέ- ποντας στο λιμάνι, νομίζει ότι τό ίδιο θα είναι ναύα, για ν' άντιμετώπισν τις ένδεχόμενες άπειροεπιπολήτους συζύγους, που με τους παρασκήνιοι όταν εξασάρουν, που βρίσκονται ά- γοι θά μπορούσαν π. χ. να καθορίσουν σε ποιά σε ποιά ή γνώμη του άλλου, πώς πρωτοβου- λια, αντίθετα, είναι άπαραίτητη ή προηγούμε- νισατόν για να λύσουν τις ένδεχόμενες δια- φορές τους κτλ.

Είσαστε πλάσμενοι για τό γάμο;

Ένα μόνον πράγμα δεν ταιριάζει στην έγ- γαμη ζωή; ή διατίπεια εκ μέρους τρίτων προ- σώπων. Μην άνακατεύετε ποτέ ξένα πρόσωπα στις ύποθέσεις σας. Οι δύο σύζυγοι πρέπει να μένουν άπόλυτοι κύριοι μέσα στο σπίτι τους. Κάθε άνάμειξη τρίτου προσώπου είναι εις βά- ρος της συζυγικής άρμονίας.

Δεύτερον ζήτημα είναι ό καθορισμός -ών άρ- μοδιοτήτων. Καμμία σύγχυσι δέ συγχωρείται σ' αυτό τό ζήτημα. Μία προκαταβολική έξηγ- ησι μπορεί να προλάβη πολλές συγκρούσεις στο μέλλον.

Ειδικότερα προκειμένου για τη γυναίκα, εί- ναι καλό να υπενθυμίσουμε εκείνο που έχει ει- πωθή άναρίθμητες φορές, ότι, δηλαδή, δεν παντρεύεται μόνον έναν άντρα, άλλα κι' ένα έπάγγελμα. Αυτό σημαίνει τά έξης:

α) 'Ότι δεν πρέπει ν' άνακατεύονται στις ύ- ποθέσεις του σύζυγου της, παρά μόνον όταν αυτές της τό ζητήσν.

β) 'Ότι πρέπει να σέβεται τό έπάγγελμα του σύζυγου της και να λογαριάζη πάντοτε τις ίδιαίτερες συνθήκες της έργασίας του.

γ) 'Ότι πρέπει να προσφορδή τη ζωή της στις οικονομικές δυνατότητες του έπαγγελμα- τος του σύζυγου της.

δ) 'Ότι πρέπει να τον έκκουράζη όσο μπο- ρει περισσότερο από τις σκοτούρες και τις φροντίδες της οικονομειακής ζωής.

Μαζί με τις άρμοδιότητες πρέπει να εξα- θρισθούν και τά ιδιαίτερα δικαιώματα καθε- νός από τους δύο σύζυγους. 'Ο άντρας π. χ. θά έχη τό δικαίωμα να βγαίνει μόνος του τά βράδυ: Η ή γυναίκα θά μπορεί να κάνει εκ-δρομές μαζί με τις φίλες της τις ήμέρες που ό άντρας της είναι άπασχολημένος στην έρ- γασία του.

Ένα άλλο σοβαρό σημείο είναι εκείνο που

ό δόκτωρ Τέρμαν χαρακτηρίζει με τό όνομα της «κοινωνικής άγωνίας». Πολλοί άνθρωποι, στην έποχή μας, παρατηρεί, δέ ζούν για τον εαυτό τους, άλλα για τους άλλους. Για κάθε τι που θά κάνουν ή δέ θά κάνουν λογαριά- ζουν πάντα τό τι θά πούν ή τι θά σκεφτούν οι άλλοι.

Ενώ π. χ. θά ήθελα πολύ να μείνουν στο σπίτι τους μετά τό φαγητό, βγαίνουν, έπειδή και οι «άλλοι» κάνουν τό ίδιο. 'Αγοράζουν άντικείμενα άνώφελα άκαταίσθητα, έπειδή τά αγοράσαν και οι «άλλοι». Τρέχουν στις πρε- μίες των κινηματογράφων και των θεάτρων, όχι γιατί τους ενδιαφέρουν, άλλα γιατί φο- βούνται μήπως οι «άλλοι» τους θεωρήσουν «άν καυστερήμενους».

Δύο σύζυγοι καλό είναι να καθορίσουν από πριν ποιές παραχωρήσεις θά κάνουν στην κοι- νωνία και σε ποιά σημεία δέ διατηρήσουν την άνεξαρτησία τους. Γιατί, αν π.χ. ή σύζυγος κατέχει από τό πνεύμα του μημητισμού (δ- πως συμβαίνει συνήθως), ενώ ό σύζυγος δεν στέργει να κάνει καμιά παραχώρησι σ' αυτό τό κεφάλαιο, ή σύγκρουσι θά είναι αναπόφευ- κτη και τραγική.

Και τώρα ένα τελευταίο ζήτημα. 'Υπάρχει είδικη προδιάθεσι από γάμο; 'Υπάρχουν, δι- λασθ, άτομα που είναι πλάσμενα για την έγ- γαμη ζωή; Και άλλα, αντίθετα, που δεν κά- νουν γι' αυτήν;

Κατά τον δόκτορα Κοττερέλ, υπάρχουν άν- θρωποι που κ-ν-ν μία προδιάθεσι από να ζή- σουν εύτυχισμένα. Οι άνθρωποι αυτοί δέ δρα- ματοποιούν τά μικρά περιστατικά της ζωής και τά βλέπουν όλα με καλό μάτι. 'Ανδρες ή γυναίκες, θά γίνουν θαυμασίοι σύζυγοι.

Κατά τη γνώμη άλλων ψυχολόγων, μεγάλη σημασία για τό στάδι ενός άπό-νυ άπέαντι της έγγαμής ζωής έχει ή περίοδος άπόδοτης κατά την παιδική του ηλικία. Φαίνεται πράν- μασι πως τά εύτυχισμένα παιδικά χρόνια είναι τό καλύτερο διαθεστικό για μία εύτυχισμένη έγγαμη ζωή.

Ο δόκτορ Μπύργκες υποστηρίζει, έξ άλλου, ότι σημασία για την έγγαμη ζωή έχει και ή περίοδος της μηνητείας. Μία τρελή και έξαλ- λι ζωή κατά την περίοδο της μηνητείας κάνει προβληματική την έπιτυχία του γάμου. «Σε- βαστήτε τη μηνητή σας σαν μέλλουσα σύζυγος σας, αν θέλετε να ζήσετε εύτυχισμένους μαζί της» συμβουλεύει ό δόκτορ Μπύργκες κι' όλοι οι άνθρωποι που έχουν κάποια περίοδα θά συμ- φωνήσουν μαζί του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ψυχοφισιολογική άρ- μονία.

Η ξένη ΕΥΤΥΧΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΆΝΝΑ άκουσε την εξώπορτα ν' ανοίγει και γνώρισε άμέσως τ' όψηματα του Τζέρυ. Έθλασε τ' ό Σπύ άπ' τ' ό μπάνιο και τόν τύλιξε με την πετσέτα, τή στιγμή πού ό άντρας της έμπαινε στό λουτρό. Η καρδιά της σφίχτηκε, βλέποντας πώς ή ματιά του σταμάτησε ά διάφορα πάνυ της.

— Καλοπέρα, τού είπε χαμογελώντας όσο μπορούσε π'ό γλυκά. Άργησα λίγο νά τελειώσω τ'ό μπάνιο τού παιδιού, γιατί είχα πολλές δουλειές σήμαρα. Η Τζούντυ είναι κι' όλας στό κρεβάτι της. Δέν πειράζει, απάντησε άνυπόμονα ό Τζέρυ. Μά καλά, δέ σέ βοήθησε καθόλου ή Μάργκαρετ; Είδα πώς λείπει.

Η Άννα έκρυψε με δυσκολία τήν ταραχή πού της προέξενσε τ'ό όνομα της «άλλης». Έχει βγή έξω από νωρίς, απάντησε. Στο κάτω κάτω, δέν είναι υπηρέτρια, γιά νά της ζητήσω νά μείνει στό σπίτι με τ'ό ζόρι...

— Και βέβαια δέν είναι υπηρέτρια, μουρμούρισε ό Τζέρυ κάνοντας ένα μορφασμό. — Μπαμπά, κάνε μου τίς σκιές στόν τοίχο, τόν παρακάλεσε ό Σπύ.

Ό πατέρας του τόν πήρε στήν άγκαλιά του κι' άρχισε νά παίξει μαζί του, ενώ ή Άννα βιάστηκε νά πάει στήν κουζίνα, γιά νά κρύψει τ'ό άκρυνά της... «Είμαι τρελή! Όλ' αυτά τ'ό δημιουργεί ή φαντασία μου!» σκεφτόταν ενώ ζεσταίνε τ'ό φαγητό.

Κι' όμως ήξερε πώς κάτι δέν πήγαινε καλά άνάμεσα σ' αυτήν και στό Τζέρυ, από τότε πού είχε έρθει στό σπίτι ή Μάργκαρετ. Τό κακό είχε άρχισει έδω και λίγο καιρό. Οι δουλειές τού σπιτιού δέν ήται πολλές, άλλ' είχε νά φροντίσει και τ'ό δυό της παιδιά. Έπειδή τ'ό οικονομικά τους δέν τους έπιτρέπανε νά πάρουν υπηρέτρια, είχε σκεφτεί κάτι άλλο.

Πρίν από ένα μήνα περίπου, είχε βάλει στις έφημερίδες μία άγγελία, προσφέροντας ένα άμμάτιο στή γυναίκα πού θά δεχότανε νά κάνει τ'ό ψώνια και νά προσέχει λίγο τ'ό παιδιά. Ήταν κάτι πού τ'ό έκαναν πολλές οικογένειες. Στήν άγγελία απάντησε ή Μάργκαρετ, μία κοπέλλα 25 χρονών, μ' όλόξανθα μαλλιά, γαλανά μάτια και κατακόκκινα χείλη. Όταν τήν πρωτοείδε ή Άννα, τήν πέρασε γιά κοριτσάκι, και τάχασε όταν ή άλλη της διηγήθηκε πώς μόλις είχε χωρίσει άπ' τόν άντρα της, ύστερ' από δυό χρόνια συζυγικής ζωής.

Αυτό ήταν κάτι πού δέ μπορούσε νά τ'ό καταλάβει ή Άννα. Έφτά χρόνια παντρεμένη με τ'ό Τζέρυ, δέν είχε πάψει νά τόν αγαπάει με τ'ό ίδιο πόθο. Ήταν αδύνατο νά φανταστεί τή ζωή χωρίς αυτόν... Μά κι' εκείνος ήταν πάντα τόσο τρυφερός, τόσο καλός μαζί της!...

Ένοιωσε οίκτο και συμπάθεια γιά τή Μάργκαρετ και δέ διάσασε νά τήν κρατήσει. Μά άπ' τήν πρώτη κι' όλας στιγμής πού τή σύστησε στόν Τζέρυ, ένοιωσε μία παράξενη άνησυχία... Ό τόνος της φωνής της Μάργκαρετ, πού άλλαζε όταν τού μιλούσε, κι' ή έκφρασή της πού έπαίρνε κάτι τ'ό προκλητικό, έκαναν τήν Άννα ν' άνησυχίσει.

Άδίκα προσπαθούσε νά πείσει τόν εαυτό της πώς έκανε λάθος. Οι σχέσεις της Μάργκαρετ και τού Τζέρυ γίνονταν όλο και πιο άγκάρδιες, πράγμα πού έκανε τήν Άννα νά φοβάται!...

Μετά τ'ό φαγητό ή Άννα έτοιμάστηκε νά πλυνεί. Έχω ένα τρομερό πονοκέφαλο απόψε, δέν αισθάνομαι καθόλου καλά, εξήγησε στόν άντρα της. — Έγώ θά καθίσω ακόμα. Δέ νυστάζω... απάντησε εκείνος. Θά διαβάσω τήν έφημερίδα μου...

«Δέν ενδιαφέρεται γιά μένα. Δέν τόν νοιάζει τί έχω... Θά περιμένη τήν άλλη νά γυρίσει... Κι' εγώ πού ήθελα νά τού πω πώς περιμένω κι' άλλο μωρό!» σκεφτόταν ή νέα γυναίκα καθώς πήγαινε στήν κρεβατοκάμαρα.

Καυτά δάκρυα κυλούσαν στό μάγουλά της, όταν κίλησε μπροστά στήν τουαλέτα της.

— Δέν είμαι ούτε τόσο όμορφη ούτε τόσο νέα... φιθύρισε μ' άπελπισία, κυττάζοντας τήν εικόνα της πού καθρεφτιζότανε μέσα στό κρύσταλλο.

Τά μαλλιά της διασκορπούσαν ακόμα τ'ό γλυκό καστανό τους χρώμα, άλλ' ή θλίψη είχε σβύσει τή λάμψη από τ'ό μάτια της κι' είχε χαράξει δυό μ'όρες, πονεμένες ρυτίδες στις άκρες τών χειλιών της...

Άκούστηκε ένα κλειδί πού γύριζε στήν εξώπορτα, κι' ύστερα ή φωνή της Μάργκαρετ πού καλησπερίζε.

Η Άννα ένοιωσε όλα τ'ό νεύρα της νά τευνώνονται. Σηκώθηκε και πλησίασε στήν πόρτα, πάντως στό νύχια.

Γιά λίγη ώρα οι κουθέντες και τ'ό γέλια τους έφταναν μέχρι τ'ό αυτιά της. Έπειτα έγινε ησυχία... μία ησυχία άπαίσια, πού σκότωνε τίς τελευταίες έλπίδες της Άννας!

Τι γινότανε, λίγα μέτρα π'ό κεί, άνάμεσα στόν άντρα πού λάτρευε κι' αυτή τήν ξένη, τήν παρείσκη, πού ήθελε νά χωθή άναμεταξύ τους, νά τούς χωρίσει;

Βγήκε στό διάδρομο. Από κεί μπορούσε νά βλέπει στό χώλ, χωρίς νά τή βλέπουνε. Και είδε...

Ό Τζέρυ κι' ή Μάργκαρετ, άγκαλιασμένοι, φιλιόντουσαν με πάθος!

Η Άννα πάγωσε. Νόμισε γιά μία στιγμή πώς θά λιποθυμούσε. Μά ή φωνή τού Τζέρυ τή συνέφερε άμέσως.

— Μάργκαρετ, σέ παρακαλώ, μήν π'ό τίποτα στήν Άννα. Θά στενοχωρηθεί πολύ...

— Μά μήν είσαι λοιπόν κουτός! απάντησε ή Μάργκαρετ γελώντας ειρωνικά. Γιατί θά της τόλμεγα, της καυμενούλας; Δέν υπάρχει κανένας λόγος νά της τραβήξω τήν προσοχή άπ' τ'ό πιότα της και τ'ό ντύντεμα τών παιδιών.

— Μάργκαρετ, πώς μιλάς έτσι; φώναξε ό Τζέρυ. Τι σου έχει κάνει λοιπόν ή Άννα; Νομίζω πώς τή μισείς...

— Έ ναι λοιπόν, τή μισώ! Ξέσπασε ή Μάργκαρετ με μία κρίσι ύστερησμού. Κι' αυτήν και τ'ό νοικοκυριό σας και τ'ό παιδιά σας! Ποιος της είπ'ε νάναι τόσο κουτό; Έγώ, όταν ό άντρας μου άρ'όσε νά γυρίσει άπ' τ'ό γραφείο και μούφερνε λουλούδια στόν έρχομό του, ήξερα πώς με είχε ξεχάσει στήν άγκαλιά μιας άλλης! Μά προτίμησα τ'ό διαζύγιο, παρά νά υποφέρω αυτό τ'ό καθημερινό μαρτύριο.

«Και τώρα είμαι μονάχη μου, έντελώς μόνη. Γιατί αυτή, ή Άννα, νά ζή ευτυχισμένη κοντά σ' έναν άντρα;

— Πάψε! φώναξε ό Τζέρυ άρπάζοντάς τήν άπ' τους ώμους. Τώρα τ'ό καταλαβαίνω όλα!... Σέ λυπώμαι, Μάργκαρετ, αλλά αύριο κι' όλας πρέπει νά φύγης. Αγαπάω τήν Άννα και δέν θάθελα ποτέ νά τή στενοχωρήσω γιά ένα περαστικό καπρίτσιο μου.

— Όστε έτσι; φιθύρισε ή Μάργκαρετ. Φαντάστηκε πώς μπορείς νά με διώξεις; Δοκίμασε, άν θέλεις... Θά τ'ό πω όλα στήν Άννα!

Ό Τζέρυ έμεινε άκίνητος, με μάτια ορθάνοικτα από έκπληξη. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη ή άηδία.

— Θά της τ'ό πω εγώ, κι' άς γίν'ό ά,τι θέλει! απάντησε στό τέλος.

— Δέ χρειάζεται νά μού π'ό τίποτα, άγάπη μου, είπ'ε ήρεμα ή Άννα βγαίνοντας άπ' τ'ό σκοτάδι. Τά είδα και τ'ό άκουσα όλα! Καλύτερα νά τ'ό ξεχάσουμε... Έσύ όμως, Μάργκαρετ, θά πρέπει νά φύγης άποσδήποτε αύριο.

— Με συγχωρείς Άννα, γλυκειά μου γυναικούλα! φώναξε ό Τζέρυ άρπάζοντάς τήν στήν άγκαλιά του, ενώ ή Μάργκαρετ έτρεχε νά κλειστή στήν κάμαρά της.

— Σιγά λοιπόν!... γέλασε ευτυχισμένη ή Άννα. Θά πάθ'ό τίποτα τ'ό παιδί πού έχω στό σπλάχνο μου... Είναι τ'ό μόνο πλάσμα πού τού έπιτρέπω νά μη άνάμεσά μας γιά λίγον καιρό — πρόσθεσε, καθώς τ'ό χείλη τού άντρός της της έκλειναν τ'ό στόμα.

ΝΤΕΝΙΣ ΧΟΥΑΡΝΤ

— Μά μήν είσαι, λοιπόν, κουτός! τού φώναζε ή Μάργκαρετ, γελώντας ειρωνικά. Δέν υπάρχει κανείς λόγος νά της π'ό τ'ό μυστικό μας!

— Μίλα! τὴν πρόσταξε ὁ Μπελούλ. Μίλα, ἀν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου!...

τους «οι δέκα Μανιάται και Μανιάτσοι» ριφθέντες εις την θάλασσαν, έκοιαν τους κάλους των άγκυρών του στολισκού, έξ ου δύο πλοία ριφθέντα επί των βράχων ανετρίβησαν και διηρηπάγησαν υπό των Μανιατών, οτινες και πολλούς Άλδανούς ήχημαλώτισαν. Μόλις δέ ο Χασάν Μπαμπάς αλαχρίας φεύγων ήδηνηθη ίνα σωθη επί ενός μόνου πλοιού.

Τό τόλμημα αυτό έκανε τού διοικητή της Πελοποννήσου να σκεφθί πως είχε γελασθή στις προβλέψεις του. 'Ο Χασάν Μπαμπάς έπρεπε σέ δυσμένεια. Έπειδή όμως ο τελευταίος τού υποσχέθηκε, γιά δεύτερη φορά, πως θα τακτοποιώσε τού ζήτημα, τού έδωσε καινούργια εύκαιρία να έξιλωσθί γιά τήν προηγουμένη χασούρα του.

— 'Αν άποτύχης και πάλι, δέν έγυωμίαι πιά γιά τού κεφάλι σου! τού ειπε. Τουλάχιστον άν δέν κατορθώσης τίποτ' άλλο, προσάθησε να αίχμαλωτίσης τή Μαρία τού Γερακάρη. Τότε θα σου τά συγχώρησω όλα. Πρέπει να δώ από κοντά τή γυναίκα, που νίκησε ένα φημισμένο πειρατή σαν κι' εμένα...

Ο βλοσυροκάμενος κουρσάρος έσφιξε τίς γραβιές του.

— Δέ θα γυρίσω χωρίς αυτή! άποκρίθηκε έπισπιαμα. Ορκίζομαι στόν 'Αλλάχ, να σου τήν παραδώσω στά χέρια όσο πιο γρήγορα μωρέσω. Δέ θα μέ νοιάζι κατόπιν άν πεθάνω...

Έφυγε γρήγορα ο Χασάν Μπαμπάς, πηγαίνοντας να εκτελέσι τήν προσταγή πού έλαβε. Αυτή τή φορά όμως δέν είχε σκοπό να βγί στά Μανιάτικα ακρογιάλια μ' όλο του τού όρμιο. Έκείνο πού λογάριαζε ήταν ν' άρπάξι πρώτα τή Μαρία κι' ύστερα θάβλεπε πως θα ένεργούσε. Κάλεσε άμέσως τού πρωτοπαλλήκαρό του — τού Μπελοούλ — και κάθησαν να καταστρώσουν τα σχέδια τής άρπαγής.

Τ' άρχοντικό των Γερακάρηδων, είναι δύσκολο να πατηθί! τού ειπε εκείνος έπειτα από σκέψι. Τό ξέρω άπ' άλλοτε. Μα θα τά καταφέρω, άν πάρω μαζί μου τού Γιουσούφ...

Ο πειρατής άνασήκωσε τούς ώμους του.

— Πάρε όποιον θέλεις κι' όσους θέλεις, άποκρίθηκε. Φτάνει να γίνι ή δουλεία μας. Καί... πρόσεξε Μπελοούλ.

— 'Ενα κεφάλι έχω και μου χρειάζεται, άπάντησε τού πρωτοπαλλήκαρο φορώντας τ' όρμιστά του. Φεύγω. Κι' όταν γυρίσω, θάχω μαζί μου σπαλάνα τήν πιο άμορφη νέα τής Μάνης...

Ο Μπελοούλ προσκούνησε κι' έφυγε. 'Ο Χασάν έμεινε σθεδρός και συλλογισμένος. Σκέψεις τρομερές τόν βασάνιζαν. Σκέψεις άγριες, πού άναπηδούσαν από τή μαύρη κόλασι τής ψυχής του. Σκέψεις, πού στριφογυρίζαν αδιάκοπα στό θολωμένο μυαλό του. Στάθηκε λίγο και κύτταζε τήν άπείρανη και σκοτεινή θάλασσα, πού λούφαζε θαρρείς μέσα στήν άγρια σιωπή τής. Γύρισε κατόπι προς τά βουνά πού διαγράφονταν μόλις στό βάθος κι' έσφιξε τά δόντια του μέ μίσος.

— Μαρία τού Γερακάρη! ψιθύρισε. 'Ηρθε ή στιγμή πού θα τά πληρώσης όλα μαζεμένα. Σέ λίγο θα βρίσκσαι εδώ, στό καράβι μου! Κι' άφού γλεντήσω πρώτος τά κάλλη σου, θα σε παραδώσω στόν 'Αχμέτ Κιουρούλ, να σε κάνι κι' αυτός ό,τι θέλει. Είτε σε κρατήσι κοντά του, είτε σε πουλήσι σε σκλαβοπαζαρο, γιά μένα θα είσαι τού πιο μισητού πλάσμα στή γή...

Γέλεσε σαρκαστικά και τράβηξε να πάη να κοιμηθί σέν ταραγμένο του όπνο. Σ' όλο αυτό τού διάστημα ο Μπελοούλ, κρυμμένος μέσα σέ μιά μικρή κατάρσινη τάφρο, περίμενε μ' όπομηνί ώρες πολλές. 'Ενώ στήν άρχή είχε σκεφθί να πάρι μαζί του τού Γιουσούφ, τήν τελευταία στιγμή άλλαξε γνώμη. Μόνος του ήταν καλύτερα, γιαντί συλλογίστηκε πως μπορούσε να έπιφαιλέθι από τή σχέδια του. Σχέδια άγρια και ται κι' αυτός, είχε τά τήν περίστασι. 'Όπως όλοι, έτσι τού άρχοντικό των Γερακάρηδων, άγωνόταν σέ μικρή τάπεινά. Απόστασι από τού σημείο πού κρυβόταν. Μέ τά βλέμματα στραμμένα πάνω του, περίμενε. Πέρασαν έτσι ώρες πολλές. Ζώγωνα μένα πάνω του, περίμενε. Πέρασαν έτσι ώρες πολλές. Σέ μέσάνυχτα κι' ο Μπελοούλ κυττάσε ανήσυχος τόν ουράνο. Σέ λίγο θάβγαινε τού φεγγαριού στή θραυά. Μα ξαφνικά τά φώτα σκόπó του, τουλάχιστον αυτή τή θραυά. Μα ξαφνικά τά φώτα τού σπτιού έσθυσαν κι' ή σιγαλιά άπλώθηκε βαρεία και άπόλυτη...

Τού πρωτοπαλλήκαρο τού Χασάν, περίμενε λίγο ακόμη. Κι' όταν νόμισε πως όλοι είχαν άποκοιμηθί, βγήκε από τήν κρυφώνα του, προχώρισε έρποντας σχεδόν κάτω από τήν ψηλό πύλα του, περιγυρίσε τήν άρχή ενός μεγάλου δυνατό σχοινού, που

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μάτσοε αμφιβάλλοντας αν θα τα κατάφερνε να προχωρήσει. "Ε-
θγαλε απ' την τσάντα της ένα μικρό χάρτι και τον συμβου-
λεύτηκε.

-Δεν κάνω λάθος! είπε δυνατά.
-Οχι, δεν κάνετε λάθος! ακούστηκε δίπλα της μία φωνή.
Δεν κάνατε λάθος, δεσποινίς 'Ολλιέ.
-Σ' έστειλε ο Ζακ Μιρέν για να με συνοδεύσει στη φυτεία;
ρώτησε η δεσποινίς 'Ολλιέ. Πώς ξέρεις τ' όνομά μου; Μήπως
είσαι;

-Ακριβώς, καλά τ'ο μαντέψατε, είμαι η Μαριάννα. Θέλω να
σας μιλήσω...
-Μ' αυτό είναι σκάνδαλο! φώναξε η Τζέννυ 'Ολλιέ. Πώς
τόλμησε;

-Ω, έκανε η Μαριάννα, σεις μιλάτε για σκάνδαλο, σεις;
Το σκάνδαλο... Λίγο έλειψε να ξεσπάσει τότε, αλλά, να, που
τό είχαν αποφύγει. Θυμόταν τώρα η Τζέννυ την τρομερή σκη-
νή. Ήξερε όμως πως ο Λουί είχε τη δύναμη ν' αντιμετωπίσει
τά πάντα με ψυχραιμία. Αυτός ήταν κι' ένας απ' τους λόγους
που τον είχε έρωτευθη. Ως την ημέρα που κάποιος δικός της
της είχε πώς είχε δη τον Λουί με μιά άλλη γυναίκα. Αυτός
ο άλλος ήταν ακριβώς ο δημοσιογράφος Ζακ Μιρέν. Είχε δη
πολλές φορές τον Λουί με μιάν ωραία κοπέλλα στη Νίκαια,
στο Σαιν Ραφαέλ κι' άλλου. 'Η γυναίκα λεγόταν Γκλόρια Ρα-
μέιρο και ήταν χήρα. Όταν η Τζέννυ είπτε στο Λουί πως ήξε-
ρε το δεσμό του μ' αυτή τη γυναίκα, αυτός χαμογελώντας της
απάντησε:

-Περιττό να δραματοποιήεις την κατάσταση, Τζέννυ. Είναι ένα
γεγονός που τώρα δεν μπορώ να σ'ό εξηγήσω. 'Αργότερα, ίσως,
δεν είναι φιλένάδα μου, Τζέννυ, έχε μόνο εμπιστοσύνη σ'ε μένα.
'Ο Λουί κι' η Τζέννυ είχαν, έπειτ' από λίγες μέρες, ξαναση-
ναντηθεί στο σαλόνι των 'Ολλιέ, στο Σαιν-Τροπέζ. 'Η Τζέννυ,
σ'ε μιά κρίσιμη απειλοποίηση, άρχισε να κατηγορεί πάλι το Λουί.
-Ότανει πιά! της φώναξε εκείνος, χάνοντας την ψυχραιμία
του. Δεν θα μπορούσα ποτέ ν' αφήσω αυτή τη γυναίκα...

Τότε, έβω φρενέ, η Τζέννυ πήρε ένα μικρό περιστρόφο και
του έριξε δυο σφαίρες. Ευτυχώς όμως δεν τον σκότωσε και το
σκάνδαλο σκεπάστηκε...

-Καλώς ήρises, είπε ο Λουί στην Τζέννυ, βοηθώντας την να
κατέβη απ' τ' αυτοκίνητο. Θα είσαι σίγουρα κουρασμένη! πρό-
θεσε, άπλωώντας την καθώς εκείνη έκανε να τον αγκαλιάσει
και υποβαστάζοντάς την ν' ανέβη τα λίγα σκαλιά της βεράντας.

Προχώρησαν στο διάδρομο του σπιτιού και στάθηκαν μπρός σ'ε
μιά πόρτα. 'Ο Λουί έθγαλε απ' την τσέπη του ένα κλειδί.

-Λουί, ψιθύρισε η Τζέννυ, με μισεί, λοιπόν, τόσο πολύ;
Δε με συγχώρεσε ακόμη;... 'Υπέφερα τόσο πολύ! 'Αν ήξερες
πόσο σ' αγαπώ! πρόσθεσε.

Και πιάστηκε απ' το λαιμό του, ακουμπώντας το κεφάλι της
στο στήθος του κι' αφήνοντας τα δάκρυά της να ξεσπάσουν.

-Του μίλησες για μέ-
να; ρώτησε η Μαριάννα
τον Ζακ.

Η ΤΡΙΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο Ζακ Μιρέν κύτταξε τον Λουί Ντεφάρ
και του είπε:

-Οχι, δεν ήρθα γι' αυτό που νο-
μίσεις...

-Δε με πολυενδιαφέρει γιατί ήρθες, του
απάντησε ο Λουί κάπως απότομα. Μπορεί να
χαιρώμαι που σε ξαναβλέπω, αλλά τώρα πιά
δεν είστε παρά φαντάσματα, σκιές, νε-
κροί... Και οι νεκροί δεν ξαναγυρίζουν!

-Σ' ευχαριστώ πολύ για το φιλοφρόνημά σου. Κάνω εκατον-
τάδες χιλιόμετρα για ναρθω να σε βρω και με υποδέχεσαι σ'αν
νεκρό.

-Έχω άδικο; ότανεις στο Κόνακρυ και σε πληροφορούν πως
στο Ζερεκορέ, ζή κάποιος Λουί Ντεφάρ, που, πριν ένα χρόνο,
λίγο έλειψε μιά γυναίκα να τον αφήσει στον τόπο με δυο σφαί-
ρες στο στήθος... 'Η γυναίκα αυτή είναι η Τζέννυ 'Ολλιέ, η
κόρη του ιδιοκτήτη της εφημερίδας, που εργάζεται. Θέλει, λοι-
πόν, σπουδαία επίτυχία, όταν θα πής στη Τζέννυ, στον πατέρα
της και στους φίλους τους πως μ' ανακάλυψες εδώ, στην 'Α-
φρική...

-'Η Τζέννυ σ' αγαπάει και σ' αγαπάει ίσως ακόμη...

-Απ' το όρκο που ώδηνούσε στη φυτεία, φάνηκε μιά όμορφη
γυναίκα, που τ'ο μπορούσαν δέρμα της έκανε έντυπωσι, κα-
θώς ήταν σκεδόν μισογυμνή. Δεν είχε σκεπασμένο παρά το στή-
θος της και τη μέση της.

-Μαριάννα, της φώναξε ο Λουί, μιά απομυδαία έκπληξη για
σένα: Είναι εδώ ο Ζακ Μιρέν, ο δημοσιογράφος σου...

-Του μίλησες για μένα; ρώτησε η Μαριάννα το Ζακ.

-Ουσικά, απάντησε εκείνος. Κι' ο Λουί δ'ε σου είπε τίποτα
για μένα;

-Βέβαια, απάντησε η κοπέλλα, μου μίλησε για τη ζωή σας,
για τις παιδικές αναμνήσεις σας, για τη δουλειά σας, για όλα!

-Ακόμα και για τους έρωτές σας. 'Ακόμα και γι' αυτές...

-Και πηγαίνοντας κοντά στο Λουί, του ξεκούμπωσε το στήθος
κι' έδειξε τις δυο ουλές απ' τις σφαίρες.

Ο Λουί, ο Ζακ κι' η Μαριάννα είχαν περάσει τη βραδυά
μαζί και είχαν φάει, πίνοντας και λίγη σαμπάνια. Τέλος, ο
Λουί είπτε πως θα κοιμόταν, γιατί έπρεπε να ξυπνήσει νωρίς.

Το πρωί, όταν ξυπνήσε, είδε τη Μαριάννα ν' ανασπώνη την
κουνοπιέρα του.

-Κοιμήσκατε καλά; τον ρώτησε χαμογελώντας.

-Περίφημα. Πού είναι ο Λουί;

-Στο κунήνι. Έφερα το πρωινό σας: τσάι, μαρμελάδα, μπι-
σκότα...

-Κάθισε κοντά μου, Μαριάννα. Θα φάμε μαζί...

-Για ποιο λόγο ήρθατε εδώ, στην 'Αφρική; τον ρώτησε η
Μαριάννα.

-Για δουλειές που ενδιαφέρουν έμένα και τον Λουί...

-Και η Τζέννυ 'Ολλιέ; ξαναρώτησε η κοπέλλα.

-Αυτ'ο έρωτ' της, είπτε έκπληκτος ο Ζακ.

-Αυτ'ο έρωτ' της, είπτε έκπληκτος ο Ζακ.

-Μαριάννα, είσαι καταπληκτική! Το Λουί κι' εκείνη έμεινε εκεί.

-'Οχι, κύριε Ζακ, δεν τ'ο είπα τίποτα...

-Σ' ευχαριστώ πολύ, Μαριάννα. Είσαι μιά πολύ έξυπνη κο-
πέλλα...

Ο δρόμος στην άρχή ήταν καλός, έπειτα όμως το αυτοκίνη-
το άρχισε να χοροπηδά πάνω στα χαλίκια κι' η γυναίκα στα-

Πώς μπορεί να επηρεασθ'ε ολόκληρος ο οργανισμός μας

ΥΠΟΘΕΣΕΤΕ, ότι το ηλεκτρικό ρεύμα, που τροφοδοτεί ένα
μεγάλο εργοστάσιο, παρουσιάζει διάφορες καπιταλιστικές
διακυμάνσεις. Είναι, δηλαδή, άλλοτε ισχυρό, άλλοτε αδύ-
νατο, άλλοτε μέτριο κλπ. Αυτές οι συνεχείς και άπροσδό-
καστες μεταπτώσεις, θα φθείρουν βαθμιαία τα μηχανήματα του ερ-
γοστασίου μας κι' η απόδοσή του θα είναι αξιοθρήνητη.

Το ίδιο συμβαίνει και με το ανθρώπινο σώμα. Κάθε όργανό του
που παρέχεται από το κεντρικό νευρικό σύστημα, που
είναι ένα μηχανήμα, που κινείται με το ηλεκτρικό ρεύμα, που
αυτός της αρρεβίας θα γίνει αισθητός σ' αυτό η έκείνο το δό-
στος. Κι' επειδή οι διαταγές που δέχεται είναι αντιφατικές και
γανω, όπως θα συμβεί και με τον ηλεκτρικό κινητήρα, που τον τροφο-
δοτούμε με ρεύμα άλλοτε υψηλής, άλλοτε χαμηλής κι' άλλοτε με-
τρίας τάσεως.

Στην περίπτωση αυτή, δε θα χρειαστή να θεραπεύσουμε τον κι-
νητήρα, που δεν έχει τίποτα, αλλά το ηλεκτρικό εργοστάσιο από
όπου προμηθευόμαστε το απαραίτητο για την κίνησή του ρεύμα.

Το ίδιο θα κάμουμε και για το σώμα μας. Σε περίπτωση πα-
ραμοχίας διαταραχής, θα εβhai μάταιο να προσπαθήσουμε να θε-
ραπεύουμε αυτό η έκείνο το όργανο. 'Ολη μας η προσοχή, τού-
ραντίον, πρέπει να συγκεντρωθ'ε στο εργοστάσιο που τροφοδοτεί
αυτό το όργανο, δηλαδή στο νευρικό σύστημα.

Ο ανώμαλος ρυθμός της σημερινής ζωής ευνόει, δυστυχώς, τις
διαταραχές του νευρικού συστήματος. Και το αποτέλεσμα είναι,
ότι διάφορα όργανα αρχίζουν τότε να μην λειτουργούν κανονικά.

Μια επιπλοκή εξέτασι να μπορούσε να μας δώση την εντύ-
πωσι, ότι αυτά τα όργανα νοσούν. 'Ενώ αυτά δεν έχουν τίποτα.

Εκείνο που νοσεί, τούναντίον, είναι το νευρικό σύστημα.

Ο αντίκτυπος αυτών των διαταραχών του νευρικού συστήματος
δε γίνεται αισθητός, εύτλως, σ' όλα τα όργανα ταυτόχρονα.

Αλλά υπερέουν περισσότερο, άλλα λιγώτερο και άλλα καθό-
λου. 'Αν γινώταν το αντίθετο, η κατάσταση θα ήταν δραματική.

Αλλά, ως δοίμε μερικές από τις σημαντικότερες εκδηλώσεις
αυτής της νευρικής άταξίας του οργανισμού μας.

1) 'Η κόπωση. Οι άνθρωποι που έχουν άρρωστα νεύρα σηκώνω-
νται συνήθως κουρασμένοι το πρωί κι' η κόπασή τους συνεχί-
ζεται όλη την ημέρα. Από το απόγευμα, όμως, η μόλις βραδυάση,
αισθάνονται τον εαυτό τους καλύτερα και μπορούν όχι μόνο να
εργασθούν άγρυπνοι ένα μεγάλο μέρος της νύκτας, αλλά και
παραινέινται άγρυπνοι να εργασθούν, χωρίς ρυθμό, κατα-
κόνη και υπό τις καλύτερες προϋποθέσεις, χωρίς ρυθμό. Κατα-
κόνη και υπό τις καλύτερες προϋποθέσεις, χωρίς ρυθμό. Κατα-
κόνη και υπό τις καλύτερες προϋποθέσεις, χωρίς ρυθμό. Κατα-

2) Οι κεφαλαλγίες είναι από τα πιο χαρακτηριστικά συμπτώ-
ματα της διαταραχής του νευρικού συστήματος. Συνήθετα προ-
καίται για μιά έντυπωσι βάρους. 'Ο ασθενής νομίζει, ότι φορεί
μιά σιδερένια κάσκα, που του σφίγγει και του συμπίεζει το κρα-

Τα μέρη του σώματος στα οποία μπορεί να γίνει αισθητή η δια-
ταραχή του νευρικού συστήματος. 1) Τράχηλος. Τραβήγματα,
άκαψία. 2) 'Όμοι και βραχιόνες. Πόνος, κοπάνισμα, τραβή-
γματα, τσιμπήματα. 3) Στόμαχος. Μετεωρισμοί, ρεφίματα, καψί-
ματα, βάρος. 4) Κοιλία. Γουργουρίσματα, δυσκοιλιότητα, κρίσεις
διάρροιας. 5) 'Ισχία, οσφυακή χώρα. Πόνος, κοπάνισμα. 6) 'Ο-
θέκες. Διαταραχές του ρυθμού και της ποσότητας των έμμη-
νων, σταμπήματα. 7) Κεφάλι. Βόμβοι, έντυπωσις ότι είναι άδειο,
ήμικρανίες, ίλιγγος, αγοραφοβία. 8) Πρόσωπο. Σαφνικό κοκκι-
νισμα, εξάψεις (φουντώματα). 9) Θώραξ. Καρδιακοί παλμοί
σφίσιμο, πόνος. 10) Κνήμες, Κράμπες, τινάγματα. 11) Πόδια και
χέρια παγωμένα. 12) Όσση και διαοντική κόπωση. 'Αϋπνία και
σεξουαλικές διαταραχές, ψυχρότης.

νιο. Παραπονείται ταυτόχρονα, ότι το κεφάλι του είναι άδειο η,
αντίθετα, ότι βουίζει. 'Η κεφαλαλγία των νευρασθενικών είναι
συνήθως έντονη το πρωί, εξαφανίζεται μετά το φαγητό και έπα-
νεφανίζεται όταν κουραστούν η έπειτα από μιά συγκίνηση, μιά
φιλονεικία, μιά προσπάθεια να διαβάσουν η να γράψουν κάτι κλπ.

3) Οι πόνοι του τραχήλου και της σπονδυλικής στήλης. Οι
νευρασθενικοί έχουν πολλές φορές την έντυπωσι, ότι τα κόκκαλά
τους τρίζουν κι' η θησάρστη αυτή έντυπωσι επεκτείνεται συχνά
σε όλα τα όστα του προσώπου, μέχρι των σιαγόνων και των αυ-
τιών. Οι πόνοι επεκτείνονται κάποτε και στην οσφυακή χώρα και
φθάνουν ως την περιοχή του λερού άστου.

3) 'Η αϋπνία. 'Ολοι οι νευρασθενικοί έχουν ταραγμένο ύπνο
η υποφέρουν από αϋπνία. Πολλές φορές βασανίζονται όλη τη νύ-
χτα και μόνο κατά τις εφημερίματα βυθίζονται σε ληθαργικό ύπνο.

4) 'Η νευρική κόπωση εξαφανίζει πολλές φορές το αίσθημα
της ισορροπίας. 'Ο ασθενής δεν υποφέρει από ζάλες, ούτε βλέπει
τά αντικείμενα να στριφογυρίζουν. Αισθάνεται, ωστόσο, μιά α-
στάθεια, όπως ο άνθρωπος που θαμ-
πώνεται από ένα ελαφικό φως, που
τον χτυπάει στα μάτια. Γι' αυτό,
φοβάται διαρκώς μήπως πέση. ('Ο
φόβος αυτός, όταν ένταξη μπορεί
να οδηγήσει σε αγοραφοβία).

5) Οι καρδιακοί παλμοί. Οι αν-
θρωποι που έχουν άρρωστα νεύρα,
αισθάνονται συχνά πόνους στο θώ-
ρακα η σφίξιματα και παλμούς στην
καρδιά. 'Αλλά η καρδιά τους δεν έ-

χει τίποτα. Τα ταραγμένα νεύρα τους, τούναντίον, διαταράσ-
σουν τους παλμούς της και αναστατώνουν την κυκλοφορία του
αίματος. Σ' αυτή την αναστάτωση όφειλονται η άνοδος της αρτη-
ριακής πίεσεως, καθώς και οι εξάψεις, τα παγωμένα χέρια και
πόδια κλπ.

6) Οι πεπτικές διαταραχές. 'Ο ασθενής δεν πεινάει και βιάζει
τον εαυτό του να φάη κάτι. 'Αμέσως έπειτα αισθάνεται βάρος,
μετεωρισμούς κλπ. Σε πολλές περιπτώσεις, παρατηρούνται κρί-
σεις δυσκοιλιότητας η διάρροιας η διαδοχική έναλλαγή αυτών των
δύο καταστάσεων.

7) Οι σεξουαλικές διαταραχές είναι περισσότερο έκδηλες στον
άνδρα, αλλά όχι και περισσότερο σημαντικές από εκείνες της γυ-
ναίκας. Στη δεύτερη, εκτός των άλλων, η εξασθένησι των νεύρων
μπορεί να επηρεάση την έμμηνη ροή και να διαταράξη το ρυθμό
της η να την σταματήσει.

8) Διάχυτοι πόνοι σ' όλο το σώμα: ώμους, χέρια πόδια, ράχη
κλπ. Είναι εύνητο, όπως είπαμε και παραπάνω, ότι δε χρη-
σιμεύει σε τίποτα η καταπολέμηση αυτού η έκείνου του συμπτώ-
ματος. 'Η αίτια πρέπει να αναζητηθ'ε, τούναντίον, στο νευρικό
σύστημα, που είναι υπεύθυνο για όλες αυτές τις ανωμαλίες.

Την ποιότητα των νεύρων μας την κληρονομούμε συνήθως από
τους γονείς μας. Μπορεί να τη κανείς, συνεπώς, ότι ώρισιμένα
άτομα έρχονται στον κόσμο με άδύνατα νεύρα. 'Αρκεί τότε η πα-
δυτοχώς, η σημερινή εποχή μιάς παρέχει τέτοιες αιτίες, με το
παραπάνω μάλιστα.

Τις διαταραχές για τις οποίες μίλησαμε, δεν πρέπει να τις
παίρνουμε ελαφρά. 'Αλλά ούτε και να τις δραματοποιούμε. Γιατί,
μεγαλύτερη εύκολία. 'Αρκεί, βέβαια, να το θελήσουμε.

Με την ευκαιρία αυτή θα πρέπει να υπογραμμίσουμε το λάθος
πολλών ανθρώπων, που καταφεύγουν σε διάφορα φάρμακα, είτε
μικρόμενα στις εφημερίδες.

Στην προκειμένη περίπτωση, το καλύτερο που έχετε να κά-
μετε είναι να βρ'ητε έναν ειδικό γιατρό κι' ν' ακολουθήσετε πιστά
τις συμβουλές του.

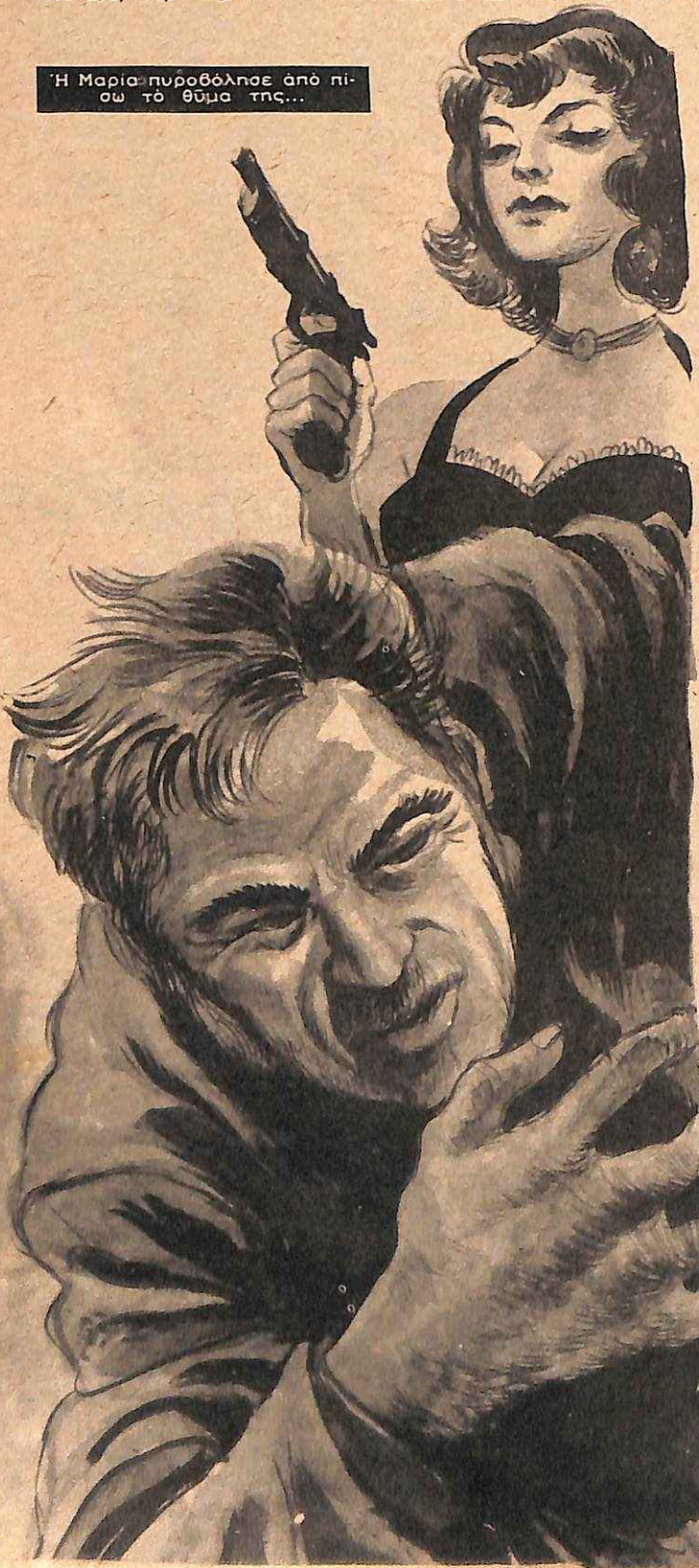
Η φόνισσα με τ' κόκκινα μαλλιά

Ένα πτώμα μέσα στον ασβέστη

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ Κρίστοφελ κίταξε τη χλωμή και μαυροφορεμένη κοκκινομάλα, που καθότανε στο έδωλό του κατηγορουμένου. Κατηγορείσθε για δολοφονία, πρόφερε επίσημα. Η γυναίκα σήκωσε τα χέρια της μ' απόγνωση και φώναξε: Δεν υπάρχει δικαιοσύνη σ' αυτή τη χώρα για τους ξένους! Ύστερα συνέχισε, έντονα: Σκεφτήτε πως ο Ο' Κόννορ ήταν για μένα κάτι περισσότερο απ' το σύζυγό μου, πως τον ήξερα από έφτα χρόνια και πως μου έδειξε πάντα το μεγαλύτερο σεβασμό κι' εκτίμησι! Πως ήταν δυνατόν να τον σκοτώσω;... Αν ήθελα να κάνω μια δολοφονία, θα σκότωνα μάλλον τον άντρα μου, που μου είχε κάνει τη ζωή μου κόλασι... κι' όχι τον Ο' Κόννορ, που θα με παντρευότανε τον άλλο μήνα, αφού ε-παίρνα πρώτα διαζύγιο!

Όστόσο, παρ' όλα αυτά τ' επιχειρήματα και τις διαμαρτυρίες

Η Μαρία πυροβόλησε από πίσω το θύμα της...

της, η Μαρία Μάννινγκ, καταδικάστηκε σε απαγχονισμό, στις 13 Νοεμβρίου 1849. Η ίδια ποιήν επιβλήθηκε και στον άντρα της, που δικάστηκε μαζί της.

Όταν άκουσε την καταδικαστική απόφασι, η γυναίκα φώναξε:

— Αδελφοί στήν 'Αγγλία!

Η ιστορία αυτή είχε αρχίσει όταν η Μαρία ντε Ρού, μια Έλβε-τίδα καμαριέρα της δούκισσας του Σάβερλαντ, γνώρισε το νεαρό Φρέντερικ Μάννινγκ, πρώην φύλακα των σιδηροδρόμων, που είχε απο-λυθεί από τη θέσι του για διάφορες μικροκλοπές.

Μά κι' η Μαρία δεν είχε πολύ λευκό το παρελθόν της. Είχε σχετι-στή προηγουμένως με κάποιον 'Ιρλανδό, ονόματι Πάτρικ Ο' Κόννορ, στη τελωνειακή υπάλληλο. Είχε μάλιστα επιδιώξει να τον παντρευτεί, κι' επειδή δεν τ' είχε κατορθώσει, τον εγκατέλειψε μόλις γνώρισε το Μάννινγκ, που ήταν διατεθειμένος να εκπληρώσει το όνειρό της.

Αφού όμως έγινε κυρία Μάννινγκ, δεν άργησε να μετανιώσει για το «λάθος» της. Πρώτον, ο άντρας της αποδείχτηκε μπεκρής και γυναίκα. Δεύτερο, η φτωχική και μίζερη ζωή που της πρόσφερε ήταν τόσο διαφορετική από κείνη, που είχε συνήθεισι, στο σπίτι της δού-κισσας!

Ο Μάννινγκ την είχε ξεγελάσει, κάνοντας μια διαθήκη με την οποία την όριζε γενική κληρονόμο του. 'Αλλ' η περιουσία του απο-δείχτηκε... ανύπαρκτη! 'Εξ άλλου, ο Πάτρικ Ο' Κόννορ κατάλαβε — πουλ' άργα — πως είχε χάσει την όμορφη κοκκινομάλα, που τ'όν είχε ξετρελλάνει με τη γοητεία της. Παρηγορήθηκε όμως στη σκέψι πως θα μπορούσε να γίνει ο «τρίτος» σ' ένα ψευικό τρίγωνο.

Έστειλε, λοιπόν, στη Μαρία ένα γράμμα γεμάτο παράπονα και λόγια αγάπης. 'Εκείνη θυμήθηκε τότε όσα της είχε πη άλλοτε για την άσχημη οικονομική του κατάστασι, και προπάντων πως είχε με-τοχές των γαλλικών σιδηροδρόμων, αξίας 2.000 λιρών. Φρόντισε ν'ό ζανσιναντηρή μαζί του και ν' ανανεώσει τις σχέσεις τους.

Μάλιστα ο Ο' Κόννορ έγινε οικογενειακός φίλος των Μάννινγκ κι' άρχισε να πηγαίνει συχνά στο σπίτι τους. 'Ισως ο άντρας τη Μαρία ήξερε την αλήθεια. Πάντως δε διαμαρτυρήθηκε ποτέ...

Μια μέρα, ρώτησε ένα γείτονα του, φοιτητή της Ιατρικής, αν ένα άνθρωπος μισοναρκωμένος με λαύδανο και χλωροφόρμι, μπορεί ν'πεισθ' να υπογράψι ένα μεγάλο τσέκ. Θέλησε επίσης να μάθι αν οι τοιμικές λεπτομέρειες για τ'α πιδ τρωτά σημεία του σώματος, 'ι φοιτητής δεν έδωσε περισσότερη σημασία, νομίζοντας, ότι ήταν με θυσμένος όταν του έκανε αυτές τις παράξενες ερωτήσεις. 'Αλλωστε ύστερ' από λίγο, μετοίκησε απ' αυτή τη γειτονιά.

Τον 'Ιούλιο του 1849, η Μαρία Μάννινγκ έκαμε μερικές περιέργει αγορές: Προμηθεύτηκε ένα πιστόλι, κάμποσο ασβέστη ασβέστη, μίς σκαπάνη κι' ένα φτυάρι. Ύστερα προσκάλισε τον Ο' Κόννορ να τ'α κάνει ένα βράδυ το τραπέζι, στο σπίτι της.

Απ' την ημέρα εκείνη, ο Ο' Κόννορ εξαφανίστηκε. Η Μαρία έδειξε έκπληξη γι' αυτό. Πήγε, με κάποια πρόφασι, στο δαμάτιό του — που τ' είχε επισκεφτή και τόσες άλλες φορές — και πήρε τις με τοχές του.

Ο άντρας της ανέλαβε να τις μεταβάλι σε χρήμα σιγά-σιγά Πούλησε, πράγματι, μερικές και πήρε 110 λίρες. Ύστερα, όμως δειλίασε και δεν τόλμησε να πουλήσι και τις υπόλοιπες.

Στο μεταξύ, οι φίλοι του Ο' Κόννορ παραξενεύτηκαν για την έξο φάνισι του κι' αποτάθηκαν στην αστυνομία. Η Μαρία Μάννινγκ είχ τ'ο θράσος να τους συνοδεύσ' αυτό τ'ο διάβημά τους και να έκοψ λώση στους αστυνομικούς τη θλίψι της και την ανησυχία της...

Όστόσο, ύστερα θεώρησε φρονιμώτερο να εξαφανιστή. Καί, πρην ματικά, όταν γύρισε ο άντρας της από ένα ταξίδι, έμαθε πως η γυναίκα του είχε πουλήσει τ'α επιπλά του σπιτιού τους κι' είχε π'γει για άγνωστη κατεύθυνσι. Κυριεύτηκε τότε από πανικό κι' άκς λούθησε κι' αυτός τ'ο παράδειγμά της.

Η αστυνομία τ'ομαθε, παραξενεύτηκε κι' έκαμε μια λεπτομερ έρευνα στο εγκαταλειμμένο σπίτι τους. Μια τυχαία σύμπτωσι βοή θησε τότε ένα αστυνομικό ν' ανακαλύψι τ'ο πτώμα του Ο' Κόννορ, θαμμένο στην αύλη, κάτω απ' τις πλάκες, και σκεπασμένο μ' ένα παχύ στρώμα ασβέστη!

Ο νεκρός είχε μια τρύπα στο κεφάλι του, από σφαίρα περιστρό-φου. 'Επιπλέον τον είχαν χτυπήσει μ' ένα βαρύ αντικείμενο.

Η αστυνομία άρχισε άμέσως ν' αναζητή τους Μάννινγκ. Βρήκε πρώτα ένα μπαούλο με ρούχα κι' άλλα πράγματα της Μαρίας, έγ-καταλειμμένο σε κάποιο σιδηροδρομικό σταθμό. 'Επειτα συνέλαβε και την ίδια, στη Σκωτία, όταν επιχείρησε να πουλήσι μερικές απ' τις μετοχές του θυματός της.

Ακολούθησε η σύλληψι του συζύγου της. Αυτός προδόθηκε μόνος του, γιατί, στη μικρή πόλι, όπου είχε κρυφτή, μεθούσε συχνά και φλυαρούσε τότε για τη δολοφονία του Ο' Κόννορ.

Ενώ η Μαρία άρνήθηκε επίμονα να μιλήσι, ο Μάννινγκ ώμολόγησε τ'ο έγκλημά τους. Μόνο που ζήτησε να ρίξι όλες τις ευθύνες στη γυναίκα του. Είπε, ότι τ'ο σχέδιο της δολοφονίας ήταν δικό της, αυτή προσκάλεσε τ'ο θύμα, αυτή τ'ο πυροβόλησε από πίσω κι' αυτή έσκαψε τ'όν τάφο του.

Η δική τους διήρκεσε δυό μέρες. Κι' όπως είπαμε, καταδικάστη-καν κι' οι δυό σε θάνατο με απαγχονισμό.

Η εκτέλεσί τους έγινε δημοσία, και την παρακολούθησαν 10 χι-λιάδες θεαταί. Η Μαρία Μάννινγκ ανέθηκε στην άγχονη φορώντας ένα φόρεμα από μαύρο σατέν.

Ένας απ' τους θεατάς ήταν κι' ο περίφημος συγγραφέας Ντίκενς, που έγραψε κατόπιν μια επιστολή στους «Τάιμς», ζητώντας να κα-ταργηθούν οι δημόσιοι απαγχονισμοί.

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Μερικές χρήσιμες οδηγίες και συμβουλές

ΣΑΣ δίνουμε παρά κάτω μερικές χρήσιμες οδηγίες και συμβουλές για τ'α διατηρήσι τ'α τρόφιμα δροσερά τώρα τ'ο καλοκαίρι και να τ'α προσφυ-γείτε από τ'ο να χαλάσουν, όταν τυχαίνοι και δε διαθέτετε στο σπίτι σας ηλεκτρικό ψυγείο ή ψυγείο τ'ού πάγου. 'Επίσης σας δίνουμε άλλες οδηγίες και συμβουλές για τ'ο πως πρέπει να χρησιμοποιήτε τ'ο ψυγείο σας.

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΨΥΓΕΙΟ

Ας πούμε πρώτα δυό λόγια για τ'ο γάλα. Όπως ξέρετε, τ'ο γάλα διατηρείται καλύτερα, όταν είναι βρα-σμένο. Τώρα τ'ο καλοκαίρι, πρέπει να τ'ο βράζετε ά-μέσως. Ευθύς μετά τ'ο βράσιμο, βυθίστε για λίγα λε-πτά τ'ης ύρας την κατσαρόλα, που τ'ο περιέχει, σε κρύο νερό. Μ' αυτό τ'όν τρόπο, θα διατηρηθ'ι για με-γαλύτερο ακόμα χρονικό διάστημα. Για περισσότερη ασφάλεια, καλό είναι να μη φυλάξετε τ'ο γάλα στην κατσαρόλα, όπου τ'ο βράσατε, αλλά να τ'ο αδειάσετε σε μια καθαρή ή σε πλινό δοχείο. Έχει παρατηρηθ', ότι σε νυθλίνα και πλινό δοχεία, η διατήρησι του ει-ναι πάντα πιό σίγουρη. Ένα άλλο χρήσιμο μέτρο, πο-μπορείτε να πάρετε, είναι να ρίξετε μέσα στο γάλα, τ'ην ώρα που βράζει, λίγη σόδα.

Και τώρα για τ'ο κρέας. Αν πρόκειται να φυλάξετε τ'ο κρέας για τ'ην επόμενη μέρα, διαλέξτε τ'ο να ναι χωρίς πάχος και με λίγα κόκαλα. Ύστερα τοποθετή-στε τ'ο σε μια απλάδα και κόψτε σ' όλη τ'ην επιφάνειά του ελαϊόλαδο. Όχι μόνο θα διατηρηθ'ι μια χαρά, αλ-λά θ' αποκτήσι και καλύτερη γεύσι από τ'η μικρή πο-σότητι λαδιού που τ'ο διαποτίζει.

Ένας άλλος τρόπος είναι να τυλίξετε τ'ο κρέας σε ένα πανί βρεγμένο σε νερό και ξυδί και να τ'ο φυ-λάξετε ύστερα στη σκιά.

Αν πρόκειται να φυλάξετε ένα κομμάτι κρέας για περισσότερες μέρες, βγάλτε τ'ο κόκαλα, παπαλιάστε τ'ο μ' άφθονο αλάτι, σκεπάστε τ'ο με μανιτανό ή δυό-σμο και βάλτε τ'ο σ' ένα δοχείο που να κλείνει καλά.

Σκετ'α με τ'ο ψάρι, πρέπει να πούμε ότι δεν εν-δεικνύται όχι μόνο τ'ο καλοκαίρι, αλλά και σε όποι-αδήποτε άλλη εποχή, να τ'α διατηρήτε για πολύ στο σπίτι. Για να τ'α φυλάξετε τ'ο πολύ πολύ για μια μέρα, ρίξτε τους αρκετό αλάτι και τυλίξτε τ'α σε ύφασμα βρεγμένο στο νερό και στο ξυδί. Αν πρόκειται να κάνετε τ'ο ψάρι βραστό, βάλτε τ'ο στη φωτιά άμέσως μόλις γυρίσετε από τ'ην αγορά και σερβίρετε τ'ο κα-τόπιν κρύο με μια σάλτσα.

Τ'ο κεφαλοτύρι κι' η παμεζάνα διατηρούνται μαλα-κά, όταν τ'α τυλίξετε σε υγρό ύφασμα. Τ'η φέτα κα-λύτερα να τ'ην αποφύγετε τ'ο καλοκαίρι και πάντως να τ'ην τρώτε τ'ην ίδια μέρα.

Τ'α σαλατικά δεν είναι δυνατόν να διατηρούνται για πολύ. Μή τ' αφήνετε στο νερό, γιατί χαλάνε γρηγορώ-τερα. Να τ'α βράζετε σε δροσερό μέρος, μέσα σε σκεύη καλά αερασμένα.

Τέλος, για τ'α γλυκίσματα, έχουμε να σας πούμε τ'ο εξής: μη φυλάτε ποτέ γλυκά, που ως βάσι τους έχουν τ'ο γάλα, κι' αυγά και τ'ι ζάχαρη, γιατί μπορεί να δη-μιουργηθούν μέσα τους τοξικές ουσίες πολύ βλαβερές.

ΟΤΑΝ ΕΧΕΤΕ ΨΥΓΕΙΟ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

Όταν έχετε ψυγείο τ'ού πάγου, να τοποθετήτε στα ράφια του τ'α τρόφιμα με τέτοιο τρόπο, ώστε να έξι-κονομήτε όσο τ'ο δυνατόν μεγαλύτερο χώρο. Να θυ-μάστε ότι τ'ο κρέας, τ'ο βούτυρο, τ'ο γάλα κι' όλα τ'α πολύ ευαίσθητα στη ζέστη τρόφιμα, πρέπει να τοπο-θετούνται στα πιό πάνω ράφια, που είναι πιό κρύα.

Να σκεπάσετε τ'όν πάγο με μάλλινο πανί. Τ'α τρό-φιμα δεν πρέπει να είναι ποτέ σε άμεση έπαση με τ'όν πάγο, γιατί έτσι κινδυνεύουν να χαλάσουν. Ν' αδειάζετε κάθε βράδυ τ'ο συρτάρι που μαζεύεται τ'ο νερό από τ'ο λυώσιμο του πάγου. Να τυλίξετε με λα-δόχαρτο όσα τρόφιμα έχουν δυνατή όσμη, ώστε αυτή να μη διαποτίζει τ'α υπόλοιπα.

ΟΤΑΝ ΕΧΕΤΕ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΨΥΓΕΙΟ

Δεν είναι καθόλου ανάγκη να κατεβάσετε τ'η θερ-μοκρασία τ'ού ψυγείου σας στο ελάχιστο, όπως κάνουν πολλοί. Μια θερμοκρασία πέντε βαθμών είναι ικανο-ποιητική για τ'ην καλή διατήρησι τ'ών τροφίμων.

Αφήνετε όσο τ'ο δυνατόν λιγώτερο χρονικό διάστη-μα ανοικτή τ'η θύρα τ'ού ψυγείου και μη τοποθετήτε ποτέ μέσα σ' αυτό ζεστά φαγητά.

Διευθετήστε τ'α τρόφιμα μέσα στο ψυγείο κατά τέ-τοιο τρόπο, ώστε ν' απέχουν όσο τ'ο δυνατόν πιό πολύ μεταξύ τους, για να κυκλοφορή μ' ευκολία ο αέρας.

Τ'α τυριά να τ'α τοποθετήτε στο πάνω ράφι, καθώς και κάθε άλλο τρόφιμο που έχει μυρωδιά. Τ'ο κρέας κι' όποιοδήποτε άλλο ευαίσθητο τρόφιμο, πρέπει να τ'ο βάζετε κοντά στην παγωνιά, ενώ τ'α φρούτα και τ'α χορταρικά τοποθετούνται κάτω. Μάλιστα, τ'α μοντέρνα ψυγεία έχουν ιδιαίτερο χώρο γι' αυτά.

Κρατάτε σκεπασμένα τ'α δοχεία που περιέχουν ζωμό, γάλα και τ'α παρόμοια, και τυλίγετε καλά τ'α λιπαρά τρόφιμα, όπως λόγου χάριν τ'ο βούτυρο, γιατί απορρο-φούν με μεγάλη ευκολία τις ξένες οσμές.

Αν σας είναι εύκολο, αγοράστε ειδικά σκεύη από πλαστική ύλη σε όλα τ'α σκεύη και τ'α μέτρα. 'Ετσι όλα τ'α τρόφιμα θ'είναι τακτοποιημένα μέσα στο ψυ-γείο σας και θ'αποφύγετε τ'όν κίνδυνο να παίρνη τ'ο ένα τ'η μυρωδιά τ'ού άλλου.

Κάθε δεκαπέντε μέρες να καθαρίζετε όπωσδήποτε τ'ο εσωτερικό τ'ού ψυγείου σας.

ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ ΜΕ ΜΕΛΛΟΝ

Ο άφθαστος Ρώσος σκακι-στής 'Αλέξανδρος Κοτώφ έκάλεσε πρό ημερών στη Μό-σχα τ'όν νεαρό Σουηδό Μπό Γκράφστρομ για να παίξουν μα-ζί μερικές παρτίδες τ'ού δύ-σκολου αυτού παιχνιδιού. 'Ο Κοτώφ έχει μελετήσει από μα-κρυσ τ'ο παίξιμο τ'ού νεαρού Σουηδού, που είναι μόλις 14 χρόνων και τ'όν θεωρεί ως τ'όν μέλλοντα παγκόσμιο πρωτα-θλητή στο σκάκι. Όπως έπο-κάλυψε, λοιπόν, τ'όν κάλεσε στη Μόσχα για να τ'ού κάνει ώριμες υποδείξεις και πα-ρατηρήσεις, που θα μείνουν έν-τελως μεταξύ τους. Στ'η φω-τογραφία μας ο νεαρός Γκράφ-στρομ, ο οποίος παίζει σκάκι από πολύ μικρός και δεν έχ-ει χάσει ούτε μια φορά από τ'α 9 τ'ου χρόνια, μολοντί είχε να κάνη με ισχυρούς αντίπαλους.

ΑΝΑΓΛΥΦΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

Ο Γερμανός φυσικός Κε-... Σέκν παρουσίασε στο μί-ναχο ένα ζευγάρι γυαλιά δι-κής του εφευρέσεως, που θα έ-πιτρέπουν στο θεατή τ'ης τ-λεοράσεως να βλέπη ανάγλυ-φη τ'ην κοινή εικόνα που προ-βάλλεται πάνω στην οθόνη. 'Όπως αποκάλυψε ο Σέκν, τ'ο έπιτυγχάνει αυτό χρησιμοποι-ώντας δυό προσηματικά γυαλιά, τ'ο ένα από τ'α όποια (τ'ο όρι-στικό) είναι «φωμίο», «τ'ο μι-στικό τ'ης εφευρέσεως μου, λέει ο καθηγητής Σέκν είναι άλλο-σάν τ'ο αυτό τ'ού Κολόμβου. Βασίζεται στο γεγονός ότι η εικόνα περνώντας από τ'ο μαύ-ρο γυαλί φτάνει με μικρή κα-θυστέρησι στον εγκέφαλο. 'Η μικρή αυτή διαφορά, μεταξύ τ'ης λήψεως τ'ών δυό ματιών δημιουργεί τ'ην εντύπωσι τ'ού ά-νάγλυφου». Προβλέπεται ότι η νέα αυτή εφεύρεσι θα βρ' έν-διαφέρουσες εφαρμογές.

ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ

ΚΑΘΕ χρόνο τ'η εποχή αυτή, στο 'Αϊνχόδεν τ'ης 'Ολλαν-δίας γίνεται ένα πανευρωπαϊκό συνέδριο διδύμων. 'Εφέτος π'η-ραν μέρος στο συνέδριο πάνω από εκατό ζευγάρια διδύμων άδελφών, προερχόμενα από διάφορες χώρες. Τ'ο έφετεινό συ-νέδριο έδωσε άφορη στή γέν-νησι ενός διπλού ειδικού, που σχολιάστηκε ευμενέστατα από τ'όν αλλανδικό και γερμανικό τύπο. Οι διδύμοι άδελφοί Μπέρντ και 'Εκαρτ Ρόζε από τ'ην πόλι Τυμπλγκεν τ'ης Γερμα-νίας έγνωσαν και έρωτεύτη-καν κεραυνόβολα τις έπισης Γερμανίδες διδύμες 'Ινγκριντ και 'Εντιθ Όλγκο ά-πό τ'ην Κολωνία. Στ'η φωτο-γραφία μας οι τέσσερις έρω-τευμένοι, οι όποιοι άφ'ερ'ωνιά-στηκαν πρην έγκαταλείψιν τ'ο 'Αϊνχόδεν.

Η ΤΖΑΝΝΕΤ ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΝΙ ΣΤΟ ΛΑΣ ΒΕΓΚΑΣ

ΣΤΟ Λας Βέγκας, τ'ην πόλι τ'ών 'Ην. Πολιτείαν, στην όποια πολλοί καταφεύγουν για να πάρουν εύκολα διαζύγιο, δυό παλαιές δόξες τ'ού κινημα-τογράφου, η Τζάννιτ Μακντό-ναλντ και ο Τζέιν Ραίμουντ πανηγύρισαν με μεγαλοπρέ-πεια τ'ην 20η επέτειο τ'ών γά-μων τους. Τ'ο ζεύγος αυτό που εξακολουθεί να ζ'ι αγαπημένο ύστερα από δυό δεκαετηρίδων συμβίωσι, άποτελεί μια χτυπ-τή αντίθεσι ανάμεσα στα καλ-λιτεχνικά ζευγάρια τ'ού Νέου Κόσμου, για τ'α όποια οι γά-μοι και τ'α διαζύγια έχουν κα-ταντήσει ένας εύκολος τρόπος διαφημίσεως. 'Η Μακντόναλντ δεν παίζει πιά στ'όν κινηματο-γράφο, κερδίζει όμως πολλά χρήματα στην τηλεόρασι και με τ'ους δίσκους. Για τ'ο έφετει-νό καλοκαίρι έχει όπογράψει συμβόλαιο με τ'ο ξενοδοχείο «Σαχάρα» τ'ού Λας Βέγκας.

Η Ήραία Φαναριώτιδα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΑΠΟΚΕΝΤΡΗ ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΖΟΥΣΕ ΣΤΑ 1750 ΕΝΑΣ ΦΤΩΚΟΣ ΧΑΘΑΠΗΣ. ΛΕΓΟΤΑΝ ΚΑΝΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΙΖΟΤΑΝ ΟΤΙ ΚΑΤΑΓΕΙΝΕΤΑΙ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. "ΑΝ, ΩΜΩΣ, ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΣΑΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΕΓΗ ΤΟΥ ΔΟΞΙΜΟΥ ΧΑΘΑΠΗ, ΚΑΝΕΙΣ, ΩΣΤΟΣΟ ΔΕ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ Ν' ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΗ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΣΟΦΙΑΣ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ ΠΟΥΛΧΕΡΙΤΑΣ.

Η ΠΟΥΛΧΕΡΙΤΑ, ΦΥΣΙΚΑ ΉΞΕΡΕ ΠΟΣΟ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΘΑ ΤΑΝ ΓΙΑ ΤΗ ΦΤΩΚΕΙΑ ΤΟΥΣ Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΚΛΑΦΤΗΚΕ ΣΤΟΝ ΕΞΩΤΕΡΟ ΤΗΣ, ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΔΙΕΡΜΥΝΕΑΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ, ΛΕΓΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΟΘΗΣΗ, ΓΙΑΤΙ ΧΡΩΣΤΟΥΣΑΝ ΠΟΛΛΑ ΝΟΙΚΙΑ ΣΤΟΝ ΣΠΙΤΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗ ΚΙ' ΟΣΟ ΠΕΡΝΟΥΣΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΚΑΜΜΙΑ ΕΛΠΙΔΑ ΝΑ ΤΟΝ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ.

Ο ΔΙΕΡΜΥΝΕΑΣ, ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΑΝΤΑΓΩΓΟΣ ΤΗΣ ΠΟΥΛΧΕΡΙΤΑΣ, ΜΠΗΚΕ ΣΤΟ ΝΟΜΟ. ΚΙ' ΕΛΠΙΖΟΝΤΑΣ ΟΣΕ ΚΑΜΜΙΑ ΑΜΟΙΒΗ, ΕΦΕΡΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΧΑΘΑΠΗ ΕΝΑΝ ΓΑΛΛΟ ΜΑΡΚΗΛΙΟ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΠΡΩΤΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΣΤΗΝ ΠΡΕΣΒΕΙΑ.

Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΑΥΤΟΨΟΝΟΥΣΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΚΑΙ ΔΙΚΩΣ ΝΑ ΔΙΣΤΑΝ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΟΚΟΤΕΙΝΗΣ ΕΚΕΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ, ΠΡΟΤΕΙΝΕ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

ΤΟΥ: "Η ΣΟΦΙΑ, ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΜΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΤΗΣ, ΔΕΝ ΑΡΓΗΣΕ Ν' ΑΓΑΠΗΣΗ ΤΡΕΛΛΑ ΤΟ ΡΩΣΟ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ. ΜΑ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ ΕΧΑΣΕ ΤΑ ΛΟΓΙΚΑ ΤΟΥ, ΜΟΛΙΣ ΑΝΤΕΚΡΕΣΕ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΕΛΛΗΝΟΥΣΑ.

ΕΤΟΙ, Η ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕ ΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΝΤΕ ΒΙΤ, ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΡΟΝΤΙΚΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΜΑΡΚΗΛΙΟΥ. Σ' ΑΥΤΟ, ΒΟΗΘΗΣΕ ΠΟΛΥ ΚΙ' Η ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΟΤΙ ΘΑ ΤΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΤΑΝ ΕΠΙΟΧΜΑ.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ, ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΟΥΝ ΤΟΝ ΖΗΛΩΡΗ ΓΑΛΛΟ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥΣ, ΚΑΤΕΦΥΓΑΝ ΣΤΟ ΕΞΩΣ ΤΕΚΝΑΣΜΑ: "Ο ΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΒΙΤ ΔΑΝΕΙΣΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΝ ΣΤΟ ΜΑΡΚΗΛΙΟ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΙΝΕ ΝΑ ΚΑΝΗ ΕΝΑΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ ΣΤΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ.

ΑΝΟΥΠΠΟΣ Ο ΜΑΡΚΗΛΙΟΣ ΒΥΘΗΚΕ ΕΦΙΠΠΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΤΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ. ΚΙ' ΑΦΟΥ ΕΚΑΝΕ ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ, ΒΙΑΣΤΗΚΕ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ ΟΥΘΟΥΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΠΡΟΑΙΟΘΗΤΑ. ΘΑΝΤΑΣΘΗΤΕ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΞΙ ΤΟΥ, ΟΤΑΝ ΒΡΩΚΕ ΤΗ ΚΙΝΗΤΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ ΝΑ ΤΗ ΦΥΛΑΝΕ ΜΕΡΙΚΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ, ΤΙΣ ΑΠΟΣΚΕΥΕΣ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΕΣ ΓΙΑ ΦΟΡΤΥΜΑ ΣΤΗΝ ΑΜΑΞΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ, ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΗ ΣΟΦΙΑ, ΤΟ ΕΠΙΟΧΜΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΝΤΕ ΒΙΤ!

Ο ΓΑΜΟΣ ΉΤΑΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΚΙ' ΕΙΧΕ ΓΙΝΕΙ ΜΟΛΙΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ!

Ο ΔΥΣΤΥΧΟΣ ΜΑΡΚΗΛΙΟΣ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΟΤΙ ΕΠΙΡΕΠΕ ΝΑ ΔΕΧΤΗ ΣΤΩΙΚΑ ΤΗΝ ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΦΥΓΗ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΣΕ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΤΡΩΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΉΡΑΙΑΣ. ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΧΕ ΠΕΡΑΣΕΙ ΠΙΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΙΘΑΝΟΤΗΣ ΝΑ ΚΗΡΥΞΗ Η ΓΑΛΛΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΡΩΣΙΑ, ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΉΡΑΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑΡΑ ΚΟΜΗΣΑ ΝΤΕ ΒΙΤ, ΑΡΧΙΣΕ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ. Ο ΚΟΜΗΣ ΖΗΤΗΣΕ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΔΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ... (ΜΠΙΝΑ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ) ΚΙ' ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΓΥΡΙΖΗ ΔΗΛΗ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗ ΣΟΦΙΑ, ΠΡΟΚΑΛΩΝΤΑΣ ΠΑΝΤΟΥ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ. ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΕΚΕΙΝΗ ΕΠΟΧΗ ΠΕΡΙΩΔΕΥΕ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΙ' Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ, Ο ΚΟΜΗΣ ΠΟΤΟΣΚΙ. ΟΙ ΔΥΟ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΣ, ΓΝΩΣΤΟΙ ΑΠΟ ΠΡΙΝ, ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΝ ΤΥΧΑΙΑ ΣΤΟ "ΑΜΒΟΥΡΓΟ ΚΙ' Ο ΠΟΤΟΣΚΙ ΔΕΝ ΑΡΓΗΣΕ ΝΑ ΕΡΩΤΗΣΕΙ ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΗ ΟΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΟΥ!

ΕΞΗΓΝΗ Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΦΙΛΩΔΟΞΗ "ΕΛΛΗΝΟΥΣΑ, ΚΟΛΑΚΕΥΟΤΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΣΕ ΠΑΝΤΟΥ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΑΜΕΣΩΣ ΤΟΝ ΚΑΜΠΟ ΜΕΛΛΟΝ ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΤΟΝ ΠΟΤΟΣΚΙ. ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΘΕΛΟΝΤΑΣ ΝΑ ΤΟ ΣΥΜΜΕΡΙΣΤΗ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ, ΕΝΕΘΕΡΜΩΝΕ ΤΟ ΑΦΟΡΟΔΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΙ' ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΗ ΕΠΙΔΕΞΙΟΤΗΤΑ.

ΚΙ' Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΕΡΤΑΣΕ ΓΡΗΓΟΡΑ: "ΕΝΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙ Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΛΕΣΕ ΤΟΝ ΝΤΕ ΒΙΤ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΟΥ, ΣΤΗ ΒΑΡΘΟΔΙΑ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΙΛΗΣΕ ΚΑΘΑΡΑ:

—ΦΙΛΕ ΜΟΥ, ΤΟΥ ΕΙΠΕ, ΑΝΑΠΝΩ ΤΡΕΛΛΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΔΕ ΥΠΟΡΕΙ ΝΑ ΖΗΣΩ ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΗ. "ΕΧΩ ΤΗ ΔΥΝΑΜΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΝΑ ΤΗΝ ΑΠΑΓΩΓΩ. ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΖΗΤΗΜΑ ΛΙΓΩΝ ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΘΕΛΩ...

ΩΜΩΣ ΝΑ ΣΟΥ ΧΡΕΩΣΤΩ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΟΥ, ΓΙΑΤΙ ΚΙ' Η ΣΟΦΙΑ, ΩΠΩΣ ΘΑ ΠΕΙΘΗΣ ΑΜΕΣΩΣ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΑΦΟΡΗ ΓΙΑ ΜΕΝΑ... ΝΑ ΔΥΟ ΕΓΓΡΑΦΑ: ΤΟ ΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΛΕΙΠΕΙ ΜΟΝΟ Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΣΟΥ. ΓΙΑΤΙ Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΟΥΣΙΟΥ ΣΟΥ ΕΧΕΙ ΜΠΗ, ΑΦΟΥ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΓΑΜΟ ΜΑΖΙ ΜΟΥ... ΤΟ ΑΛΛΟ ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΤΣΕΚ ΓΙΑ ΔΥΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΦΛΟΡΙΝΙΑ, ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ, ΠΟΥ ΘΑ ΣΤΟ ΕΞΑΡΓΥΡΩΣΕ ΑΜΕΣΩΣ Ο ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ ΜΟΥ...

ΑΠΟ ΣΕΝΑ ΤΩΡΑ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΝΑ ΚΑΝΟΝΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΦΙΛΙΚΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΑΓΚΑΣΤΩ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΣΩ ΜΕ ΆΛΛΟΝ ΤΡΟΠΟ, ΔΥΣΑΡΕΣΤΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΜΑΣ!

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟΣ Ο ΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΒΙΤ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΨΗ ΣΤ' ΑΥΤΗ ΚΑΙ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ. ΘΥΜΗΣΗΚΕ ΩΜΩΣ ΤΟ ΔΟΧΗΜΟ ΠΑΓΥΝΙΔΙ ΠΟΥ ΕΧΕΕ ΠΑΙΖΕΙ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ ΣΤΟ ΓΑΛΛΟ ΜΑΡΚΗΛΙΟ ΚΙ' ΕΤΟΙ, ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟ ΤΟ ΠΕΡΙΩΜΕΝΟ ΤΟΥ, ΥΠΟΤΑΞΗΚΕ Σ' ΑΥΤΟ, ΥΠΟΓΡΑΦΕ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΞΑΡΓΥΡΩΣΕ ΤΟ ΤΣΕΚ.

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΕΡΑ Ο ΠΟΛΩΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΤΗΣ ΤΩΡΑ, ΣΩΣΤΟΣ ΔΗΛΑΔΗ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑΣ, ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΤΗ ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΑΝΕ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΤΕΡΕΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΜΕ ΤΑ ΝΟΜΜΗΛΙΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΑΡΙΣΕ.

ΛΙΓΟ ΕΛΕΙΨΕ ΜΑΛΙΣΤΑ Η ΣΟΦΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ! ΘΟΡΕΣΕ ΤΟ ΣΤΕΦΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΕΞΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΟΙΧΕΙΣ:

ΣΤΑ 1791, Η ΠΟΛΩΝΙΑ ΟΠΑΡΑΖΟΤΑΝ ΑΠΟ ΕΜΦΥΛΙΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΚΙ' Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΟΚΕΦΤΗΚΕ ΠΩΣ ΉΤΑΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΗ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΝΕΛΟΘΗ, ΛΟΠΟΝ, ΤΟΥΣ ΠΟΛΩΝΟΥΣ, ΕΚΑΝΕ ΠΩΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΤΟΥΣ ΚΙ' ΕΣΤΕΨΕ ΠΑΝΤΥΓΙΚΑ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΤΟΝ ΠΟΤΟΣΚΙ, ΕΛΚΙΝΟΝΤΑΣ ΠΩΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΩΝΟΥ ΕΥΠΑΤΡΙΔΗ ΘΑ ΠΑΡΕΑΥΡΕ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΠΟΛΩΝΟΥΣ ΜΕΓΙΣΤΑΝΕΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΩΡΘΩΝΕ ΕΤΟΙ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥΣ ΚΡΥΦΟΥΣ ΑΚΟΠΟΥΣ ΤΗΣ.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΩΜΩΣ ΔΕΝ ΕΠΕΣΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ. ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΘΗΚΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΔΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΖΕΥΟΝΤΑΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΟΥΡΝΟΒΟ, ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΟΥΝΤΑΣ ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΝΟΠΛΟ ΠΛΗΘΥΣΜΟ. ΑΥΤΟ ΩΜΩΣ ΉΤΑΝ Ο ΧΑΜΟΣ ΤΟΥΣ. ΓΙΑΤΙ Η ΡΩΣΙΑ, Η ΑΥΣΤΡΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΩΣΙΑ ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ-ΚΑΙ ΜΟΙΡΑΣΑΝ ΣΕ ΤΡΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ...

ΕΤΟΙ, Η ΚΟΜΗΣΑ ΠΟΤΟΣΚΙ, Η ΑΛΛΟΤΕ ΔΟΞΗ ΦΑΝΑΡΙΩΤΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ ΚΑΝΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ, ΔΕΝ ΉΞΕΙΝΕ ΠΟΛΥΝ ΚΑΙΡΟ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. "ΗΤΑΝ ΩΜΩΣ, ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΕΚΕΙΝΗ, Η ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΗ ΚΙ' Η ΠΙΟ ΠΛΟΥΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

ΠΙΕΡ ΛΟΡΑΝ

Δογματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΞΑΝΑΦΕΡΝΕΙ ΚΟΝΤΑ Σ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΧΑΣΑΜΕ! Η ΦΕΡΝΑΝΔΗ ΕΠΙΑΣΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑΣΦΙΔΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ.

—Πατέρα, είπα, δε θέλω να κρατήσω για μένα μονάχα την ευτυχία! Σας είχα υποσχεθεί άλλοτε να σας φέρω το γιοι του Ζύστ... Σήμερα λοιπόν κρατάω το λόγο μου.

—Το παιδί του Ζύστ!... Ώ, Θεέ μου! —Στο εξής, δε θα ζήτε πια ολουόμενος πάντα. Τώρα που ξέρετε το σπίτι σας ο Μπερτί, βάρχεται συχνά να σας βρίσκει, και θα του μιλάτε για τον πατέρα του.

Μά ο Μουρλόν δεν άκουγε πια. Είχε πέσει σ' ένα σκαμνί, με το κεφάλι του γυρισμένο στο στήθος του, κι έκλεινε με λυγμούς, ενώ ο Μπερτί, γονατιστός μπροστά του, τον παρηγορούσε και του ψιθύριζε σιγά-σιγά:

—Ήταν αληθινό τ' όνειρό σας, παππού... Ξαναβρήκατε το γιοι σας!

ΚΑ'.

Μόλις γύρισε στο Παρίσι, η Φερνάνδη ξαναβρήκε τη συνηθισμένη ζωή της. Ο Βαλντρί, που την επέδρασε πάντα, δεν αντιλήφθηκε τίποτε το ιδιαίτερο.

Κι' όμως ένα μάτι λίγο εξασκημένο θα πρόσεχε αμέσως πόσο είχε αλλάξει έκφραση το πρόσωπο της Φερνάνδης. Θα πρόσεχε επίσης πως η νέα γυναίκα φαινόταν τώρα τόσο ευτυχισμένη, όσο θλιμμένη ήταν άλλοτε.

Προσεχτική πάντα, η Φερνάνδη δεν έπληγε καθόλου στο σπίτι του βουλευτή Μονπαννάν. "Εδινε όμως συχνά ραντεβού στο Μπερτί, είτε σ' ένα δημόσιο πάρκο, είτε σε κάποια εξοχή, κι' αφού βεβαιωνόταν πως δεν την είχε παρακολουθήσει κανείς, έτρεχε να τον αγκαλιάσει...

Παρ' όλ' αυτά, η χαρά που ένοιωσε ο νέος γιατί είχε ξαναβρεί τη μητέρα του, δε μπορούσε να γεμίσει το απέραντο κενό που είχε ανοίξει στην ψυχή του η εξαφάνιση της Κολινέτ. Κι' η Μαντελίν, που ήξερε περισσότερο από κάθε άλλον την καρδιά του θετού γιου της, ανησυχούσε σοβαρά, τρώμαζε... κι' άρχισε να καταριέται την κοπέλλα.

Δε σκεπτόταν μόνο ο Μπερτί την Κολινέτ. Κι' ο Βαλντρί επίσης ανυπομονούσε να μάθει τι είχε γίνει η νέα.

Δεν του έφτανε καθόλου η διαβεβαίωση του "Αρλέφ ότι η Κολινέτ είχε πέσει επίτελους στην παγίδα που της είχαν στήσει. Δεν ήταν ικανοποιημένος.

Αποφάσισε λοιπόν να εξηγήσει καθαρά γι' αυτό το ζήτημα με τον "Αρλέφ—που δεν έδινε πια σημεία ζωής, αφού είχε εισπράξει τις 50 χιλιάδες της προκαταβολής και τις 25 χιλιάδες της πρώτης συναλλαγμιατικής.

Ενα πρωί, πήγε στο σπίτι του. "Εκείνος ήταν έτοιμος να βγεί. Και δοκίμασε μια δυσάρεστη έκπληξη, όταν είδε το Βαλντρί να μπαίνει άπροειδοποίητα στο γραφείο του.

—Καιρό έχω να σας δω... του είπα, ο Λωράν. Αναγκάστηκε λοιπόν να βράβει, για να μάθω επιτέλους πως πάνε οι δουλειές μας.

—Μά υποθέτω πως σας έχω κρατήσει ενήμερο... "Ας μιλάω όμως πιο σιγά, σας παρακαλώ, γιατί οι τοίχοι είναι πολύ λεπτοί... και βόταν άσχημο και για τους δύο μας αν μάς άκουγε κανένα αδιάκριτο αυτί!

Λοιπόν, η μικρή πιάστηκε... Που βρίζεται; Δεν ξέρω. Οι άνθρωποι μου δε θέλουν να μου το πουν! Πάντως όμως, έδιδαφε αν η κοπέλλα βρίσκεται στο βάθος του Σηκουάνα ή σε κάποια φυλακή... Μπερτί να σας βεβαιώσει οποιαδήποτε ότι δε θα βγεί ζωντανή απ' τα χέρια των ανωτάτων μου! "Ο άρχηγός τους είναι γυναικάς, αλλά και σκληρός, θηρίο σωστό! "Ήναυατε λοιπόν, και μη με χαλίζετε!

πιά με τ' αδικαιολόγητα παράπονά σας!

—Τι τρόπος είν' αυτός; διαμαρτυρήθηκε ο Βαλωρί, κόκκινος απ' το θυμό του. Αφού σας πληρώνω!

—Πιθανόν... Μα δε με πληρώνετε όσο πρέπει, όσο ακριβά θαπρεπε να σας ζητώ, με τα τόσα που ξέρω για λογαριασμό σας!

»Μη φαντάζεστε πως θα με φοβίσετε, αγαπητέ μου, παύνοντας αυτό το ύψος!... »Ερχομαι τώρα και σ' εκείνη τη Σουλάν, που σας ενδιαφέρει τόσο. Έξακριβώσαμε λοιπόν πως υπάρχει και πως βρίσκεται στο Παρίσι! Οι άνθρωποι μου επιχείρησαν να την απαγάγουν για να την εξαφανίσουν, αλλά αποτύχανε... κι αρνούνται να ξαναδοκιμάσουν.

—Α, υπάρχει;...

—Και βέβαια! Το πιο παράξενο δε είναι ότι οι τρεις άνθρωποι μου δεν ένοιαζαν με κανένα τρόπο να μου πουν που μένει. »Είσατε άτυχος, αγαπητέ μου κύριε Βαλωρί, μ' αυτό το σπαθί του Δομοκλέους που κρέμεται πάνω απ' το κεφάλι σας! Ποιος ξέρει τι μεγάλο κακό μπορεί να σας βρή!

»Όστε λοιπόν, αφού μου πήρατε 75 χιλιάδες φράγκα, δεν κάνετε τίποτε απ' ό,τι είχαμε συμφωνήσει! φώναξε ο Βαλωρί, χτυπώντας τη γραμμή του στο γραφείο του Άρλέφ. Είσατε ένας κοινός απατεώνας! Και δεν έχετε δικαίωμα να κάνετε ένα επάγγελμα σαν το δικό σας, αφού δεν ξέρετε να βγάλετε πέρα ούτε την απλοϊκή έρευνα!...

—Δε συμφωνώ μαζί σας, αγαπητέ μου κύριε Βαλωρί. Σας παρακαλώ δε πολύ να μετριάσετε τις εκφράσεις σας και να μην κοιρομεταχειρίζεστε έτσι τα έπιπλά μου. Θα με υποκρώσετε!

»Δε μ' άρσενε καθόλου να μου φέρνουνται με τέτοιον τρόπο. Σας εξυπρέτησα, με πληρώσατε... Είμαστε πάτσι.

»Α, πιστεύετε πως είναι τόσο εύκολο και απλό να εξαφανιστεί κανείς τους; ανθρώπους που μας ενοχλούν; Και πιστεύετε επίσης πως αποκλείεται απολύτως να φανερώσω ένα μυστικό, που μπορεί να στείλη στα κάτεργα ένα πελάτη σαν εσάς; Κάνετε μεγάλο λάθος, αγαπητέ μου κύριε Βαλωρί!

—Καταλαβαίνω. Με βρήκατε άνοητο και με μαδούσατε... »Όστε το αποφασίσατε τελικά: Δε θέλετε πιά ν' ασχοληθώ με αυτή τη Σουλάν;

—Οχι εγώ. Οι άνθρωποι μου αρνούνται, όπως σας είπα. Τους έχει πιάσει φόβος... Μα δεν είναι δικαιολογημένοι, αγαπητέ μου κύριε;

»Ο Λωρὰν κατάλαβε άμέσως πως ο Άρλέφ έτοιμαζότανε να τον εκδίαση και πάλη. Σηκώθηκε κι έφυγε, χωρίς να τον χαιρετήσει.

Κατέβηκε σαν τρελλός τη σκάλα του παλιού σπιτιού, ακολουθώντας την όδο Μοντοργκέϊγ και βγήκε στα βουλεβάρτα. Εκεί μονάχα άρχισε να συνέρχεται απ'

το θυμό και την ταραχή του.

Καθώς διέσχισε το δρόμο, βρέθηκε αντιμετώπις με τη Νικόλ Μπαλεστά, που έβγαινε από ένα θέατρο.

—Μπα, τί εκπληξή! είπε η ήθοποιός, δίνοντάς του το χέρι της. Πόσον καιρό είχα να σας δω!

—Έλεπα στο Βέλγιο... »Ετρώγα τα λεφτά του πεθερού μου με μια συνάδελφό σας!

—Ναι, το έμαθα. Ξέρει άλλωστε όλος ο κόσμος τα κατορθώματά σας. »Οχι μόνονά δεν τα κρύβετε, αλλά και φροντίζετε να τα διακηρύξετε.

»Όστόσο υπάρχουν και πράγματα που δεν τα λέτε... Αυτά λοιπόν θέλω να μάθω!

—Δε σας καταλαβαίνω. Ξεγνήθητε...

Προχωρούσαν μαζί στο βουλεβάρτο, κουβεντιάροντας.

—Σίγουρα, θα ξέρετε τί απέγινε η Κολινέτ, από τότε που εξαφανίσθηκε απ' το σπίτι της... είπε η Νικόλ. Χάθηκε μία μέρα, χωρίς να πη τίποτα σε κανένα. Ζήτησα πληροφορίες απ' τη θυρωρή της, απ' το μαγαζί που δούλευε —να, εκείνο, εκεί αντίκρι! —μα κανείς δεν ήξερε να μου πη τίποτα.

—Και σκεφθήκατε άμέσως πως ήξερα εγώ που βρισκόταν ή φίλη σας;

—Ξέρω πως είχατε άλλοτε ένα καπρίτσιο γι' αυτήν.

—Κι' απ' αυτό συμπεραίνετε...

—Ότι την απαγάγατε.

—Όπως συμβαίνει στα θεατρικά έργα, είπε ειρωνικά ο Βαλωρί.

—Σας ξέρω ίκανό για όλα. Είσατε πάντα έτοιμος, όταν πρόκειται για μία κακή πράξη.

—Ξέρετε πως είσατε αθάνης;... Άληθεια λοιπόν, τέτοια ιδέα έχετε σχηματίσει για μένα;

—Σας το είπα, σας θεωρώ άξιο για όλα.

—Ακόμη και για να φυλακίσω μία γυναίκα;

—Ναι! Και γι' αυτό άκομη.

—Ομολογώ πως δεν το είχα σκεφθώ. Τώρα όμως που μου άνοιξατε τα μάτια, θα εφαρμόσω την υπόδειξή σας, μόλις μου δοθή ευκαιρία.

—Φτάνουν τ' άστεία, αγαπητέ μου, είτε ξερά ή Νικόλ. Άς μιλήσουμε σοβαρά.

»Η Κολινέτ εξαφανίσθηκε... και πρέπει να ύπηρεχο κάποιος σοβαρός λόγος, για να παραιτήση έτσι το σπίτι της και τους γνωστούς της! Άν δεν έχη ξαναφανή σε μερικές μέρες, είμαι άποφασισμένη να είδοποιήσω την άστυνομία.

—Με ποιά δικαίωμα άνακατεύετε στις υποθέσεις αυτής της κοπέλλας;

—Άλλοτε ζούσε με την οικογένειά της. Δεν ξέρω τί έχουν άπογίνει τώρα οι δικοί της, τους αντικαθιστώ όμως εγώ.

—Δεν έχω πιά οικογένεια, αλλά θάχη άσφαλώς κάποιον τυχερό φίλο.

—Πιθανόν, είπε η Νικόλ πειστωμένη.

Μα ο άντρας που άγαπάει, ένα πολύ διαφορετικό παλινκαρί, έχει κι αυτός άνησυχήσει πολύ, όπως κι εγώ, και κόβει βόλτες συχνά γύρω απ' το μαγαζί που δούλευε η αγαπημένη του.

—Τότε λοιπόν θα τον βρήκατε ή μικρή και θα τσάκασε με κάποιον παραλή... »Όσο για μένα, μπορώ να σας διαβεβαιώσω...

—Πως δεν έχετε καμμία άνάμιξι σ' αυτή την εξαφάνισή;

—Καμμία απολύτως... Για πέστε μου τώρα, εργάζεστε έφετος στο Βωντεβίλ;

—Οχι, δυστυχώς. Είμαι άτυχη πάντα!

—»Όστε λοιπόν... άναγκαστικό καθήκιο;

—Δε βρίσκω δουλειά στο Παρίσι. Πρόκειται όμως να φύγω σε λίγο για τις Άνδεις, όπου μ' έχουν άγκαζάει για διακόσιες παραστάσεις.

—Θεωρώ συγχαρητήρια, αγαπητή μου! Χωρίστηκαν έπειτα. Η Νικόλ ξαναγύρισε στο μικρό διαμέρισμά της, στην όδο Νότρ-Ντάμ-ντε-Λορέτ. Δε λυπόταν καθόλου που θα τ' άφινε σε λίγο. Είχε δοκιμάσει εκεί τόσες λύπες!

Διάφορες φίλες και γειτόνισσες την έπισκέφθηκαν, και τη ρώτησαν όλες για την Κολινέτ. Ένδιαφέρονταν για τη συμπαθητική αυτή μοδιστρουλά, που την είχαν συναντήσει συχνά στο σπίτι της Νικόλ.

Παρ' όλες τις φροντίδες και τις άσχαλίες της για το μακρινό ταξίδι που έπρόκειτο να κάνει, η Νικόλ δε σκεπτότανε παρά την Κολινέτ. Δεν περνούσε μέρα χωρίς να πάη να ζητήσει πληροφορίες γι' αυτήν απ' τη θυρωρή του σπιτιού της όδου Λομάν.

Συχνά συναντούσε ένα ψηλό και χλωμό νέο, που πηγαίνονταν στο αντίκρυνο πεζοδρόμιο. Ήταν ο Μπερτί.

Η θυρωρή της τον έδειξε μία μέρα και της είπε:

—Να ο φίλος της. Το καυμένο το παλινκαρί λιώνει απ' τη λύπη του... Προχτές, μπήκε κρυφά στον κήπο του διπλανού μοναστηριού, μόνο και μόνο για να κυττάξη τα παράθυρα της κάμαράς της, κι έφυγε μονάχα όταν τον πήρανε είδησι και τον διώξαν από κει!

Η Νικόλ άποφάσισε πιά να πλησιάση το νέο και να του μιλήση, σαν να τον ήξερε από καιρό.

—Περιμένουμε κι' οι δυο την Κολινέτ, του είπε. Τι ακριβώς ξέρετε γι' αυτήν;

—Έχετε καμμία υποψία;

—Τώρα πιά δε μου μένουν άμφιβολίες για τη ζωή που διάλεξε ή δεσποινίς Κολινέτ, άπάντησε ψυχρά ο Μπερτί. Αυτό μονάχα έχω να σας πώ, κυρία.

—Είχα σκεφθώ να είδοποιήσω την άστυνομία.

—Θα κάνετε άσχημα, κυρία. Η δεσποινίς Κολινέτ είναι πολύ καλά κι' εύχαριστημένη εκεί που βρίσκεται. Σίγουρα, θα θυμونه, αν άνακατέωσαν ή άστυνομία στις δουλειές της.

—Πως άνακατεύεστε τότε εσείς, που έρχόσαστε εδώ σχεδόν κάθε μέρα;... Άν πιστέψω τους ύπαινιγμούς σας, πρέπει να παραδεχθώ πως ή Κολινέτ πήρε τον κακό δρόμο, σαν τόσες άλλες; Έ λοιπόν, κύριε, θα το πιστέψω μονάχα την ήλιερα που θα μου το όμολογήση ή ίδια... κι' είναι άρεκατά ελίκρινη ή Κολινέτ, ώστε να μ' άκούη κρύψη τίποτα!

»Όσο για εσάς, κύριε, που ίσχυρίζεστε πως την άγαπάτε, δεν νοιώθετε κανένα σοβαρό άίσθημα γι' αυτήν, έφθον άντιμετωπίζετε έτσι ψυχραιμία την εξαφάνισή της!

Και, δίχως να περιμένη την άπάντησι του Μπερτί, ή Νικόλ άπομακρύνθηκε, πηγαίνοντας στην όδο Ούλμ.

Το βράδυ εκείνο, ο Μπερτί, έπηρεασμένος απ' τη συνάντησή του με τη Νικόλ, γύρισε άκόμη πιο μελοχολικός στο μικρό διαμέρισμά του βουλεβάρτου Μονπαρνάς, όπου τον περίμενε ή Μαντελίν, άνησυχη πάντα.

—Τί έχεις, μικρέ μου; τον ρώτησε ή καλή γυναίκα.

—Δεν της άπάντησε.

Τότε ή Μαντελίν του μίλησε για τη Φερνάνδη. Σκεπτόταν ότι το καλλίτερο φάρμακο για ένα τόσο μεγάλο πόνο ήταν ή άγάπη του παιδιού για τη μητέρα του.. Κι' όμως καταλάβαινε πως ο Μπερτί συλ-

λογίζότανε διαρκώς την Κολινέτ.

»Τώρα που ξαναβρήκε τη μητέρα του, θέλει να ξαναβρή και τη φίλενάδα του!... »Έλεγε με το νο του της.

Γιατί δεν άμφεβαλλε καθόλου πως αυτή ή Κολινέτ ήταν μία κοπέλλα έλευθερων ήθών, που είχε παίξει με την καρδιά του Μπερτί της!

»Όλοι την κατηγορούσαν λοιπόν, αυτή την άξιολάτρευτη κοπέλλα, που είχε πέσει στην παύ άτιμη παγίδα! Την κατακρίνανε, τη μισούσαν...

Και σ' αυτό το μεταξύ ή δυστυχισμένη Κολινέτ ήταν φυλακισμένη σ' ένα άπομονωμένο σπίτι, όπου τη φύλαγε ένας κακούργος, μακριά απ' τον υπόλοιπο κόσμο!...

»Ενοίωσε να παγώνη το αίμα της απ' τον τρόμο, κάθε φορά που άκουγε στις σκάλες τα βήματα του Μαρτιάλ, και τον έβλεπε ύστερα να παρουσιάζεται μπροστά της, σκυθρωπός, λιγομίλητος.

Γιατί τώρα ο Μαρτιάλ δε γελούσε πιά, ούτε κι' είχε στα χείλη του ένα ειρωνικό χαμόγελο. Δεν πρόφερε πιά λόγια που θύγανε την παρθενική της άγνότητα.

Τώρα ξάρωνε μπροστά της κι' έμενε άκίνητος κι' άμιλητος.

Τον είχε δαμάσει με την ήρεμία της, με τον κατερικό τόνο της, όταν τον ρωτούσε:

—Δε θα με λυπηθής λοιπόν ποτέ;

—Σ' αγαπώ σαν τρελλός...

—Τα περασμένα θα μ' άσ χαρίζουνε πάντα. Φύγε!...

Κι' εκείνος έφευγε, με το κεφάλι σκυφτό, τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένος, κι' ή κοπέλλα τον άκούγε να κλαίη με λυγμούς, στο ίσόγειο...

Σ' αυτή την κατάσταση ήταν ο Μαρτιάλ, όταν βγήκε ένα βράδυ για να πάη στο παλιό σπίτι, όπου τον περίμενε ή Φαντίν από πολλές μέρες.

Η νέα γυναίκα ήταν άναστατωμένη. Μη βλέποντας τόσες μέρες το Μαρτιάλ, τον είχε άναζητήσει στο σπίτι της πλατείας του Θρόνου.

»Ο Πτί - Πουά την είχε καθυστερήσει όπως μπορούσε, διαβεβαιώνοντάς την πως ο Μαρτιάλ δεν κυττάζε άλλη γυναίκα και πως είχε φύγει ξανά για ένα ταξίδι, για λογαριασμό του Άρλέφ, που του άναίθεσε κάποια δουλειά. Θα γύριζε δε από μέρα σε μέρα.

Ευτυχισμένη και καθυσχεσμένη ή Φαντίν ξαναγύρισε στην κάμαρά της.

Μα γρήγορα είχε κουραστή να περιμένει, είχε πάψει να πιστεύη τα λόγια του Πτί - Πουά κι' είχε άνησυχήσει πάλι. Περνούσε τις μέρες και τις νύχτες της κλαίγοντας.

»Την άνοιξη άπερίγραπτη ή χαρά της, όταν είδε έπιτέλους το Μαρτιάλ, ξεχνώντας μεμιάς τα άσκαλα που είχε χυθεί, τον έσφιξε στην άγκαλιά της σαν τρελή.

—»Όρθε, άγάπη μου! φώναξε. Ά, δεν ξέρεις πόσο φοβήθηκα μήπως δε σε ξαναδώ πιά!...

Και του διηγήθηκε πως είχε ρωτήσει τον Πτί - Πουά γι' αυτόν, πως τον περίμενε κάθε νύχτα στο παράθυρο, πως άπελπιζότανε που δεν τον έβλεπε...

—Είσαι τρελή... της είπε εκείνος, άνασχηκόνοντας τους ώμους του.

—Ναι, τρελή από έρωτα για σένα! Έσύ είσαι όλη μου ή ζωή... Ξέρω πως θα μπορούσα να βρω πλούσιους φίλους, να κερδίσω πολλά λεφτά. Μα θαπρεπε τότε να σ' άφίσω... κι' εγώ προτιμώ τη φτώχεια και τη μιζέρια κοντά σου, παρά τα πλούτη και την πολυτέλεια δίχως σένα!

—Δεν πιστεύω, να πής τώρα πως σ' άφίνα να πεθάνης της πεινας...

—»Όχι! Άλλωστε χρειάζομαι τόσο λίγα για να ζήσω!...

Τούδειξε το άδειαν πορτοφόλι της και το μπουφέ, άδειαν κι' αυτό, μα δεν παραπονέθηκε καθόλου.

»Εδώ και δυο μέρες δεν είχε πιά πεντάρα. Τη συντηρούσε μονάχα ή τρελή άγάπη της για το Μαρτιάλ και το λίγο φαγητό που της πήγαινε κάποια καλόκαρδη γειτόνισσά της.

—Άλήθεια, δεν κολυμπάς στα πλούτη, είπε ο Μαρτιάλ. Μα δεν πειράζει, είσαι πολύ καλά πάντως! Άν έτρωγες πολύ, θα πάχαινες και άθωνες τη σιλουέτα σου.

Δε μ' άρέσουνε καθόλου οι άντρες γυναίκες. Άν σ' αγαπώ, είναι γιατί είσαι λεπτή κι' εύκλινη.

Τη σήκωσε στα χέρια του, σαν φτερό, και πρόσθεσε:

—Είσαι έλαφροειδής σαν πουλάκι!

»Όταν την άφισε πάλι χάμου, ένας βήχας δυνάτος τη συγκλόνισε.

—Μπα! Τί έπαθες; άπόρησε ο Μαρτιάλ. Άποθες καμμία πούνα, τις νύχτες που με περιμένες στο παράθυρο;

—Α, δεν είναι τίποτα...

—Είναι πολύ ένοχλητικός αυτός ο βήχας σου, για όποιον τον άκούει... Κι' ύστερα, φοβάμαι μην κολλήσω κανένα χτικιό!

Η Φαντίν δεν τόλμησε ν' άπάντηση — τόσο ήταν σφιγμένη ή καρδιά της απ' τα λόγια του άδιάφορου αυτού εγωίστη. Έπειτα απ' τη χαρά που είχε δοκιμάσει, ένοιώθε τώρα να ξαναγυρίζη ή άγωνιά της, άκόμη πιο βασιανιστική...

»Ο Μαρτιάλ έμενε όρθιος κοντά στη θερμάστρα, χωρίς να βγάξη το παλτό του, έτοιμος να ξαναφύγη.

—Γιατί δεν κάθασαι; του είπε δειλά ή Φαντίν.

—Εκείνος κύτταξε το ρολόι του κι' άπάντησε:

—Κοντεύουνε 10. Δε μπορώ να μείνω περισσότερο από μία ώρα.

Πέταξε πάνω στο τραπέζι ένα χαρτονόμισμα και πρόσθεσε:

—Νά, πάρε, για να γληντήσης αύριο. Να γληντήσω;... χωρίς σένα; είπε ταπεινά ή Φαντίν. Μα πως μπορώ να γελάσω, ενώ έχω την καρδιά μου σφιγμένη κι' έπιθυμώ μάλλον να κλάψω;

»Ο Μαρτιάλ πήρε μία καρέκλα και κάθισε καθάλικευτα, αντίκρυ στη νέα γυναίκα.

—Κοπέλλα μου, δεν είσαι καθόλου διασκεδαστική άπόψε, της είπε. Κι' αν συνεχίσες έτσι, να μυζοκλαίς και να γκρινιάζεις, δε θα ξαναπατήσω πιά το πόδι μου εδώ! Ξάφες τότε να βρης άλλο φίλο.

—Σκέπτεσαι να με παρατήσης; Γιατί τότε δε μου λες καλλίτερα να πείσω στο ποτάμι, να πνιγώ; είπε ή «Κοκκινόμαλα» με μάτια που λάμπανε από θυμό.

»Τί παράπονο έχεις μαζί μου, στο κάτω-κάτω; Μου φέρθηκες πάντα άσχημα, κι' όμως δεν είπα ποτέ λέξι. Δεν σου παραπονέθηκα ποτέ για τη μιζέρια που μ' έρριζες...

—Γιατί να μ' άβγής απ' αυτή τη μιζέρια; Είσαι άρεκατά όμορφη, ώστε να κάνεις ό,τι κάνουν τόσες άλλες...

—Ναι, καταλαβαίνω... Να βγω στο πεζοδρόμιο! Και να σου δίνω ύστερα τα λεφτά που θα κερδίζω πουλώντας το κορμί μου!

»Αυτό περιμένεις, έ; Λέιπεις διαρκώς από κοντά μου, με τη σκέψη να μ' άφίσης έλευθερή;... Έ λοιπόν, μικρέ μου, αν σου κατέβηκε τέτοια ιδέα, να τη βγάλης απ' το μυαλό σου! Ποτέ δεν πρόκειται εγώ να καταπνήσω έτσι. Προτιμώ να πνιγώ.

—Να πνιγής; Βαρέθηκες λοιπόν τη ζωή σου;

—Τί μου προσφέρει, ή ζωή;... »Όταν πεθάνη κανείς, δεν ύπάρκει πιά... Πόσα τράβηξα, από τότε πουάνα την άνοησία να σ' αγαπήσω! Κάθε φορά που φεύγει

από κοντά μου, δεν ξέρω ποτέ αν θα σ' άναδώ... Και σε περιμένω σαν βλάκας σ' αυτό το παράθυρο, μετρώντας τα λεπτά, τις ώρες, ως τα ξημερώματα.

»Άκούω τα βήματα των ξενύχτων, το τρέξιμο των άπάγων που τους κυνηγάνε οι άστυφύλακες... και νοιώθω τότε ένα κορσί στις φλέβες μου, στη σκέψη πως άνήκεις ίσως και συ στο δικό τους κόσμο!

—»Όραία γνώμη έχεις για μένα, κοπέλλα μου!...

—Πού πάς λοιπόν τις ήμέρες και τις νύχτες που σε περιμένω του κάκου; Έχω την ιδέα πως άλλωστε σπíti και γειτονιά για να κρύψης καλλίτερα μία γυναίκα που άγαπάς από καιρό... Και την κρύβεις, για να μ' άσ τηρή την άθλια ζωή σου, το κατάντημά σου!

»Ναι, την άγαπάς... το διαβάξω στα μάτια σου, που λάμπουνε τώρα παράξενα... γιατί είσαι ευτυχισμένος που μ' άκούς να μιλάω γι' αυτήν!

—Είσαι τρελή!...

—Την άγαπάς, σου λέω, την άγαπάς!...

—Ε, κι' ύστερα;

»Η Φαντίν συμμαζεούτηκε, σαν βήριο, χύμη πάνω του, τον άρπαζε απ' τους ώμους και τον τράνταζε με δύναμη.

—Ναι, άγαπάς μ' αν; έλεγε με φωνή σφυριχτή. Γι' αυτήν την άλλη με παραμελείς, μ' άφίνεις, έμένα που σούδωσω όλη την καρδιά μου! Μ' άνακάτεψες σε κάποια άτιμία, που δε μπορώ άκόμη να την καταλάβω. Και τώρα που δε με χρειάζεσαι πιά, με πετάς σ' άκουπίδι!...

Σταμάτησε μία στιγμή κι' ύστερα συνεχίσε, άκόμη πιο πικρά:

—Γιατί να μ' άβγής στη ζωή μου;... »Η μου σχεδόν ευτυχισμένη... αν μπορώ να ναι ευτυχισμένη μία γυναίκα μονάχη στον κόσμο, που δεν έχει καν για παρηγοριά της την άνάμνησι ενός πατέρα και μιας μητέρας... Ναι, ήμου εύχαριστημένη απ' την τύχη μου, στο μ' άπ' που δούλευα. Είχα ζεστασιά το χειμώνα, χόρταινα φαί... όσπου ήρθε εσύ...

»Η δυστυχισμένη γυναίκα δεν πρόλαβε ν' άποτελειώση τη σκέψη της. Το χέρι του Μαρτιάλ κατέβηκε μ' όρμη στο μανούλο της.

Κι' ενώ αυτή κλονιζόταν, έτοιμη να πέση, εκείνος άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε.

Μα ή Φαντίν, γρήγορη σαν άστρατη, πετάχτηκε έξω και τον παρακολούθησε, δίχως καν να ρίξη ένα σάλι τους ώμους της.

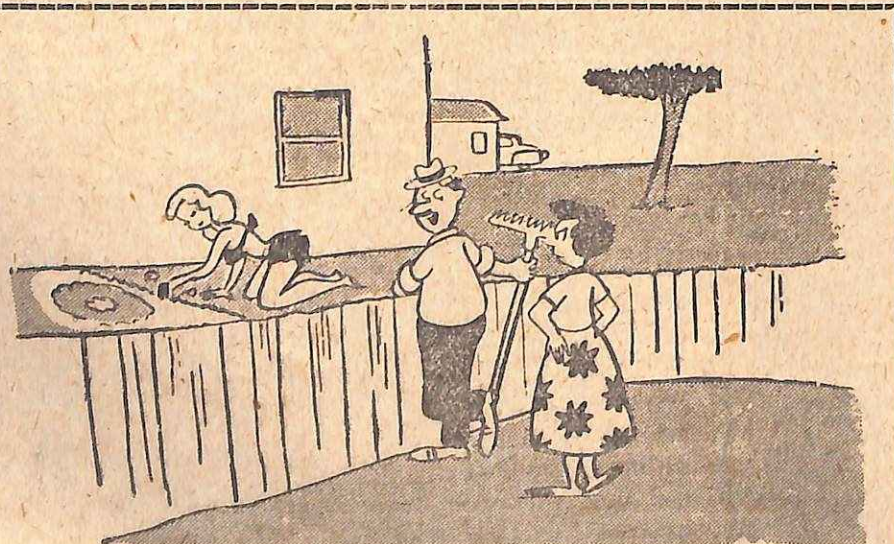
»Επτάσε σχεδόν μαζί του στην πλατεία του Θρόνου. Έψαξε γύρω, με μία γρήγορη ματιά, κι' είδε το Μαρτιάλ να φεύγη προς το προάστιο Σαιντ - Άντουάν. Τον παρακολούθησε άκόμη. Τον είδε να μπαίνει σ' ένα μ' άπ'.

Κρυφτηκε τότε σε μία μεγάλη πόρτα και τον περίμενε να ξαναβγής από κει.

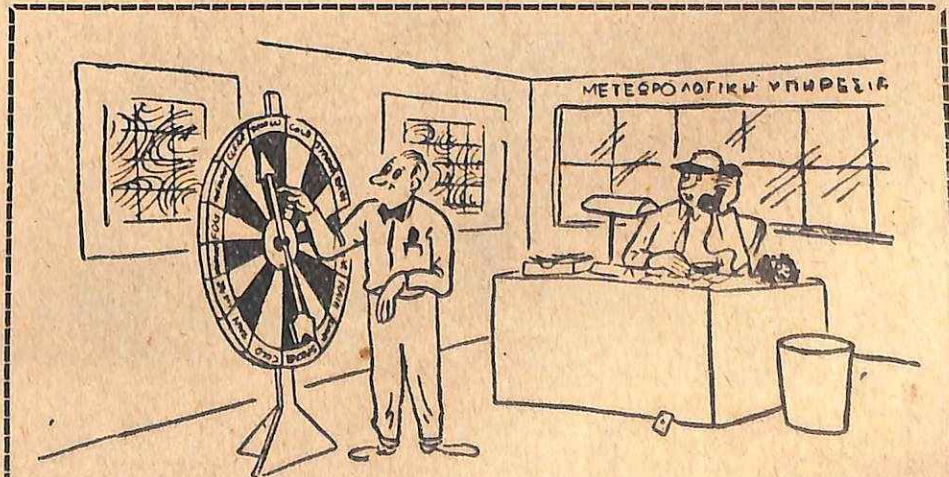
Πέρασε μία ώρα. Τέλος, κατά τις 11, ο Μαρτιάλ βγήκε απ' το μ' άπ' και πήγε στην πλατεία της Βαστίλλης. Η «Κοκκινόμαλλα» τον παρακολουθούσε πάντα.

Κάθε τόσο γύριζε και κύτταζε πίσω του. Μη βλέποντας όμως τίποτα το ύποπτο, συνέχισε το δρόμο του, βιαστικά.

»Πού πηγαίνει;» άναρωτιόταν ή Φαντίν.

»Ο σύζυγός: Η καινούργια μας γειτόνισσα; Ούτε την πρόσεξα. Κυττάζω το σχέδιο του κήπου, για να το άντιγράψω...

—Τί καιρό θάχουμε αύριο; Περιμένετε μία στιγμή. Τώρα βγάδι την πρόγνωση ο συνάδελφός μου...

Όσο βρισκόταν στο δώδε, σε δρόμους που είχαν ακόμη κόσμο, δε φοβόταν καθόλου. Τό άσπρος της όμως την έγκρατέλειψε, όταν βρέθηκε σε κάτι έρημες γειτονιές.

Θα γύριζε πίσω τότε, αν δεν έδρασε ξαφνικά το Μαρτιάλ να σταματάει σ' ένα σταθμό ταξί και να συνεννοηθεί μ' ένα σωφέρα.

«Εδώ είν' ο κίνδυνος! σκέφτηκε τότε η Φαντίν. Άν πάει ταξί, δε θα μπορέσω πια να τον παρακολουθήσω, και δε θα μάθω τίποτα...»

Έμεινε στην τσέπη της... και τα δάχτυλά της συνάντησαν το χαρτονόμισμα που της είχε δώσει πριν από λίγο ο Μαρτιάλ.

Πήρε άμέσως την απόφασή της. Σταμάτησε ένα περαστικό ταξί.

— Σκολάω τώρα, κυρία μου, της είπε ο σωφέρας. Άν πάτε κατά τη γειτονιά μου, μπορώ να σας πάρω. Άλλοιώς, βρήτε κανέναν άλλο.

— Βλέπετε εκείνον εκεί τον άνθρωπο, που κουδενιάζει με το συνάδελφό σας;

— Ναι, τον βλέπω. Αυτός που του μιλάει, είναι φίλος μου και πατριώτης μου...

— Ά, νά, ο άνθρωπος σας ανέθηκε στο ταξί. Σεικάνει!

— Παρακολουθήστε τους! είπε η Φαντίν, πηδώντας μέσα στ' αυτοκίνητο.

— Τελος πάντων, ως σας κάνω αυτή τη χάρι... Δεν υπάρχει ανάγκη άλλωστε να βιαστώ πολύ. Τ' αμάξι του φίλου μου είναι σαράβαλο, άργο σά χελώνα!

Η Φαντίν κατέδρασε τα δυο τζάμια και, σκύβοντας έξω το κεφάλι της, κύτταξε μ' αγωνία το ταξί του Μαρτιάλ. Ήταν βέβαιη πως ο νέος πήγαινε σε κάποια φιλενάδα του!

Τα δυο αυτοκίνητα τρέχανε μέσ' στη νύχτα, το ένα πίσω απ' το άλλο. Ξαφνικά, το πρώτο σταμάτησε. Η Φαντίν, που δεν το έχανε απ' τα μάτια της, είδε το Μαρτιάλ να πηδάει έξω, στην είσοδο της γέφυρας του Σαιν-Κλου.

Τόν μιμήθηκε κι' αυτή και τον παρακολούθησε πεζή.

Γύρω τους δεν υπήρχε ψυχή ζωντανή. Στην άκρη της γέφυρας, ο Μαρτιάλ ξεστρώσε άριστερα, προς τη διεύθυνση του Μπελβύ. Η Φαντίν έκαμε το ίδιο.

Γλυστρούσε μέσ' στο σκοτάδι, σαν φίδι. Άλλοτε πλησίαζε πολύ το νέο κι' άλλοτε σταματούσε λίγο, λαχανιασμένη, για να συνεχίσει ύστερα την επιδίεξι παρακολούθησιν. Τα πόδια της μόλις που άγγιζαν το έδαφος. Τα βήματά της ήταν τόσο ελαφρά, ώστε δεν ακούγονταν καθόλου.

Άλλωστε ο Μαρτιάλ, άπορροφημένος δρόμους απ' τη σκέψη του γυρισμού του στο σπίτι που έμενε η Κολινέτ, ή μεγάλη

του αγάπη, δε συλλογιζότανε πια παθόλου τη Φαντίν, τη δυστυχισμένη εκείνη, που την είχε κακομεταχειριστή τόσο βάνασα και την είχε έγκαταλείψει... Δεν του πέρασε καθόλου απ' το μυαλό ή ιδέα να κυτάξει πίσω του.

Έφτασε σε λίγο στο γνωστό μας δρομάκι και σταμάτησε μπροστά στη μικρή καγκελλόπορτα του κήπου του. Έβγαλε ένα κλειδί απ' την τσέπη του, άνοιξε την πόρτα και την ξανάκλεισε πίσω του.

Τον είχαν κρύψει τώρα οι ψηλοί τοίχοι, που δε θα μπορούσε ποτέ να τους περάσει η Φαντίν...

Ένα παράθυρο φωτίστηκε, στο πρώτο πάτωμα. Το φως αυτό έμεινε αναμμένο, ώρες ολόκληρες, κι' επιτέλους έσβυσε.

Μα η Φαντίν έμεινε εκεί ακόμη, τουρτουρίζοντας απ' το κρύο. Το στήθος της ξεσκιζόταν απ' το κρύο. Τον άγριο βήχα...

«Ά, τόν άθλιο! σκεπτόταν ή δυστυχισμένη. Τόν άθλιο! Βρίσκεται εκεί μέσα, με μια γυναίκα!»

Κολιμήνι στο μισογκρεμισμένο τοίχο ενός παλιού σπιτιού, περίμενε να ημερωσθ, με θανάσιμη αγωνία. Όταν χάραξε πια, ανέθηκε σ' ένα σωρό πέτρες κι' εξέτασε από μακριά το σπίτι, που ξεχώριζε τώρα καθαρά.

Είδε ν' άνοιξη μια πόρτα του Ισογείου και να βγαίνει ο Άργκουζίν, καπνίζοντας την πίπα του.

«Ο Μαρτιάλ είν' εκεί, μαζί μ' αυτό το σύντροφό του— σκέφτηκε η Φαντίν, ενώ κατέβαινε γρήγορα απ' τις πέτρες για να μνη τη δούνε. Μα δε μπορεί ποτέ να μην κρατάει μακριά μου αυτός ο Άργκουζίν, βδομάδες ολόκληρες! Πρέπει να υπάρχει κάποιος άλλος λόγος... Κι' αυτό το λόγο θέλω να τον ανακαλύψω!»

Μα πώς να κάνει...

Ένα κοριτσάκι βγήκε από ένα στενό δρόμο, κρατώντας με τ' όνα χέρι ένα δοχείο με γάλα και με τ' άλλο τραβώντας πίσω της ένα γαϊδουράκι. Βλέποντας ξαφνικά μπροστά της την «Κοκκινόμαλλα», παραξενεύτηκε, τράμαξε.

— Γιατί με φοβάσαι, μικρή μου; της είπε εκείνη. Έχασα το δρόμο μου, νυχτώθηκα... και περίμενα εδώ, ώπου να ημερωσθ.

— Πάτε στο Μπελβύ;

— Ναι, βέβαια.

— Θα ξεπαγιάσατε όλη τη νύχτα! Θα μπορούσατε ωστόσο να κοιμηθείτε μέσα σ' αυτά τα χαλάσματα. Είναι άκατοίκητα... και θα βρίσκατε ξύλα για ν' ανάψετε φωτιά, να ζεσταθίτε.

«Εδείς ύστερα μια φέριμα, που βρισκότανε λίγο πιο πέρα, και πρόσθεσε:

— Θα μπορούσατε ακόμη να κοιμηθείτε

εκεί πέρα, μέσ' στο σταύλο με τις γελάδες. Δεν είν' άσχημα, έχετε...

— Πουλάς γάλα, μικρή μου;

— Και πολύ καλό μάλιστα. Θέλετε να σας δώσω λίγο;

Χωρίς να περιμένει την απάντησή της Φαντίν, ή χωριατοπούλα έβγαλε απ' την τσέπη της ένα μεταλλικό κύπελλο και το γέμισε γάλα. Της τώδωσε και της είπε με καλωσύνη:

— Πίητε το... θα σας κάνει καλό.

Η Φαντίν την ευχαρίστησε και θέλησε να την πληρώσει. Μα εκείνη άρνήθηκε να πάρη λεφτά.

— Όχι, όχι! είπε. Ξέρω τί είναι ή φτώχεια... Θα δώσω σήμερα στους άντικρου- νους πελάτες κάτι λιγότερο γάλα, κι' έτσι θα βγάλω αυτό που σας πρόσφερα.

Άνασκήωσε τους ώμους της και πρόσθεσε:

— Δεν τους χωνεύω άλλωστε καθόλου, αυτούς τους ανθρώπους!

— Τους ξέρεις; ρώτησε ή Φαντίν.

— Ναι, βέβαια. Είναι δυο... Υποπτες φάτσες! Ο κόσμος λέει πως έχουνε κουδάλήσει εκεί μέσα μια δυστυχισμένη κοπέλλα και την κρατάνε φυλακισμένη...

Ο γαϊδάρος άρχισε να γκαριζή και να κουνάει το κουδούνι του. Η κοπελλίτσα θύμωσε και του φώναξε:

— Σκασιός λοιπόν! Ου ξυτηνής όλο τον κόσμο... Δε μ' άφινεις να κουδεντιάσω λιγάκι; Σπάνια βρίσκω έναν άνθρωπο, για να πούμε δυο κουδέντες...

Χαίρεται ύστερα τη Φαντίν και τράβηξε το δρόμο της, για να σταματήσει πάλι στη γειτονική καγκελλόπορτα, όπου την περίμενε ο Άργκουζίν, που είχε ακούσει το κουδούνι του ζώου.

Η Φαντίν άπομακρύνθηκε γρήγορα. Είχε μάθει τώρα ό,τι ήθελε...

Γύρισε στο Παρίσι, στη φτωχική καμαρούλα της. Άλλαξε ρούχα, έφαγε κάτι και ξανάφυγε για το Σαιν-Κλου, άποφασισμένη να παραμονέψη για το Μαρτιάλ.

Ποιό ήταν το σχέδιό της; Δεν το ήξερε ούτε ή ίδια... Πίστευε στο καλό της άστρο. Και την παρακινούσαν δυο αντίθετα συναισθήματα, ή αγάπη και το μίσος!

Όταν έφτασε στον προορισμό της, ή ώρα ήταν 11. Παραξενεύτηκε, βλέποντας μισανοιχτή την καγκελλόπορτα του μικρού σπιτιού.

Σε λίγο, άνοιξε τελείως αυτή ή πόρτα και φάνηκε ο Μαρτιάλ, μαζί με τον Άργκουζίν που καπνίζει πάντα την πίπα του.

Ο πρώτος έφυγε. Πέρασε μπροστά απ' την «Κοκκινόμαλλα», που είχε προλάβει να κρυφθί πίσω από κάτι έρειπια.

Ύστερα, ή νέα γυναίκα άρχισε να τον παρακολουθεί. Όταν τον είδε να παίρνει το βαποράκι για το Παρίσι, άνάσασε μ' άνακούφισιν.

«Σίγουρα, δε θα γυρίση πριν απ' το βράδυ—είπε με το νου της. Έχω αρκετή ώρα στη διάθεσή μου».

Και ξαναγύρισε στο παρατηρητήριό της. Ήταν άποφασισμένη τώρα να επιχειρήσθ το κάθε τι, για να μάθω όλη την αλήθεια. Πλησίασε λοιπόν στην καγκελλόπορτα του μικρού σπιτιού και χτύπησε.

Ήρθε άμέσως ο Άργκουζίν. Βλέποντας τη Φαντίν, έκαμε μια κίνησι εκπλήξεως.

— Εσείς;... είπε. Πώς βρεθήκατε εδώ;

— Συνάντησα στο δρόμο το Μαρτιάλ και μου είπε νάρθω και να τον περιμένω. Μην άνησυχίτε λοιπόν... Ξέρω άλλωστε περί τίνας πρόκειται. Έχω άνακατευτή κι' εγώ σ' αυτή τη δουλειά.

— Το ξέρω... Παίξατε μάλιστα άσχημο ρόλο! Τάμαθα όλα απ' το Μαρτιάλ, μιά μέρα που ήταν τυφλός στο μεθύσι και δεν ήξερε τί έλεγε και τί έκανε.

Ο Άργκουζίν κρατούσε ακόμη την πόρτα μισανοιχτή. Άλλ' ή Φαντίν την έσπρωξε, την άνοιξε και μπήκε στον κήπο, λέγοντάς του:

— Πάμε μέσα. Ξεπαγιάσαμε, εδώ που στεκόμαστε!

Ο Άργκουζίν δεν έφερε αντίρρηση.

Όταν μπήκαν στην τραπεζαρία, ή Φαντίν κύτταξε γύρω της και είπε:

— Μιά χαρά είσατε εδώ, βλέπω!... Κι' ή κοπέλλα που βρήκατε;

— Πάνω, στο πρώτο πάτωμα.

Ο Άργκουζίν γέλασε και πρόσθεσε:

— Δεν είσατε καθόλου ζηλιάρα, όπως βλέπω.

— Μα γιατί να ζηλέψω; Δεν πρόκειται

να την ξεκάνετε, αυτή την κοπέλλα; Δε σας έχουνε πληρώσει γι' αυτό;

Ο Άργκουζίν κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, ξερόβηξε, αλλά δεν άπάντησε.

«Δε θα μάθω τίποτε απ' αυτό τον άνω- θρωπο—σκέφθηκε ή Φαντίν. Άν δεν καταφέρω να τον μεθύσω, είμαι χαμένη. Όταν γυρίση, ο Μαρτιάλ θα με σκοτώσθ!»

— Δε θα με κεράσετε λοιπόν τίποτα; είπε φαιδρά.

— Πώς, βέβαια! Να πιούμε κάτι, να ζεσταθούμε...

Κι' ο Άργκουζίν έφερε μιά μπουτίλια και γέμισε δυο ποτήρια.

Η Φαντίν ήπιε μονάχα μιά γουλιά απ' το δικό της. Ο Άργκουζίν όμως το άδειασε άπαινελημμένος.

Σε δυο ώρες, είχε πια μεθύσει. Μιλούσε άπερβεμένα, γελούσε, χειρονομούσε άτακτα.

Άπλωσε ξαφνικά τα χέρια του για ν' άγκαλιάσθ τη Φαντίν. Μα εκείνη τον έσπρωξε άπότομα και με δύναμη.

Έχασε τότε την ισορροπία του, έπεσε χάμω, προσπάθισε του κάκου να ξανασηκωθί, και στο τέλος άποκοιμήθηκε βαθεία.

Τώρα ή Φαντίν ήταν βέβαιη πως δεν έπρόκειτο να την ένοχλήσθ κανείς για δυο- τρεις ώρες. Άνέθηκε άποφασιστικά στο πρώτο πάτωμα. Σταμάτησε στην κορυφή της σκάλας κι' άφουγκράστηκε.

Άκουσε τότε ένα θόρυβο, σαν να προσπαθούσε κάποιος ν' άνοιξη μιά κλειδαμω- νη πόρτα, κι' ύστερα κάτι σαν βογγητό...

Πλησίασε στην πόρτα εκείνη κι' είπε σι- γά άλλα καθαρά:

— Θα σας σώσω! Έξω. Η Φαντίν το κλειδί βρισκόταν απ' έξω.

Το κλειδί βρισκόταν απ' έξω. Η Φαντίν το γύρισε, κι' ή πόρτα άνοιξε άμέσως.

Είδε τότε στο μισοσκόταδο μιά σιλουέ- τα, μιά γυναίκα μαυροφορεμένη, χλωμή, ξεμαλλιασμένη, αλλά νέα κι' όμορφη.

Ένοιωσε άμέσως να ξυτηνί όλη της ή ζήλεια.

Δεν έδρασε την Κολινέτ σαν ένα θύμα, φυλακισμένο, καταδιωγμένο, αλλά σά μιά λατρεμένη φιλενάδα του Μαρτιάλ... και τη μιμούσε!

Προχώρησε άποφασιστικά και στάθηκε μπροστά της.

— Ερχομαι να σας σώσω!... της είπε σαρκαστικά. Να σας σώσω!... Σαν να μη βρίσκατε εδώ με τη θέλησή σας... άφου άγαπάτε το Μαρτιάλ και σας αγαπάει κι' εκείνος!

— Τόν μισώ!...

— Όχι δά! Πώς μπορεί να μη λατρεύε- τε και σεις το Μαρτιάλ;... Τόν αγαπάτε, σας λέω... μη λέτε ψέμματα, από φόβο μήπως έδίκηθώ, μήπως σας ρίξω βιτριόλι στα όμορφα μάτια σας!...

— Κυρία, είπε ή Κολινέτ ένωνοντας τα χέρια της, σας όρκίζομαι πως δεν έχω κα- νένα σύνδεσμο με το φίλο σας! Μ' άπή- γαγε και με φυλάκισε εδώ, για να έδίκη- θή γι' ατι τον περιφρονούσα, κι' ακόμη γι- ατι τον πλήρωσε κάποιος άθλιος που ήθε- λε το χαμό μου! Είμ' ένα θύμα, κυρία... Λυ- πηθήτε με, σώστε με!

— Περιφρονήσατε λοιπόν το Μαρτιάλ; είπε ή Φαντίν, θυμωμένη. Δεν κολακευ- ήτε που σας είχε προσέξει; Είσατε ή μόνη που του άντισταθήκατε;... Κι' εγώ σας ζήλευα!... Μα είν' άπίστευτο να μην τόν αγαπάτε, τόσο νέο κι' όμορφο!

— Δεν τόν αγαπώ... γιατί έχω δώσει σ' άλλον την καρδιά μου.

— Ά, αγαπάτε άλλον; είπε ή «Κοκκι- νομάλλα», με μαλακότερο τόνο. Είσατε και σεις έρωτευμένη;... Κι' αυτός ο άλλος θα ύποφέρη που σας έχασε!

Κι' άμέσως κατάλαβε ή Φαντίν τόν ά- τιμο ρόλο που την είχε άναγκάσει ο Μαρ- τιάλ να παίξθ. Θυμήθηκε το γράμμα που της είχε ύπαγορεύει... και τη συγκλόνισε ένα ρίγος άγωνίας.

Ήταν λοιπόν συνένοχος κι' αυτή σ' ένα έγκλημα!...

Για μιά στιγμή σκέφθηκε να τή πη όλα στην Κολινέτ. Μα σώπασε. Καταλάβαινε, και τή Χριστιάν Βέγγερστον (17), που άλληλοαπήχθησαν και έγκατέλειψαν τα σπίτια τους φύγοντας προς άγνωστή κατεύθυνσι. Το γεγονός μαθεύτηκε άμέσως, γιατί ή Χριστιάν είναι κόρη ενός άνωτέρου ύπαλλου της Σουηδικής πρεσβείας ένώ ο Χιού δεν είναι παρά συνόδος σ' ένα άσανσέρ της άμερικανικής Βουλής. Η άστυνομία άναζήτησε παν- χαιά, έπειθ ή αυτοκίνητο που ώδηγούσε ή νέα, έτρεχε με ύπερβολική ταχύτητα τυ- τη σάλληψή τους, οι δυο νέοι όηλωσαν πως είχαν έν τω μεταξύ παντρευθί κρυφά. Έξα- όποια έσπευσε να ξαναγύριση μαζί της στη Σουηδία.

Ζακέτα της, για να μην κρυώσθ.

Διασχίσανε μαζί την τραπεζαρία, όπου κοιμότανε πάντα ο Άργκουζίν. Πήγαν ως την καγκελλόπορτα. Η Φαντίν την άνοιξε, έδειξε στην Κολινέτ το έρημο δρομάκι και της είπε:

— Θα πάτε προς τα εκεί, ώπου να βηθήτε στο ποτάμι. Θα πάρετε ύστερα το βαποράκι, και σε μιά ώρα θα βρίσκατε στο Παρίσι. Θα ξαναβρήτε την ευτυχία και τόν έρωτά σας!

— Ποιό είναι τ' όνομά σας; ρώτησε ή Κολινέτ με συγκίνηση.

— Φαντίν. Έσείς πως λέγεσθ, δεσποινίς;

— Κολινέτ... Ποτέ δε θα ξεχάσω τί σας χρωστάω!

ΚΒ'.

— Γυρίσατε επιτέλους, δεσποινίς Κολινέτ! φώναξε ή θυρωρός του σπιτιού της ό- δου Λομόν. Μα τί χάλια είν' αυτά που έ- χετε! Τι χλωμή που είσατε!... Έλάτε στην καμαρά μου να σας δώσω λίγο ζου- μί κι' ένα ζεστό καφέ, για να συνέλθετε.

Πόσο είχε κουρασθ ή Κολινέτ απ' αυ- τη τη διαδρομή, πρώτα με το πλοίο κι' ύ- στερα πεζή! Μα και με πόση χαρά ξανα- βρήκε το σπίτι της, που τ' αγαπούσε τόσο!...

Δεν είχε περάσει ακόμη ή συγκίνηση που δοκίμασε φεύγοντας απ' το Σαιν-Κλου. Ένοιωσε βαθεία εύγνωμοσύνη για τη Φαντίν.

Θάθελε να την ξαναδθ, και γρήγορα να της πησιν, για να την ευχαριστήσθ και να της έκφράσθ την ελκρινή στοργή που αισθα- νότανε τώρα γι' αυτήν.

Είχε καταλάβει απ' την πρώτη στιγμή πως, κάτω απ' το λίγο άζεστο παρουσια- στικό της, κρύβονταν αίσθήματα ευγενικά —παρ' όλη την όδύνη επίδρασι που εί- χε πάνω της ο Μαρτιάλ.

— Έλάτε, μικρή μου, πηίτε πρώτα αυ- τό το ζουμί, είπε ή καλή θυρωρός στην Κο- λινέτ. Ύστερα θα σας φτιάσω ένα καφέ.

Και πρόσθεσε, κουνώντας το κεφάλι της:

— Άν έγραφε πόσες φορές ήθε να ρω- τήσθ για σας εκείνο το όμορφο παλληκά- ρι που σας συνόδευε τα βράδια ως εδώ! Τριγύριζε μπροστά στο σπίτι, στον κήπο του μοναστηριού... παντού απ' όπου φαί- νονταν τα παράθυρά σας...

«Και δεν ήταν αυτός μονάχα, που ρω- τούσε για σας. Ήρθε κι' ή άδερφή σας, καθώς κι' ένας άλλος, ένας νέος κοντός και λίγο κομπούρης...

— Άχ, καλή μου κυρία Τεχού, είμαι πολ- λυ δυστυχισμένη, είπε ή Κολινέτ.

— Έλάτε, έλάτε! Τώρα που γυρίσατε, θα διορθώσουνε όλα... Είχα άνησυχήσει κι' εγώ πολύ για σας. Οι γείτονες προσπα- θούσαν να μου πάρουν λόγια, αλλά δεν τα καταφέρναν. Οι κουτσομπολίδες!...

Έγώ ξέρω καλά πως είσατε μιά τίμια κοπέλλα. Έχετε ένα αγαπημένο... μα δεν είναι κακό, αυτό! Ποιό κορίτσι δεν έχει α- γαπήσει;

Η Κολινέτ ήπιε το ζουμί και τόν καφέ, εύχαρίστησε έπειτα θερμά τη θυρωρό κι' ανέθηκε στην καμαρά της.

Όταν όμως βρέθηκε ολόμυνη, ή χα- ρά της σβύστηκε γρήγορα και τη διαδέ- χθηκε μιά ξαφνική άνησυχία: Θα πιστεύε- τα λόγια της ό Μπερτί, όταν θα τή διη- γιότανε την περιπέτεια που της είχε συμβθ;...

Άναψε το φώς κι' άρχισε να σκέπτεται. Είχαν περάσει έξη βδομάδες από τότε που χάθηκε. Η πρώτη φροντίδα της λοι- πόν θα ήταν να καθισχύσθ το Ριγκολό και τη Μιρέτ και να δώσθ ένα ραντεβού στο Μπερτί.

Έγραψε πρώτα σ' εκείνον, λίγες λέξεις μονάχα:

«Έπεσα σε μιά άτιμη παγίδα. Μα μπο- ρεσα επιτέλους να ξεφύγω! Έλα να με περιμένεις άπόψε στην πλατεία Μαντελέν, έξω απ' το κατάστημα.

»Κολινέτ»

Δεν είχε τη δύναμη να γράψθ περισσό- τερα...

Δε μπόρεσε καν να πησιν ως το κρεβάτι της. Έγειρε το κεφάλι της πάνω στο τρα- πέζι κι' άποκοιμήθηκε άμέσως...

Ξύπνησε κατά τις 4 το πρωί, πριν ακό- μη φέξθ. Πλάγιασε τότε στο κρεβάτι της, αυτή τη φορά όμως δε μπόρεσε να ξανα- κοιμηθθ.

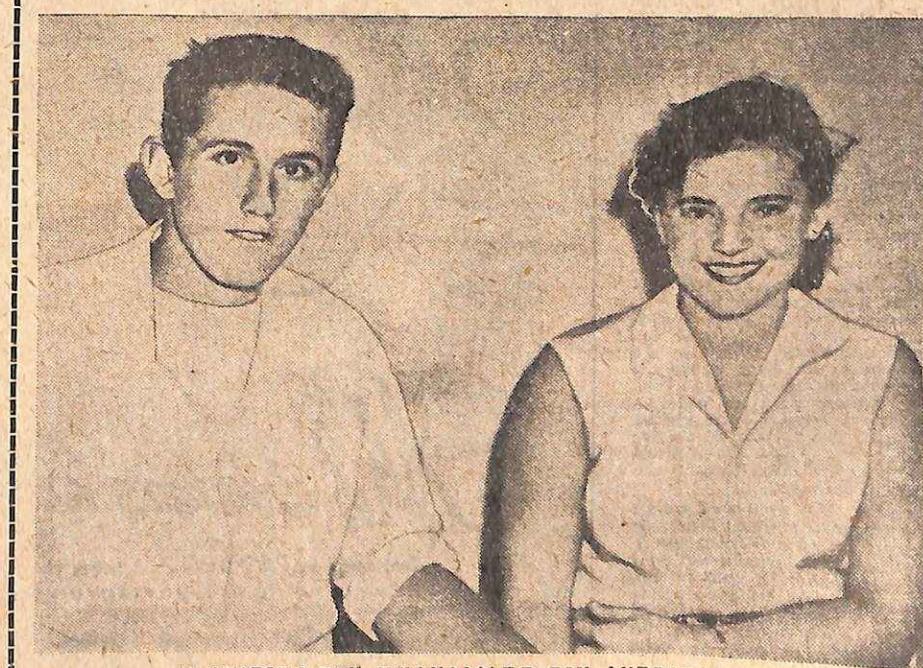
Σηκώθηκε τα ξημερώματα. Άνοιξε το παράθυρό της, για ν' άερισθ ή καμαρά της. Στάθηκε όρθια, άκίνητη, στην πρώτη δροσιά, κυττάζοντας τα γυμνά δέντρα του διπλανού κήπου, το παλιό μοναστήρι. το Παρίσι που έμπνόνεσε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΣΚΟΥΤΕΡ

Αυτό είναι το νέο γαπωνέζικο τρίτροχο σκούτερ, που προσφέρεται σήμερα στην αγορά αντί 600 δολαρίων. Έχει θέσεις για δυο άτομα και μοιάζει μάλλον με μικρό αυτοκι- νητάκι, μπορεί δε να άναπτύξη άριστα ταχύτητα 70 χιλιομέτρων. Η καροσερί του είναι έξ ολοκληρώου πλαστική και ή μηχανή του μονοκύλινδρου καί ισχύος 5½ ίππων. Το νέο και περίφημο αυτό τροχόφορο κατενθούσασε όσους το δοκίμασαν γιατί έκτός των άλλων προσδόντων του έχει ένα άπλοποιημένο μηχανισμό που το καθιστά έξαιρετικά εύχάριστο.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΠΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΕ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ

Το νεαρό αυτό ζευγάρι προκάλεσε πριν ήμερών ένα σκάνδαλο, που άπασχόλησε έπλ ήμέ- ρες την άμερικανική κοινή γνώμη. Πρόκειται για τόν Χιού Ουίλλιαμς (18 χρόνων) και τή Χριστιάν Βέγγερστον (17), που άλληλοαπήχθησαν και έγκατέλειψαν τα σπίτια τους φύγοντας προς άγνωστή κατεύθυνσι. Το γεγονός μαθεύτηκε άμέσως, γιατί ή Χριστιάν είναι κόρη ενός άνωτέρου ύπαλλου της Σουηδικής πρεσβείας ένώ ο Χιού δεν είναι παρά συνόδος σ' ένα άσανσέρ της άμερικανικής Βουλής. Η άστυνομία άναζήτησε παν- χαιά, έπειθ ή αυτοκίνητο που ώδηγούσε ή νέα, έτρεχε με ύπερβολική ταχύτητα τυ- τη σάλληψή τους, οι δυο νέοι όηλωσαν πως είχαν έν τω μεταξύ παντρευθί κρυφά. Έξα- όποια έσπευσε να ξαναγύριση μαζί της στη Σουηδία.

Ἐκτός νόμου: Ἡ συμ-
φορά σας πρὸς τὸν ἐξάδελφόν
ἐναι ἀπαράδεκτη. Νὰ ἐγκατα-
ψετε κάθε ἰδέα ἀπαγωγῆς κα-
φροντίσετε νὰ παντρευτῇ καὶ
ἄλλο νέο. Ἀλλοιῶς, τὸ ἀγέδαιό

MIPANTA

eng.

ΕΠΙ
ΜΗΝ
ΤΟΙ
ΣΤΙ

— 'Εσείς πρέπει να μας συγχωρήσετε, γιατί
τιπρωτηρή. Σας ανησυχούμε σ' ακατάλληλη ώ-
ρην, εφτανε αυτό, είμαστε υποχρεωμένοι να φανούμε
τοι! Το καθήκον μας όμως...
— Καταλαβαίνω, κύριε, είπε ευγενικά η μίς Λί-
— Νά περ τίνος πρόκειται, δεσποινίς. Πρό τέ-
στινύλας. Πόσοι περνούν τ' νύχτα απ' τ-

— Μὰ τί σχέδιον;
— Θὰ σᾶς ἐξή-
γῶ γιὰ τὰ ψίχουλα,
Μὰ δὲ φταίμε ἐμ-
φορστάνια τῶν γ-
κουσκέλους τους.

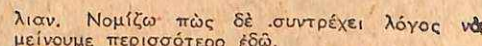
...Εχουν, τα ψείχουλα με το φύλο του ανθρώπου;
...Ω: 'Η γυναίκα μου γκρινιάζει συχνά στο σπίτι
...Οι άντρες, κυρίες επιθεωρητά, οι ρόμπες ή τα
...αικόνα δεν αβάνουν τα ψείχουλα. Οι ρόμπες ή τα

Γενικός Άντ προς Π. ΣΕΤΤΑΣ Μπουμπουλίνας 10
Τηλ. 612-893

INL 612-893

ЕРН

φουστάνια των γυναικών δεν αφήνουν τα ψιχουλά να πάνε στη
καρέκλες τους. Ένώ τα δικά μας παντελόνια... καταβαίνετε!
"Ο έπιθεωρητής κτύπησε ~~εμένα~~ ^{εμένα} καταλάβαίνετε!
Ναί, καταλάβαινε... ^{και} ~~και~~ ^{και} χαμογέλασε
Π. ΡΙΚΑΡΝΤΣΟΝ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΤΕΛΛΑΡΑΤΟΡ;

Το μηχανήμα που θα κατασκευάσει άστρα

Το θαυμαστό όπλοστάσιο της σύγχρονης επιστήμης πλουτίστηκε μ' ένα καινούργιο όνομα: «Στελλαρατόρ».

Πριν από μερικές εβδομάδες, ο πρόεδρος της αμερικανικής επιτροπής ατομικής ενέργειας, Λιούις Στράους, ανακοίνωσε πως εκατομμύρια δολαρίων δαπανήθηκαν για την κατασκευή ενός «Στελλαρατόρ» μεγάλου μεγέθους στο κέντρο έρευνών Φόρρεσταλ του Πανεπιστημίου του Πρίνστον.

Τί είναι, όμως, το «Στελλαρατόρ» αυτό, που κρίθηκε άξιο για να δαπανηθεί για χάρη του ένα τέτοιο κολοσσιαίο ποσό; Είναι, όπως φανερώνει το όνομά του στα αγγλικά, ένα μηχανήμα, που προορίζεται — μάλιστα φαισιστή... — για την κατασκευή άστρων!

Φυσικά, ο «άστροποιός» του Πανεπιστημίου του Πρίνστον — όπως θα μπορούσαμε να μεταφράσουμε το «Στελλαρατόρ» στη γλώσσα μας — δεν πρόκειται να ασχοληθεί... με τη μαζική παραγωγή άστρων! Ο προορισμός, τον οποίο θα εκτελέσει, θα είναι να δημιουργήσει μία μικρογραφία άστρου και να αναπαραγάγει στη Γη τα φυσικοχημικά φαινόμενα, που παρουσιάζονται στα άστρα, καθώς επίσης και στον ήλιο, σε θερμοκρασίες από 20 ως 30 εκατομμυρίων βαθμών.

Πλάι, όμως, στην καθαρά θεωρητική επιστημονική σημασία του το άλγινά εκπληκτικό αυτό πείραμα αποβλέπει, όπως εξήγησε στις δηλώσεις του ο Λιούις Στράους, και σ' έναν συγκεκριμένο πρακτικό σκοπό: Να προσφέρει στον άνθρωπο την ισχυρότερη πηγή ενέργειας, που ονειρεύτηκε ποτέ, καθώς και την πιο απεριόριστη, γιατί το Στελλαρατόρ θα λειτουργεί με βάση το κοινότατο και πιο διαδεδομένο αέριο: το υδρογόνο.

Στον ήλιο, το εγγύτερο προς τη Γη άστρο, το υδρογόνο μεταμορφώνεται σε ήλιον με τη συγχώνευση των ατόμων του. Τέσσερα άτομα υδρογόνου ενώνονται σ' ένα άτομο ήλιου.

Η μέθοδος αυτή της συγχώνευσης απελευθερώνει μία πελώρια ποσότητα ενέργειας: εκείνη που εκπέμπεται κατά την έκρηξη μίας βόμβας υδρογόνου. Το άτομο του ήλιου ζυγίζει περίπου 0,7% λιγότερο από τα τέσσερα άτομα υδρογόνου, που ενώνονται για να το δημιουργήσουν, και η απώλεια αυτή μάζας εκδηλώνεται υπό τη μορφή ενέργειας.

Στον ήλιο, η μεταμόρφωση αυτή γίνεται, φυσικά, σε κλίμακα άπειρες φορές μεγαλύτερη. Κάθε δευτερόλεπτο, περίπου 600.000.000 τόννοι υδρογόνου μεταμορφώνονται σε 596.000.000 τόννους ήλιου.

Κάθε δευτερόλεπτο, έτσι, ο ήλιος χάνει 4.000.000 τόννους από τη μάζα του. Η απώλεια αυτή αντιστοιχεί στη συνολική ποσότητα ενέργειας, που απελευθερώνεται από τον ήλιο, υπό μορφή φωτός και θερμότητας, και από την οποία ένα έλαχιστο μέρος φτάνει στη Γη.

Ποσό, το ελάχιστο αυτό μέρος της απελευθερωμένης ενέργειας, είναι εκείνο που κάνει δυνατή τη ζωή στον πλανήτη μας. Χωρίς την ενέργεια, που απελευθερώνεται υπό μορφή θερμότητας,

η Γη, όπως, άλλωστε, όλοι το ξέρουμε, θα ήταν μία μάζα νεκρή και παγωμένη. Και, χωρίς το φως, θα καταδικάζμασταν σε ασφυξία, γιατί ένα μέρος του χρησιμοποιείται από τα φυτά, στη μυστηριώδη διαδικασία της φωτοσύνθεσης, για να παράγουν τροφή τους και να ανανεώσουν στην ατμόσφαιρα το απαραίτητο για την αναπνοή μας οξυγόνο.

Ο ήλιος, λοιπόν — κατά τον πρωτότυπο, αλλά και απολύτως ακριβή όρισμό, που έδωσε ένας Αμερικανός σοφός — δεν είναι παρά μία ελεγχόμενη τεράστια βόμβα υδρογόνου. Πρόγνωση που σημαίνει, ότι πρέπει να αποτελέσει το πρότυπο για να αποκτήσει και η ανθρωπότητα δική της «ελεγχόμενη υδρογονική βόμβα».

Αυτό, βέβαια, το ξέρουν όλοι οι επιστήμονες σήμερα, αλλά για τη μεταφορά της θεωρίας στην πράξη, πρέπει να υπερνικήσει μία σημαντικώτατη τεχνική δυσκολία.

Η βόμβα του υδρογόνου πρέπει να εξηγησώμε, εκρήγνυται επειδή προκαλείται σ' αυτή μία θερμοκρασία 100.000.000 βαθμών από την έκρηξη — στο κλασικό μοντέλο — μίας ατομικής βόμβας που περιέχει.

Για να χρησιμοποιηθεί η αντίδραση αυτή σε ειρηνικούς σκοπούς, θα έπρεπε να μπορούν οι επιστήμονες να την ελέγξουν και να την «περικλείσουν». Όμως — εδώ βρίσκεται η μεγάλη δυσκολία — κανένα από τα γνωστά στη Γη υλικά δεν αντέχει σε θερμοκρασία μεγαλύτερη των 6.000 βαθμών.

Ως μόνη διέξοδο, για να ξεφύγουν από την ανυπερβλήτη αυτή δυσκολία, οι φυσικοί σκέφθηκαν τη λύση της «μαγνητικής φιάλης». Μονάχα ένα είδος «μαγνητικής φιάλης» — διαπιστώσανε — όπου το υδρογόνο, θερμομαγνημένο σε εκατομμύρια βαθμών του εκατονταβάθμου, δεν περιεχόταν στο άορατο τείχος ενός μαγνητικού πεδίου, παρουσίαζε τη δυνατότητα να αντικαταστήσει την ανύπαρκτη στη Γη ύλη, που θα αντείχε σε μία τόσο υψηλή θερμοκρασία.

Αλλά οι προσπάθειες για την κατασκευή της «μαγνητικής φιάλης», που θα παρείχε την ιδανική λύση στο μεγάλο πρόβλημα, δεν είχαν καταλήξει, επί μεγάλο χρονικό διάστημα, παρά σε σχετική μόνο επιτυχία. Οι Αμερικανοί επιστήμονες κατόρθωσαν να κατασκευάσουν δύο «μαγνητικές φιάλες» ως τώρα, διαπιστώθηκε όμως, ότι και οι δύο παρουσίαζαν το ίδιο μειονέκτημα: ότι δεν ήταν αρκετά στεγανές.

Το «Στελλαρατόρ», που η δημιουργία του επιδόρυνε μ' ένα λιγυγιάδες ποσό τον προϋπολογισμό των Ήνωμένων Πολιτειών, είναι η τρίτη από αυτές τις «μαγνητικές φιάλες». Και οι σοφοί περιμένουν τώρα μ' αγωνία να συμπληρωθούν οι τελευταίες λεπτομέρειες, που απομένουν, για να μπορεί να τεθεί σε λειτουργία, ώστε να εξακριβώσουν αν θα ανταποκρίνεται στις ελπίδες, που έχουν στηρίξει σ' αυτό.

Από τη στιγμή, που θα διαπιστωθεί πως το «Στελλαρατόρ» ικανοποίησε τις προσδοκίες των δημιουργών του, ένα τεράστιο βήμα προόδου, θα έχει πραγματοποιηθεί: Γιατί το γεγονός αυτό θα σημαίνει, ότι η «εξήμερωση» των κολοσσιαίων πηγών της θερμωπυρηνικής ενέργειας, που θα φέρη τον χρυσό αιώνα στο ανθρωπινό γένος, θα μπορεί να αρχίσει.

«Γάμος έξ' έρωτος»

Ο Τόνιο αγαπούσε τη Λάουρα και η Λάουρα αγαπούσε τον Τόνιο. Ήταν και οι δύο ευτυχισμένοι. Η ευτυχία, όμως, δε διαρκεί πολύ σ' αυτόν τον κόσμο. Αποδεικνύει, ότι, μιά μέρα, ο Τόνιο και η Λάουρα αποφάσισαν να παντρευτούν.

Όλοι οι φίλοι κι' όλες οι φίλες που ήθελαν το καλό του Τόνιο και της Λάουρας, προσέβαλλαν να τους κάνουν να αλλάξουν γνώμη.

Γιατί να παντρευτείτε, τους έλεγαν, αφού είσθε έρωτευμένοι.

Μα οι ευτυχισμένοι άνθρωποι πετάνε στα σύννεφα και δε δέχονται από κανένα συμβούλο. Κι' έτσι, ο Τόνιο και η Λάουρα παντρεύτηκαν κι' έφυγαν αμέσως για το Παρίσι.

Τα οικονομικά τους μέσα ήταν πολύ περιορισμένα.

Όταν, όμως, κύτταζε ο ένας τον άλλον στα μάτια, νόμιζαν πως ήταν οι πιο πλούσιοι του κόσμου.

Πέρασαν έτσι τρεις βδομάδες.

«Είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα της οικογένειάς!» έγραφε η Λάουρα σε κάρτ postal στις φίλες της, απ' το Παρίσι.

Μα εκείνες, που δεν ήταν διόλου κουτές, ήξεραν ότι η ευτυχία κρέμεται από μία κλωστή. Και περίμεναν τη συνέχεια του ειδυλλίου.

Μιά μέρα, η Λάουρα και ο Τόνιο βρισκότανε σε μεγάλες τρυφερότητες.

Τι μεγάλη που είναι η δική μας η αγάπη! είπε σε μιά στιγμή η Λάουρα.

Ναι, πολύ μεγάλη! συμφώνησε μαζί της ο Τόνιο.

Είμαι, όμως, περίεργη να μάθω ποιος από τους δύο μας αγαπά περισσότερο τον άλλον. Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής...

Να σου αγαπάς πιο πολύ έμένα ή εγώ εσένα;

Ο Τόνιο θεώρησε υποχρεωμένος να δώσει στη γυναίκα του ακόμα μία απόδειξη της αφοσίωσής του.

Εγώ εσένα! αποκρίθηκε.

Κι' έκανε να σκύψει να τη φιλήσει. Εκείνη, όμως, τον έσπρωξε πέρα.

Εσύ, λοιπόν, μ' αγαπάς

πιο πολύ; φώναξε, κατακόκκινη από θυμό. Τι ανυπόφορος έγωισμός είναι ο δικός σου! Φαντάζεσαι πως εγώ σ' αγαπώ λιγότερο απ' ό,τι μ' αγαπάς εσύ; Πιστεύεις ότι υποκρίνομαι την έρωτευμένη μαζί σου;

Ποιος ξέρει, ίσως να σου πέρασε απ' το νου η ιδέα ότι σκοπεύω να σε απατήσω, — αν δε σε έχω απατήσει ήδη! — Τι είναι αυτά που λες, χρυσή μου! φώναξε, χαλιόμενος, ο Τόνιο.

Και προσάθεσε να παρηγορήσει τη Λάουρα που την είχε πιάσει νευρική κρίση, με δάκρυα και λυγμούς.

— Φύγε, φύγε από μπροστά μου! του είπε τρέμοντας ολόκληρη. Δε θέλω να σε ξαναδώ στα μάτια μου. Άκουσε εκεί, να με μεταχειρίζεσαι έτσι έμένα, που σου είχνα σκλαδά... Τολμάς να είρωνεύεσαι, να περιφρονείς την αγάπη μου για σένα.

— Ω! καταλαβαίνω ότι από τη στιγμή αυτή κάτι έπαυσε για πάντα μεταξύ μας... Φύγε, σε παρακαλώ! Μου κάνει κακό να σε βλέπω!

Ο Τόνιο, την άφησε σαστισμένος για να μην την εκνευρίσει περισσότερο με την παρουσία του. Επειδή, όμως, ήταν μυαλωμένος άνθρωπος, δεν πήρε στα σοβαρά τα λόγια της γυναίκας του.

«Εγώ φταίω για ό,τι έγινε! είπα με το νου του. Την έθιξα στον έγωισμό της... Πρέπει, με την πρώτη ευκαιρία, να διορθώσω τη γνώφα μου».

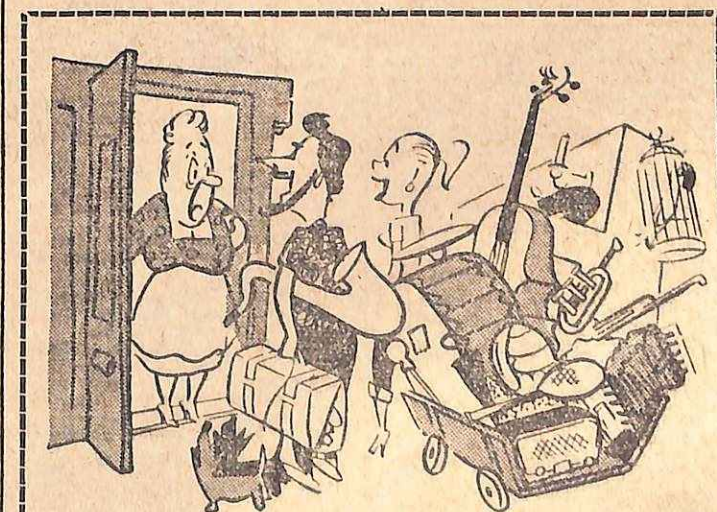
Και η ευκαιρία αυτή δεν άργησε να παρουσιασθεί.

Μιά μέρα (είχε πια λησμονήσει η θλιβερή σκηνή που άναφώρας παρρησών), η Λάουρα, εκεί που συζητούσε με τον άντρα της περί ανέμων και υδάτων του ξανάκανε την ίδια ερώτηση:

Είμαι πολύ περίεργη να μάθω ποιος από τους δύο μας αγαπά περισσότερο τον άλλον.

Ο Τόνιο την άρπαξε τότε στην άγκαλιά του.

— Εσύ, βέβαια! αποκρίθηκε, χαρούμενος επειδή του παρουσιάσταν η ευκαιρία να ικανοποιήσει τη γυναίκα του. Βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι εσύ

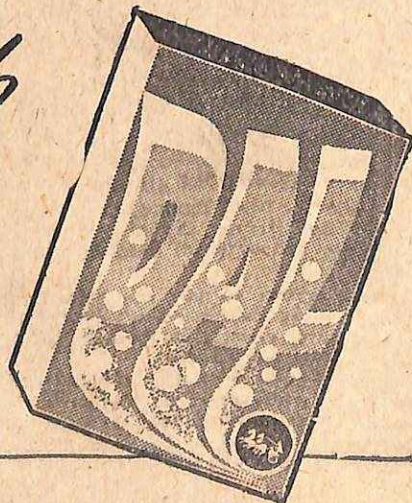

— Είμαστε, μαντάμ, το αντρόγυνο χωρίς παιδιά που συμφωνήσατε να νοικιάσουμε το δωμάτιό σας...

Χαρούμενη παρέλασις

Εκινά από το σχοινί της μπουγάδας!!!
τέτοιο μεγαλείο δεν αντίκρυσαν ως τώρα τα μάτια σας!
Αυτή την έκτυφλωτική λευκότητα των άσπρορροχών!!!
Αυτή την ζωντάνια των χρωματισμών!!!
Είναι άπιστευτο!!! Έγινε αληθινό!!!

ΕΓΙΝΕ ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ DAI

μ' αγαπας πιο πολυ!
Κι' ετοιμαζοτανε να σκυψη
να τη φιληση στα χειλη.
Εκεινη, ομως, τον εσπρωξε
πέρα.

— Εγω, εσένα!... φώναξε,
κατακόκκινη από αγανάκτηση.
Τι ανυπόφορος εγωισμός είναι
ο δικός σου! Θανάτωση, λοιπόν,
πως είσαι καλύτερος μου
και ότι είμαι υποχρεωμένη να
σ' αγαπώ εγώ πιο πολύ!

— Ποιος ξέρει, ίσως να νομίζεις
πως έχεις το δικαίωμα και
να με απατήσεις... αν δεν μ'
έχεις ήδη απατήσει!

— Λάουρα, Λάουρα... Τι είναι
αυτά που λές; τραύλισε ο Τό-
νιο, νοιώθοντας το μυαλό του
να σαλεύει.

Και προσπάθησε να καθου-
χάσει τη γυναικα του, που την
είχε πιάσει νευρική κρίση, με
δάκρυα και λυγμούς.

— Φύγε, φύγε από μπροστά
μου! του είπε κατακόκκινη α-
πό αγανάκτηση. Δε θέλω να σε
ξαναδώ στα μάτια μου! Α-
κούς, εκεί, να με άπιατά τόσο
αδύνατα τρεις μονάχα βδο-
μάδες μετά το γάμο μας και
νάχη τον κυνισμό να έρχεται
να μου το φωνάζει κατά πρό-
σωπο!

«Τι ντροπή, τί ταπεινώσι για
μένα!

«Καταλαβαίνεις τώρα και μό-
νος σου πώς, ύστερ' από την
ομοιογία που έκανες δε μπο-
ρώ ούτε στιγμή να μείνω μαζί
σου!

«Με άπατούσες... ενώ έπαί-
ζες το ρόλο του έρωτευμένου
μονάχα με μένα!
«Θέε μου! τί άβυσσος δια-
φορών κρύβει η ψυχή των αν-
δρών!

Και παρότρυνε σύζυγο τον Τό-
νιο και έφυγε χωρίς να νιώσει
ούτε μια φορά πίσω το κεφα-
λί της.

★

Από τότε δε ξανάδανε ο Έ-
νας τον άλλον.

Οι φίλοι της Λάουρας τη ρώ-
τησαν, όταν γύρισε στην Ί-
ταλία, να μάθουν γιατί χώρισε
εξαιτίας τον Τόνιο.

— Τον αγαπούσα πολύ! ήταν
η απάντησή της.

Οι φίλοι του Τόνιο τον ρώ-
τησαν να μάθουν γιατί χώρι-
σε έτσι ξαφνικά τη Λάουρα.

— Την αγαπούσα πολύ! ήταν
η απάντησή του.

Και τότε οι φίλοι και οι φι-
λες έδωσαν την απόφαση:

— Καλά, τη λέγαμε έμεις.
Δεν έπρεπε να παντρευτούν,
αφού ο ένας αγαπούσε τόσο
πολύ τον άλλον.

Αφού ήταν
ερωτευμένοι πριν παρθούν, τί
θα τους έμενε πια να κάνουν
μετά το γάμο τους; Δυστυχώς,
βρίσκονται πάντα νεαροί και
νεαρές, που παντρεύονται μο-
νάχα, όταν ο ένας είναι ξε-
τρελλαμένος με τον άλλον.

Αυτό λέγεται (γάμος εξ έ-
ρωτος). Μα, να γιατί βλέπου-
με και τόσοι άτυχες γάμους.

Α. ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

ΘΕΛΕΤΕ να άριστεύσετε εις
τά ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ; ΘΕΛΕΤΕ ΑΝΕ-
ΞΕΤΑΣΤΕΙΟ; να εξασφαλίσετε
την έπιτυχίαν σας; Τηλεφωνή-
σατε εις το 24-302 καθ'
έκαστην 8-10 π. μ. Μαθήματα σε
γκρούση και ιδιαίτερα, με άρι-
στούχουν Μαθηματικών.

ΜΗΧΑΝΗ ΜΑΝΤΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΙΟΝ
KABA - UNIVERSAL

ΑΙ ΦΘΗΝΟΤΕΡΑΙ
ΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΙ

ΜΕ 2 ΒΕΛΟΝΙΑ
UNIVERSO

Δωρεάν εκμάθησις

εύκολοιαι πληροφορίαι

Α. Ε. ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 41, ΤΕΛΟΣ ΑΘΗΝΑΙ

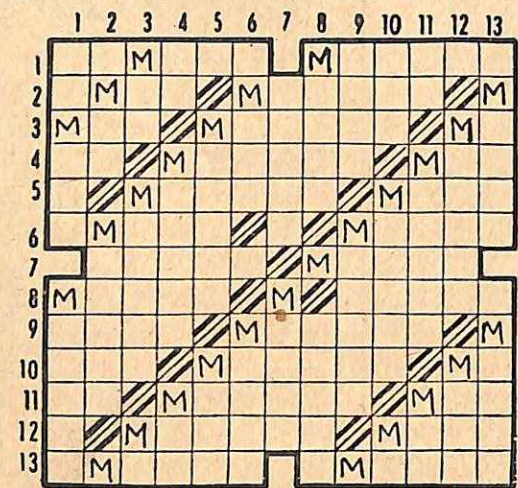
Κ. ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ

ΠΕΜΜΑ 12 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 67

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Το σταυρόλεξο των «Μ»

Στο σταυρόλεξο αυτό το γράμμα «Μ» παίζει, όπως
βλέπετε, αρκετά σημαντικό ρόλο. Προσπαθήστε τώ-
ρα να συμπληρώσετε και τα υπόλοιπα τετραγώνι-

δια, σχηματίζοντας λέξεις που ν' ανταποκρίνονται
στις ακόλουθες σημασίες:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Έπικίνδυνο φίδι. — Πόλις της Ίσπανίας, που
φημίζεται για τα κρασιά της.
- 2) Ψάρι του γλυκού νερού. — Πόλις των Η.Π.Α.,
στη Γεωργία.
- 3) Τοπικό επίρρημα (δημ.). — Άλγης. — Πρό-
θεσις (δημ.).
- 4) 100 τετραγωνικά μέτρα. — Μαθητής του Χρι-
στού. — Προσωπική άντωνυμία (α' προσ. πληθ.).
- 5) Άκρωτήριο της Πελοποννήσου. — Γυναίκα ο-
νομα που συνηθίζεται στα χωριά.
- 6) Ανέξοδη εξασφάλιση μικροπράγματος. — Μέ-
ρος συνόλου.
- 7) Ο οίνος της Άγίας Μεταλήψεως. — Σέρεος
συνταγματάρχης, ένας από τους συνομηλότες που δολο-
φονήσαν το 1903 τον Άλέξανδρο και τη Δράγα.
- 8) Ακάθαστα. — Φύλαροι.
- 9) ...Βιντάλ: αστερίο του γαλ-
λικού κινηματογράφου. — Βου-
νι της Μ. Άσίας, στην απέναν-
τι της Σάμου παραλία.
- 10) Σύνδεσμος. — Πόθος. —
Δηλώνει διαταγή.
- 11) Σύμφωνα συνεχόμενα στο
δάφνητο. — Πλάκα του διαζώ-
ματος των αρχαίων δωρικών να-
ών. — Έπώνυμον Άγγλου συγ-
γραφέως.
- 12) Φιλανεικός. — ...Μακντό-
ναλιν: στάρ του Χόλλυγουντ.
- 13) Επίσημο ένδυμα. — Μο-
νάς της αεροπορίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Διαμέρισμα του σπιτιού. —
Έπώνυμον πρωταγωνιστή του
θεάτρου και του κινηματογρά-
φου μας.
- 2) Αντρικό τουρκικό όνομα. —
Προσωπική που ταιριάζει σε
μία σπριγγλα.
- 3) Θυμίζει καλλιστεία. — Το
κρέας που είναι πολύ νόστιμο. —
Μισή μονή.
- 4) Βυζαντινή νότα. — Εύχη.
— Θα σας θυμίση Σκωτσέζο.
- 5) Κάτι πολύτιμο. — Πολύ
γλυκό.
- 6) Ζακυνθινός έρωτας. — Ά-
θναίος γιατρός, γεωμέτρης, α-
ρχιτέκτων και αστρονόμος του Ε'
π.Χ. αιώνος.
- 7) Κατάγεται από το κέντρο
της Πελοποννήσου. — Εύωδες έ-
λαιον.
- 8) Νήμα. — Λιγάκι (έπιρρ.).
- 9) Χαϊδευτικό αντρικού όνο-
ματος. — Άπαλή στην άφή.
- 10) Ίσπανικό άθροισ, πρώτο
συμβολικό πολλών πόλεων. — Πε-
τσέτα φαγητού. — Άπαγορεύει.
11) Υποθετικό. — Κοινώς
λέγεται κορδονούσκηση. — Ε-
πώνυμο δυο Γερμανών μυθιστο-
ριογράφων.
- 12) ...Μαρνί: καινούργιος
Ιταλός τραγουδιστής. — Βρέ-
φος.
- 13) Χρονικό επίρρημα. — Έ-
ρεβς ξένης θρησκείας.

Σωστό — Λάθος

Από τις δυο λέξεις: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που
συνοδεύουν καθένα από τις κατωτέρω φράσεις,
διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει.

- 1) Ο Ντοστογιέφσκυ δεν παντρεύτηκε καμιά
φορά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) Η χολέρα συνοδεύεται από ύψηλο πυρετό:
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 3) Ο Χίτλερ είχε πάρει μέρος στον Α' παγκό-
σμιο πόλεμο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 4) Το όνομα της νήσου «Γροιλανδία» σημαίνει «Γη
των πάγων»: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 5) Η ανθρώπινη καρδιά παραμένει η ίδια σε
όγκο καθ' όλην την διάρκεια της ζωής του ανθρώ-
που: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 6) Στη γυναικα η καρδιά είναι πιο μικρή παρά
στον άντρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 7) Τα ταξιδιωτικά περιστερία ταξιδεύουν σε με-
γάλα ύψη: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 8) Η άκρη της γλώσσας είναι πιο εύαισθητή στο
γλυκό, παρά στο άλμυρο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 9) Ο Μούσης ήταν σπουδαίος ρήτωρ: ΣΩΣΤΟ
— ΛΑΘΟΣ.
- 10) Οι ύπνοβάτες όταν βαδίζουν έχουν τα μάτια
αρθρώνοιχα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Τονόγριφος

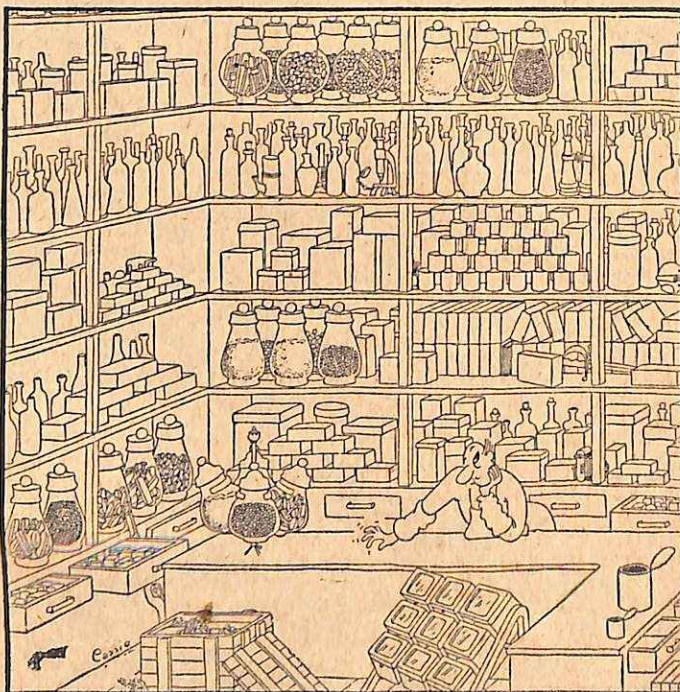
Τ' όνομα μικρούλας νήσου,
αν τ' άποκεφαλίσω
και άλλώς το τονίσω,
θα κινή τη μηχανή σου.

Κρυπτογραφικό

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Άμερικανός πολιτικός
και έφευρέτης.
2 9 7 3 = Καρποφόρο δέντρο.
3 2 7 3 8 9 0 = Λέγεται και Ίνδοευρω-
παίος.
4 3 6 6 7 3 = Εξωπαϊκό κράτος.
5 9 2 9 0 = Χορτάσιος.
6 9 1 9 0 = Ψωμια.
7 2 7 0 = Ουράνιο φαινόμενο.
8 3 9 0 = Τόπος Ιερός.
9 1 7 0 = Ρέμπτο.
0 1 2 7 4 9 0 = Ρώμη.

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο
πάντοτε αριθμό.

Ο φαρμακοποιός

Η ανησυχία του φαρμακοποιού της εικόνας μας οφείλεται στο γεγο-
νός ότι ανάμεσα στα διάφορα είδη που βρίσκονται νομίμως μέσα στο
κατάστημά του υπάρχουν μερικά, που δεν έχουν καμιά θεσι στα ράφια
του και που τα πουλάει κρυφά σε διαφόρους πελάτες κάνοντας αθέμιτο
συναγωνισμό σε άλλους εμπόρους της περιοχής. Σας βλέπει, λοιπόν,
τώρα με... Ένα μάτι, επειδή φοβάται μήπως τα ανακαλύψετε και τόν
προβώσετε. Δε θα δυσκολευθήτε να βρήτε 16 είδη που είναι έντελως
άσχετα με αυτά που βρίσκουμε σ' ένα φαρμακείο. Πρέπει όμως να τα
βρήτε και τα 16 μέσα σε 1½ λεπτό αν θέλετε να υπερηφανεύε-
στε, δικαίως, για την παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελ. 90

ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ

Κάποια πολύ άπογοη-
τευμένη: Δε βλέπω το λόγο της
τόσης απογοήτεωσής σας. Οι ου-
χνες χειρουργικές επεμβάσεις, μερικές
από τις οποίες, κατά την ομιλογία
σας, ήταν ανεπιτυχείς, συνετέλεσαν
στην καταπονήσι του οργανισμού σας
στο σημείο που αναφέρετε στο γραμ-
μα σας. Με μία συνεχή διατροφική
προσπάθεια, αφαίμαξη κοπώσεων και
με τη βοήθεια φαρμάκων, θα επαναλ-
θετε στην πρώτη σας κατάσταση. Θα
παίρνετε πρωί, μεσημερι και βράδυ ένα
κουτάκι του γλυκού Solerap Liq.
και θα μου αναγράψετε.

Εργατικό, Α. Δ.: Έκεινο που
θα σας συμβουλευώ είναι να πα-
τήσετε να σας εξετάσει ένας ο-
φθαλμίατρος. Δε επιτρέπεται να
κάνετε μόνος σας διάγνωση, λέγοντας
ότι πάσχετε από τριχομονία και μά-
λιστα να εφαρμόσετε και έμπειρικά
φαρμακα. Δεν έχετε βέβαια επίγνωση
της παθήσεως αυτής. Έλπίζω ότι θα
πρόκειται, περί καμιάς μορφής επι-
μόνου επιπεφυκίτιδος. Γι' αυτό επι-
μένω να πάτε να σας εξετάσει οφθαλ-
μίατρος.

Νευρική Χ.: Συμφωνώ και έ-
γω με τη γνώμη του μαιευτρος σας
ότι η άποκτησι του παιδιου οχι μόνο
δεν θα επιδράσει δυσμενώς στη ση-
μερινή σας κατάσταση, αλλά τοναν-
τιον θα συντελέσει ασφάλως στη βελ-
τίωσή της. Όσο για τα άλλα, νευ-
ρικής φύσεως κλπ., που αναφέρετε,
νομίζω ότι δεν είναι σοβαρά. Σας
συνιστώ να γίνω μια λεπτομερής και
επιστημονική παρακολούθησι από ειδικό
γιατρό και είμαι βέβαιος ότι θα βρε-
θί η αιτία και θα απαλλαγίτε από
την ενοχλητική αυτή κατάσταση.

Πονεμένη καρδιά: Το
περιεχόμενο της έπιστολής σας παρο-
ύσιασε άνθρωπο με αρκετή μορφωσι,
ώστε να μην επιτρέπεται να ζητησι
από ένα γιατρό να κάνει διάγνωση
μιας παθήσεως ή μάλλον πολλών, χω-
ρίς εξέτασι του αρρώστου και μόνο
με αλληλογραφία, τη στιγμή μάλιστα
που ο γράφων βρίσκεται στην Αθή-
να, όπου τον διευσι η ευκαιρία να
επισκεφθή ένα γιατρό και μάλιστα δω-
ρεάν στα διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύ-
ματα.

Αριανός 18: Το ύψος όπως
είπαν, όπωσδήποτε θα απορροφηθή, θα
παραινιουν όμως υπολείμματα, τα
οποία από καιρού σε καιρό θα σας
υπενθυμίζουν την παρούσα παθήσι σας.
Θα είναι όμως χωρίς σημασία. Μία
την άποθεραπεία θα επανέλθετε στην
πρώτη ζωή σας και την έρσασία σας,
ή οποία όμως για ένα χρονικό δια-
στήμα θα πρέπει να μην είναι βα-
ρεία, δηλαδή χειρωνακτική. Με την πα-
ρέλυσι του χρόνου θα επανέλθετε
στην πρώτη σας κατάσταση. Να πα-
ράτε ένα μπουκάλι Τονίκε.

Α. Π., 20: Όταν ζητούν από ένα
γιατρό την συμβουλή του, πρέπει να
του περιγράφουν τουλάχιστον το ιστο-
ρικό της αρρώστειας με κάθε λεπτο-
μερία, για να μπορεί διαγνώσι να
πληρώσει με μία σχετική διάγνωση.
Από τα γραμμένα σας, υποθέτω ότι
πρόκειται περί χρόνιας βρογχίτιδος
και σας συνιστώ να κάνετε χρήση του
Bronchoton ή του Sival και να πάτε
σε γιατρό.

Τυχρόν τριφύλλι, Αίγυπτο:
Τα αποτελέσματα των εξετάσεων μου
δίνουν τη δυνατότητα να σας άπαν-
τησω στο ερώτημά σας: Σύμφωνα με
δ,τι βλέπω από την εργαστηριακή έ-
ρευνα, δεν υπάρχει λόγος άλλης θε-
ραπείας. Αυτό το συμπέρασμα το βγά-
ζω από τις εξετάσεις που μου έ-
σπερε. Όσον αφορά την προσωπική
μου γνώμη, αυτή θα την έχετε, όταν
μου γράψετε το είδος της θεραπείας
και την ποσότητα των φαρμάκων, κα-
θώς και το χρόνο της εφαρμογής της.

Α. Κ., Ίκαρία: Οι άρρώστειες
σας, τόσο η μία όσο και η άλλη, είναι
από τις πιο συνηθισμένες. Είναι ά-
λγεια ότι είναι ακίνδυνες, εν τούτοις
λήθησα ότι είναι λόγος άλλης θε-
ραπείας. Αυτό το συμπέρασμα το βγά-
ζω από τις εξετάσεις που μου έ-
σπερε. Όσον αφορά την προσωπική
μου γνώμη, αυτή θα την έχετε, όταν
μου γράψετε το είδος της θεραπείας
και την ποσότητα των φαρμάκων, κα-
θώς και το χρόνο της εφαρμογής της.

Α. Κ., Ίκαρία: Οι άρρώστειες
σας, τόσο η μία όσο και η άλλη, είναι
από τις πιο συνηθισμένες. Είναι ά-
λγεια ότι είναι ακίνδυνες, εν τούτοις
λήθησα ότι είναι λόγος άλλης θε-
ραπείας. Αυτό το συμπέρασμα το βγά-
ζω από τις εξετάσεις που μου έ-
σπερε. Όσον αφορά την προσωπική
μου γνώμη, αυτή θα την έχετε, όταν
μου γράψετε το είδος της θεραπείας
και την ποσότητα των φαρμάκων, κα-
θώς και το χρόνο της εφαρμογής της.

Απαντήσεις έπιστολών

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Κ. Φ. Θ. Φ.: Το φαινόμενο που μου
περιγράψετε ήταν αποτέλεσμα της υ-
περκοπώσεως και του έκνευρισμού που
παράσπετε. Για τη βελτίωσι της κα-
τάστασής σας και για την τόνωσι του ορ-
γανισμού θα πάρετε επί ένα μήνα
συνεχώς, έξη χάπια την ημέρα, και
από ένα χάπι από κάθε χρόνο, από
το φάρμακο Tabl. Pregnanite.

Μία δυστυχισμένη νεά,
Πάτρα: Όπως σας έλεπε ο γιατρός
σας, τα ενοχλήματα και τα ύψα
προέρχονται από τριχομονάδες και πι-
θανώς μονιλία του κόλπου. Για τη
θεραπεία σας θα κάνετε επί δέκα ή-
μέρες άμέσως μετά τη λήσι της πε-
ριόδου, πρωί και βράδυ κολλητική πλύ-
σι με ένα κουτάλι της κομπόσας σε
τοιακότα δόσημα νερό ζεστό, με το
φάρμακο Nylmerate Solution. Το βρά-
δυ από το ύπνου θα τοποθετή-
θε βρεθιά δυο κολλητικά χάπια από το φάρ-
μακο Tabl. Mycostatin. Έξωτερικώς
θα έπαλειψετε πρωί και βράδυ με το
φάρμακο Pommade Trichomycine. Η
θεραπεία θα επαναληφθή και τόν επό-
μενο μήνα.

Άλκμήνη, Τουρκία: Τα αίτια
που προκαλούν τη στειρώσι είναι πολ-
λά και η εξακριβωσι της αιτίας δεν
είναι δυνατό να γίνω από μακριά.
Για τη βελτίωσι της καταστάσεως θα
κάνετε άμέσως μετά την περίοδο τρεις
ένέσεις και κάθε δυο ημέρες μία, από
το φάρμακο Amp. Onocycline του I
mg. Οκτώ δε ημέρες από της άνα-
μενομένης περιόδου θα κάνετε τρεις
ένέσεις και μία κάθε ημέρα, από το
φάρμακο Amp. Lutocycline των 10 m.
Έξωτερικώς θα παίρνετε καθ' όλο
το μήνα τρία χάπια την ημέρα από
το φάρμακο Caps E.VITA. Τοπικώς
θα κάνετε καθημερινώς κολλητική πλύ-
σι με ένα κουτάλι της κομπόσας,
από το φάρμακο Nylmerate Solution
σε τριακόσια δόσημα ζεστό νερό, το
βράδυ δε από το ύπνου θα τοποθε-
τήθε βρεθιά δυο χάπια από το φάρ-
μακο Tabl. VIOZOL. Η θεραπεία θα
επαναληφθή και τόν επόμενο μήνα.

Ναυτικό 4 από τ η Σόρο:
Η άτυχής έπεμβασι προέβλεπε βαρύ
ψυχικό τραύμα με συνέπεια την έ-
λάττωσι. Θεραπευτικώς θα κάνω μετά
τη λήσι της περιόδου, δυο κουτιά έ-
νέσεις Amp. Resophane, και μία έ-
νεσι την ημέρα, δε παύων δε κατά τις
15 ημέρες που προηγούνται της πε-
ριόδου, τρία χάπια την ημέρα από
το φάρμακο Tabl. Yohimbine Houde.

Η θεραπεία θα επαναληφθή και τόν
επόμενο μήνα.

Χ. Π. Θ./1864: Δεν υπάρχει τί-
ποτα το ιδιαίτερα άνησυχητικό ή πα-
θολογικό στην κατάσταση σας. Η πα-
ρατηρούμενη διαφορά από τριών μη-
νων, δεν είναι όμως το πόν. Αντί κάθε
έλλειψης ενέργειας να έπισκεφθήτε τόν
γιατρό της έμμεστούσεως σας.
Εργατικό του Νεϊλού,
Σουέζ: Από τα διάφορα κυττήματα
της ζωής και τις τελευταίες στενο-
χώριες σας κορούσπετε το νευρικό σας
σύστημα και έμφανίσθηκαν όλα τα
νευρική ενοχλήματα. Να άποφύγετε
με κάθε τρόπο τη χρήση όντων-
μεταβών, γιατί αυτός είναι ο χειρό-
τερος τρόπος αντιμετώπισης της ψυ-
χογενούς άσθενείας. Να κάνετε Amp. 17-
Κετονis 2 c.c. δε 50 mg. No 12.

Αφού τελειώσατε να συνεχίσετε με
Tab. 17 — Κετονis δε 25 mg. fl. No
1, από τρία την ημέρα. Η τακτο-
ποίησι της ζωής σας θα σας βοηθήσι
πολύ.

Ένα δυστυχισμένο, Αι-
γάλεο: Περισσότερο ενοχλείται ο ψυ-
χικός παράγων. Ο πρώτος ένεργεια
επί τρία χρόνια, οι ψυχικοί τραυμα-
τισμοί και οι λοιπές άναποδίες έ-
δημιούργησαν πολύ δυσμενές κλίμα.
Μόνος σας δεν θα μπορούσπετε να βή-
τε από την κατάσταση αυτή. Έχετε
ανάγκη από τη βοήθεια του ψυχιά-
τρου. Είναι καταστάσεις που θε-
ραπύνονται και δεν πρέπει να δραματο-
ποιήτε τα πράγματα. Η έξέτασι σας
είναι άπολύτως άναγκαία.

Ε. Ο. Πειραιά: Η θεραπεία των
αιμορριών είναι άπαραίτητη και ά-
ναγκαία. Είναι όμως σκόπημο να τε-
λειώσι κάποτε, γιατί οι έρμεις από
την τοξικότητα των φαρμάκων, που
γίνονται στα έρμεις, είναι πολύ πιο
έμμεσως από τη θεραπευτική τους
ένεργεια. Να έρθετε για εξέτασι.

Μαρούλα Σ. Σόρο: Πρέπει
καθ' όλην η διάρκεια του πρώτου
και να διακοπείτε τη δραστηριότη-
τά σας σε έργασια, διασκεδάσεις, έ-
κδρομεις, κοινωνική δράσι. Το κλεισιμό
στον έαυτό σας είναι φυσικό και δη-
μιουργή άποφύγι νευρικών ενοχλήμα-
των, τα οποία τόσο πολύ σας βασανί-
ζουν. Να κάνετε Amp. Calcibromine
No 10, και διασκεδάσεις, να πάρετε
Tabl. Probamy 400 mg. No 100,
από τρία την ημέρα. Επίσης πρέπει
να προσέξετε το ζήτημα της περιό-
δου σας.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΔΙΑΓΝΩΣΙΜΟ ΤΗΣ "ΖΙΝΝΙΑ,"

Η σωστή άπάντησι εις τόν γνωστόν δια-
γωνισμό της ZINNIA είναι:

Το Νέον άνεξίτηλον κραγιόν ZINNIA 24
είναι 24 φορές καλλιτερο από κάθε άλ-
λο και.....

ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ 24 ΩΡΕΣ

Όσοι μας έδωσαν αυτή την άπάντησι μέχρι
τάς 30 Ιουνίου, θα λάβουν δι' έπιστολής οδηγί-
ας μας διὰ την παραλαβήν της πλαστικής
τσάντας με τὰ καλλυντικά της ZINNIA.

ZINNIA

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ . ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Παντοβάνο, L. D., Έντραθα:
Οι άπάντησεις δίνονται κατά σειρά
προτεραιότητος. Επομένως τα παρά-
πονα σας για καλύτερησι είναι άδι-
καίολογητα. Κάθε προσπάθεια σας
να βήτε από τόν ψυχικό βούκο, που
έχετε πέσει μέσα, δεν έχει άλλο κα-
νένα αποτέλεσμα, παρά να σας βυθί-
ση άκόμη πιο βάθος. Χρειάζεται χείρ
βοήθειας. Αυτό δεν μπορεί να είναι
τόν γυνέων και τόν φίλων, αλλά του
ψυχιάτρου, που έφέρει κατά πόνο τρέ-
πο να σας βοηθήσι. Η μεγάλη πείρα
γύρω από την αρρώστεια σας και η
μορφωσι θα σας βοηθήσουν, για να
έκτιμήσετε όπως πρέπει τα λόγια μου.
Δεν είναι δυνατό φεύγοντας μακριά,
να άποχωρήσιτε από τόν έαυτό σας.
Μόνον από το περιβάλλον σας θα γλυ-
τώσετε. Είναι καλό, να έλθω να σας
πάρω, δεν είναι όμως το πόν. Αντί κάθε
έλλειψης ενέργειας να έπισκεφθήτε τόν
ψυχίατρο της έμμεστούσεως σας.

Εργατικό του Νεϊλού,
Σουέζ: Από τα διάφορα κυττήματα
της ζωής και τις τελευταίες στενο-
χώριες σας κορούσπετε το νευρικό σας
σύστημα και έμφανίσθηκαν όλα τα
νευρική ενοχλήματα. Να άποφύγετε
με κάθε τρόπο τη χρήση όντων-
μεταβών, γιατί αυτός είναι ο χειρό-
τερος τρόπος αντιμετώπισης της ψυ-
χογενούς άσθενείας. Να κάνετε Amp. 17-
Κετονis 2 c.c. δε 50 mg. No 12.

Αφού τελειώσατε να συνεχίσετε με
Tab. 17 — Κετονis δε 25 mg. fl. No
1, από τρία την ημέρα. Η τακτο-
ποίησι της ζωής σας θα σας βοηθήσι
πολύ.

Ένα δυστυχισμένο, Αι-
γάλεο: Περισσότερο ενοχλείται ο ψυ-
χικός παράγων. Ο πρώτος ένεργεια
επί τρία χρόνια, οι ψυχικοί τραυμα-
τισμοί και οι λοιπές άναποδίες έ-
δημιούργησαν πολύ δυσμενές κλίμα.
Μόνος σας δεν θα μπορούσπετε να βή-
τε από την κατάσταση αυτή. Έχετε
ανάγκη από τη βοήθεια του ψυχιά-
τρου. Είναι καταστάσεις που θε-
ραπύνονται και δεν πρέπει να δραματο-
ποιήτε τα πράγματα. Η έξέτασι σας
είναι άπολύτως άναγκαία.

Ε. Ο. Πειραιά: Η θεραπεία των
αιμορριών είναι άπαραίτητη και ά-
ναγκαία. Είναι όμως σκόπημο να τε-
λειώσι κάποτε, γιατί οι έρμεις από
την τοξικότητα των φαρμάκων, που
γίνονται στα έρμεις, είναι πολύ πιο
έμμεσως από τη θεραπευτική τους
ένεργεια. Να έρθετε για εξέτασι.

Μαρούλα Σ. Σόρο: Πρέπει
καθ' όλην η διάρκεια του πρώτου
και να διακοπείτε τη δραστηριότη-
τά σας σε έργασια, διασκεδάσεις, έ-
κδρομεις, κοινωνική δράσι. Το κλεισιμό
στον έαυτό σας είναι φυσικό και δη-
μιουργή άποφύγι νευρικών ενοχλήμα-
των, τα οποία τόσο πολύ σας βασανί-
ζουν. Να κάνετε Amp. Calcibromine
No 10, και διασκεδάσεις, να πάρετε
Tabl. Probamy 400 mg. No 100,
από τρία την ημέρα. Επίσης πρέπει
να προσέξετε το ζήτημα της περιό-
δου σας.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Όραία νεαρά μητέρα:
Ο βασικός μεταβολισμός και η ά-
κτινογραφία θώρακος είναι στοιχεία
άπαραίτητα για την έναρσι της θε-
ραπείας, η οποία είναι αρκετά δύσκο-
λη, δεδομένου ότι και η πληρονομική
δεν βοηθούμεθα πολύ. Αν ο βασικός
μεταβολισμός είναι φυσιολογικός και η
άκτινογραφία φυσιολογική, να άρ-
χίσετε ένεσεις Pregnyl 500 M. δυο
την έβδομάδα και μία Devindone 600.
000 κάθε 15 ημέρες. Σύνολο 10 ένε-
σεις Pregnyl και 5 Devindone. Να μου
γράψετε τα αποτελέσματα.

Η παύσις σιτισμού του ρι-
ζέλου για την ηλικία αυτή, Στους
5½ μήνες πρέπει να τρώη μία κρέμα,
μία χορτόσουπα και 4 γαλάτα. Στους
6 μήνες η χορτόσουπα να είναι τη
μία ημέρα από ζωμό κρέατος και την
άλλη από φάρι. Στους 7 μήνες θα
δωσπε 2 κρέμες, μία χορτόσουπα θ-
πος σας γράφω, το αλγό και 3 γα-
λάτα. Για ό,τι άλλο θέλετε, μπορείτε
να δίνετε 2-3 κουτάλια γλυκού σπη-
σούτα, την ώρα που θα την έχετε έ-
τοιμη. Χυμός φρούτων, πορτοκάλι,
λεμόνι, μήλο, άχλάδι και μελιοντικώς
σαφύλι. Το γάλα σας να μην το κό-
ψετε. Είναι ναρσι και καμιά έστρη.
Μετά τόν Αύγουστο θα διακόψετε τη
γалаχία.

ΑΒΓ, Πύργο: Το γράμμα σας με
γνώμη δε μπορώ να σας φάσω όμως
επάρω, γιατί το περιστάση είναι έ-
μφανές και δύσκολο. Πρόκειται έ-
πι κεφαλαποθείας. Πιθανό να δη-
μιούργησε τις

ΟΙ ΛΗΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στην πλάζ

Καυγά τοικούδερτο ντούτζισε ή 'Εφταλία με το Νικολάκη τση. Κι' εκείνος, για να την πικάρη, βάζει μάεους άπανωτά στο φωνόγραφο: «Μέ τρέλλαναν τὰ γούστα σου κι' ή φούστα σου», «Τί σε μέλ' έσένανε για τὸ μουστάνι μου, για μακρύ μου, για κοντό μου, για καράκι μου»...

Η καρσινή τση τότε βγήκε κι' είπε έμπιστευτικά στο ντουρτέκι:

— Που γὰ σὰς, τὰ λέω! 'Ακουσα με τ' αὐτιά μου την Εφταλία να φωνάζει στο Νικολάκη τση: «Ός τὸ ταβάνι να πηδήξεις, θὰ τὸ βάλω!...» Θὰ τὸ βάλω!...» Κι' εκείνος ὁ φουκαράς τὸ ἄπανταύσε: «Μωρή θάρω, νὰ σὸ βγάλω, νὰ σ' αἰφίσω μέσ' τὴν πλάζ τσιτσιπλάκι, νὰ σὲ κάνω ρεντί-κουλο!».

— 'Ηθόι, ρεζιλήκ!... φώναξε καὶ πέταξε ἀφροὺς ὀργῆς ἡ γυναικο-γειτονιά.

Κι' ἄρχισε τὸν πανηγυρικό τὸ 'Εφταλίας.

— Καλέ, ἐγώ, εἶπε μιὰ, κακαδρακάτη πάντα τὸλεγα πὸς τὸ 'Εφταλίας τὰ μυαλά πήρανε ἀέρα, βγήκε ἀπ' τὰ καυκάλα τση. Τί κουνήματα, τί καμώματα ἦτανε πάλι εκείνος;

Κι' ἡ καρσινή τση ἡ φαρμακόστουη προσέθεσε:

— Τυφλοπᾶνι τοῦδαλε καὶ δὲ βλέπει ὁ στραβοδουλιάκας!...

Κι' ὅλες μαζί οἱ κουσελιάρες, ρωτοῦσαν περίεργες:

— Ἀραγε θὰ τὴν βγάλει;

Καὶ δίνονε τουρλού-τουρλού ἐξηγήσεις, καὶ δὲν ἀπόμεινε παραμυθι, μπουτζαλι, νταμγκάς, πὺν νὰ μὴ ξεδουρύνουνε κόντρα τση.

Μὰ δὲν εἶχαν ἄδικο, γιατί πραγματικά, τὴν ἴδια στιγμή ὁ καυγάς ἄναψε καὶ φούτωσε πάλι.

— Βρέ, αὐτὸ πὺν κάνεις, τῆς φώναξε ὁ Νικολάκης, εἶναι προσβολὴ στο γυναικεῖο ταραβό!

Καί, σὲ λίγο πάλι, για νὰ τὴν καλυμάρη καὶ για νὰ τὴν κάνη ζῶφι, τὸ 'ἤλεγε σιγά κι' ἐγὼ δὲν μαλακό:

— Αὐτὸ, βρέ γυναίκα, εἶναι προδοσία, εἶναι ντροπή, εἶναι ρεζιλήκι!... Πὺς νὰ τὸ πῶ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω!

— Θὰ τὸ βάλω!... φώναξε γκιττισμένη ἡ 'Εφταλία, λὲς κι' εἶχε φάει λυσσόχορτο. Γιατί ἐσύ, κύριέ μου, νὰ κυκλοφορῆς ξεμεινός;

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε καὶ συνέχισε γιναντίν:

— Καὶ τώρα βρίσκεις προσβολὴ καὶ προδοσία τὰ δικά μου γούστα: Ρεζιλήκι ἦταν ἡ φούστα μου, πὺν με τὸ παραμικρὸ ἀεράκι ἤδναλε ξεποζισιὸν φιόγκοι, πιστί-λια, γάμπες!

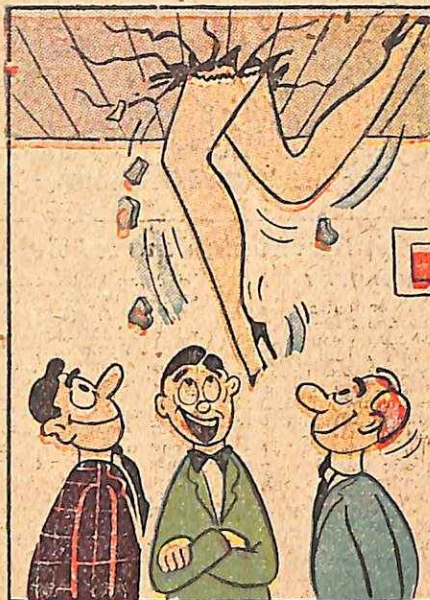
— 'Εφταλία θὰ χάσης τὴν ἀρχοντιά κι' οὐλο τὸ κεμπισαλίκι σου! Κι' οἱ τσιολάδες ἀκόμα χροστᾶνε τὴ λεβεντιά τους στὴ φούστα! Καὶ σὺ μὲς κοιμένα μαλλιά ἀλά γκαρσόν, τσιγάρω, τσακνιάκι κι' οὐλες τὸ ἀνδρικές ἐξαοτήσεις; Ντροπή σου!

— Δὲ θὰ γίνῃ τὸ κέφι σου, δχι! Ξεφώνισε ἡ 'Εφταλία. Ἐγὼ χαϊρεύτηκα καὶ πᾶς για μπάνιο.

Καὶ ξεπόρτισε ἡ κουντουρντισμένη, φορώντας ἕνα ἀνδρικό παντελόνι για τὴν πασαθύρια.

— Γιατί νὰ μὴν τὸ βάλῃ; ἤλεγε ἡ καρσινή τση στο κοινονέμεντο. Κι' ἡ μάννα τση κι' ἡ γενέ τση σοῦνταν σοῖ ἦτανε σὰν ἄροφροῦσες ἀναντᾶν μπαμπαντᾶν!...

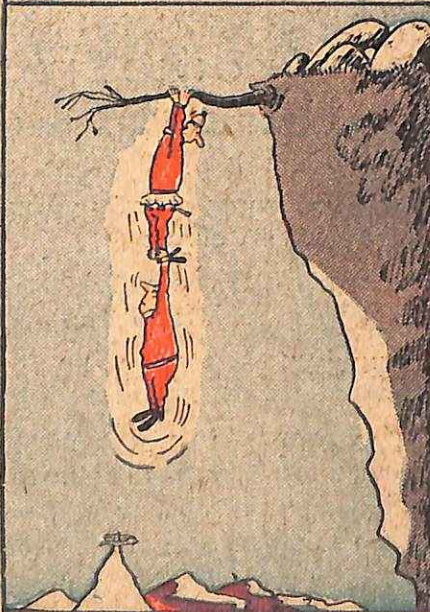
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Τί λέτε; Νὰ τὴ βοηθήσουμε ἢ νὰ περιμένουμε ἀκόμη λίγο;

— Σέχασα νὰ σὰς πῶ, κύριε 'Ανδρέα πὺς παίρνω καὶ μαθήματα μπόξ!...

— Κράτα καλὰ Γιάννη, νὰ σφίξω μιὰ στιγμή τὴ ζώνη μου!...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Στὸ σινεμά

Βαί! Βαί! 'Αυὰ ντέρντια μου τὰ ρα-κοντάρω, τριῆς κεφαλίου σας τὰ σπκω-τὸννε, γιαδρούμ.

Ἰπροχτές, σινεμά πήγα, ἱπαρφουμαρι-σμένος, φρεσκοζουρισμένος, κοστουμαρι-σμένος μπήκα, γιατί ἐντὼ 'Αντήνα, φιγου-ρατζῆς, παπατζῆς ἱπρέπει νάσαι, για νὰ κάνης χαίρι.

'Αυὰ ἱφέμματα λὲς, κυττοῦνε στο στό-μα, ἄμα ἀλήθεια λὲς καὶ ἔγλω τῶς ἀκῆ-μα. Κλέβεις ἐκεῖς νὰ φᾶς, ντὲν κλέβεις, στὴν ψάθα ψοφᾶς!...

Λοιπόν, σινεμά μέσα τουρλού-τουρλού πιστι-ρίκες βόηκα. Εὐτύς ἐπι-χειρήσεις εἶπα ν' ἀρχί-σω, φυλλοκάοντια νὰ μπουμπαντίσω, νὰ τσου-ρουφλίσω, ἀποβάσεις νὰ κάνω μέσα ἱγορτισιὸν ὀ-νυρώματα, ἄμα τὸκ ἱ-προγεφυρώματα βόηκα.

— Σαφνικά, μιὰ πεταχτὴ μικρούλα, ἦρε πλάι μου καὶ κάτσε.

Νὲ μποῦ μπέ: Αὐτὸ μουαλεμπί, σεκερ-λου-κούμ, ντοντουρμάς, χαλ-βάς, μπακλαβάς ἦτανε! Γιαγκίνι καμίνι ἄναψε ἐμένα. 'Οντᾶν σού-ρα, αὐτὸ τσαχτῖνα, μπαμπῖνα, ἱπρόγραμ-μα πὺν βαστῶσε χέρια του γιαδᾶς-για-δᾶς χαυλῶσε, κύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ χαμογᾶ-σε ἐμένα. 'Αμάν! 'Αμάν! Καρ-ντῖα μου πάφ-ποῦφ ἦκανε.

— Σαφνικά, «ἀντράκτς» γένηκε κι' αὐτὴ μι-κρούλα ἱτσαχπινοῦλα, λάου-λάου κουβέντα κοπλιμέντα κάνει ἐμένα. 'Απὸ κορφή ὡς τὰ νύχια ἀνατριχίλα κορμί μου αἰστάντηκε.

— Βρέ γιαδρούμ, ρώτησα. πὺς λένε ἐσένα:

— Λουλούκα! εἶπε ναζιάρικα.

Αὐτὸ Λουλούκα-παλούκα εἶναι, σκέφτηκα.

— 'Ητελα πολὺ ποτὲ νὰ μὴ ξεχάσης ὄνομά μου, γιατί πολλὰ πράγματα νὰ κά-νω μπορῶ.

— Μπενίμ ἱτσούν: 'Αμάν! 'Αμάν! Τι, μπρέ, μπορεῖς νὰ κάνης, κουζούμ;

Κι' αὐτὸ γιαδᾶς-γιαδᾶς ἱσκύβει καὶ λέει:

— Μπορῶ πληγές σου νὰ γιατρεύω, Καραμπέτ ἐφέντη.

— Βαί, βαί σίγουρα «ἐσέκ-σαπὴλ» ἔκω, μουρμούρισα.

Μὰ αὐτὸ πιστιρίκα χαμογέλαει πονηρὰ καὶ ἐξακολούτησε:

— 'Απαντήστε μου, πέστε μου, ὅτι θάρῳτε σὰν νοῖσσετε τὴν ἀνάγκη.

— 'Ανάγκ' σου, ἀνάγκη μου, τί λὲς, γιαδρούμ;

Μὰ αὐτὸ βιολί του:

— Νάσαι βέβαιος, Καραμπέτ ἐφέντη, ἡ θεραπεία θάχῃ θαυματουργὰ ἀποτελέ-σματα!

— Λέσματα-ἀλέσματα πὺς, κουζούμ, ταματούργα τᾶνε: ρώτησα καὶ μουστάκια μου γελούσανε.

— 'Εγκὼ ἱτε ντὲν ἦπεσα δὲω λέει αὐτὸ Λουλούκα. Εὐτύς σὲ γνώρισα, γιατί «Τησαυρὸ» μέσα παρακολουτῶ, ντιαβάζω βάσανα, σ'ραπάτρα, καυγάδες, ἐυλοκοπή-ματα, γροινδοκοπήματα.

Σινεμά τέλεισε καὶ Λουλούκα πάλι εἶπε:

— 'Ελάνε, περικαλὸ μαζί μου, τὲλὼ πολὺ πελάτι μου νὰ σὰς κάνω.

Βαί, βαί, αὐτὸ ἱτς παράκλησι, πρόσ-κλησι ἦτανε.

Μπρὸς αὐτὴ, πίσω ἐγκὼ κουβεντιάζω καὶ ἀνυστενάζω.

Τέλος, ἱστιτί του φτάσαμε καὶ πόρτα του διάβασα:

Δις ΛΟΥΛΟΥΚΑ

'Αριστοῦχος νοσοκόμος

'Εξαρθρώσεις - μυωλίσιματα

Θεραπεία ἐπιστημονική

Φτοῦ, 'Αλλάχ, μπελανίδερσιν, χέρια μου, μούτρα μου, ποντάρια μου νὰ σπᾶσω μπὺλῆ ἐξίκ ὀλοῦν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ποιὲς φυλὲς κατοικοῦν τὴν Εὐρώπη

Οἱ ἐπιστήμονες μᾶς λένε ὅτι ἡ Εὐρώπη κα-τοικεῖται ἀπὸ τρεῖς φυλὲς βραχυκεφάλων καὶ δύο δολιχοκεφάλων. Ἀλλὰ τί σημαί-νει αὐτὴ ἡ διάκρισι;

'Ανάλογα με τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλίου καὶ τὶς διαστάσεις του, οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτου μᾶς διακρίνονται σὲ τρεῖς κατηγορίες: τοὺς δολιχο-κεφάλους, τοὺς βραχυκεφάλους καὶ τοὺς μεσο-κεφάλους.

Δολιχοκέφαλοι (ἀπὸ τὸ δολιχός, πὺν σημαί-νει μακρός, ἐπιμήκης) εἶναι οἱ ἄνθρωποι πὺν τὸ μήκος τοῦ κρανίου τους ξεπερνᾶει τὸ πλάτος. Ἡ ἀκριβὴς ἀναλογία εἶναι 9 (μήκος): 7 (πλά-τος). Τὸ ἱνιακὸν ὅσπουν τῶν δολιχοκεφάλων πα-ρουσιάζει ἀξιοσημείωτη ἐξόγκωσι πρὸς τὰ πίσω.

Ὅλα τὰ βρέφη γεννιῶνται δολιχοκέφαλα. Με τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ὅμως, τὸ κρανίον τους ἱφίσταται διαμορφώσεις πὺν μποροῦν νὰ μετα-βάλουν τὶς ἀρχικὲς ἀναλογίες.

Οἱ βραχυκέφαλοι, ἀντίθετα, ἔχουν στρογγυλὸ κεφάλι. Οἱ δύο ἀξόνες του εἶναι περίπου ἴσοι.

Τὸ κεφάλι τους ἀπὸ μπροστὰ φαίνεται τετράγω-νο καὶ εἶναι μικρότερο ἀπὸ τὸ πισινὸ μέρος τοῦ κρανίου τους. Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν οἱ Σλαῦοι, οἱ Οὐγγροί, οἱ Πέρσαι, οἱ Φινλανδοί, οἱ Τάρταροι, οἱ Μογγόλοι, οἱ Ἐρυθρόδερμοι τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου κτλ.

Οἱ μεσοκέφαλοι, τέλος, βρίσκονται ἀνάμεσο

**ΟΙ ΜΑΧΡΟΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΞΑΝΘΟΙ**

στὶς δύο προηγούμενες κατηγο-ρίες. Τὸ κεφάλι τους δὲν εἶναι οὔτε πολὺ μακρὺ, οὔτε πολὺ στρογγυλὸ.

Οἱ βραχυκέφαλες φυλὲς πὺν κατοικοῦν στὴν Εὐρώπη εἶναι:

α) Ἡ ἀνατολικὴ ἡ βαλτικὴ, πὺν τὴ βρίσκουμε στὸ μεγαλύ-τερο μέρος τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρω-σίας καὶ τῶν γερμανικῶν χωρῶν.

β) Ἡ ἄλπειος, πὺν βρίσκε-ται στὴν Ἑλβετία, τὴ βόρειο ἱ-ταλία, τὴ νότιο Αὐστρία, τὴ νό-τιο Γερμανία, τὴ γαλλικὴ περιοχὴ τοῦ Ζούρα κτλ.

γ) Ἡ ἀδριατικὴ, κατὰ μήκος τῶν δαλματικῶν καὶ ἱτα-λικῶν ἀκτῶν.

Οἱ δολιχοκέφαλες φυλὲς, ἐξ ἄλλου, εἶναι:

α) Ἡ μεσογειακὴ φυλὴ, πὺν κατοικεῖ στὰ παράλια τῆς Μεσογείου: Ἱταλία, Ἑλλάδα, μεσημβρινὴ Γαλλία, Ἱβηρι-κὴ χερσόνησος, νησιωτικὸ συγκρότημα, ἀκτὲς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Οἱ κάτοικοι αὐτῶν τῶν χωρῶν ἔχουν συνήθως μαύ-ρα μαλλιά καὶ μέτριο ἀνάστημα. Εἶναι ἡ μέλαινα δολιχο-κέφαλος φυλὴ.

β) Ἡ βόρειος ἢ ξανθὴ φυλὴ, πὺν τὰ χαρακτηριστικά της εἶναι τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὸ ψηλὸ ἀνάστημα. Ἀνήκουν σ' αὐτὴν οἱ κάτοικοι τῆς βορείου Γαλλίας, οἱ Γερμανοί, οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Σκανδιναβοί.

Ἐκεῖνο πὺν διακρίνει τὴ μεσογειακὴ φυλὴ εἶναι ἡ φυ-σικὴ ρωμαλεότης, ἡ λιτότης τῆς ζωῆς, ἡ ἀντοχὴ στοὺς κό-πους καὶ τὶς στερήσεις, ἡ θερμὴ ἐρωτικὴ διάθεση, ἡ ἐκ-πληκτικὴ πρωτοβουλία κι' ὁ ἰδιαιτέρως ἀτομικὸς χαρακτήρ καθενὸς ἀπὸ ἐκείνους πὺν τὴν ἀποτελοῦν. Θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι κάθε ἄνθρω-πος τῆς μεσογειακῆς φυ-λῆς ἔχει τὴ δική του προ-σωπικότητα, πὺν διαφέρει ἀπὸ ὅλων τῶν ἄλλων.

Ἡ βόρειος φυλὴ, ἀντίθε-τα, εἶναι μελαγχολικὴ καὶ ψυχρὴ, κυριαρχεῖται δὲ ἀ-πὸ τὸ καλούμενο ἀγγελσῖο πνεῦμα. (Σ' αὐτὸ τὸ πνεῦ-μα ὀρεῖται ἡ ὁμοιομορ-φία τῶν Ἀγγλων, πὺν φαί-

Τρυφερὸ εἰδύλλιο ἀνάμεσα σ' ἕνα δολιχοκέφαλο Γάλλο ἀ-πὸ τὴν Προβηγκία καὶ μιὰ βραχυκέφαλη Φινλανδῆ.

νονται σὰν νὰ βγήκαν ὅλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο καλούπι, κι' ἡ αὐ-στηρὴ προσήλωσί τους στὶς παραδόσεις. Ἐπίσης ἡ προ-θυμία τῶν Γερμανῶν νὰ ὑπακούουν σ' ἕναν ἀρχηγὸ ἢ ὁ με-νάλος συντηρητισμὸς τῶν Σκανδιναυικῶν λαῶν). Ἡ ἐρω-τικὴ τῆς διάθεσις βρίσκειται πολὺ κά-τω ἀπὸ τὸ μέτριο. Ἡ φυλὴ αὐτὴ δια-κρίνεται, ὅμως, για τὸ ἐντονο ἀγωνι-στικό πνεῦμα τῆς, τὴν καρτερία καὶ τὴ μεθοδικότητά της.

Οἱ ναζισταί, βασιζόμενοι στὶς θεώ-ρίες τοῦ Γκομπινῶ περι ἀνισότητος τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν, θέλησαν ἄλ-λοτε νὰ ὑποστηρίξουν ὅτι ἡ ξανθὴ δολιχοκέφαλος φυλὴ ὑπε-ρεῖχε ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες κι' ὅτι, συνεπῶς, σ' αὐτὴν ἀνῆκε ἡ ἡγεμονία τοῦ κόσμου.

Ἀλλ' ἡ παράλογη αὐτὴ θεω-ρία δὲν ἀντέχει στὴν ἱστορικὴ κριτικὴ. Γιατί τὸ ἀντίθετο εἶνε σωστὸ. Ὁ πολιτισμὸς ξεπήδη-σε ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Μεσογείου, ἀπὸ ὅπου κατόπιν εξα-πλώθηκε στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη.

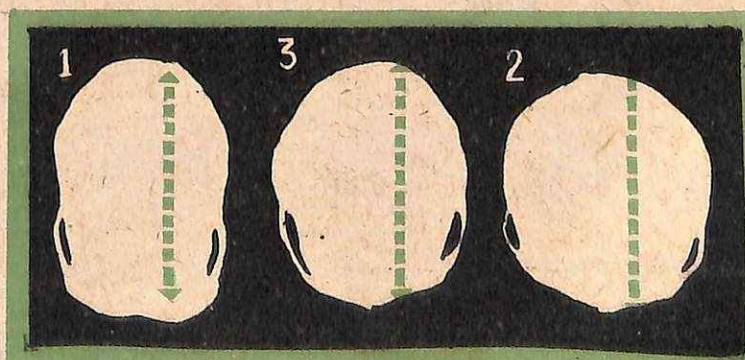
Καὶ θάπρεπε ἴσως νὰ θυμηθῇ κανεὶς τὴ λυσσαλέα καὶ μακροχρόνια ἀντίδρασι τῶν ἀγγλοσαξωνικῶν φυλῶν στὸ νὰ δεχθῶν στὶς χώρες τους τὰ φῶτα τοῦ μεσογειακοῦ πολιτι-σμοῦ.

Ἡ ἱστορία δείχνει, λοιπόν, ὅτι ἡ μὲν μεσογειακὴ φυλὴ ἀντιπροσωπεύει τὸ πνεῦμα τῆς πρωτοβουλίας, τῆς προό-δου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ δὲ βόρειος τοῦ συντηρητισμοῦ, τῆς τυφλῆς προσηλώσεως στὶς παραδόσεις καὶ τῆς ἀντιδρά-σεως.

"Αχρηστὴ κληρονομία

Στὰ 39 χρόνια πὺν ἔμεινε κλεισμένος στὶς Κρατικὲς Φυλακὲς τῆς Ἀριζόνας, καταδικασμένος σὲ ἰσόβια δεσμὰ, κάποιος Τὸμ Σίσον δημιουργῶς ἕνα καλὸ κομπόδεμα. Ὁ-ταν λοιπὸν πέθανε τελευταίως στὴ φυλακὴ, κληροδότησε τὰ λεφτά του σ' ἕναν ἄλλο κατάδικο. Μὰ κι' ὁ καινούρ-γιος κάτοχός τους ἀποκλεί-εται νὰ τὰ χαρῇ, γιατί ἔ-χει καταδικασθῇ σὲ 99 ἔ-των φυλάκισι για φόνο καὶ ληστεία!

Στοὺς δολιχοκέφαλους (1) ὁ καθέτος ἀξὼνας τοῦ κρανίου τους ξεπερνᾶ τὸν ὀριζόν-τιο (ἡ ἀκριβὴς ἀναλογία εἶ-ναι 9:7). Στοὺς βραχυκεφά-λους, ἀντίθετα, ὁ ὀριζόντιος ἀξὼνας εἶναι ἡ ἴση ἡ μεγα-λύτερος ἀπὸ τὸν καθέτο (2). Οἱ μεσοκέφαλοι (3) βρίσκον-ται ἀνάμεσα στοὺς δύο προ-ηγούμενους τύπους.

Ε. ΜΑΙΟ

ΧΑΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν γύρισε ο ονιόρι Γαροφάλης, άρχισε να ελέγχει τις εισπραξιές των παιδιών και να τιμωρεί σκληρά με βουρδούτερα χρίματα, που του είχαν φέρει λιγυρόδωρο εκείνη τη στιγμή ο Βιτάλης, που με άμεσως με τον Γαροφάλη, ώστε πη- Στο δρόμο έκανε κρύο κι' ο Ρεμής ήταν νηστικός από το πρωί. Που θα πηγαίναν

210N —Θα πάμε στο Σαντιγύ. Θα βρω ένα λατομείο, όπου είχα πλαγιάσει κι' άλλη φορά. Είπα κουρασμένος: «Εμπρός, παιδιά μου!»

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

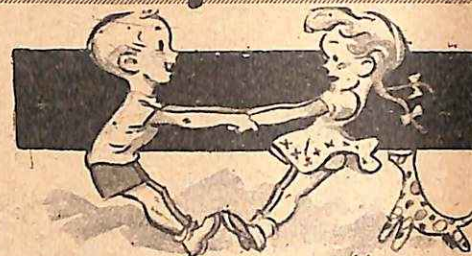
—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

—Είπα: «Παιδιά μου», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα. «Ήταν το άσπιο του», τα σκυλιά και μένα.

σύρριζα στο φράκτη και σχημάτιζαν στρώμα πυκνό.

—Εδώ χάω θα καθίσω, είπε ο Βιτάλης. «Και μου έγινε να σωριάσω περισσότερα άχυρα. Έπεσε τότε η μάλλον κάθισε πάνω σ' αυτά. Τα δόντια του χτυπούσαν και το σώμα του έτρεμε.

—Φέρε κι' άλλα άχυρα, Ρεμ, μου είπε. «Ο σωρός της κοπριάς μας προφυλάει από τόν άέρα.

—Από τόν άέρα, ναι, αλλά από τόν κρύο;... «Αμα σώριασα όσο άχυρο μπόρεσα, πήγα κι' έγω και κάθισα δίπλα του.

—Στριμώξω κοντά μου, μου είπε ο Βιτάλης και βάλε τόν Κάπη άπάνω σου. Θα σε ξεσπώνω...

—Ο Βιτάλης ήταν γνωστός άνθρωπος. «Η- ξερε πως στήν κατάστασι που βρισκόμαστε, τόν κρύο μπορούσε να μας θανατώσει. Για να εκτε- θη σε τέτοιο κίνδυνο, θα ήταν άποκαμωμένος.

Τη στιγμή που στριμώχτηκε κοντά του, τόν ένοιωσε να σκύβει στο πρόσωπό του και να μ' έφλεπ.

—Ήταν η δεύτερη φορά κι' η τελευταία. Τόν μικρό κρύο κόβει τόν ύπνο τών ανθρώπων, όταν πέφτουν στο κρεβάτι τους. Μά τόν δυνατό κρύο άποκοιμίζει, άποναρκώνει έκείνους που τούς βρίσκει στο ύπαιθρο. Αυτό πάθαμε κι' έμεις.

—Μόλις ξαπλώθηκα κοντά του, μουδίασε τόν κορμί μου και τόν μάτια μου έκλεισαν. «Όσο κι' αν προσάθησα να τ' άνοίξω, δέν τόν κατά- φερα. Τσιμπήσα τόν μπράτσο μου, αλλά τόν πε- τσί μου ήταν έξωλισμένο. Όπως ήθελε τή προ- σπάσει αυτή μου ξανάδωσε λίγο τή συνείδησι τής ζωής.

—Ο Βιτάλης άνάσαινε μ' γοργά, βραχνά ξε- φουσιώματα. «Ανάμεσα στή πόδια μου ο Κάπη κοιμόταν. «Ο άνεμος φυσούσε και μ' άσκέπαζε με άχυρα ή ξερά φύλλα από τόν δέντρο. Στό δρόμο, ψυχή. Κοντά μας, γύρω μας, μακριά μας σιωπή θανάτου.

—Η σιωπή αυτή με φόβιζε. Τί φοβόμουν; Δέν ήξερα καλά. «Ένας άόρι- στος φόβος, άνακατωμένος με λύπη μου γεμίσε τόν μάτια δάκρυα. Μου φαίνονταν πως δέν πε- θαινα εκεί χαμάλι.

—Η ιδέα τόν θανάτου μ' έφερε στο Σαβιανό. Τήν καυμένη τή μάνα Μπαρμπερίνα! Νά πεθα- νω χωρίς να τή ξαναβώ!

—Ξαφνικά ο νους μου έφυγε από τόν Σαβιανό και πήγε στήν «Κύκλον». «Ο Άρσούρος κοιμόταν στήν κρεβάτι του. «Η κυρία Μιλίλγκαν άγρυ- πνούσε. Και καθώς άκούει να φυσούνη ο άέ- ρας, συλλογιζόταν πού να ήμουν άραγε με τέτοιο κρύο...

—Επειτα δέν είδα πιά τίποτα. Τά μάτια μου ήταν κλειστά και σάν τόν κορμί, μουδίασε κι' η ψυχή μου. Μου φάνηκε πως λιγοθυμούσα...

Η ΔΙΣ

Ξύπνησα σ' ένα κρεβάτι.

—Η φωτιά τόν μεγάλον τζακιού φωτίσε τήν κάμαρα, όπου βρισκόμουν.

—Εκπνέω γύρω μου.

—Δέν τόν γνώριζα αυτό τόν σπίτι.

—Αλλά τόσο δέν γνώριζα και τόν πρόσωπα που με τριγύριζαν. Ήταν ένας άντρας με στα- χτιά μπλούζα. Τρία-τέσσερα παιδιά κι' άνα- μεσα σ' αυτά ένα κοριτσάκι έξη χρόνων με μά- τια σπηλαιόμοια άπάνω μου. Τί παράξενα μά- τια! Λες και μιλούσαν! Μόλις άνασηκώθηκα, έτρεξαν κοντά μου.

—Πού είναι ο Βιτάλης; ρώτησα.

—Γυρεύει τόν πατέρα του, είπε έξη κορίτσι, που φαίνονταν τόν μεγαλύτερο απ' τόν πατέρα.

—Δέν είναι ο πατέρας μου, είπε. Είναι ο άφεντικός μου. Πού είναι; Πού είναι ο Κά- πης;

—Αν ο Βιτάλης ήταν πατέρας μου, θα μου έλεγαν με τρόπο τήν ειδησι. «Όταν όμως ά- κούσαν πως ήταν άφεντικός μου, δέν δυσκο- λείτηκαν να μου πούν τήν αλήθεια. Και να τί έμαθα:

—Στίς δυό τόν πρωί, ένας περιβολάρης, μ' άσ βρήκε ξαπλωμένους σ' άχυρα. Κι' έπειδή δέν κοινώμασε, μ' άπιασε τόν χέρι. Μά δέν πη- νήσαμε ούτε μ' αυτό. Κατάλαβε τότε πως κάτι σοβαρό συνέβαινε. «Έφερε έξη φανάρι, ένώ ο Κάπη γαύγιζε. Μ' άσ κίταζε προσεχτι- κά. «Ο Βιτάλης ήταν νεκρός από τόν κρύο. «Εγώ ήμουν σέ κακό χάλι. «Η καρδιά μου άμωρ άντεχε άκόμη.

—Μ' έμπασαν στή σπύρι τόν περιβολάρη και με ξαπλώσαν στή κρεβάτι ένώ παιδιού του, που τόν άνάγκασαν να σηκωθεί. «Εμεινα εκεί έξη ώρες μισοπεθαμένος. Σέ λίγο η άναπνοή μου δυνάμωσε και ζύπνησα.

—Αυτό μου είπε ο περιβολάρης, ένώ τόν κορι- τσάκι του δέν έβγαζε από πάνω μου τόν μάτια του.

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Η συνέχεια.

Σύγκρουσις τροχοφόρων

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Μία φορά ζούσε ένας βασιλόπουλο με τή γυ- ναίκα του και τόν μονάκριβο υιό του, τόν Γιού- Χουάν.

Τόν βασιλόπουλο αυτό ήταν πολύ ιδιότροπο. Δέν ήθελε, όταν ξυπνούσε τόν πρωί, να τόν στα- λίζουν οι ύπηρετες για να καθήση να πάρη τόν πρωινό του. Δέν τόν άρεσε να λήη πολλά λό- για. Μά τόν παιδί τών αλικών, που έπληθες.

—Ο βασιλιάς είχε φέρει στήν παλάτι, δέν έκανε συντροφιά. Κι' αντί να παίξη με τόν παιγνίδια του, τάσπαζε και πηγαίνοντας σέ μιάν άκρη άρχιζε να κλαίει.

—Ο Γιού- Χουάν είχε κι' άλλες πολλές πα- ραετίες. Τόν μόνο που τόν ευχαριστούσε ήταν να γυρίσει στή δάση και στή λειβάδια. Τ' ά- ρεσε να θαυμάζει τή φύσι κι' ώρες δάκλινες καθόταν και παρακολουθούσε τόν νισόντα πουλάκια, που περιέμεναν μ' άνοιχτό στόμα να τούς κοιταζήσουν οι γονείς τους τή τροφή. Και προτιμούσε τή συντροφιά τών ζώων παρά τών ανθρώπων.

—Έκείνο που άνησυχούσε τόν βασιλιά ήταν ότι τόν παιδί του, όσο μεγάλωνε γινόταν μελαγχό- λικο και κατσούφικο. Κι' όταν τόν ρωτούσαν τί ήθελε ή τί είχε, άπάντουσε άμέσως:

—Δε θέλω τίποτα! Δέν έχω τίποτα...

—Ο Γιού- Χουάν ήταν τάρτα δώδεκα χρόνων. Μά μέρα βγήκε να κήνη τόν συνθημαίο του περπάτο και ξαφνικά είδε μερικά παιδιά να βασιλίζουν ένα σκυλάκι. Τού είχαν κρεμάσει στήν ουρά ένα τενεκέ με χαλίκια και τόν πε- τροβολούσαν.

—Τόν βασιλόπουλο, βλέποντας τήν άπνοιά τών παιδιών, τούς φώναξε:

—Σας προστάζω ν' αφήσετε ήσυχο τόν σκυ- λάκι!

—Εκείνη γνώνισαν τόν Γιού- Χουάν και στή στιγμή έγιναν άφαντα!

—Τόν βασιλόπουλο τότε έλυσε τόν τενεκέ από τήν ουρά τού μικρού σκυλιού και τόν πήρε στή παλάτι.

—Μά τίς ημέρες τόν σκυλάκι έγινε δ' άχώριστος συντροφός τού Γιού- Χουάν, που τοδύσε τόν δόμο.

—Τόν ίδιο εκείνο χρόνο ήρθε από μακρινή χώρα μία έξωσέρη τού Χουάν, ή βασιλοπού- λια «Ιζούνα. Στήν πατρίδα της είχαν μπι βάρ- θαροι, είχαν σκούτες τόν πατέρα της και τού είχαν πάρει τόν θρόνο.

—Ο βασιλιάς τή δέχτηκε με άγάπη και καλω- σία. «Ακόμα χάρηκε, γιατί έλπιζε πως ή συν- σώνη. «Ακόμα χάρηκε, γιατί έλπιζε πως ή συν- σώνη. «Ακόμα χάρηκε, γιατί έλπιζε πως ή συν- σώνη.

—Τίς πρώτες μέρες ο Γιού- Χουάν δέν έφευγε από κοντά της.

—Μά δέν πέρασε πολύς καιρός και τή βαρέ- θηκε. «Ετσι άρχισε πάλι τήν παλιά τήν συ- στή.

—Στό μεταξύ η «Ιζούνα ξαναγύρισε στή βα- σίλειά της. Μερικοί φίλοι τού πατέρα της εί- σιλείο της άναγκάσαν να διαδώσουν τούς βαρβάρους χαν καταφέρουν τόν θρόνο της.

—Τόν ίδιο καιρό ο Γιού- Χουάν ζήτησε απ' τόν πατέρα του να φύγει.

—Θέλω, τού είπε, να πάω στή χώρα που βασιλεύει ή εύτυχία κι' ή καλωσύνη και που οι άνθρωποι μοιάζουν με άγγέλους τού ού- ρανου!

—Ο βασιλιάς τράμαζε. Νόμισε πως τόν παιδί του είχε τρελασθή. Φώναζε λοιπόν τούς για- τρούς τού παλατιού για να τόν εξέτασουν. Μά εκείνοι δέν τόν έβρισκαν τίποτα.

—Ο καιρός περνούσε. Τόν βασιλόπουλο, φο- ρώντας τόν μουντζουρωμένο ρούχα τού φύλακα τής καρδουνοποθήκης, έφυγε μιά νύχτα κρυ- φά απ' τόν παλάτι.

—Τήν άλλη μέρα ο βασιλιάς έμαθε πως ο «Ιζούνα τόν ήταν εκείνο με τόν μουντζουρωμένο ρούχα, πρόσταζε τούς ανθρώπους του να τ' ά- φησαν τ' άλογα και να τρέξουν πίσω του. «Αλ- λ' εκείνοι όσο κι' αν έψαξαν, δέν βρήκαν πούθενά τόν Γιού- Χουάν.

—Ο βασιλιάς τράμαζε. Νόμισε πως τόν παιδί του είχε τρελασθή. Φώναζε λοιπόν τούς για- τρούς τού παλατιού για να τόν εξέτασουν. Μά εκείνοι δέν τόν έβρισκαν τίποτα.

—Ο καιρός περνούσε. Τόν βασιλόπουλο, φο- ρώντας τόν μουντζουρωμένο ρούχα τού φύλακα τής καρδουνοποθήκης, έφυγε μιά νύχτα κρυ- φά απ' τόν παλάτι.

—Τήν άλλη μέρα ο βασιλιάς έμαθε πως ο «Ιζούνα τόν ήταν εκείνο με τόν μουντζουρωμένο ρούχα, πρόσταζε τούς ανθρώπους του να τ' ά- φησαν τ' άλογα και να τρέξουν πίσω του. «Αλ- λ' εκείνοι όσο κι' αν έψαξαν, δέν βρήκαν πούθενά τόν Γιού- Χουάν.

—Ο βασιλιάς τράμαζε. Νόμισε πως τόν παιδί του είχε τρελασθή. Φώναζε λοιπόν τούς για- τρούς τού παλατιού για να τόν εξέτασουν. Μά εκείνοι δέν τόν έβρισκαν τίποτα.

—Ο καιρός περνούσε. Τόν βασιλόπουλο, φο- ρώντας τόν μουντζουρωμένο ρούχα τού φύλακα τής καρδουνοποθήκης, έφυγε μιά νύχτα κρυ- φά απ' τόν παλάτι.

—Τήν άλλη μέρα ο βασιλιάς έμαθε πως ο «Ιζούνα τόν ήταν εκείνο με τόν μουντζουρωμένο ρούχα, πρόσταζε τούς ανθρώπους του να τ' ά- φησαν τ' άλογα και να τρέξουν πίσω του. «Αλ- λ' εκείνοι όσο κι' αν έψαξαν, δέν βρήκαν πούθενά τόν Γιού- Χουάν.

—Ο βασιλιάς τράμαζε. Νόμισε πως τόν παιδί του είχε τρελασθή. Φώναζε λοιπόν τούς για- τρούς τού παλατιού για να τόν εξέτασουν. Μά εκείνοι δέν τόν έβρισκαν τίποτα.

—Ο καιρός περνούσε. Τόν βασιλόπουλο, φο- ρώντας τόν μουντζουρωμένο ρούχα τού φύλακα τής καρδουνοποθήκης, έφυγε μιά νύχτα κρυ- φά απ' τόν παλάτι.

—Τήν άλλη μέρα ο βασιλιάς έμαθε πως ο «Ιζούνα τόν ήταν εκείνο με τόν μουντζουρωμένο ρούχα, πρόσταζε τούς ανθρώπους του να τ' ά- φησαν τ' άλογα και να τρέξουν πίσω του. «Αλ- λ' εκείνοι όσο κι' αν έψαξαν, δέν βρήκαν πούθενά τόν Γιού- Χουάν.

—Ο βασιλιάς τράμαζε. Νόμισε πως τόν παιδί του είχε τρελασθή. Φώναζε λοιπόν τούς για- τρούς τού παλατιού για να τόν εξέτασουν. Μά εκείνοι δέν τόν έβρισκαν τίποτα.

—Ο καιρός περνούσε. Τόν βασιλόπουλο, φο- ρώντας τόν μουντζουρωμένο ρούχα τού φύλακα τής καρδουνοποθήκης, έφυγε μιά νύχτα κρυ- φά απ' τόν παλάτι.

—Τήν άλλη μέρα ο βασιλιάς έμαθε πως ο «Ιζούνα τόν ήταν εκείνο με τόν μουντζουρωμένο ρούχα, πρόσταζε τούς ανθρώπους του να τ' ά- φησαν τ' άλογα και να τρέξουν πίσω του. «Αλ- λ' εκείνοι όσο κι' αν έψαξαν, δέν βρήκαν πούθενά τόν Γιού- Χουάν.

—Ο βασιλιάς τράμαζε. Νόμισε πως τόν παιδί του είχε τρελασθή. Φώναζε λοιπόν τούς για- τρούς τού παλατιού για να τόν εξέτασουν. Μά εκείνοι δέν τόν έβρισκαν τίποτα.

—Ο καιρός περνούσε. Τόν βασιλόπουλο, φο- ρώντας τόν μουντζουρωμένο ρούχα τού φύλακα τής καρδουνοποθήκης, έφυγε μιά νύχτα κρυ- φά απ' τόν παλάτι.

—Τήν άλλη μέρα ο βασιλιάς έμαθε πως ο «Ιζούνα τόν ήταν εκείνο με τόν μουντζουρωμένο ρούχα, πρόσταζε τούς ανθρώπους του να τ' ά- φησαν τ' άλογα και να τρέξουν πίσω του. «Αλ- λ' εκείνοι όσο κι' αν έψαξαν, δέν βρήκαν πούθενά τόν Γιού- Χουάν.

—Ο βασιλιάς τράμαζε. Νόμισε πως τόν παιδί του είχε τρελασθή. Φώναζε λοιπόν τούς για- τρούς τού παλατιού για να τόν εξέτασουν. Μά εκείνοι δέν τόν έβρισκαν τίποτα.

—Ετσι ξέφυγε τόν βασιλόπουλο, έχοντας μαζί του τόν «Ιζούνα κι' ένα σακουλάκι με φλουριά. Σέ όποια χώρα κι' αν έπλη- γαινε, οι άνθρωποι προσπαθούσαν να τόν κορο βέβαιον να τού πάρουν τόν φλου- ριά. «Όσο για τήν εύτυχία, δέν τήν έ- δλεπε πούθενά.

—Κουράστηκε στή τέλος να γυρίσει από χώρα σέ χώρα και σκέφτηκε να πάη στή βασιλεία τής «Ιζούνα. «Η βασιλοπούλα μόλις τόν είδε, πέταξε απ' τή χώρα της. Κι' ο Γιού- Χουάν τής φανέρωσε τόν σκοπό τού ταξιδιού του.

—Ναι, άποκρίθηκε ο Γιού- Χουάν. «Έχεις δίκιο, πιστέ μου σύντροφε. «Εσύ μου έδειξες πού είναι ή εύτυχία. Τίνα τίς κάνω τίς συμ- βουλές τών σοφών! «Αλλά άς γυρίσουμε πίσω στή χώρα μας. «Αρκετά ταλαιπωρηθήκαμε...

—Ετσι ο Γιού- Χουάν γύρισε άλλοιώς στο βασιλείο τού πατέρα του. Και με τήν ά- δεία τού κάλεσε τήν «Ιζούνα κοντά του να τόν μάθει να κυβερνά.

—Σέ λίγες μέρες μάλιστα τήν παντρεύτηκε και πρόσφερε τή μισή τούν περιουσία για να γίνουν σχολεία, άρφανοτροφεία και νοσοκομεία για τούς φτωχούς.

—Ο Γιού- Χουάν είχε βρή πιά τόν μυστικό τής εύτυχίας κι' έζησε με τήν «Ιζούνα καλά κι' έ- μεις καλύτερα.

—Μία μέρα τόν βασιλόπουλο πέρασε κι' από μιά καλύβη. «Εκεί μέσα ζούσε ένας σοφός πού τόν έλεγαν «Αλάφτο.

—Ο Γιού- Χουάν τόν χαιρέτησε και τόν ρώ- τησε πού μπορούσε να βρή τήν εύτυχία.

—Ο σοφός δίνοντας τόν τόν μισό ρούκι από έ- κείνο που έτρωγε και χαιδεύοντας τόν «Ιζούνα, τού άποκρίθηκε:

—Αυτό είναι!

—Ποιά; ρώτησε τόν βασιλόπουλο.

—Ο σοφός δέν είπε τίποτ' άλλο κι' ο Γιού- Χουάν άπέληκτος άποφάσισε να γυρίσει στήν πατρίδα του.

—Ο δρόμος τού γυρισμού του ήταν δύσκολος. Πέρασε δάση, βουνά, έπεσε σέ ληπότες, που τόν έκόψαν τόν δρόμο τόν πληγίσαν, τόν ρού- χα του κουρελιάστηκαν.

—Κι' όταν τόν βασιλόπουλο καθόταν σέ καμ- μιά ήσυχη γωνία για να ξεκουραστή, ο «Ιζούνα τού γέμιζε τόν πόδι, τόν κίταζε στήν μάτια και με τήν άνδρα του φρόντιζε να τόν ζεσταίνει.

—Μία μέρα πού έκανε δυνατό κρύο, ένας άγ- γελος τού Θεού παρουσιάστηκε και τού είπε:

—Αυτό είναι τόν μυστικό τής εύτυχίας!

—Και τούδωσε έναν καρπό πού κρατούσε. «Ο Γιού- Χουάν, πεινασμένος, έπλησε τόν χέρι να τόν πάρη. «Ο άγγελος όμως δίνοντας του τόν μισό, τού είπε:

—Είπα κι' άλλος πεινασμένος πού πέρα!

—Ο «Άγγελος έγινε ύστερ' άφαντος, ένώ ο «Ιζούνα παίρνοντας ανθρώπινη φωνή τού είπε:

—Αυτό δειχνει ότι ένώ ο κόσμος έχει προο- δεύσει, ο... ύπνος έχει μείνει πολύ πίσω!...

—Ο σοφός δέν είπε τίποτ' άλλο κι' ο Γιού- Χουάν άπέληκτος άποφάσισε να γυρίσει στήν πατρίδα του.

—Ο δρόμος τού γυρισμού του ήταν δύσκολος. Πέρασε δάση, βουνά, έπεσε σέ ληπότες, που τόν έκόψαν τόν δρόμο τόν πληγίσαν, τόν ρού- χα του κουρελιάστηκαν.

—Κι' όταν τόν βασιλόπουλο καθόταν σέ καμ- μιά ήσυχη γωνία για να ξεκουραστή, ο «Ιζούνα τού γέμιζε τόν πόδι, τόν κίταζε στήν μάτια και με τήν άνδρα του φρόντιζε να τόν ζεσταίνει.

—Μία μέρα πού έκανε δυνατό κρύο, ένας άγ- γελος τού Θεού παρουσιάστηκε και τού είπε:

—Αυτό είναι τόν μυστικό τής εύτυχίας!

—Και τούδωσε έναν καρπό πού κρατούσε. «Ο Γιού- Χουάν, πεινασμένος, έπλησε τόν χέρι να τόν πάρη. «Ο άγγελος όμως δίνοντας του τόν μισό, τού είπε:

—Είπα κι' άλλος πεινασμένος πού πέρα!

—Ο «Άγγελος έγινε ύστερ' άφαντος, ένώ ο «Ιζούνα παίρνοντας ανθρώπινη φωνή τού είπε:

—Αυτό δειχνει ότι ένώ ο κόσμος έχει προο- δεύσει, ο... ύπνος έχει μείνει πολύ πίσω!...

—Ο σοφός δέν είπε τίποτ' άλλο κι' ο Γιού- Χουάν άπέληκτος άποφάσισε να γυρίσει στήν πατρίδα του.

—Ο δρόμος τού γυρισμού του ήταν δύσκολος. Πέρασε δάση, βουνά, έπεσε σέ ληπότες, που τόν έκόψαν τόν δρόμο τόν πληγίσαν, τόν ρού-

Η ζωή της γυναίκας

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ για την έξοχη παρυσία, για πολλές γυναίκες, μιλάει αρκετά σοβαρή δυσκολία. Δεν ξέρουν τί φορέματα να πάρουν μαζί τους, ώστε να εξυπηρετηθούν μοντέρνα και πρακτικά.

Στις περιπτώσεις αυτές, η μόδα σοφίζεται τους πιο κομψούς και ιδιορρυθμούς συνδυασμούς, για να ικανοποιηθεί κάθε γυναίκα.

Οι συνδυασμοί αυτοί ποικίλλουν ανάλογα με το μέρος που θα πάτε και με τον τρόπο που ντύσεστε.

Αν πρόκειται να πάτε σε θάλασσα και παρακολουθήτε τη μόδα, τότε η θεσιέρα της εξοχής θα περιλαμβάνει απαραίτητως:

Δύο μαγιώ, ένα μονοκόμματο και ένα εντέ-πιές κατά προτίμηση από ύφασμα και τα δύο.

Αν είσατε περισσότερο παχουλιά απ' όση πρέπει, τα μαγιώ σας, θα είναι από λαστέ, που περιορίζει το σώμα.

Και, αν είσατε αρκετά εύτραφης, τότε θα καταργήσετε το εντέ-πιές μαγιώ, που θεωρείται αντιαισθητικό, για τις παχιές γυναίκες.

Τα δύο μαγιώ θα είναι το ένα λαστέ και το άλλο μάλλινο, σε χρώματα διαφορετικά. Το μπλέ και μάλιστα το ζωηρό μπλέ, είναι το χρώμα που κυριαρχεί εφέτος, στα μαγιώ. Μία φούστα, ανοιχτή εμπρός, με κουμπάκια από πάνω ως κάτω, από δίμιτο ή καρδόπανο ή ποιοδήποτε άλλο φτηνό βαμβακερό ύφασμα, εξυπηρετεί πολύ και ντύει κομψά τη γυναίκα.

Η πρώτη αυτή φούστα μπορεί να «ντυμπλίστηκε» δολάκηρη με ύφασμα διαφορετικού χρώματος και να φοριέται από τις δύο πλευρές και δίχως μισοφόρι.

Σόρτ, θα κάνετε μόνο αν έχετε λεπτά, ωραία πόδια και αν είσατε πολύ νέα.

Με τις προϋποθέσεις αυτές θα έχετε τουλάχιστο δύο σόρτς, εκ των οποίων το ένα σε χρώμα μαύρο ή μπλέ και σε ίσια γραμμή.

Οι φουφουλίσες είναι και πάλι στη μόδα, αλλά προορίζονται για κοπελλίσες, κάτω των 17 χρονών.

Μία ριχτή, ίσια μπλούζα «μαρινιέρ», όπως λέγεται, θα διακοσμήσει νόστιμα τις πρώτες εμφανίσεις σας και θα ποικίλη ευχάριστα την γκαρνταρόμπα της εξοχής.

Η «μαρινιέρ» φοριέται με το ψαράδικο πανταλόνι και το σόρτ, το πρώτο στην πλάξ. Και με την απλή βαμβακερή φουστίτσα επίσης.

Τα φορεματάκια, που θα πάρετε μαζί σας, πρέπει να είναι κομψά, αλλά και πρακτικά συγχρόνως.

Να πλένονται δηλαδή εύκολα, για να είναι πάντοτε φρέσκα. Το

τοίτι και όλα τα φτηνά βαμβακερά υφάσματα είναι τα περισσότερο ενδεειγμένα. Άλλ' εκείνα που πραγματικά εξυπηρετούν τη γυναίκα στην εξοχή, είναι τα νάυλον υφάσματα, που ούτε ζαρώνουν, ούτε έχουν ανάγκη σιδερώματος, όταν πλυθούν.

Κάτι που είναι ίσως περιττό, αλλά δίνει μία έντονη νότα στο καλοκαιρινό ντύσιμο της πλάξ, είναι τα ζακεττάκια από χνουδωτό ύφασμα.

Τα ζακεττάκια αυτά, «βρεστ-ντε-πλάξ», όπως λέγονται, φτάνουν ως τους μηρούς και γίνονται ίσια και δίχως μανίκι, με δυο βαθιές, μεγάλες τσέπες. Δεν έχουν δηλ. παρά δύο πλαινές ραφές κι' ένα στρίφωμα.

Έτσι, κάθε γυναίκα, μπορεί να κάνει και μόνη της τη διασκεδαστική αυτή κοκεταρία, αγοράζοντας δύο μακριά μόνο από ύφασμα επάνω της έκλογής της.

Ένα μεγάλο ψάθινο καπέλλο, έντελως αφορμαρίστο, προφυλάσσει από τις καυστικές ηλιακές ακτίνες της πλάξ.

Επίσης, τα όμπρελλάκια αρχίζουν να εμφανίζονται δειλά-δειλά, τόσο στους δρόμους, το πρώτο, όσο και στις πλάξ. Αν σ' αρέσει το ρωμαντικό αυτό γυναικείο εξάρτημα, μπορείτε άφοβα να το κρατήσετε.

Η μόδα ξαναφέρει στην επιφάνεια την όμπρελλα, σ' σύγχρονο άγεσουάρ.

Θα πάρετε επίσης μαζί σας πολλές μπλουζίτσες, καθώς και βολικά παπούτσια και σανδάλια.

Τα σανδάλια, εφέτος, παρουσιάζουν πλούσια ποικιλία χρωμάτων και σχεδίων και φοριούνται όλες τις ώρες.

Πάντως, έχετε μαζί σας κι' ένα ζευγάρι παπούτσια, με τακούνι, τα οποία θα φορήτε για να ξαναδρίσκη το πόδι σας την κομψότητα της καμπύλης του.

Στο βάθος της βαλίτσας, τέλος, ρίξτε ένα μάλλινο πουλόβερ και πάρτε στο χέρι ένα επαυφοράκι βαμβακερό.

ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ

Όσο κι' αν φαίνεται αναχρονιστικό, ωστόσο, η μόδα βαδίζει σταθερά, προς το ρωμαντισμό!

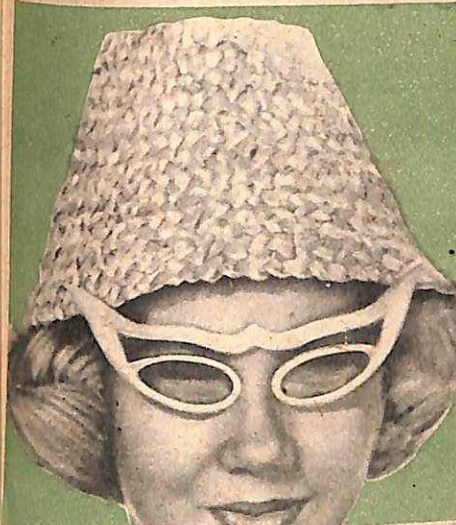
Φορέματα, καπέλλα, μακιγιάζ και χτενίσματα, όλα γενικά παρουσιάζουν την τάση να ξαναφέρουν τη γυναίκα, κάμποσες δεκαετίες πίσω.

Η γραμμή «Φλου-λούκ», και το κατέβασμα της τάλιας, υπήρξε η πρώτη εκδήλωση της νέας μόδας.

Ακόμη και τα ταγιέρ, γίνονται σήμερα ελεύθερα στο σώμα και δε σφίγγουν καθόλου τη μέση, όπως άλλοτε.

Επίσης οι ζώνες κόβονται «άν-φόρ» ακριβώς για να μένη η τάλια «φλου» και σιγά-σιγά να κατεβαίνει.

Μόνο τα «σεμιζιέ» φορέματα σφίγγουν καλά στη μέση, από αντίδραση του «Φλου-λούκ». Τα καπέλλα φοριούνται, ως γνωστόν, ίσια και χαμηλά και το μοντέρνο μακιγιάζ είναι το «Οντίν», που πα-

Ψάθινο αφορμαρίστο καπέλλο και γυαλιά του ήλιου, σύμφωνα με την καινούργια μόδα

ρουσίασε και έπεδαλε η Άριετ Ουμπάρ Άγιέρ, στο Παρίσι, είναι χαρούμενο, απαλό και ρωμαντικό.

Χλωμά μάγουλα, άτονα, αλλά καλογραμμένα χείλη και μάτια βαμμένα. Αυτός είναι ο μοντέρνος τύπος του 1957.

Όσο για τα χτενίσματα, που παρουσίασε η Άγιέρ, είναι όλα βαθύτατα επηρεασμένα από την εποχή του 1925.

Έτσι η μόδα γυρίζει πίσω, σ' όλους τους τομείς της γυναικείας κομψότητας.

Ακόμη και το βάψιμο των κόκκινων νυχιών καταργείται.

Όλες οι κομψές γυναίκες, βάφουν τα νύχια τους, αλλά μοιάζουν αυτά για άδωφα. Τα καινούργια βερνίκια είναι άχρωματάκια ή μάλλον έχουν μια ιδιαίτερη απόχρωση του ροζ, που κάνουν τα νύχια να φαίνονται περισσότερο άκρη άτονα και από τα πραγματικά άδωφα νύχια.

Τα παπούτσια της μόδας είναι τα μυτερά, όπως άλλοτε, και δεν αποκλείεται να δούμε σε λίγο, τα παρισινά μανκεν να εμφανιστούν με μποτίνια, που να κουμπώνουν ως ψηλά στη γάμπα.

ΚΕΝΤΗΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η μόδα των κεντητών φορεμάτων είναι η τελευταία λέξη της γυναικείας κομψότητας.

Λουλούδια, φρούτα και μικρά χαριτωμένα μπουκετάκια, ριγμένα άταχτα και συμμετρικά, στο κορσάκι και στη φούστα, συνθίζονται εφέτος πολύ.

Όταν λέμε πως είναι της μόδας τα κεντητά φορέματα, δεν εννοούμε τα κεντητά υφάσματα, που κι' αυτά εφέτος κατέχουν τα σκήπτρα στο γυναικείο ντύσιμο, αλλά το κέντημα, που γίνεται εκ των υστέρων, απάνω στο ραμμένο, μονόχρωμο φόρεμα.

Αν το κέντημα, που θα κάνετε, είναι της μηχανής ή καμωμένο στο χέρι, δεν παίζει κανένα ρόλο.

Έκείνο που έχει σημασία είναι το σχέδιο.

Τα μοντέρνα μοτίφ, τοποθετούνται άραϊα και με άταχτη συμμετρία, ώστε να φαίνονται σ' α να είναι ριγμένα στην τύχη, δίχως να είναι. Το κορσάκι π. χ. γαρνίρεται με κέντημα, ως και το πάνω μέρος της φούστας.

Από τους γοφούς και κάτω, το κέντημα αραιώνει και προς το στρίφωμα, εξαφανίζεται. Αύτη, άλλωστε, είναι η πρωτοτυπία, που παρουσιάζουν τα καινούργια κεντητά φορέματα του 1957.

Επίσης, τα φεστόνια, συνθίζονται πολύ και τα περισσότερα καλοκαιρινά κεντητά μοντέλα, έχουν συνήθως κατάληξη φεστόνι, στην άκρη του κορσάκι.

Η νέα αυτή γαρνιτούρα είναι κομψοτάτη, νεανική και θυμίζει τη ρωμαντική εποχή, που τόσο εύνοείται από τις τάσεις της καινούργιας μόδας.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΤΥΠΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

Στις διάφορες εκθέσεις μοντέλων, που γίνονται, την εποχή αυτή, σ' όλες τις κοσμικές πλάξ της Ευρώπης και της Αμερικής, επικρατεί ένας νέος τύπος φορέματος.

Η ιδιορρυθμία, που παρουσιάζει, ενθουσιάζει τις κομψές γυναίκες και το έχει επιβάλει ως το υπ' αριθ. 1 μοντέλο του 1957. Πρόκειται για ένα φόρεμα «μπαίν-

Μοντέρνα τριχρωμία, άσπρου φορέματος και άνωμυλ της πλάξ, σύμφωνα με τη νέα τεχνολογία της μόδας. Οι χρωματιστές φάσες έχουν μπουτονιέρες και κουμπώνουν αντίθετως, με μεγάλα άσπρα κουμπιά

Μοντέρνα μαγιώ, από ύφασμα έμπριμέ, που η μπορντούρα του χρησιμεύει ως ιδιορρυθμη γαρνιτούρα.

ντε-σολέιγ» δίχως τσιράντες, που μ' έναν απλούστατο τρόπο μετατρέπεται σε κομψότατο «ντυμένο» φόρεμα.

Όπως βλέπετε στο φιγουρίνι μας (αριθ. 3), φαίνεται καθαρά η ίσια γραμμή του κορσάκι, κάτω από τη μασχάλη και απάνω η φαρδιά εσάρπα, που καλύπτει τον ώμο.

Λοιπόν, αυτό είναι που αποτελεί την ιδιορρυθμία του μοντέλου. Το φόρεμα έχει συνήθως μια φαρδιά σουρωτή φούστα, εφαρμοστό κορσάκι «στράιπλες» και μια μακρεια εσάρπα φάρδους 20—25 πόντων.

Η εσάρπα αυτή περνά εμπρός μέσα στη ζώνη του φορέματος, διπλώνει στα δύο και οι άκρες ανεβαίνουν, περνούν πάνω από τους ώμους και καταλήγουν πίσω. Στερεώνονται δε πάλι μέσ στη ζώνη.

Έτσι, η στενή και μακρεια εσάρπα, δημιουργεί ένα κοκκέτικο και πολύ μοντέρνο κορσάκι, όταν το φόρεμα «μπαίν-ντε-σολέιγ» πρόκειται να φορεθεί σε περιστάσεις πιο επίσημες.

Η έκλογη του υφάσματος, επαφίεται στο προσωπικό σας γούστο.

Συνήθως, όμως, για το νέο αυτό τύπο φορέματος, χρησιμοποιούνται έμπριμε με εξωτικά σχέδια και κυβιστικές παραστάσεις. Έτσι ξεφεύγει έντελως από κάθε άλλο φόρεμα, που υπάρχει στη ντουλάπα σας και παίρνει τη σφραγίδα του ξεχωριστού.

Η εσάρπα πρέπει να γίνεται διπλή ή από το ίδιο ύφασμα ή από διαφορετικό, που να συνδυάζεται αρμονικά με το σύνολο.

Αν βάλετε στο έμπριμέ μονόχρωμο ντυμπλάρισμα στην εσάρπα, τότε θα γαρνίρετε και τις τσέπες από το ίδιο και όμοια ζώνη.

ΛΙΛΙΑΝ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ

Η καλοκαιρινή μόδα έχει μια τόσο νεανική γραμμή, που κάνει νέα την κάθε γυναίκα, συγχρόνως όμως προσαρμόζεται με μεγάλη επιτυχία στα πραγματικά νειάτα. Δηλαδή στην ηλικία που η νέα δεν είναι ακόμη γυναίκα, αλλά και έχει πάψει πιά να είναι παιδί.

Έχουμε συνηθίσει να τη λέμε

1) Συνδυασμός δύο διαφορετικών υφασμάτων με πουά. Το καρντιγκάν έχει κόκκινο φόντο με άσπρα πουά και το σόρτ άσπρο φόντο με κόκκινα πουά. 2) Η «Βέστα του ναύτη», που γίνεται από άσπρο βαμβακερό ύφασμα με όμοια πλισσέ φούστα και στολίζεται με χρωματιστό γιαντά ναυτικό γαρνιρισμένο με άσπρα σειρητόκια. Η τσάντα και τα σάνδλα είναι άσπρα. 3) Η ρομπ-μπαλόν, που είναι τόσο μόδα-τη για νέες κοπέλλες. Την εντύπωση του μπαλλονιού τη δίνουν τα δύο δεσμάτα στη φούστα.

«Άχαρη ηλικία», να όμως που η μόδα κατορθώνει και σ' αυτή ακόμη να δώσει μια ιδιαίτερη χάρη. Η «βέστα του ναύτη», όπως την αποκαλεί η μόδα, είναι μια από τις ιδιοτροπίες της αυτής της στιγμής. Γίνεται συνήθως από λευκό λινό, σε κουμπ ζαпонέ, ριχτή, αλλά εύθυγραμμη. Εφαπτεται στο σώμα, χωρίς όμως να τονίζει τις γραμμές του.

Το χαρακτηριστικό αυτής της βέστας είναι ένας μεγάλος ναυτικός γιαντάς, χρωματιστός. Αυτός αποτελεί αντίθεσι με τη λευκή βέστα και γαρνίρεται με τα κλασσικά λευκά σειρητόκια. Το χρώμα του ναυτικού γιαντά μπορεί να είναι κόκκινο, μπλέ, πράσινο, αλλά τα σειρητόκια θα είναι πάντοτε άσπρα. Συμπλήρωμα αυτής της βέστας είναι και οι τσέπες, τοποθετημένες οι δύο χαμηλά και μία στο στήθος, άριστερά. Η «βέστα του ναύτη» φοριέται με μια ομοιόμορφη πλισσεδατή φούστα, αλλά μπορεί να φορεθεί και με παντελόνι μακρύ ή κοντό λευκό ή στο χρώμα του ναυτικού γιαντά.

Η κομψή νέα δε θα παραλείψει να συνδυάσει με το σύνολο αυτό και όλα τα άλλα εξαρτήματα, δηλαδή τη μεγάλη ψάθα, στην οποία θα δέσει ένα φιάγκο, που να ταιριάζει με το χρώμα του γιαντά. «Επειτα, είναι η τσάντα που μπορεί ν' αποτελέσει ένα συνδυασμό λευκού και του χρώματος του γιαντά. Και τα υποδήματα, σάνδλα ή «εσπαντρίγ», θα είναι κι' αυτά συνδυασμός των δύο χρωμάτων.

Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΠΛΑΣΗ

Ο συνδυασμός του σόρτ και του καρντιγκάν είναι μια χαριτωμένη νεανική εμφάνιση. Τη βλέπουμε να επικρατεί έφετος στις διάφορες Στό συνδυασμό αυτό η μόδα συμβουλεύει τα υφάσματα με «πουά», που επικρατούν τόσο έφετος. Μια ιδιοτροπία της μόδας είναι το να συνδυάζει στο σόρτ με το καρντιγκάν αφ' ενός ύφασμα με φόντο χρωματιστό και λευκά πουά, αφ' ετέρου, λευκό ύφασμα με φόντο χρωματιστό και λευκά πουά. Το λευκό φόντο μπορεί να χρησιμοποιηθεί για το σόρτ και για το καρντιγκάν χρησιμοποιούμε φόντο χρωματιστό. Η και το αντίθετο.

Όταν έχω το καρντιγκάν χρωματιστό φόντο, τότε βάζω με κουμπιά λευκά και στολίζω με το κουμπωμά μ' ένα λευκό πικεδένιο φιάγκο.

ΑΠΛΕΣ ΜΟΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Απλότητα και κομψότητα συμβουλεύει η μόδα στις νέες της εποχές μας. Και για να πραγματοποιηθεί αυτό, γίνεται πρώτ' απ' όλα άφθονη χρησιμοποίηση από τις περιφώνες κοτονάντ, μονόχρωμες ή σταμπάτες, κατά δεύτερο δε λόγο, έρχονται τα άλλα βαμβακερά υφάσματα με πουά μικρά ή μεγάλα ή με ραβδώσεις.

Για το καλοκαίρι ως αποφεύγουν τα μεταξωτά υφάσματα, που φαίνονται λιγάκι επιτηδευμένα για την εποχή και άταιριστα με τη νεαρή ηλικία.

Η μόδα δε συμβουλεύει την απλότητα μονάχα στα υφάσματα, αλλά και στα σχέδια. Α. χ. για μια ριγωτή τουαλετίτσα προτιμήστε να δώσετε στις ραβδώσεις μια μόνο κατεύθυνση για όλο το φόρεμα, διαλέγοντας την κάθετη κατεύθυνση ή την οριζόντια. Όποια συνδυάζεται με τη σιλουέττα σας.

Αν η νέα είναι κάπως παχουλιά, η κάθετη τοποθέτηση των ραβδώσεων της αφαιρεί λίγο πάχος. Ένα εύθυγραμμο κορσάζ πολύ ελαφρά έβαζε, χωρίς μανίκια και με κατεδασμένο γιαντάκι, δίνει μια χαριτωμένη εμφάνιση. Η φούστα μπορεί να έχη ολότριγυρα πλαγιαστές πιέτες.

Η μεγάλη μόδα της κορδέλλας σας δίνει κι' εδώ την ευκαιρία να προσθέσετε ένα χαριτωμένο σκέρτσο στην τουαλετίτσα σας. Δένετε ένα φιογκάκι στο κλείσιμο του γιαντά και αφήνετε τις δύο άκρες να κρέμονται αρκετά, σχεδόν ως τα μισά της φούστας.

Αν έχω λεπτά σιλουέττα ή νέα, ως μη διστάσει να δώσει οριζόντια κατεύθυνση στις ραβδώσεις. Θα της πηγαίνουν πολύ. Μπορείτε κι' εδώ ν' ακολουθήσετε το σχέδιο, που περιγράψαμε παραπάνω, με τη διαφορά, ότι θα προτιμήσετε για τη φούστα τις σούρες ολότριγυρα, αντί τις πιέτες.

Την ίδια απλή κούπ συμβουλεύει η μόδα και για τις σταμπάτες κοτονάντ.

Για τις νέες είναι πάντα ταιριαστό το μεγάλο άνοιγμα γύρω στο λαιμό, σε σχήμα «μπατώ» με τους ώμους ελαφρά ριχτούς και φυσικά χωρίς διόλου μανίκια.

Ιδιαίτερη χάρη παρουσιάζει το κορσάζ, όταν πάνω από μια φαρδιά ζώνη σχηματίζει ένα ελαφρό μπλουζόν.

Σ' αυτό το σχέδιο, πιο ταιριαστή είναι η φούστα με σούρες ολότριγυρα.

Ένα ιδιότροπο σκέρτσο είναι δυο δεσμάτα, που μπορείτε να τοποθετήσετε στο κάτω άκρο της φούστας, πάνω από το στρίψωμα και στα δυο πλάγια. Τα δεσμάτα γίνονται με μια στενή φάσα από το ίδιο ύφασμα του φορέματος και καταλήγουν σ' ένα φιογκάκι, συγκεντρώνοντας λίγο φάρδος.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ

Για τις νέες κοπέλλες, τα καπέλλα της μόδας είναι αυτά που έχουν μεγάλα μπόρ ή σε σχήμα καπλίν ή σε σχήμα κανοτιέ.

Είναι πολύ της μόδας κι' αυτά τα καπέλλα οι μονοκόμματος ψάθες, που είναι μαλακές και ελαφρές.

Το χρώμα που προτιμάται είναι το φυσικό χρώμα, αλλά συνηθίζονται και οι χρωματιστές, που η συνδυάζονται με το ντύσιμο ή αποτελούν αρμονική αντίθεσι.

Η μόδα της κορδέλλας κάνει κι' εδώ την εμφάνισή της. Περιβάλλουμε με αυτήν τον τσέπ, δένοντας ένα πλαγιαστό φιάγκο στο πλάι και έχωμε την ευχέρεια ν' αλλάζουμε την κορδέλλα, συνδυάζοντας την κάθε φορά με το φόρεμα.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η μόδα δεν ασχολείται μόνο με την εμφάνισή της γυναίκας στην άκτῃ. Η εμφάνισή των παιδιών την ενδιαφέρει άλλο τόσο, κι' αυτό και μās δίνει διάφορες συμβουλές για το ντύσιμό τους. Έτσι, αγοράκια και κοριτσάκια, μπορούν ν' απολαμβάνουν την άμμουδιά και τη θάλασσα, παρουσιάζοντας συγχρόνως μια όμορφη εμφάνισή.

Με μια ριγωτή τοπλίνα, π. χ., ο μικρούλης μπορεί ν' αποκτήσει ένα κοστούμακι του μπάνιου και να έχη μια χαριτωμένη εμφάνισή, όταν βγῃ από τη θάλασσα.

Χρησιμοποιείτε τη ριγωτή τοπλίνα, σε διαγώνια αντίστροφο κατεύθυνση για το κοντό παντελονάκι, που θα είναι στηριγμένο με δυο τσιράντες με ραβδώσεις κάθετες. Όταν βγῃ το παιδάκι από τη θάλασσα στην άμμουδιά, θα του έχετε ένα μπλουζάκι-μπαλερό από το ίδιο ύφασμα σε κουμπ κιμονό με πολύ κοντά μανικάκια. Οι ραβδώσεις σ' αυτό θα είναι κάθετες και το κλείσιμο μπροστά είναι σταυρωτό, ώστε να δίνει την εντύπωση του διαγώνιου. Το μπλουζάκι κουμπώνει στο παντελονάκι με κουμπάκια, τοποθετημένα τριγύρω και για στολίσμα έχει δύο τσεπάκια με οριζόντιες ραβδώσεις.

Η μικρούλα πρέπει νάχη ένα πιό κομψό και σκερτσόζικο ντύσιμο. Θα της κάμετε μια κοντή φουφουλίτσα από ριγωτό επίσης ύφασμα και αυτό θ' αποτελέσει τη βάση του κοστούμιού της. Πάνω από τη φουφουλίτσα της φτιάχνετε μια φουστίτσα στυρωτή στη μέση και τη στολίζετε με άλλοτελλῃλα βολανάκια, που έχουν τις ραβδώσεις διαγώνιες.

Η φουστίτσα συγκρατείται στη μέση με μια ζωνίτσα σε σχήμα κορσέλε και ραβδώσεις οριζόντιες, ενώ στις μπρετέλλες βάζετε τις ραβδώσεις κάθετες.

Για να συμπληρώσετε την εμφάνισή της μικρούλας, της βάζετε και ένα καπελλάκι «Νινίε», καμωμένο κι' αυτό από το ίδιο ριγωτό ύφασμα με τις ραβδώσεις διαγώνιες κι' ένα φιογκάκι που θα το κλείνη πίσω.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΑΚΙΑ

Για ένα άλλο μικρούλη θα διαλέξετε άλλο κοστούμακι για τα παιχνίδια του στην άμμουδιά. Έδώ χρησιμοποιείτε μονόχρωμο ύφασμα σε ζοηρή απόχρωση.

Το παντελονάκι γίνεται κοντό σε μέτριο φάρδος και καταλήγει σε γυρίσμα. Το συγκρατεί ένα μπουστάκι που καλύπτει μόνο το στήθος, σχηματίζοντας γωνία στην ένωση του με το παντελονάκι. Το μικρό τετράγωνο άνοιγμα του λαιμού συνεχίζεται στην πλάτη σε μπρετέλλες, που σταυρώνουν, συγκρατώντας το παντελονάκι.

Άλλο αγορίστικο κοστούμακι, επίσης από ριγωτό ύφασμα, έχει λιγάκι μακρύτερο παντελονάκι, που φτάνει λίγο κάτω από το γόνατο. Το μπουστάκι είναι όμοιο με το προηγούμενο, με τις ίδιες σταυρωτές μπρετέλλες. Το κοστούμακι αυτό παρουσιάζει την ποικιλία, ότι γαρνίρεται με φάσες από μονόχρωμο ύφασμα.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Διαν Νικόλ. Ν. Ίωναν: Δε βλέπτε το σукνὸ λούσιμο, μόνο να ξεβγάξετε με άφθονο νερό. Στο τελευταίο νερό ρίχνετε λίγο ροδόξυδο.

Κατινάκι. Γλυφάδα: Αφού ο γιατρός σās άπηγόρευσε τα λουτρά, πῶς θέλετε να έχω άλλη γνώμη;

Μιά μπτερά: Πρέπει να προτιμήσετε το βουνό.

Α. Λ. Μ. Μ.: Λίγη βαζελίνη γύρω από τα νύχια θα μαλακώση τα πετάκια κι' έπειτα τα σπρώχνετε λίγο μ' ένα κοκκάλινο εργαλείο.

Αλίκη ν. Π.: Όλα αυτά θα διορθωθούν με γυμναστική. Ζητήστε από μια γυμνάστρια να σās δείξη τί κινήσεις πρέπει να κάνετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Κοστούμακι για κοριτσάκι 6 χρόνων από ριγέ τοπλίνα, με άσπρα γιαντάκια και μανσέτες. 2) Για κοριτσάκι 4 χρόνων φουστανάκι, καμωμένο από τορβόλ. Το κορσάζ μπροστά σχηματίζει σφηκοφυλλές. 3) Για κοριτσάκι 7 χρόνων μονοκόμματο φορεμάτκι από χρωματιστή τοπλίνα. 4) Για κοριτσάκι 8 χρόνων ένα χαριτωμένο φορεμάτκι από ημίλινο ριγέ.

Το γυμνάζιμένο είδωλο

Ο Νάνο ήταν ένας απ' τους οδηγούς των «τομπόγκαν», των περιέργων ελκυστρών που κατέβαιναν με βιγινιώδη ταχύτητα απ' την κορφή του βουνού, ακολουθώντας ένα στενό δρόμο. Όσοι απ' τους τουρίστες, που πήγαιναν να επισκεφθούν τη Μαδέρα, είχαν γερά νευρά, δοκίμαζαν το επίκινδυνο αυτό σπόρο.

Το ελκυστρό είχε θέσει για δυο επιβάτες. Ο οδηγός κρεμόταν απ' έξω, πατώντας με το ένα πόδι του σε μια προεξοχή κι έχοντας τ' άλλο ελεύθερο, έτοιμος να «λωτσήσει» το χάμα και ν' αλλάξει την πορεία του ελκυστρου. Οι στροφές ήταν απότομες, κι η ζωή των επιβατών εξαρτιόταν από τη δύναμη και την επιδεξιότητα του οδηγού.

Μά, παρ' όλο που το επάγγελμα του Νάνο ήταν τόσο δύσκολο, η ανταμοιβή του ήταν ελκυστική, και γι' αυτό αναγκαζόταν να κάνει κι όποια άλλη δουλειά εύρισκε.

Έτσι, μια μέρα, ένας χτίστης τον πήρε για να τον βοηθήσει στην επίσκεψη του πέτρινου τοίχου που περιτριγυρίζει τον κήπο της Βίλλας «Εμπε», μιας απ' τις ωραιότερες του νησιού. Είχε νοικιάσει το σπίτι αυτό μια νέα Λονδρέζα, η Μιλντρεντ Γουόρτ, που είχε μείνει χήρα εδώ και δυο χρόνια, σε ηλικία 27 ετών. Η πολυτάραχη κοσμική ζωή είχε κουράσει το νευρικό της σύστημα κι οι πνευμονικές της είχαν αδυνατίσει επικίνδυνα.

Ύστερα από ένα μήνα, το γλυκό κλίμα του νησιού την είχε αναζωογονήσει. Ένοιωσε δυναμική, κέφι, όρεξη για ζωή. Και, φυσικά, έπληττε απομονωμένη στη Βίλλα της, με μόνη συντροφιά την ιθαγενή καμαριέρα της, τη Ζουλίμπα. Όλα της λείπανε... κι αυτό που νοσταλγούσε περισσότερο ήταν ο έρωτας, τα φλέρτ, οι θαυμασμοί...

Όταν την ειδοποίησε η Ζουλίμπα πως ήρθαν οι εργάτες, κατέβηκε στον κήπο για να περάσει την ώρα της. Σκέφτηκε πως ίσως να βρούσε κάτι που να τη διασκεδάσει... και δέ γελαστηκε.

Η μεγαλύτερη αδυναμία του Νάνο ήταν οι ξένες γυναίκες. Όρες δολοφονίας καθόταν στο λιμάνι, περιμένοντας το πλοίο για να δη τις περιγητίες με την κάτασση επιδερμίδα και το κομψό περπάτημα και να νιώσει το λεπτό άρωμα που σκόρπιζε στο πέραςμά τους. Αισθανόταν μια περίεργη απέχθεια για τις συμπατριώτισσές του με τα μαλακά κορμιά, που μυρίζαν βαριά ιδρώτα κι είχαν άπάνω τους κάτι το ζωώδες.

Όταν τον πλησίαζε η Μιλντρεντ, θαυμάζοντας τους μύς του που φούσκωναν καθώς σήκωνε τις βαριές πέτρες, νόμιζε πως ονειρευότανε... Αυτή η γυναίκα με τα ξανθά μαλλιά και τα πράσινα μάτια που στεκόταν δίπλα του, του φαινόταν σαν ένα πλάσμα της φαντασίας του, σαν άγγελος...

Η ταραχή του δεν ξέφυγε απ' την έμπειρη ματιά της φιλάρεσκης Λονδρέζας. Να λοιπόν που εύρισκε το θαυμαστή που ζητούσε τόσον καιρό!... το παρτινέτι που θαύκανε λιγότερο ανιάρες τις ώρες της μοναξιάς της!

Αρχισε να κάνει διάφορες ερωτήσεις στο Νάνο, κι' εκείνος της απαντούσε με τα σπασιμένα αγγλικά του, κοκκινίζοντας αλόκληρος και υπερδιδώντας τα λόγια του. Στο τέλος, του πρότεινε ν' αναλάβει την περιποίηση του κήπου της Βίλλας, που κόντευε να καταστραφεί.

Αν κάποιος χάριζε στο Νάνο ένα βασίλειο, δε θα τον ευχαρίστούσε περισσότερο απ' όσο τον ευχαρίστησε η θέση εκείνη του κηπουρού, που του εξασφάλιζε μια συνεχή επαφή με το είδωλο

Στο τέλος της διαδρομής, ένοιωσε τα νευρά της τεντωμένα σαν χορδές. Για να συνέλθει κάπως, ήπια, μαζί με τον οδηγό, μερικά ποτήρια ούσκου στο μπαρ του τουριστικού ξενοδοχείου. Κι' ήταν νύχτα πιά, όταν αποφάσισε να γυρίσει πίσω.

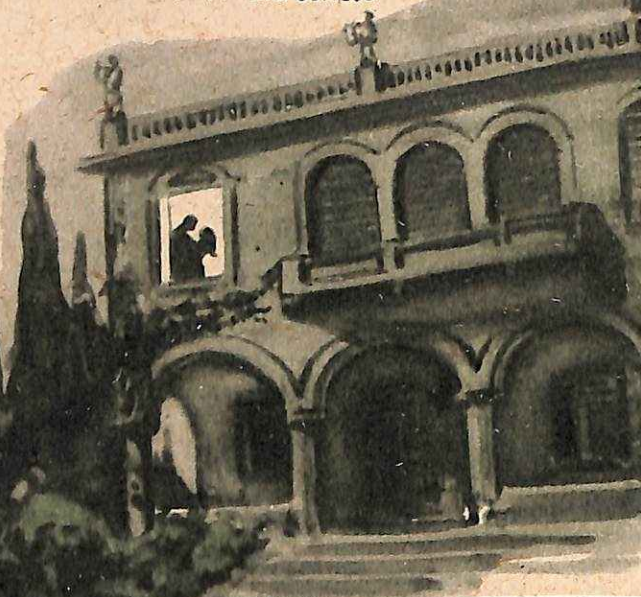
Μα τα λεπτά της πόδια ήταν ασυνήθιστα στις κομωμένες πέτρες του ανηφορικού δρόμου, και γρήγορα ένοιωσε τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν. Σε κάθε άλλη περίπτωση, ο Νάνο δε θα ταλούσε ν' αγγίξει ούτε την άκρη μιας μπούκλας των μαλλιών της. Μα τώρα, βλέποντας πως υπέφερε, δε δίστασε να τη σπρώξει στην αγκαλιά του, χωρίς εκείνη να διαμαρτυρηθεί καθόλου, και να συνεχίσει το δρόμο του κρατώντας το αγαπημένο αυτό φορτίο.

Η Μιλντρεντ θαύμαζε άλλη μια φορά τη δύναμή του. Είχε τυλίξει τα γυμνά της μπροστά γύρω απ' το λαιμό του κι' έριχνε στον αέρα το μωρμένο χέιμαρρο των μαλλιών της. Ο Νάνο ένοιωσε την καρδιά του να χτυπάει τρελά και το αίμα του να κοχλάζει στις φλέβες του. Χωρίς να το καταλάβει, το άγκάλισμά του γινόταν όλο και πιο δυνατό...

Μα κι' η Μιλντρεντ σφιγγόταν άπάνω του. Ένα λεπτό άκονη, και θα κόλλαγε τα χείλη του στα δικά της, όταν μια ξαφνική σκηνή τον έκανε να παγώσει.

Πώς λοιπόν! Ήθελε να φερθεί στον αγγελό του, στο άγιο εκείνο πλάσμα, σαν ναταν μια οποιαδήποτε γυναίκα; Όχι ποτέ!

Σε λίγο, άκουμπουσε την κυρία του στα σκαλοπάτια της Βίλλας, καληνυχτίζοντας την. Ένα σύννεφο

Το ίδιο βράδυ διέκρινε στο παράθυρό της δυο σκιές αγκαλιασμένες...

που σκέπασε το φεγγάρι, δεν τον άφισε να διακρίνει την έκφασή της απογοήτευσης που υπήρχε στη ματιά της... Δύο μέρες αργότερα, μια ξαφνική έπίσκεψη, ήρθε να ταραχή την ησυχία του Νάνο. Ένας ξένος, ένας συμπατριώτης της Μιλντρεντ, έφτασε ξαφνικά, με τις βαλίτσες του, το κομψό κοστούμι του και το κατακτητικό του ύφος.

Τι ήθελε; Ποιος ήταν; Τι σχέδι μπορούσε ναχή με τη Μιλντρεντ; Οι άποριές αυτές που βασάνιζαν το Νάνο, δεν άργησαν να λυθούν. Το ίδιο βράδυ κι' άλλες, καθώς ονειροπολούσε κυττάζοντας το παράθυρό της, διέκρινε δυο σκιές αγκαλιασμένες: τη δική της και του άλλου...

Την άλλη μέρα, η Μιλντρεντ του ζήτησε πάλι να οδηγήσει το «τομπόγκαν». Αυτή τη φορά, οι επιβάτες ήταν δυο. Αγκαλιασμένοι και φιλιόντανε μπροστά στα μάτια του Νάνο, καθώς το ελκυστρό κατέβαινε σε σείφους το βουνό.

Κι' ήταν τόσο απορροφημένοι, που δεν έδωσαν καμιά σημασία όταν το «τομπόγκαν» διευθύνθηκε προς ένα μεγάλο βράχο... Δεν κατάλαβαν τίποτε, παρά μόνον ένα δευτερόλεπτο πριν απ' τη σύγκρουση, όταν το σκληρό γέλιο του ιθαγενή τους έκανε να σπκώσουν το κεφάλι...

... Αυτοί που βρήκαν αργότερα τα τρία πτώματα, δυσκολεύτηκαν πολύ να τα ξεχωρίσουν απ' τα συντρίμια του ελκυστρου... ΣΑΙΝ-ΓΚΥ

ΣΚΙΕΣ ΖΟΥ ΥΠΟΧΡΕΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Καρμπού φτάνει στο σπίτι του Τήντ, αποφασισμένος να τον σκοτώσει. Πείθεται όμως στις εξηγήσεις του ότι δεν είχε καμιά άνομιμη στην δολοφονία της γυναίκας του, και φεύγει για ν' αναζητήσει και να τιμωρήσει τους υπεύθυνους για το κατήχημά του. Ο επιθεωρητής Λάιτον εκφράζει στον Τήντ την υπόνοια ότι ο Ράβαλ μαγερεύει κάτι σοβαρό έναντι του Ντένισον. Βάζει να παρακολουθούν την Καρμπού, αλλά εκείνος κατορθώνει και ξεφεύγει. Τη νύχτα, η Μάρτσα τηλεφωνεί μ' αγωνία στον Τήντ ότι εξαφανίστηκε η Τζέικ. Εκείνος τρέχει άμεσως στο σπίτι των Ντένισον. Στο μεταξύ όμως, η Τζέικ τηλεφωνήσει ότι έφυγε με τη θεία της κι' ότι δε θα ξαναγυρίσει σπίτι της αν δε δεχθεί προηγούμενος ο πατέρας της αυτό που θα του ζητήσει ο Ράβαλ. Ο Ντένισον δηλώνει πως είναι αποφασισμένος να μην υποκύψει σ' εκβιασμούς, αλλά η Μάρτσα κι' ο Τήντ τον πιέζουν να υποχωρήσει, για να σωθεί η Τζέικ. Φτάνει τότε ο Βάις, ο υπαρχηγός του Ράβαλ, ο οποίος τους εξηγεί ότι η Τζέικ δέχθηκε να κάνει ό,τι της ζήτησαν, γιατί την απειλούσαν πως θα κατέστρεφαν τον Τήντ, με μία φωτογραφία που τον έδειχνε, αναδύοτο απ' το μεθύσι, δίπλα στη στραγγαλισμένη φύλη. Ύστερα ζητάει απ' το Ντένισον να γράψει και να υπογράψει δυο γράμματα, που θα δίνουν την εντύπωση πως πληρώνεται κι' αυτός απ' το Ράβαλ για να τον υποστηρίξει. Ο Ντένισον έ-εγγελεύεται, στο τέλος όμως υποκύπτει. Ο Βάις παίρνει τα γράμματα και φεύγει. Μόλις όμως θγαίνει στο βρόμιο, τον σκοτώνει ο Καρμπού, που τον παραμόνευε. Ο Τήντ φροντίζει ύστερα ν' απομακρυνθεί το πτώμα του Βάις απ' το σπίτι του Ντένισον. Στο γυρισμό, βρίσκει εκεί τρεις αστυνομικούς, ειδοποιημένους απ' τους γείτονες. Ένας απ' αυτούς τον αναγνωρίζει και θέλει να τον συλλάβει.

— Θάθελα πρώτα να σ' έδειξω κάτι τι. Μου φαίνεται πως υπάρχουν αίματα, εκεί χαμώ. — Αίματα; φώναξε ο αστυνομικός. Να τα δώ... — Ανάγκασε τον Τήντ να προχωρήσει πρώτος. Τον ακολουθούσε χωρήσει για να δει το μέρος κι' έσκυψε για να δει το μέρος που τούδειχνε ο Τήντ. Εκείνος έβγαλε γρήγορα απ' την τσέπη του πιστόλι του Βάις και χτύπησε με τη λαβή στο κεφάλι τον αστυφύλακα, πίσω απ' το άριστο αυτό.

Ο αστυνομικός έπεσε χάρω με τα τέσσερα, βογγώντας, και με τα τέσσερα καταγής. Ο Τήντ ξαναφύλαξε το πιστόλι στην τσέπη του, έτρεξε προς τ' αυτοκίνητο του, πήδησε μέσα και ξεκίνησε άμεσως.

Κατέβηκε το δρόμο και πήρε δισταχώς την πρώτη στροφή. Ο φόβος του για τις συνεπείες της επιθετικότητας του κατά αστυφύλακα υπαχωρούσε του μπροστά στην αγωνία που αισθανότανε για την τύχη της Τζέικ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ο Αρμάντο Ρογκάλε έμεινε σιωπηλός για λίγο. Ύστερα είπε ζωηρά, δίχως να σκεπτεται πια τον ύπνο του που είχε διακοπή: — Ξαναπέστε μου τα, όλα απ' την αρχή, Τήντ, και πιο σιγά για να τα καταλάβω.

— Απαγάγανε τη μικρότερη κόρη του Ντένισον. Έχοντας την

για δημο, ο Βάις πήγε να εκβιάσει τον Πόουελ. Τον ανάγκασε πραγματικά να γράψει, ή μάλλον ν' αντιγράψει, δυο γράμματα που τον ένοχοποιούσαν. Μόλις όμως πήρε τα γράμματα αυτά και βγήκε απ' το σπίτι, τον σκοτώσε ο Καρμπού που παραμόνευε. Έχω την εντύπωση πως τον παρακολουθούσε για τον ξεκίνημα. — Ανέβηκε ύστερα στ' αυτοκίνητό του κι' έφυγε.

— Ο Καρμπού;

— Ναί, ο Καρμπού... — Αλλά ο Ράβαλ πιστεύει πως σκότωσε ο Ντένισον το Βάις, και δεν κατορθώνουμε να τον βρούμε για να του εξηγήσουμε πως γίνανε τα πράγματα.

«Τώρα η κατάσταση είναι τροβίαση τον Πόουελ. Τον ανάγκα-σε πραγματικά να προσπαθήσει να επικοινωνήσει με το Λάιτον. Ένώ εγώ κοιταλούσα αλλού το πτώμα του Βάις, φτάσανε ο Πίλχερ κι' ο Μπόουντ, για να εξετάσουν τι είχε συμβεί. Τους είχε ειδοποιήσει κάποιος γείτονας, που τον ξύπνησαν οι πιστολιές.

«Δε με είδανε που γύρισα, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Με πήρε όμως ειδήσει ο σωφέρ τους.

«Αναγκάστηκε λοιπόν να τον χτυπήσω στο κεφάλι και να το σκάσω.

«Η μεγαλύτερη κόρη του Πόουελ μου υποσχέθηκε πως θα κατατόπιζε το Λάιτον, αν είχε μπο-

ρέσει στο μεταξύ ο πατέρας, της να τον ειδοποιήσει, και πως θα τούλεγε να σ' έλεγε τηλεφωνή για να του πητε που μπορεί να με βρή... Έχω την ιδέα πως ο Λάιτον θα ξέρη ίσως που κρύφανε τη Τζέικ αυτά τα καθάρματα.

— Έσείς που βρίσκεστε τώρα; — Στον τηλεφωνικό θάλαμο ενός σταθμού λεωφορείου, κοντά στο θέατρο Φρέντον.

— Θεέ μου! Μου φαίνεται πως ονειρεύομαι...

— Συμνήστε λοιπόν. Δυστυχώς, δεν είναι εφιάλτης...

— Μα γιατί κρύφατε το πτώμα του Βάις; Ήταν μία μεγάλη γκάφα σας!

— Γιατί, εξήγησε ο Τήντ με ύπομονη, θα μάς κοιταλούσαν όλους στην αστυνομία για ανάκριση. Και τί θα γινόταν η Τζέικ σ' αυτό το μεταξύ;

— Ποιά είν' αυτή η Τζέικ; — Η μικρότερη κόρη του Ντένισον, διάβωλε! Αυτή που ψάχνω να βρω!

— Δεν είσατε καθόλου ασφα-λής σ' ένα σταθμό λεωφορείων, Μάρρουν. Πρέπει να βρήτε κάποιο άλλο, καλύτερο καταφύγιο...

Τελειοποιώντας, δεν κάνα άλλη δουλειά, τον τελευταίο καιρό, παρά να κρύβω τον κόσμο! Που να σας στείλω τώρα, εσάς;... Ακούστε, ξέρετε την οδό Πέτερσον;

— Δεν είν' ένας απ' τους μικρούς δρόμους που βγαίνουν στη λεωφόρο Κόλον;

— Ακριβώς. Στη γωνιά υπάρχει ένας πυροσβεστικός σταθμός. Κατέβητε λοιπόν αυτό το δρόμο. Μετά το δεύτερο σταυροδρόμι, το δεύτερο σπίτι αριστερά...

Η εξώπορτα δεν είναι κλειδωμένη. Χτυπήστε το κουδούνι του Φέρμι κι' ανεβείτε στο δεύτερο πάτωμα. Στο μεταξύ, εγώ θα τους έχω ειδοποιήσει.

— Ποιοι είν' αυτοί οι Φέρμι; — Είναι μία ξαδέσφη μου. Μα τί σας νοιάζει;... Προπάντων, μην αφήσετε τ' αυτοκίνητό σας μπροστά στην πόρτα τους!

— Δεν είμαι τόσο ήλιθιος, Αρμάντο.

— Αυτό θα το δούμε... Έμπρός, πηγαίνετε. Εγώ θα προσπαθήσω να βρω το Λάιτον.

Ο Τήντ κατέβηκε τη λεωφόρο Κόλον, προσπέρασε τον πυροσβεστικό σταθμό κι' άφισε τ' αυτοκίνητό του λίγο πιο πέρα.

Ύστερα γύρισε πίσω, πεζή, κι' έστριψε στην οδό Πέτερσον. Ήταν ένα δρομάκι σκοτεινό και φτωχικό, με στενά κι' ετοιμορροπα σπιτάκια.

Κάποιος πέρασε απ' το άλλο πεζοδρόμιο, τραγουδώντας με φωνή κουρασμένη ένα μονότονο σκοπό. Δυο-τρεις γάτες νιαουρίζαν, στο σκοτάδι...

Ο Τήντ βρήκε το σπίτι που του είχε υποδείξει ο Ρογκάλε. Άναψε τον αναπτήρα του, για να μπορέσει να βρή το κουδούνι των Φέρμι. Αφού πάτησε το κουμπί, για να ειδοποιήσει πως είχε φτάσει, ανέβηκε ύστερα ψηλαφητά τη στενή σκάλα.

Στο κεφαλόσκαλο του πρώτου πατώματος άναβε ένα φως. Μέσα από ένα διαμέρισμα ακούγονταν ήχηρήτα ροχαλητά. Στο αντίκρυνό, έκλειγε ένα μυρμή.

Μόλις ο Τήντ είχε φτάσει στο δεύτερο πάτωμα, μία γυναίκα ά-οιξε μια απ' τις πόρτες. Και άνηκε μία κοπέλα... η έβλεπε

Μικρές Ιστορίες

Το γνωστό άρωμα

Η ταχεία Αθηνά—Θεσσαλονίκη έχει ξεκινήσει μόλις πριν από πέντε λεπτά. Σ' ένα κουπέ της δευτέρας θέσεως κάθονται δυο κύριοι. Ο ένας είναι μάλλον ώριμος, γκριζομάλλης με προγουλί και κοιλίτσα. Ο άλλος είναι νέος στο άνθος της ηλικίας του...

Στην αρχή, φυσικά, επικρατεί σοβαρότητα. Οι δυο κύριοι άκουμπουν στα μαξιλάρια και κυττάζουν έξω από το παράθυρο, βυθισμένοι στις σκέψεις τους.

Ο ώριμος κύριος, όμως, διέκοπτε κάθε τόσο τη σιωπή, κι' αναστέναζε, φέροντας ένα κομμάτι βαμπακί στη μύτη του και παίρνοντας μία βαθειά εισπνοή.

Όταν το τραίνο έφτασε ωστόσο στη Λάρισα, οι δυο επιβάτες είχαν αρχίσει πιά να κουβεντιάζουν. Κι' ο νεότερος, που συγκρατούσε με κόπο τόσες ώρες την περιέργειά του, νόμιζε πως έλασε επί τέλους η στιγμή για να ρωτήσει:

— Με συγχωρείτε, αλλά γιατί μυρίζετε κάθε τόσο αυτό το βαμπακί;

Ο άλλος τότε έβγαλε το βαμπακί απ' τη τσέπη του, του έριξε ένα... τυφερό βλέμμα και χαμογέλασε.

— Με τη γυναίκα μου, ξέρετε, είσατε πολύ αγαπημένοι— άρχισε να εκμυστηρεύεται— και φροντίζω να έχω πάντα κοντά μου το άρωμα που φοράει. Ορίστε, πάρτε να μυρίσετε κι' εσείς!...

Μπροστά στην επίμονη του σοβαρού κυρίου, ο νεαρός παίρνει το βαμπακί, το φέρνει στη μύτη του και ξαφνικά βγάζει μία δυνατή φωνή:

— Αί. λοιπόν, ασφαλώς είσατε ο κύριος Παπαδόπουλος!

ἀπ' εὐθείας στὸ κεφαλδοκαλό.

Ἡ γυναίκα φοροῦσε μιά κόκκινη ρόμπα κι' ἦταν παχουλὴ, μὲ ἡλιοφανερωμένο πρόσωπο καὶ μὲ μικρά ματάκια.

—Ὁ κύριος Μάρροου; φιδύρισε. Εἶμαι ἡ Ἄννα Φέρμι... Ἐλάτε μέσα! Καθήστε. Μοῦ τηλεφώνησε ὁ Ἀρμάντο καὶ μοῦ εἶπε νὰ σὰς φτιάσω ἕνα καφέ. Θάναί ἔτοιμος σ' ἕνα λεπτό.

Ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ πῆγε ὡς τὸ φουρνέλο τοῦ γκαζιού, ἐνῶ ὁ Τήντ καθόσε δίπλα στὸ τραπέζι.

Ἐνα γατάκι κοιμότανε μέσα σ' ἕνα χαρτονένιο κουτί, καὶ τὰ πόδια του κουνιόνταν στὸν ὕπνο του σπασμωδικά. Ἴσως νὰ ὄνει-

ρεύτανε πὼς κυνηγοῦσε ποντικούς...

—Δὲν θάβηλα νὰ κάνω κατὰ-χρησι... ἀρχισε ὁ Τήντ.

Μὰ ἡ γυναίκα στράφηκε, μὲ τὰ χέρια στὴ μέση καὶ τὰ μάτια τῆς ποῦ πετούσανε σπιθές.

—Δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ τὸ σκεφθῆτε, αὐτό! διαμαρτυρήθηκε. Εἴσαστε φίλος τοῦ Ἀρμάντου, καὶ τὸ σπῆτι αὐτοῦ εἶναι δικό του.

—Δικό του; —Ἀσφαλῶς! Ἀπὸ τότε ποῦ πέθανε ὁ ἀντρας μου—ποῦ ἦταν ξάδερφός του—μοῦ δίνει ὁ Ἀρμάντο λεφτά γιὰ νὰ συντηρῶ.

Ἐχω τρία ἀγόρια, μικρά ἀκόμη. Τὸ μεγαλύτερο εἶναι δέκα

χρονῶν. Δουλεῖω, ἀλλὰ δὲν κερδίζω μεγάλα πράγματα... Καταλαβαίνει λοιπὸν πὼς δὲν πρέπει νὰ πιστέψετε καθόλου ὅτι μ' ἐνοχλεῖτε.

—Καλὰ, ἀπάντησε ὁ Τήντ ἀνταποδίδοντας τῆς τὸ χαμόγελό της.

Τὴν εὗρισκε συμπαθητικὴ. Καταλάβαινε τώρα πὼς ἦταν νεώτερη ἀπ' ὅσο τοῦ εἶχε φανῇ στὴν ἀρχή, τριάντα χρονῶν καὶ κάτι.

—Θὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ; τὸν ρώτησε. Ἐννοία σας, θὰ τὰ βολέψουμε.

—Δὲν πιστεύω, κυρία...

—Πάντως, χωρᾶμε ὅλοι. Θὰ βάλω τὰ δύο παιδιὰ στὸν καναπέ καὶ θὰ σὰς δώσω τὸ κρεβάτι

τους. Στὸ ἄλλο κρεβάτι πλαγιάζει ἡ δεσποινίς.

—Ἡ δεσποινίς;... Μήπως τυχὸν λέγεται Μπάρμπαρα;

—Ἄ, τὴν ξέρετε; Εἶναι πολὺ καλὸ κορίτσι... μὰ τῆς τύχανε κάτι μπλεῖδες, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Ἀρμάντο. Δὲν ἔχει βγῇ καθόλου ἀπὸ δῶ, ἀπὸ... σταθῆτε μιά στιγμὴ νὰ λογαριάσω... ἀπ' τὴν Τετάρτη. Ἦρθε τὸ βράδυ αὐτῆς τῆς ἡμέρας.

—Δὲ μιλᾷτε σχεδὸν καθόλου. Εἶναι διαρκῶς μελαγχολικὴ. Καὶ τὴ νύχτα τὴν ἀκούω νὰ κλαίη—γιατὶ τὸ κρεβάτι τῆς εἶναι κοντὰ στὸ δικό μου... Γιὰ νὰ τὴ διασκεδάσω ὅσο μπορῶ, τὴ μαθαίνω νὰ μαγειρεύει. Τῆς εἰδείσα πὼς γίνεταί ἡ σάλτα γιὰ τὰ μακαρόνια.

—Δὲν πιστεύω νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ, ξανάπε ὁ Τήντ. Θὰ μείνω μόνχα ὡσποῦ νὰ μοῦ τηλεφωνῇ ὁ Ἀρμάντο.

—Ἐτοιμος ὁ καφές σας... Μήπως θέλετε κι' ἄλλη ζάχαρη;

—Ὁχι, καλὸς εἶν' ἔτσι. Εὐχαριστῶ πολὺ... Ἄν λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δείξετε ποῦ εἶναι τὸ τηλέφωνο, μπορεῖτε ὅστερα νὰ ξαναγυρίσετε στὸ κρεβάτι σας.

—Ὁχι. Ἄν δὲ σὰς ἐνοχλῶ, προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ, μαζί σας, καὶ νὰ πῶ κι' ἐγὼ καφέ. Μπορεῖ νὰ χρειαστῇ τίποτα ὁ Ἀρμάντο... Ἀῦριο θὰ εὐκολυνθῶμε καλλίτερα γιὰ τὰ κρεβάτια, γιατί ἡ Μπάρμπαρα μοῦ εἶπε πὼς θὰ φύγῃ. Μπορεῖτε τότε νὰ πάρετε τὸ κρεβάτι τῆς. Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ μὲ τὰ παιδιὰ μου... Δὲν πενιάντε;

—Ὁχι, εὐχαριστῶ.

—Θάπρεπε νὰ παντρευθῇ ὁ Ἀρμάντο. Τοῦ τόχω τῇ τὸς φορὲς. Εἶναι κρῖμα ποῦ μένει ἔτσι, ἕνα ξερό κορμί... Σκέφθηκα πὼς ἡ Μπάρμπαρα ἔκαμε δ.τ. ἔκαμε ὅχι μόνχα γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Εἶναι τόσο ὁμορφὴ καὶ μὲ καλὴ ἀνταρροπή!

—Δὲν πιστεύω νὰ σκέπτεται νὰ παντρευθῇ τόσο γρήγορα αὐτὴ ἡ κοπέλλα...

—Κι' ὅμως, ὅταν θέλῃ κανεῖς νὰ ξεχάσῃ τὰ περασμένα, τὸ καλλίτερο εἶναι ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως μιά καινούργια ζωὴ! Ἡ Μπάρμπαρα μοῦ διηγήθηκε... Δὲν ἦταν ὑποχρεωμένη, ἀλλὰ τὸ θεώρησε πιὸ τίμιο...

—Καὶ ποιά ἰδέα σχηματίσατε γι' αὐτήν;

—Νὰ σὰς πῶ!... Ὑπάρχουν σήμερα στὸν κόσμον πολλοί, πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ κάνουν πολὺ χειρότερα πράγματα ἀπ' τὴ Μπάρμπαρα! Ἐκεῖνοι θάπρεπε νὰ ντρέπωνται, κι' ὄχι αὐτὴ!

—Εἴσαστε πολὺ καλὴ, κυρία Φέρμι.

—Ἐγὼ; Εἶμαι μόνχα μιά γυναίκα πρακτικὴ καί... Σοῦτ! Ἐσφίξε ξαφνικὰ τὸ χερί τοῦ Τήντ κι' ἔσπευσε νὰ σβύσῃ τὸ φῶς. Ὁ Τήντ ἀφουγκράστηκε στὸ σκοτάδι κι' ἄκουσε βήματα ποὺ ἀνέβαιναν τὰ σκαλοπάτια.

—Ἄν εἶναι κανεῖς ποῦ δὲ θέλετε νὰ τὸν δῆτε, θὰ τὸν πετάξω ἀπ' τὴ σκάλα! τοῦ ψιθύρισε ἡ καλὴ γυναίκα. Μὲ ξέρουν ὅλοι, ἐδῶ στὴ γειτονιά. Ξέρουνε πὼς δὲ χωρατεύω!

Ἀκούστηκε ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα, κι' ὕστερα μιά φωνὴ ποῦ ἔλεγε:

—Ἀνοίξε, Ἄννα. Εἴμ' ἐγὼ, ὁ Ἀρμάντο.

Ἡ γυναίκα ξανάναψε ἀμέσως τὸ φῶς κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμάντο τὴν ἀρπάζε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἔσκασε ἕνα φιλὶ σὲ κάθε μάγουλο.

—Ὅσο πᾶς καὶ χοντραίνεις, Ἄννα! τὴν πείραζε. Καλησπέρα, Τήντ. Μήπως ὑπάρχει ἕνας καφές καὶ γιὰ μένα;

Ἡ Ἄννα πῆγε νὰ φέρῃ ἄλλο ἕνα φλυτζάνι ἀπ' τὸ μπουφέ. Στὸ μεταξὺ, ὁ Ἀρμάντο εἶχε καθῆσει δίπλα στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας.

Ὁ Τήντ πρόσεξε ὅτι τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνεи ἰδιαίτερα ἐκφραστικό, μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον. Εἶχε χάσει τὴν ἐπιτηδευμένη ἀπάθειά του, σὰν νᾶχε βγάλει μιά μάσκα ποῦ φοροῦσε στὶς δημόσιες ἐμφανίσεις του.

—Δὲν μπορεῖς νὰ βρῶ τὸ Λάιτον, δῆλωσε. Οὔτε κι' ὁ Ντένις καταφέρει νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί του. Ζήτησαν ἀπ' τὸ Ντένις καὶ τὴ μεγαλύτερη κόρη του νὰ πᾶνε στὸ Δημαρχεῖο. Σηκώσανε ἀπ' τὸ κρεβάτι ἕνα σωρὸ ἀστυφύλακες καὶ τοὺς στρώσανε στὴ δουλειά. Κυνηγᾶνε ὅλοι τοὺς ἐσᾶς καὶ τὸν Καρμπού!

Μιά πόρτα ἀνοίξε, στὸ βάθος τῆς κουζίνας, καὶ μπῆκε ἡ Μπάρμπαρα Χέντον. Τὸ δυνατό φῶς τὴν ἔκανε νὰ μισοκλείσῃ τὰ μάτια τῆς.

—Μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα... ἀρχισε νὰ λῆ.

Ξαφνικὰ ὅμως εἶδε τὸν Τήντ, σῶπασε καὶ χλώμιασε.

—Καλησπέρα Μπάρμπαρα, τῆς εἶπε ἡσυχᾶ ἐκεῖνος.

—Καλησπέρα, Τήντ.

Φοροῦσε μιά μπλε σκούρα πυτζάμα, κι' ἀπὸ πάνω μιά φορδεῖα γαλάζια μπλουζά, κουμπωμένη ὡς τὸ λαιμό. Ἦταν ἐντελὼς ἀβαφῇ, κι' ἔτσι τὸ πρόσωπό της φαίνονταν ἀκόμη πιὸ γλυκό.

—Μὲ συγχωρῆτε... εἶπε, κι' ἔκανε νὰ φύγῃ.

—Ἐλάτε νὰ καθῆστε, Μπάρμπαρα, τῆς εἶπε ὁ Ἀρμάντο. Πρέπει νὰ μάθετε καὶ σεῖς τὴν ἱστορία ποῦ μᾶς ἀσπασχολεῖ.

Ἡ Ἄννα σηκώθηκε γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ, ἀλλ' ἡ Μπάρμπαρα ἀκούμπησε τὸ χερί της στὸν ὤμο της καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ξανακαθῆσθαι στὴ θέσι τῆς. Ἐφερε ὕστερα μανάχη τῆς ἕνα φλυτζάνι, τὸ γέμισε καφέ καὶ κᾶσσε δεξιά ἀπ' τὸν Τήντ, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

Πρόσθεσε ζάχαρη στὸ φλυτζάνι τῆς, χωρὶς νὰ τρέμῃ καθόλου τὸ χερί τῆς.

Ὁ Τήντ κύτταξε τὰ δάχτυλά της κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ἦταν δυνατό καὶ λεπτὰ συγχρόνως.

—Θὰ τῆς ἐξηγήσετε λοιπὸν, Τήντ;... εἶπε ὁ Ἀρμάντο.

—Ἴσως προτιμᾷ νὰ τὴν ἀφίσουμε στὴν ἡσυχία τῆς...

—Ἄν ὁ Ἀρμάντο πιστεῖ πὼς πρέπει νὰ μάθω, Τήντ, εἶναι νὰ μοῦ τὰ πῆτε, Τήντ, ἀπάντησε ἡ Μπάρμπαρα.

Ἐγὼ θὰ φύγω, γιὰ νὰ σὰς ἀφίσω ἡσυχούς νὰ κουβεντιάσετε, ἐπενέβη ἡ Ἄννα.

—Ὁχι, μὴ φύγῃς, τῆς εἶπε ὁ Ἀρμάντο χαϊδεύοντας στοργικὰ τὸ παχουλὸ τῆς χερί.

Ὁ Τήντ διηγήθηκε ὅλα τὰ πρόσφατα γεγονότα, ὅσο πιὸ σύντομα μποροῦσε. Ἀνάφερε ἀκόμη καὶ τὸ «κακρίτσιο» τῆς κόμης καὶ αὐτόν, καθὼς καὶ τοὺς Τζέικ γι' αὐτόν, καθὼς καὶ τοὺς φόβους τῆς γιὰ τὴν ἀσφάλειά του—γιατὶ αὐτοὶ οἱ δύο πορὰ τῆς εἶχαν ρίξει στὰ χέγοντες τὴν εἰς μωρίας. Ἐνῶ μιλοῦσα τῆς συμφορᾶς. Ἐνῶ μιλοῦσε, κύτταξε ἐπίμονα τὸ δεξιό του χερί καὶ σκεπτότανε πὼς τὸν βίαιον σαπουνισμό τους στὴν «τουσαλέτα» τοῦ σταθμοῦ λεωφορείων δὲν ἔφτασε γιὰ νὰ καθάρῃ τὰ νύχια τοῦ ἀπ' τὸ «πένθος»...

Ἐβγάλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὴ φωτογραφία καὶ τὴν ἔδωσε στὸν Ἀρμάντο, ποῦ καθόταν ἀριστερὰ του. Ἐκεῖνος τὴ μελέτησε, ξαράνοντας τὰ φρύδια του.

—Μὰ καὶ τὰ δύο γράμματα.

πρόσθεσε ὁ Τήντ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ δὲν τὰ ἐπεστρέψα στὸν Πόουελ.

Ὁ Ἀρμάντο τὰ διάβασε σιγά-σιγά καὶ προσεχτικὰ.

Εἶναι αἰσχρὸ καὶ διαβολικὸ τὸ σχέδιό τους! παρατήρησε ἡ Ἄννα. Νὰ μεταχειριστοῦνε μιά ἀθῶα κοπέλλα... χωρὶς νὰ λογαριάσουνε καθόλου τὸν πόνο τοῦ δύστυχου πατέρα τῆς!

—Νομίζω πὼς καταλαβαίνω, Ἀρμάντο, γιατί ἐπιμένετε νὰ τὰ μάθω ὅλα... πρόφερε ἡ Μπάρμπαρα μὲ βραχνὴ φωνή.

—Ὁχι, Μπάρμπαρα, δὲ μπορῶ νὰ σὰς ζητήσω νὰ κάνετε αὐ-

τὸ τὸ πρᾶγμα! ἀπάντησε ὁ δικηγόρος κυττάζοντας τὴν στὰ ματιά.

—Μὰ γιὰ ποῖο ζήτημα μιλάτε; ἀπόρησε ὁ Τήντ.

Ἡ Μπάρμπαρα γύρισε ἐπιτέλους πρὸς τὸ μέρος του, κι' ἀνταλλάξαν μιά ματιά, γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ τότε ποῦ μπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ νέα γυναίκα...

Ὁ Ἀρμάντο ξέρεي πὼς προσπαθῶ νὰ διακόψω κάθε δεσμό μὲ τὸ παρελθόν μου, Τήντ. Καὶ γι' αὐτὸ δὲ θέλει νὰ μοῦ ζητήσῃ αὐτὴ τὴν ἐξυπηρέτησι...

Ἐποῦ, ἔχει τὴ δικαιολογημένη ἐντύπωσι πὼς ξέρω ἐκ πεί-

ρας τὰ ὑποπτα μέρη τοῦ Ντέρον, ὥστε νὰ μαντέψω ποῦ ἔχουνε πάει τὴ Τζέικ, καὶ νὰ σὰς βοηθῶ νὰ τὴν ξαναβρῆτε.

Ἡ Ἄννα ἔπιασε τὸ χερί τῆς Μπάρμπαρα καὶ τῆς εἶπε:

—Προσπαθεῖτε διαρκῶς νὰ ταπεινώσετε τὸν ἑαυτὸ σας, μὲ τὰ λόγια καὶ τὴ σκέψι. Δὲν εἶναι ὅμως σωστό, αὐτό.

—Πρέπει νὰ σκεφτοῦμε τὴν κοπέλλα ποῦ κινδυνεύει, κι' ὄχι ἐμένα... Ἀκούστε, Ἀρμάντο: Ἡ Μαρία-Γκονζάλες εἶναι ἡ «ἐπίσημη» μεσίτρα—ἄς τὴν ποῦμε ἔτσι. Αὐτὴ κρατᾷ τὸν κατάλογο τῶν γυναικῶν. Δὲ διατηρεῖ δι-

Υγεία! Εὐτυχία! Ἀγάπη!

Ἡ ὑγεία φέρνει τὴν εὐτυχία μέσα στὸ σπιτί σου—σὲ κάνει νὰ λάμπη, νὰ εἶσαι ξένοιαστὴ καὶ καλοδιάθετη.

Αὐτὲς εἶναι οἱ ἀρετὲς ποὺ στολίζουν ἕνα σπιτικό—οἱ ἀρετὲς ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὸ νὰ αἰσθάνεσαι πάντοτε καλὰ, ἀπὸ τὸ νὰ δροσίζεσαι καθημερινὰ μὲ μύρα.

Ἡ μύρα καλμάρει τὰ κουρασμένα νεῦρα, δίνει νέες δυνάμεις, αὐξάνει τὴν ἀντίστασι στὶς καθημερινὲς μικροστενοχώριες, σὲ διατηρεῖ χαρούμενη.

Ἡ μύρα σὲ κάνει πολὺ, πάρα πολὺ ἀγαπητὴ.

Πίνε ὑγεία—Πίνε κάθε μέρα ΦΙΞ!

DIDIROL

Ἐπὶ τέλους! Ἡδύχαδα!...

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΤΕ ΤΟ ΔΡΑΣΤΙΚΩΤΑΤΟΝ & ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ "DIDIROL", ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΑΚΑΡΙΑΙΩΣ ΚΑΘΕ ΕΝΤΟΜΟΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ: ΠΥΡΕΘΡΟΝ ΚΑΙ 5% D.D.T. ΕΙΝΑΙ ΑΡΩΜΑΤΩΔΕΣ. ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΠΡΟΪΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΒΙΟΧΡΩΜ Α.Ε.

79

πάθησε ν' ανοίξει την πόρτα, αλλά τη βρήκε κλειδαμένη. Στράφηκε τότε κι' έκαμε νόημα στον 'Αρμάντο.

Ο δικηγόρος πήγε γρήγορα κοντά του κι' άφουγκράστηκε κι' αυτός. "Ύστερα χτύπησε ελαφρά την πόρτα.

"Ετρίξε το σομιέ του κρεβατιού. Λίγο φως πέρασε κάτω απ' την πόρτα. Ακούστηκαν βήματα που πλησίαζαν.

— Τί θέλετε; ρώτησε μια φωνή πνιγμένη απ' τους λυγμούς.

Ο 'Αρμάντο γύρισε και κτύπησε έρωτηματικά τον Τήντ. "Εκείνος κουνήσε άρνητικά το κεφάλι του, μ' απογοήτευσι.

— Αφίστε με να μπώ μια στιγμή, μικρή μου, είπε σιγά ο 'Αρμάντο.

— Να πάτε να πείτε πως δε δέχομαι! Πέστε της πως δε θ' άφισω να μπη κανείς, όσο κι' αν με φοβερίζει!

— Μη φωνάζετε έτσι. Δεν πρόκειται γι' αυτό που νομίζετε.... Θέλω να σας βοηθήσω... γιά το καλό σας!

— Δε σας πιστεύω, απάντησε ή άγνωστη με πικρία.

— Ψάχνουμε γιά μια άλλη κοπέλλα, που βρίσκεται ίσως εδώ κι' αυτή, είπε ο Τήντ.

Το θυροφύλλο ήταν τόσο λεπτό, ώστε άκουγαν καθαρά τη λαχανισμένη άναπνοή της άγνωστης.

"Ένα κλειδί γύρισε στην κλειδαριά κι' ή πόρτα μισάνοιξε. 'Η άγνωστη τους έριξε μια ματιά, έτοιμη να ξανακλείσει την πόρτα,

αν χρειαζότανε. Φαίνεται όμως πως ή άφη τους την καθυσάχασε, γι'ατί τους είπε:

— Έλάτε μέσα!

Μπήκαν σέ μια κάμαρα επιπλωμένη φτωχικά, μ' ένα σιδερένιο κρεβάτι, ένα τριμμένο χαλί στο πάτωμα, ένα τραπέζι τουαλέτας με σπασμένο μάρμαρο πάνω στο οποίο βρισκότανε μια άσπρη κανάτα, μια τσιγκινη λεκάνη και μια σαπουνόθηκη άμφιόλου καθαριότητας.

"Υπήρχε άκόμα ένα κομμά από άσπρο ξύλο, κι' από πάνω ένας μικρός στρουγγυλός καθρέφτης κακής ποιότητας.

"Η κοπέλλα ήταν μάλλον κοντή και εύσμη, μελαχροινή, με μεγάλα μαύρα μάτια. Φορούσε μια κόκκινη ρόμπα, πολύ στενή γι' αυτήν, μ' ένα έκλαιρ από πάνω ως κάτω. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν άνακατεμένα και πάνω απ' το δεξιό μάτι της είχε μια μελανιά, από χτύπημα.

Ο 'Αρμάντο της μίλησε Ιταλικά. Του απάντησε άμέσως, μ'α σέ λίγο την πνίξανε οί λυγμοί και τ'α δάκρυα άρχισαν να κυλάνε σ'α μάγουλά της. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, έκρυψε το πρόσωπό της σ'α χέρια της και συνέχισε ύστερα την άφηγισή της, με πνιγμένη φωνή.

Ο 'Αρμάντο της έκανε μερικές έρωτήσεις. Του απάντησε, με παθητικό τόνο.

Τέλος, ο δικηγόρος γύρισε στον Τήντ. Φαινόταν άγανακτισμένος.

— Ξέρω την οικογένειά της εί-

πε. Είναι κόρη ένός τίμιου εργάτη... 'Η συνθισμένη ιστορία: Ο νέος που επρόκειτο να την πάρη, παντρεύτηκε μίαν άλλη. Δέχτηκε τότε να βγη ένα βράδυ με κάποιον πελάτη του ρεσταράν όπου δούλευε. 'Ηταν άδιαφορή για τό τί θα της συνέβαινε.

"Εκείνος την πήρε μαζί του στο Μπουάλο, όπου πήγαινε γιά δουλειές του. "Ύστερα την έφερε έδώ και την παράδωσε στή Μαρία... Δεν τολμάει πιά να παρουσιάσει στους δικούς της κι' έχει χάσει τη δουλειά της. Περιμένει πώς, αύριο ή μεθαύριο, θαρθούν να την πάρουνε, γιά να την πάνε με τ' αυτοκίνητο σέ μια γειτονική πόλη, στο Σκράντον ίσως. "Έτσι κανανε και γιά μια άλλη.

"Ξέρω το κάθαρμα που την έφερε έδώ και την παράτησε, άφου φρόντισε γιά τη μεθύση. Είναι κάποιος Κίσλερ, κι' έχει στήν καμπίουρα του κάμποσες μικροκαταδικες...

"Βρίσκεται έδώ από τρεις ήμερες. 'Η μόνη που γνώρισε, είναι μια Πολωνέζα, που πρόκειται να φύγη μαζί της... κι' ή Μαρία, φυσικά.

"Η κοπέλλα τους κύτταζε μ' άπελπισία. 'Η ματιά της είχε μια έκφραση μίσους και πανικού μαζί.

— Πώς δεν είδοποίησε την άστυνομία ή οικογένειά της; άπόρησε ο Τήντ.

— Έστειλε στους γονείς της ένα γράμμα που της υπάγόρευσε ή

Μαρία. Μ' αυτά που τους έγραψε, δεν πρόκειται να κουνηθούνε καθόλου.

— Πάμε τώρα να δούμε τί γίνεται στο πάρα πάνω πάτωμα.

Ο 'Αρμάντο στράφηκε πάλι στην κοπέλλα και της είπε, άγγλικά τώρα:

— Ξανακλειδώστε την πόρτα σας. 'Ελπίζω να καταφέρουμε να σας βγάλουμε από δω. Καί τότε δε θ'αναί άναγκη να πητε από που έρχεστε...

— Δεν υπάρχει λόγος! του απάντησε. Καλά είμαι έδώ! "Ισως και να μ' άρέσει μάλιστα...

"Ενώ ο Τήντ ξανάκλεισε την πόρτα πίσω τους, άναρωτιόταν αν ήταν ελκρινής ή ματιά μίσους που τους είχε ρίξει, βλέποντάς τους να φεύγουνε...

"Ανέδηκαν στο δεύτερο πάτωμα. 'Η μουσική δεν άκουγότανε πιά, παρά πολύ άδύνατη. Παίζανε τώρα ένα καινούργιο δίσκο, ένα «μπούγκι-βούγκι».

Μιά απ' τις πόρτες τών δωματιών ήταν άνοιχτή.Μέσα στην κάμαρα, δυο κοπέλλες κόθονταν στο κρεβάτι, κρατώντας στο χέρι μεγάλα ποτήρια με ούισκυ.

— Έλάτε μέσα, παιδιά! φώναζε στους δυο άντρες ή μια απ' αυτές, μια χοντρή ξαυθειά. Πώς από δω;

— Ζητάμε μια ψηλή, μελαχροινή, που έφτασε χτες το βράδυ, έξηγησε ο 'Αρμάντο.

— Να ρωτήσετε τη δούκισσα Μαρία. 'Αφού έχεις ιδιαίτερες προτιμήσεις, θά σ' έξυμπρητήση αυτή.

Κι' έσκασαν κι' οί δυο στα γέλια. Είχαν πρόσωπα πλαδαρά και κακοδομημένα και μάτια σδυσμένα.

— Πού είν' ή δούκισσα; ρώτησε ο 'Αρμάντο.

"Η ξαυθειά έδειξε το ταβάνι — Καλά, δεν έχεις ξανάρθει ποτέ έδώ του λόγου σου; είπε. Θά τη βρής άπάνω, κούκλε μου...

"Αν θέλεις, άφισε το φίλο σου να μάς κάνει παρέα. Θά τον κεράσουμε κι' όλας.

Τίς άφισαν κι' έφυγαν, γιά ν' άφουγκραστούνε και στίς άλλες πόρτες. Όλες όμως οί υπόλοιπες κάμαρες αυτού του όρόφου ήταν σκουτενές και σιωπηλές.

— "Ισως να την έχουνε κλεισμένη σ' ένα απ' αυτά τ'α δωμάτια, κοιμισμένη με ναρκωτικό, ψιθύρισε ο Τήντ.

— Θά δούμε... "Ας ψάξουμε ακόμη!

Είχαν άρχισει ν' ανεβαίνουν στον τελευταίο όροφο, όταν άκουσαν ένα ξερό κρότο, σαν καμουτσικιά. Ο 'Αρμάντο σταμάτησε και είπε:

— Τί ήταν πάλι αυτό; "Από πάνω ακούστηκε.

— Μάλλον. Πάμε να δούμε.

"Εφτασαν στο τρίτο πάτωμα. Αυτό δεν ήταν όμοιο με τ' άλλα. Είχαν προσπαθήσει να το μεταβάλουν όλόκληρο σέ σάλα χορού. Στο ταβάνι κρεμόταν ένας μεγάλος πολυέλαιος, με τρείς λάμπες άναμμένες, που άφιναν στή σκιά τις γωνίες της σάλας. Δυο πόρτες άφιναν να περνάη λίγο φως από κάτω.

Μολονότι οί δυο άντρες περπατούσαν σ'α νύχια, δεν κατάφεραν να μη τρίζουν τ'α σανίδια του πατώματος. Είχαν φτάσει λοιπόν σ' άπόσπας μερικόν μέτρων απ' τις πόρτες, όταν άνοιξε ή άριστέρα και πρόβαλε μιά γυναίκα, ψηλή και γεροδεμένη. Στάθηκε στο κατώφλι. Τό φως του πολυελαίου έπεφτε στο πρόσωπό της.

Φορούσε ένα φουστάνι από άσμενίο λαμέ, που κολλούσε σφιχτά στίς πλούσιες καμπύλες της κι' άφινε γυμνούς τους ώμους

της. Είχε μαλλιά κατάμαυρα και χτενισμένα προς τα πίσω—τόσο τραβηγμένα σ'α μελίγγισ, ώστε ζάρωναν τ'α μάτια της απ' το τένωμα.

Το πρόσωπό της θύμιζε τη Ντολφές ντελ Ρίο, αλλά το στόμα της τ'α χαλούσε όλα. "Ηταν μεγάλο, με χείλια πολύ χοντρά και με μια έκφραση χυδαία.

Κρατούσε σ' άριστερό της χέρι ένα μαντήλι και τσούγγε πάνω στο στήθος της, κάτω απ' το μαστό. Το δεξιό χέρι της χανότανε μέσα στή φαρδιά φούστα της.

— Τί θέλετε; ρώτησε άπότομα. Ποιοί είσαστε σεις;

— Η Μαρία Γκονζάλες, αν δεν κάνω λάθος; είπε ο 'Αρμάντο.

— Ναί, εγώ είμαι. Μά δε σας βλέπω καλά, έτσι που έχετε πίσω σας το φως.

— Πιστεύω να με ξέρετε. Λέγομαι 'Αρμάντο Ρογκάλε. Κι' από δω ο Τήντ Μάρροου. Πού είναι ή κόρη του 'Ντένιου;

"Η γυναίκα έμεινε σαστισμένη σ'α στιγμή, κι' ύστερα έσκασε σ'α γέλια. Γελούσε σαν μικρό κοριτσάκι.

— Φτάσατε πολύ άργά, απάντησε. Την πήρανε γιά να την πάνε πίσω στον πατέρα της. 'Η άνόητη! Τί ήθελε κι' ήρθε έδώ;

— Δε θάχτετε τότε αντίρρηση να ρίξουμε μια ματιά, γιά να βεβαιωθούμε.

— Δεν έχετε καμμία δουλειά έδώ! Φύγετε άμέσως!

Οί δυο άντρες την πλησίασαν. Ο Τήντ την κύτταζε μ' έπιμονή. "Εκείνη έκλεισε τ'α μάτια της μια στιγμή, κι' όταν τ'α ξανάνοιξε τους φώναξε:

— Φύγετε, είπα! "Αμέσως! Κι' οί δυο...

Ο 'Αρμάντο βρισκόταν πίο κοντά της. "Εκείνη έκαμε ένα βήμα πίσω και χτύπησε το γοφό της στο πλάι της πόρτας.

— Αφίστε με να περάσω, Μαρία, της είπε ήμερα ο 'Αρμάντο. "Η ματιά του Τήντ έπεσε σ' άριστερό χέρι της Μαρίας. Πρόσεξε πως είχε άρχισει να σχηματίζεται κάτω απ' αυτό μια σκουροκόκκινη κηλίδα.

— Κυττάχτε! φώναξε. Είναι πληγωμένη...

Ο 'Αρμάντο έπιασε το άριστερό χέρι της Μαρίας και τό τράβηξε προς το μέρος του. "Εκείνη γύρισε τότε, με μια άπότομη κίνησι, και χτύπησε μ' όλη της δύναμη. Φυσικά, χρειάστηκε γι' αυτό να σηκώσει το δεξιό της χέρι, που έμεινε ως τότε κρυμμένο στίς πτυχές της φούστας της.

Ο Τήντ είδε τότε να λάμψη κάτι μετάλλιο στο χέρι της. Μά ήταν πολύ άργά πιά να φωνάξη στον 'Αρμάντο να φυλαχτή...

Ο δικηγόρος τρέκλιζε κι' όλας κι' έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω, με ύφος σαστισμένο. Ψάχουλε με το δεξιό του χέρι τη μαύρη λαδή του μαχαιριού που είχε χωθή στο στήθος του, από κάτω προς τα πάνω.

"Η Μαρία έμεινε ακίνητη. Τ'α μάτια της είχαν θολώσει.

Ο 'Αρμάντο ψαχούλεψε και τον ώμο του κι' είπε ύστερα με ήσυχ φωνή:

— Δε με πέτυχε! "Ηθελε να με σκοτώση, μά λόεψε το μαχαίρι της. Νοιώθω τη μύτη του έδώ, κάτω απ' τον ώμο μου...

Στράφηκαν κι' οί δυο προς τη Μαρία. "Εκείνη κρατούσε πάντα το πλευρό της κι' είχε κλείσει τ'α μάτια της. Τ'α συσπασμένα χαρακτηριστικά της χαλαρώθηκαν "Απομακρύνθηκε απ' την πόρτα που άκουμπόυσε, και πέρασε μπροστά τους, προχωρώντας άργά, δύσκολα, σαν να πήγαινε ν'α πείση σέ κάθε βήμα της.

Είχε άφισει άνοιχτή την πόρ-

τα, πίσω της. Οί δυο άντρες μάντευαν την προσπάθεια που κατέβαλλε. "Η ψυχρή άποφασιστικότητα της είχε κάτι το ύπερβλητικό... Πάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι. "Εκαμε άλλο ένα βήμα. Σταμάτησε μια στιγμή, σαν άπολιθωμένη. "Ύστερα έγειρε σιγά-σιγά το κεφάλι της, ώσπου ακούμπησε το πηγούνι της στο στήθος της.

Λύγισε το κορμί της σ'α δυο, σαν να προσπαθούσε να δη κάτι κρυμμένο στο κάτω πάτωμα. Καί, ξαφνικά, κατρακύλησε απ' τη σκάλα, με το κεφάλι μπροστά, μ' ένα θόρυβο που ξεκούφανε.

Χάθηκε γρήγορα απ' τ'α μάτια τών δυο άντρων. "Αλλ' ο θόρυβος εξακολουθούσε, από σκαλοπάτι σέ σκαλοπάτι, άντηχώντας σαν σεισά από σφυροκοπήματα.

Μέσ' στή βαρεία σιωπή που άκολούθησε, ακούστηκαν στο κάτω πάτωμα βιαστικά βήματα κι' άμέσως κατόπιν ένα ούρλιασμα.

— Πρέπει να σας βγάλω από δω μέσα! είπε ο Τήντ στον 'Αρμάντο.

— Όχι ακόμα... Δε μπορώ να κουνήσω τ' άριστερό μου μπράτσο, κατά τ'α άλλα όμως είμαι έν τάξει.

Πέρασαν την πόρτα που είχε

άφισει άνοιχτή ή Μαρία. Ο 'Αρμάντο στάθηκε εκεί, γιά να έπιβλέψη το κεφάλόσκαλο, κι' έιπε στον Τήντ:

— Εσείς ρίχτε μια ματιά εκεί μέσα.

Δεν επρόκειτο γιά ένα πραγματικό διαμέρισμα. "Ηταν απλώς δυο κάμαρες, πλούσια έπιπλωμένες, με μοντέρνα έπιπλα, χαλί'α, κουρτίνες κι' άρκετές λάμπες με άμπαζούρ.

Φαινόταν ακριβώς εκείνο που ήταν: 'Η ιδιαίτερη κατοικία μίας γυναίκας δίχως καρδιά και διαφασμένη γιά άπολαύσεις.

— Κάνετε γρήγορα! σύστησε ο 'Αρμάντο στον Τήντ, μορφάζοντας απ' τον πόνο.

Σέ καθενα απ' τ'α δυο δωμάτια βρισκόταν ένα φαρδύ ντιβάνι, φορτωμένο με μαξιλάρια. Μπαίνοντας στο δεύτερο δωμάτιο, ο Τήντ είδε, άνάμεσα στο κρεβάτι και στον τοίχο, ένα γυναικείο χέρι που άνοιγόκλεινε σπασμωδικά.

"Ωρμησε προς τ'α εκεί... "Ύστερα σταμάτησε, σαν ναχε μαρμαρώσει, όταν αντίκρυσε μια ματωμένη μάσκα στή θέσι του προσώπου της γυναίκας εκείνης.

"Απ' τ'α μαλλιά και τη σιλουέτα κατάλαβε πως ήταν ή

Μπαρμπαρα. Το πρόσωπό της όμως ήταν κάτι άμορφο, φριχτό!

Σπάρανε απ' τους πόνους, κυλούσε δεξιά κι' άριστερά. Ο άέρας μύριζε μπαρούτι. Καί, δίπλα στή Μπαρμπαρα, ήταν π'ο σμένο ένα μικρό πιστόλι.

"Εκείνο, λοιπόν, που είχαν νομίσει γιά καμουτσικιά, ήταν πυροβολισμός. Κι' αυτή ήταν ή αίτία που κατρακύλησε απ' τη σκάλα ή Μαρία Γκονζάλες...

Ο Τήντ γονάτισε δίπλα στή νέα γυναίκα.

— Μπαρμπαρα! Μπαρμπαρα! Είμ' εγώ, ο Τήντ! της φώναξε.

Μιά λουρίδα κρέας, σχεδόν τελείως ξεκολλημένη, κρεμόταν απ' το άριστερό της μάγουλο, άφίνοντας να φαίνονται από κάτω γυμνοί οί τραπέζιτες.

Ο Τήντ κατάλαβε τί είχε συμβη: Το πρόσωπο αυτής της δυστυχισμένης ήταν κομματιασμένο με μαχαίριές!

Τ' άνοιχτό μάγουλό της έδινε στή φωνή της ένα φριχτό ήχο, σαν σφύριγμα.

— Μού ξεφυγε, Τήντ, είπε. Την πυροβόλησα, μά γλύτωσε... Σήκωσε τότε το μαχαίρι της...

— Όχι, δε γλύτωσε. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

γκρέκα

WEGA

Rádio

Δρ. 3.900

"ΒΕΓΚΑ" ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

Κατασκευασμένο με τις πιο σύγχρονες μηχανικές εξελίξεις και τη πιο αίσθητική γραμμή είναι το κόσμημα και ή υπερηφάνεια κάθε σπιτιού

* Πωλούνται εις όλα τ'α καταστήματα ραδιοφώνων.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

109

Η αδυναμία σου!

ΤΟ ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΓΑΛΑ ΝΟΥΝΟΥ

Γιατί; — Διότι δεν το πίνει μόνον όλες τις ώρες της ημέρας αλλά το τρώει και με το ψωμί του.

ΝΟΥΝΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑ ΠΟΥ ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΠΟΥΑΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

ΠΟΥΑΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ

Εξασκεί το γυναικείο χρώμα και δίνει ένα όμορφο και νεανικό δέρμα. Έκτός των εξ ουδαίων χρωματισμών, προσφέρει και σε τρεις ειδικούς χρωματισμούς για τις Έλληνίδες: ΡΕΣΚΕ - ΜΑΤ ΓΙΤΑΝ.

Είναι ειδική σύνθεση ανάλογη με τις κλιματικές συνθήκες και τον ήλιο, φωτίζει τις Έλληνίδες.

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Δίνει μια φυσική στιλπνότητα στο μαλλιά και το διατηρεί πάντα καλοσυνεμένο.

ΠΟΥΑΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Κολλυντικά της μεγάλης αρμοτοποίησης RIVER - PARIS

Ζητήστε επίμονος το ουτί γράφει την λέξη ΝΕΟΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Αν. Κωνσταντίνου 12
ΦΑΡΔΕΙΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ιδού το μυστικό μας
Τηλ. 53-100

Floralia

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΝΤΟΥ-ΜΠΛΕ ΔΙΑΚΡΕΙΑΣ 20
ΕΤΩΝ. ΣΧΕΔΙΑ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΜΑΡΚΑ
ΦΛΟΡΑΛΙΑ. ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΑ

επικρινοῦς φίλης. Παρακαλεί δόσεις γράφουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Despina Hadjiyan (19 χρόνων), Rue Lorkias 16, Camp-de-Sezour, Alexandria, Egypte, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από το εξωτερικό, γράφει στην ελληνική ή Ιταλική γλώσσα. Παρακαλεί δόσι απαντήσεων, να εσωκλείουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Η Keti Daleziou (16 χρόνων), 484 Avenue El Houria, Bulkeley, Alexandria, Egypte, μαθήτρια γαλλικού σχολείου, ζητεί αλληλογραφία με μαθήτες και μαθήτριες στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Η Aleka Karvouni (C) O Meur S. Karioulois, Gare du Caïre, No 6 Rue Cachef No 1, Alexandria, Egypte, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο.

Η R. p. n. C. o. n. s. t. i. t. u. t. i. o. n. e. 34 Yonge Park N. 4, London, England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 19-28 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Caterina Simeonidou (16 χρόνων), Ortaköy Dere Boyu No 22, Istanbul, Turkey, ζητεί αλληλογραφία με νέους από την Αμερική, ηλικίας 18-20 χρόνων, στην ελληνική ή τουρκική γλώσσα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας, που μπορεί να οδηγήσει στο γάμο. Παρακαλεί δόσεις απαντήσεων να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Lydia Bellely (17 χρόνων), B. Ada Sehral 28, Istanbul, Turkey, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, τουρκική, γαλλική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η C. A. n. a. n. a. s. t. o. u. (29 χρόνων), 193 Rue El Gueish, Sidi-Gaber, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Ένα νέο σοβαρό απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 20-25 χρόνων, στην αγγλική γλώσσα. Παρακαλεί δόσι απαντήσεων, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Γιουγκοσλάβος M. Paluch, 13 Crown, St. East, Sydney, N.S.W., Australia, ζητεί να γνωρίσει με μία νέα πιπχά αλλά από καλή οικογένεια, 21-26 χρόνων. Παρακαλεί δόσεις απαντήσεων να στείλουν μία φωτογραφία τους και να γράφουν στην αγγλική γλώσσα.

Δύο φίλοι, ο Paul Arsens (22 χρόνων), και ο George Pappas (20), Capus Services, Box 56, Campbell River B.C., Canada, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την Ελλάδα και απ' όλον τον κόσμο.

Ο Enfis Miller, 48 Salisbury Ave., Toronto Ont., Canada, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναστασία μας από την Τρίπολη του 962 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Φορητή ταξίαν».

Ο T. T. I. o. n. G. i. o. k. a. s. (22 χρόνων), 186 Liarbet St., Port Melbourne, Vic. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «κάωρα Π.» του 958 τεύχους, καθώς και με άλλες Έλληνίδες με πραγματικά γνήσια ελληνικά αισθήματα, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλίας και ίσως το γάμο.

Ο Nicola Simasko, Tarkibasi Cad. No 142, Istanbul, Turkey, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με το «Αστρο της Ερήμους».

Ο Michel Alacusus (19 χρόνων), 289 Bis, Solferino, Lille, France, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας.

Ο Alekos Kotsoropoulos (19 χρόνων), 74 Woodycroft Ave., Toronto, 6 Ont., Canada, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα, ηλικίας 15-19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Παρακαλεί δόσεις απαντήσεων, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Adamantos Raoujeos, 209-211 Russel St., Melbourne, Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα, κομμωτές και κομμωτρίτσες, στην ελληνική ή Ιταλική γλώσσα.

Ο Peter D. I. a. d. i. s. 175 George St., Redfern Sydney, N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα, που να γνωρίζει καλά την οικονομική, ηλικίας 33-37 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί δόσι απαντήσεων, να στείλουν μία φωτογραφία της.

Ο C. P. r. a. s. e. o. g. i. o. u. (20 χρόνων), 5 Eucalyptus Street, Richmond E. 1, Vic. Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία «εγκυκλίου» Έλληνίδα, ηλικίας 17-20 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί δόσεις απαντήσεων, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Thomas Lotsis και ο Georgios Koumeliotis, 13 Rue Estelle, Marseille, France, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν αντίστοιχες με τις αναγνώστριές μας «Βερνίκια» από την Ελλάδα και «Ακρομαμένα ματρία Κ.Σ.Σ.» από το Καρόδο της Σαμό.

Ο William Petroupienos (20 χρόνων), ο Athas Calantzis (25), ο E. Lymberiou (25) και ο Athas Triantafyllou (22), 27 Georgina St., Newtown, N.S.W., Australia, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν δόσεις απαντήσεων, να εσωκλείουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Gunnar Thompson, A.P. River Side, Kitimat B.C., Canada, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί δόσεις απαντήσεων να εσωκλείσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Takis Arnakis (23 χρόνων), Apanut Koy Girgin Sok. No 55, Istanbul, Turkey, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' Αθήνα και το εξωτερικό, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ και τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας.

Ο Jean Ioannou (23 χρόνων), No 9 Rue Calice, Alexandria, Egypte, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο.

Ο Michael Samiotis (25 χρόνων), Post Office Edgcombe, Bay of Plenty, New Zealand, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' την Ελλάδα, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας, που ίσως αργότερα καταλήξει σε κάτι καλύτερο.

Ο Angelos Liatis, 1949 112 Argele, Hollywood 28, Calif. U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα, με σκοπό το γάμο.

Ο Vassilios Andreaskis, S/S Dicothia, Coulandris Brothers Ltd, 61 St. Mary Ave., London B.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 20-24 χρόνων.

Ο Christos Emmanouel, S/T World Unity, C/o Niarcho, London, Ltd 41-43 Park Street, London W. 1, England, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων σχετικά με τον αθλητισμό.

Δύο φίλοι, ο Ανθιπολιάρχος George Douzlis και ο Dionisios Manesis, S/S Vassiliki, Avenida Antonio Augusto, de Agular No 19 R/C, E.Q. Lisboa, Portugal, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν αντίστοιχες με τις δυο αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Μελαχροινόλα με τα πράσινα ματίνα» και «Ποιμένα κικλάμινας του 958 τεύχους».

Δύο φίλοι ναυτικοί, ο Ioannis Perakis και ο Agelos Lefkaditis (23 χρόνων), S/T Brigitte, P. W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London F.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο W. Richardson, Armadores House, Bury St. 5-6, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα

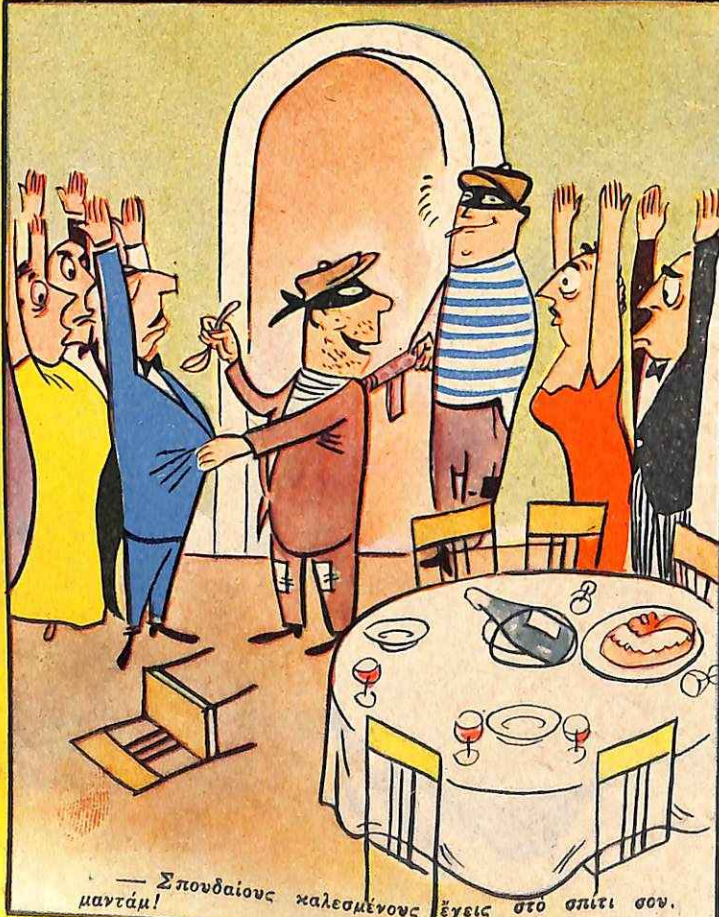

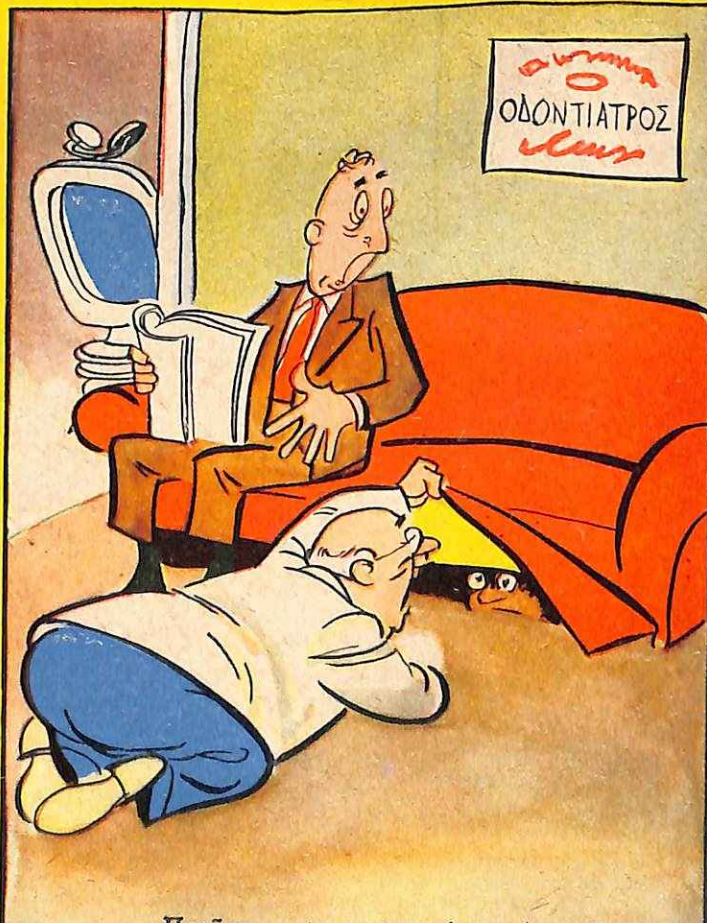
— Τι να κάνω; Μάλλιασε ή γλώσσα μου να της λέω καθημερινά να μην τρώει τόσο πολύ!

‘Ο ψαράς του βυθού!...

— Σπουδαίους καλεσμένους έχεις στο σπίτι σου, μαντάμ!

— Περάστε, κύριε, είναι ή σειρά σας!